

(NE)FĂCUTI UNUL PENTRU CELĂLALT

AUTOARE DE BESTSELLERE USA TODAY

MEGHAN
QUINN

TRADUCERE DE MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

ROMANCE

Prolog

KELSEY

— KELSEY, SE ȘTIE CĂ BĂRBAȚII ȘI FEMEILE NU POT SĂ colaboreze și să fie și prieteni în același timp.

JP Cane stă sprijinit de marginea mesei din sala de ședințe, cu brațele tatuate încrucișate pe pieptul enervant de vânjos, cu mânecile cămășii suflecate până la coate și cu un zâmbet mai degrabă iritant decât fermecător.

— Despre ce naiba vorbești? îl întreb, aplecată peste muntele de schițe.

Încă sprijinit de masă, își coboară nonșalant brațele și se agață de margine, apoi spune:

— Seara trecută, când luam cina cu Huxley și Lottie, ai spus că am putea fi prieteni.

Lottie e sora mea mai mare – cu un an – și cea mai bună prietenă. E logodită cu incomparabilul Huxley Cane, șeful nostru și fratele pacostei care stă în fața mea.

Felul în care am ajuns să ne cunoaștem este încă o poveste fascinantă despre noroc. Explicația scurtă și urâtă? Lottie își

căuta un soț bogat ca să nu se facă de râs în fața dușmancei numărul unu, iar Huxley căuta o presupusă logodnică doar ca să încheie o anumită afacere. S-au întâlnit întâmplător pe trotuar. S-au înțeles să se ajute reciproc, au semnat un contract, iar ea s-a mutat la el. O situație care seamănă cu *Pretty Woman*, dar fără elementul prostituției. Deși... lui Lottie nu i-a fost ușor să reziste avansurilor de mascul alfa ale lui Huxley.

În timp ce juca rolul logodnicei devotate și iubitoare, m-a ajutat și cu afacerea mea, Sustainably Organized. Așa am ajuns să fim angajate de Cane Enterprises și m-am trezit lucrând îndeaproape cu JP, pentru că el se ocupă de proiectele mele.

Așa cum spuneam, a fost un adevărat vârtej. Nici acum nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat!

— Ai ceva de obiectat? mă întreabă JP și mă trezește din visare.

Dat fiind că întâlnirea asta nu duce nicăieri, arunc pixul pe masă și mă ridic în picioare.

— În primul rând, nu luam cina *împreună* cu Huxley și Lottie. Nu a fost o întâlnire la dublu...

— Doamne, știu! exclamă el exasperat. Ai spus-o foarte clar de trei ori și jumătate, adaugă și își folosește degetele ca să le enumere. Când am sunat la ușă, pentru că din întâmplare am ajuns în același timp. Când eram în bucătărie și ne-am întins amândoi după aceeași șampanie. Și lângă piscină, când am rămas singuri la masă. Și apoi, în living, tocmai îmi spuneai că nu e o întâlnire la dublu când Lottie te-a întrerupt ca să-ți arate „jucăria” ei cea nouă.

Rânjește și-mi arată dinții enervant de drepti.

— Încă mai aștept să aud detalii despre jucăria aia.

— Și în *al doilea rând*..., continui eu.

Doar n-am să-i spun despre... dispozitivul pe care l-a cumpărat Huxley pentru Lottie! Nu! Roșesc doar cât mă gândesc la el.

— De ce naiba nu putem fi prieteni?

— Nu e evident?

Arunc o privire prin încăpere, încercând să văd dacă mi-a scăpat vreun indiciu, dar nu observ absolut nimic. Mă uit la el și răspund:

— Nu! Nu e evident!

JP clatină din cap și ocolește masa, apoi se așază pe ea, chiar lângă mine.

— Pentru că există o atracție palpabilă între noi, Kelsey.

Pufnesc atât de tare pe nas, încât stropesc schițele din fața mea. Șterg ușor picăturile cu mâna. O atracție?

Adică... sigur, JP este un bărbat foarte frumos. O frumusețe evidentă, dacă ești genul căreia îi place linia bărbiei acoperită cu o barbă deasă și neagră. Părul lui sexy și ciufulit se încrețește pe frunte, dar e tuns scurt pe părți, iar tatuajele ascunse apar doar când se simte relaxat în compania cuiva. Da, e frumos și sexy, după cum probabil am spus deja de vreo două ori.

Dar nu e suficient să fii atras fizic de un om, cel puțin după părerea mea. În ce mă privește, consider că un bărbat este atrăgător doar dacă e bun la suflet, are o personalitate plăcută și mă face să râd.

Nu sunt sigură că JP a fost măcar înzestrat cu suflet și are personalitatea copilului mijlociu care caută atenție și nu ia nimic în serios. Poate mai scoate câte o glumă bună din când în când, dar predomină abilitatea lui de a mă provoca, de a mă enerva și de a mă irita.

Cred că are unul dintre cele mai dezordonate birouri pe care le-am văzut vreodată, *în șoaptă* ceea ce îmi displace

total din moment ce eu sunt atentă la detalii. Cine l-ar putea privi cu dorință în ochi când biroul lui e plin de hârtii, cești de cafea și pixuri cu capacele desperecheate?

Așadar, sunt atrasă de JP? Cu siguranță, nu!

— Chiar crezi că există atracție între noi? îl întreb.

— Scumpo, simt mirosul atracției sexuale, și pentru că e atât de palpabilă, de densă, cu aromă de... mosc...

— Bleah, nu miroase a mosc!

Ce tot spun? Nu e nimic. Nu există nicio pasiune între noi. Nimic nu e palpabil și nu există nimic dens... absolut deloc!

Și nici nu miroase a mosc. *Cine descrie atracția în acest fel?*

Dar el mă ignoră și își continuă cuvântarea asta exagerată:

— Nu avem cum să fim prieteni și să lucrăm împreună pentru că atracția dintre noi ne va duce inevitabil cu gândul la sex.

De data asta, mă abțin să pufnesc și las liniștea să umple aerul din încăperea cât respir de câteva ori, apoi scurtez distanța dintre noi până ne mai despart doar câțiva centimetri. Deși e cu aproape treizeci de centimetri mai înalt decât mine, încă-l mai pot privi în ochi când îl întreb:

— Ai febră? Asta se întâmplă? Te-ai îmbolnăvit de ceva și așa te porți?

— Sunt întruchiparea sănătății. Ar trebui să știi asta! Doar te uiți foarte des la mine.

— Ba nu!

Nu mă uit!

E cazul să o spun clar. Chiar nu mă uit!

JP icnește și scoate un sunet atât de enervant, încât mă face să strâng din dinți.

— De ce crezi că am mânecile suflecate?

Mă uit la antebrațele lui tatuate – OK, sigur, sunt sexy, probabil cel mai sexy lucru la el –, dar asta-i tot, sunt doar

niște antebrațe. Nu poți da vina pe o fată că salivează după niște antebrațe, nu-i așa, doamnelor?

El se apleacă spre mine.

— Pentru că știu cât de mult te excită.

Îi duc mâna la față, împiedicându-l să facă ce-și dorește.

— Înțelegi cât de nepotrivită e treaba asta? Sunt angajata ta.

— Practic, ești angajata lui Huxley, eu doar supraveghez.

— Asta e termenul oficial? .

Îmi zâmbește în felul acela iritant.

— Da!

Își umezește buzele, însă eu îmi ațintesc privirea asupra ochilor lui. N-am de gând să-i dau satisfacția de a mă uita la gura lui.

— Nu știu de ce te fâstâcești și ești roșie la față.

— Nu mă fâstâcesc!

Îmi îndrept brațele pe lângă corp.

— Încerc să fiu binevoitor și să îți explic de ce nu putem fi prieteni. Ar trebui să mă lauzi, nu să mă jignești cu rânjetul ăla batjocoritor. Nu apuc să răspund, că îi dă înainte cu explicațiile lui binevoitoare: Un bărbat și o femeie care se simt atrași unul de celălalt și lucrează împreună nu vor fi prieteni niciodată. Întotdeauna va exista un elefant imens în cameră, iar numele elefantului este Sex. E matematică umană simplă, Kelsey. Toți avem nevoie de orgasme și, când găsim un om atrăgător, vrem ca acela să ne ajute să ajungem la orgasm.

Oare ne mai aude și altcineva?

Doamne, nici că ar putea să înjosească mai tare actul sexual! Îmi gâdilă orgoliul faptul că JP mă consideră atrăgătoare? Da! Dar unde mai e romantismul în ziua de azi?

Unde e cucerirea?

Unde e spontaneitatea?

Până și Lottie cu Huxley recunosc că nu a fost nimic romantic în felul în care a început relația lor. Totul pare atât de clinic acum!

Ca o adevărată romantică ce iubește tot ce ține de dragoste, nu pot să nu mă întreb dacă există un bărbat pe lumea asta care bifează toate căsuțele eroului perfect din comedile romantice.

Nuuu, acum avem de-a face cu escroci pe internet, care îți trimit o poză cu penisul fără să le-o ceri, și totul se termină cu o dispariție subită din peisaj.

M-am săturat!

Cu mâinile în șolduri, mă întorc spre el și-l întreb:

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine de ai ajuns în halul ăsta? Te-am întrebat ce părere ai de dulapurile din bambus, iar asta s-a transformat într-o discuție despre motivul pentru care nu putem fi prieteni. Nu înțeleg ce relevanță are conversația asta pentru discuția noastră.

— E relevantă, spune el și se apropie până când pantoful lui mi se lipește de toc, pentru că, atunci când ochii tăi flămânzi mă devorează peste masă, dar atitudinea ta încearcă să mă țină la distanță ca pe un prieten, am să-ți dau peste nas. Ai spus că vrei să fim prieteni, dar nu se va întâmpla chestia asta.

Cred că are halucinații. Și cineva trebuie să-l pună la punct.

Îmi duc degetul la piept și-i spun:

— Crede-mă, JP, dacă te-aș găsi măcar puțin atrăgător, ai ști. Ceea ce tu iei drept ochi flămânzi după tine este în realitate o femeie hămesită care a mâncat o clătită unsă cu unt de arahide azi dimineață la șase. S-au instalat halucinațiile provocate de foame, iar corpul tău neîndestulător...

— Neîndestulător? *Pff!*

— ...s-a transformat în mintea mea într-un sendviș imens cu chiflele, nimic mai mult. N-ai decât să te convingi cât

vrei că sunt atrasă de tine, dar crede-mă când îți spun că nici c-aș putea să te găsesc mai respingător de atât.

JP ridică sprâncenele a mirare. Sinceră să fiu, și eu sunt oarecum surprinsă. Respingător nu e cuvântul potrivit, dar dacă m-a stârnit...

— Și dacă aș avea vreo intenție romantică în ce te privește, n-aș purta bluza asta simplă, aproape banală, care nu-mi accentuează sânii perfecți și săltăreți absolut deloc.

Își umezește buzele și se uită o secundă la pieptul meu, pe urmă ridică ochii din nou.

— Și n-aș purta nici chiloți, doar pentru eventualitatea în care mă așezi pe masa asta și-mi desfaci picioarele ca să mă guști puțin.

I se mișcă mărul lui Adam.

— Și cu siguranță nu m-aș ruga în gând să se termine discuția asta ca să-mi pot strânge lucrurile și să mă retrag în garsoniera mea, unde voi lua cina singură, în liniște, fără un imbecil arogant ca tine care să-mi ciripească în ureche despre relațiile de la serviciu. Pentru că, dacă te-aș dori, JP, aș încerca să fur, să consum și să savurez orice secundă pe care o am alături de tine.

Se întinde spre mine exact când mă întorc să-mi strâng hârtiile.

— Dar aici nu e cazul, îi spun, zâmbind. Nu știu cum să scap mai repede de tine.

Sunt femeie! Ascultă-mă cum strig!

Nările îi freamătă.

Maxilarul îi zvâcnește.

Și își îndeasă mâinile în buzunarele de la pantaloni, unde le e locul.

— Acum, că ne-am lămurit, o să plec, pentru că nu rezolvăm nimic aici și aud cum mă strigă un sendviș cu chiftele. Presupun că ești de acord cu dulapurile de bambus.

Îmi adun hârtiile și le lovesc de masă ca să le nivelez într-un teanc perfect.

— Dar tot nu putem fi prieteni, spune el cu vocea găuită.

Doamne, tot aici a rămas blocat? Să adăugăm capacitatea mentală a unui țăntar pe lista calităților lui incompatibile.

— Bine! Când am spus-o seara trecută, încercam doar să fiu amabilă, știi, întrucât compania ta a angajat-o pe a mea, dar acum, că ne-am exprimat sentimentele, putem trăi liniștiți fără prietenia asta falsă, mincinoasă.

Pun încet hârtiile în dosar și apoi în poșetă, odată cu pixurile pe care le ordonez după culoare, evident.

— Acum, dacă nu te superi, mi-am programat să-mi umplu gura de carne.

Trec pe lângă el și-l lovesc în umăr, dar el îmi pune o mână pe șold și mă oprește. Atingerea lui e aproape imperceptibilă, dar mă cutremur fără să vreau. Umerii ni se ating, unul lângă altul, și, când privesc în față, evitând să mă uit la el, se apleacă și-mi șoptește la ureche, cu buzele la doar câțiva centimetri de mine:

— Singura minciună dintre noi este discursul pe care tocmai mi l-ai ținut. Neagă oricât vrei, dar știu că mă vrei. Cu cât accepți adevărul mai curând, cu atât o să te simți mai bine!

În ciuda ritmul greoi al inimii mele, știu că e timpul să întorc capul, iar nasurile noastre mai că se ating. Cu toată bravura de care sunt în stare, îi răspund:

— Cu cât îți dai seama mai curând că nu sunt de nasul tău, cu atât o să te simți *tu* mai bine.

Nu a fost întotdeauna așa între noi. Când l-am întâlnit prima oară, nu mă puteam gândi decât la cât de devastator de chipeș e, cu privirea verzuie și aerul arogant care cerea atenție. JP reprezenta toate fanteziile unei fete. Preț de o fracțiune de secundă, m-am gândit că poate-poate s-ar putea

întâmpla ceva între noi. Că dacă m-ar fi invitat în oraș, aș fi acceptat. Dar cum afacerea mea depinde de succesul obținut sub îndrumarea lui, mi-am dat seama că nu pot să amestec afacerile cu plăcerea, mai ales că am muncit extrem de mult să ajung aici.

Așa că am renunțat la gândurile pe care le-am avut la început și, din nefericire, am ajuns să-l văd cu totul altfel acum.

Apare nonșalant la întâlniri, mirosind a parfumul de cu o seară înainte. Telefonul îi distrage deseori atenția și, de fiecare dată când mă uit la el, văd numele altei femei pe ecran. Flirtează și în mod clar nu-l interesează nimic pe termen lung. Vorbește în glumă despre dragoste, despre veșnicie, și nu e niciodată serios. Iar eu nu asta-mi doresc, în ciuda atracției mele inițiale.

Trec pe lângă el cu capul sus, ies din sală și mă îndrept spre lifturi. N-am idee de ce continuă JP să vorbească despre „atracția” dintre noi. Nu e ca și cum l-aș fi amăgit cu ceva. Cred cu tărie în dragoste. Prin urmare, asta caut. Nu ceva pasager, nu o aventură de-o noapte. Îmi caut sufletul-pereche, la fel ca sufletele-pereche din podcastul meu semipopular. *Îmi doresc ceva fără sfârșit.*

JP Cane poate să creadă orice, dar dacă există un lucru pe care îl știu cu siguranță, acela este că în peisajul deșertic al vieții mele amoroase noi doi nu suntem făcuți unul pentru celălalt.

JP

Lăsați-mă să ghicesc... Kelsey v-a spus că nu suntem făcuți unul pentru celălalt, nu?

Ochii peste cap

Normal! Nu că aş căuta ceva de durată, pentru că nu asta fac. Eu caut doar să mă distrez.

Am pierdut prea multe în viaţă ca să fiu devotat cuiva. Da, sunt tipul *acela*. Analizaţi-mă cât vreţi, dar asta nu va schimba faptul că teama mea de statornicie este reală!

Un lucru am să recunosc, totuşi – dacă poate cineva să mă facă să mă răzgândesc, aceea ar fi Kelsey.

E... la naiba, e specială în toate felurile posibile!

Din prima clipă în care am văzut-o în timpul prezentării pe care a făcut-o pentru noi, am rămas uimit. Dar când am lucrat îndeaproape, m-a vrăjit. Zâmbetul ei, atitudinea pozitivă şi ochii ai dracului de frumoşi mi-au răpit inima, şi a fost prima dată în viaţă când mi-am zis „ea ar putea fi lângă mine pentru totdeauna”.

M-am băgat singur în sperieţi. A fost ca o briză rece care mi-a intrat direct în dos. De-a dreptul înfiorător!

Nu puteam să mă gândesc la asemenea lucruri.

Nu puteam să mă gândesc la *îngHITE în sec* tot restul vieţii.

Aşadar, fiind un adult matur, am ales să mă eschivez. Să o enervez. Să o țin cât mai departe de mine. Doamne, ce bine a mers! Am reuşit s-o calc pe bătăături. De câte ori se uită la mine, îmi aruncă priviri ucigaşe. De câte ori mă uit la ea, mă gândesc că... ei bine, e sexy, dar vrea să mă omoare, aşa că mai bine stau deoparte.

Aşa cum am spus, a funcţionat. A funcţionat al dracului de bine... până când n-a mai fost cazul.

Puteţi DOAR să vă imaginaţi ce urmează...

Capitolul unu

KELSEY

PODCASTUL „FĂCUȚI UNUL PENTRU CELĂLALT”

Alec și Luna

Kelsey: *Bun-venit ascultătorilor la Podcastul „Făcuți unul pentru celălalt”, unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebunește despre felul în care s-au întâlnit. Alec și Luna, vă mulțumesc că sunteți azi alături de mine!*

Alec: *E plăcerea noastră! Luna vorbește foarte frumos despre tine.*

Luna: *Mă declar vinovată. Sunt obsedată de acest podcast.*

Kelsey: *Mulțumesc foarte mult! Așadar, știți cum funcționează lucrurile aici. În introducere, ne povestiți pe scurt despre cum v-ați cunoscut. Credeți că vă descurcați?*

Luna: *Sigur că da!*

Alec: *M-a pus să exersezi!*

Kelsey: *Ha-ha! Ei bine, să-i dăm drumul! Cum ați ajuns să fiți făcuți unul pentru celălalt?*

Luna: *Fratele meu s-a logodit cu iubitul lui și nu și-au permis o nuntă mare și elegantă, așa că l-am înscris la Jocul nunților, o emisiune despre nunți pe care le organizezi singur.*

Alec: Fratele meu, Thad, era un mire disperat și voia să câștige marele premiu la sfârșitul emisiunii, un apartament cu vedere spre Central Park, așa că m-a forțat să-l ajut.

Luna: În prima zi de filmări, Alec a presupus că sunt asistenta cuiva și mi-a spus să-i aduc o cafea.

Alec: Te-am rugat, nu ți-am spus. Să nu încurcăm lucrurile, dar da, așa am făcut! Și poți să-ți imaginezi ce reacție violentă a avut.

Luna: L-am pus gând rău. Era concurența și avea să piardă.

Alec: Nu-mi păsa de concurență deloc și număram zilele până la final. Pe urmă, mi-am dat seama că nu mă purtam ca un frate cu Thad, așa că... am făcut un efort.

Luna: Efortul însemna să mă urmărească printr-o brutărie ca să învețe cum să facă un tort.

Alex: Am dăruit niște nuci, iar ea m-a ajutat să le ridic, așa că m-a descoperit. I s-a făcut milă de mine și mi-a arătat cum să fac tortul ca să-l ajut pe Thad.

Luna: Ziua aceea în apartamentul meu a schimbat totul. Nu l-am mai văzut ca pe un rival. L-am văzut ca pe un frate care încerca să contribuie cu ceva.

Alec: Îi plac familiile mari, așa că, la scurt timp, am invitat-o în oraș.

Luna: Iar primăvara trecută ne-am căsătorit.

— Puteți să terminați cu sărutatul? Pe bune, am venit să iau cina cu voi, nu să văd cum vă lingeți pe față!

Lottie se oprește și se uită peste umăr.

— Dar miroase atât de bine! L-ai mirosit?

— Nu, pentru că nu e iubitul meu!

Huxley o ridică pe Lottie de pe el, pe canapeaua de grădină pe care stau împreună, și-i înalță bărbia până în dreptul buzelor lui.

— Mă duc să văd de pizza.

O sărută ușor de tot pe buze și se ridică.

— Kelse, mai vrei ceva de băut?

Ridic paharul de vin spre el și-i răspund:

— Te rog, mersi!

Huxley are cele mai bune vinuri. El nu prea bea, așa că am mereu grijă să-i fac pagubă când vin la cină, adică cel puțin o dată pe săptămână. Și întotdeauna aleg să mâncăm în aer liber. Huxley și Lottie au o casă superbă, în stilul construcțiilor de pe coastă, cu pereți albi și accente negre, în cartierul The Flats din Beverly Hills. Curtea din spate are o piscină care-ți taie respirația și se întinde pe toată lungimea proprietății, precum și mobilier scump, dar foarte confortabil. Palmierii înalți asigură intimitatea. Curtea lor e locul meu preferat.

Când el dispare în casă, Lottie se apleacă spre mine și mă întreabă:

— Kelsey, știi vibratorul pe care ți l-am arătat de curând?

— Da?

Se uită peste umăr, să vadă unde e Huxley, pe urmă continuă:

— Am leșinat. A trebuit să mă scuture ca să-mi revin. Nu mai vrea să-l folosească, deși l-am implorat disperată.

Cu o expresie neutră, îi spun:

— Ce minunat! Felicitări pentru orgasmul acela intens!

Lottie se încruntă.

— Hei, depistez cumva o urmă de sarcasm?

— Cum de te-ai prins?

Îmi încrucisez picioarele, regretând că am cerut încă un pahar cu vin.

— Hm, din atitudinea ta. Ce naiba se întâmplă?

Cu un oftat, mă uit în ochii ei și spun:

— Mă bucur foarte mult pentru tine, Huxley și dragostea voastră, dar eu sunt mereu aia singură și e greu de privit.

— Ești invidioasă? mă întreabă.

— Da! îi răspund, fără să încerc măcar să evit adevărul.

Lottie e cea mai bună prietenă a mea și-i spun orice, chiar dacă asta mă pune într-o lumină proastă.

— Sunt foarte invidioasă că ai o relație copleșitoare cu un bărbat care te adoră, iar eu n-am nici măcar o perspectivă.

— Nu-i adevărat! spune Lottie când Huxley se întoarce și ne oferă câte un pahar. Dar JP?

— O, te rog! spun cu un geamăt și îi prezint scuze lui Huxley. Nu te supăra, știu că e fratele tău, dar JP e un idiot!

— Nu mă supăr. Sunt de acord cu tine! spune Huxley și o cuprinde pe Lottie cu brațul, apoi o trage spre el în timp ce duce o bere la buze.

— Cum adică e idiot? întreabă Lottie.

— De unde să încep? spune Huxley, cu aerul acela calm, regal.

Dacă Huxley, JP și Breaker – celălalt frate – n-ar semăna atât de mult, aş avea dubii în privința relației dintre ei.

Întotdeauna mi-a plăcut de Huxley, chiar și când Lottie îl detesta. Mă înțelegeam cu el pentru că era axat pe afaceri, deștept și capabil să-și păstreze imparțialitatea. Se pricepe să ia decizii la serviciu, adoră să ajute și iubește profund. E tot ce-ți poți dori! Sunt recunoscătoare că Lottie l-a găsit, dar Doamne, dacă JP ar avea un strop de Huxley în el, ar fi mai ușor să stau în preajma lui!

— JP e distractiv, e genul de distracție de care ai nevoie, spune Lottie. Te iubesc, Kelse, dar ești puțin prea crispată!

— Nu sunt crispată! mă apăr. Dar știu ce-mi place și ce nu-mi place. Crede-mă când spun că nu-mi place JP. E

enervant, are o părere prea bună despre el însuși și, sincer, e prea dezordonat pentru mine.

— Tot ce spui e adevărat, spune Huxley. Kelsey merită pe cineva mai bun.

— E fratele tău! ripostează Lottie.

— Știu, scumpo, dar sunt de acord cu Kelsey. Nu fac o pereche potrivită.

— Mersi! răspund și iau o gură de vin. Și dacă tot suntem la subiectul ăsta, vă anunț că mă gândesc să-mi fac cont pe aplicația locală de întâlniri. Știi, cea cu întâlnirile pe nevăzute la restaurant?

— Stai, cea despre care vorbea Noely Clark la *Good Morning, Malibu*? Cea care a ajutat-o să-și găsească dragostea? Cum se numește?

— Going in Blind, îi răspund.

— Da! zice ea și pocnește din degete. O, Doamne, nu le-ai luat interviu, ei și lui Jack, pentru podcast?

Dau din cap.

— Ba da, de acolo mi-a venit ideea! Când am luat pauză de la înregistrare, mi-a povestit ea câte ceva și mi s-a părut foarte interesant. Adică, poate aș găsi un om cu aceleași principii ca mine.

— Și cum funcționează? întreabă Huxley.

— Totul e anonim în aplicație, dar toți trec printr-o verificare, ca să se asigure că nu sunt impostori. Pe urmă, aplicația îți găsește parteneri. Nu știi numele persoanei sau cum arată și vă întâlniți la restaurant, Going in Blind, unde luați masa împreună și vedeți dacă vă potriviți. Ca o întâlnire pe nevăzute.

— Sună destul de bine! spune Huxley.

— Îmi place! adaugă Lottie. Doamne, ar fi trebui să mă gândesc și eu la asta când căutam un soț bogat!

Huxley o strânge mai tare cu brațul și spune:

— Cred că te-ai descurcat destul de bine și așa.

Lottie îi cuprinde obrazul și-l trage spre ea să-l sărute.

— Destul de bine, deși ești morocănos uneori.

Văd cum mâna lui se strânge posesiv în jurul ei și-i șoptește ceva la ureche. Îh, minunat, sunteți îndrăgostiți! SE VEDE CU OCHIUL LIBER!

Mă las pe spate în scaun și golesc paharul, în timp ce ei își șoptesc secrete pe care, sinceră să fiu, nu vreau să le aflu. Nici ei n-ar vrea să le aflu secretele, la o adică.

Ceea ce mi-ar plăcea mie ar fi să am o relație ca a lor, în care ești atât de îndrăgostit, încât uiți complet de lumea din jur și doar te pierzi în ochii celuilalt.

Vreau să fiu venerată.

Vreau să fiu importantă în viața cuiva.

Vreau să fiu cea pe care o sună cineva când are nevoie de sfaturi sau o veste mare de împărtășit... sau când vrea doar să-mi audă vocea.

Vreau să fiu surprinsă cu flori la ușa apartamentului. Luată pe sus într-un loc în care n-am mai fost. Să se gândească la mine în fiecare secundă din fiecare zi pentru că îi acaparez gândurile.

Vreau ce e real.

Ce e urât.

Meschinăria care apare într-o relație.

Tachinările.

Certurile.

Râsetele.

Dragostea.

Romantismul.

Le vreau pe toate! Și, în timp ce stau aici și văd cum sora mea trăiește exact experiența asta, da, mă simt invidioasă,

dar și pricep că, dacă vreau aceste lucruri, trebuie să le fac eu însămi să se întâmple. Nu pot să stau doar și să aștept.

Dacă vreau dragostea, trebuie s-o găsesc.

— O, Doamne, îmi vine să vomit! spun și-mi scutur mâinile pe lângă corp. De ce am crezut că-i o idee bună?

— Pentru că vrei să ai o relație, spune Lottie calmă în timp ce stă pe patul meu cu picioarele încrucișate.

— Așa e!

Dau din cap și mă privesc în oglinda mare, examinând rochia violet, fără bretele, pe care am ales-o pentru întâlnirea din această seară.

— Chiar vreau să am o relație.

— Și ai spus chiar tu că tipul e simpatic. E iubitor de câini, are propria afacere – aveți asta în comun – și își dorește în secret să facă parte dintr-o formație de băieți, ceea ce e fermecător.

Dau din cap încă o dată și continui să mă privesc în oglindă.

— Așa e. Chestia cu formația chiar m-a cucerit.

— Și care era citatul lui preferat?

— „Buzz, iubita ta! Vai!” îi răspund, chicotind, când mă întorc pe o parte și mă uit la spate.

Pufnește și Lottie în râs.

— Vezi, se pare că e și distractiv!

Mă întorc spre Lottie și o întreb:

— Dacă el e alesul?

— OK, nu poți să te duci cu gândul ăsta în minte. Trebuie să fii calmă, reținută și să te distrezi. Nu poți să o iei razna cu romantismul în fața lui și să-i ceri să-ți facă un copil după doar cincisprezece minute.

Îi arunc o privire încruntată.

— N-aș face niciodată așa ceva.

— Doar verificam, pentru că mai devreme mi-ai întrebat dacă violetul îți scoate în evidență prea tare venele de pe cot. Cine întreabă așa ceva?

Flutur brațele în fața ei și spun:

— Mama mi-a dat venele astea și sunt mult prea vizibile. N-am nevoie ca violetul rochiei să le scoată și mai tare în evidență.

— La cum îți arată sânii în rochia asta, sunt sigură că ultimul lucru la care o să se uite o să fie venele de pe interiorul cotului tău.

Duc mâna la piept.

— O, Doamne, arăt de parcă mă străduiesc prea tare?

— Nuuu! geme Lottie. Arăți perfect! Acum, dacă nu pleci mai curând, o să întârzii și știu că nu urăști nimic mai mult decât lipsa de punctualitate.

— Adevărat! Să întârzii înseamnă ori că ești un „excentric al timpului” – e o chestie reală –, ori că nu-ți pasă de timpul altor oameni. Iar timpul e un lucru pe care nu-l mai poți recupera în viață.

— Da, știu!

Lottie se ridică de pe pat și mă împinge spre ușă, dar, înainte să mă scoată afară, mă întorc spre ea și o prind de brațe.

— Și dacă el e alesul? O să încep să transpir când o să-l văd. N-am să pot fi calmă. Dacă el e singura mea șansă la dragoste?

— Nu e singura ta șansă la dragoste. E o întâlnire pe nevăzute cu un tip despre care un algoritm de calculator a crezut că s-ar potrivi cu tine.

— Un algoritm demonstrat. Rata de succes este de nouăzeci la sută. Știi ce fel de presiune e pe umerii mei?

— Analizezi prea mult! Ar trebui să te distrezi.

— Nimic nu e distractiv la întâlniri. Tu ai avut noroc cu Huxley. Poate ar trebui să mă plimb și eu printr-un cartier bogat, să-mi caut un soț.

— Sau ai putea să ieși în oraș cu JP...

Asta mă calmează imediat și las distanță între mine și sora mea.

— Știi deja că nu mă interesează. Aș avea mai mult noroc cu o plantă decât cu JP Cane. Acum – în timp ce-mi aranjez rochia –, dacă mă scuzi, trebuie să ajung la o întâlnire pe nevăzute.

— Pomenesc numele lui JP o singură dată și ești gata de plecare?

— Da!

Îmi iau poșeta și o agăț pe umăr.

— Pentru că dacă știu ceva sigur, acel lucru e că orice fel de întâlnire e mai bună decât o întâlnire cu el.

Capitolul doi

JP

— TE URĂSC DIN TOT SUFLETUL MEU! SPUN LA TELEFON din fața restaurantului.

— Mă urăști pe mine sau pe tine însuși? întreabă Breaker. Pentru că tu ești cel care a pierdut pariul.

— Aveam șireturile dezlegate, am cerut pauză, nu m-ai ascultat, ai marcat punctul câștigător și practic... ai trișat.

— Iisuse! pufnește Breaker. Ce tâmpenie, și o știi prea bine! N-ai cerut pauză până nu te-am fentat, ai sărit, iar eu am trecut pe lângă tine. Te-am bătut cinstit.

Cu o mână în buzunar, mă plimb pe trotuar și spun:

— Păi, trebuie să mai jucăm o dată.

— De ce nu te porți ca un bărbat să-ți recunoști greșeala și să suporti consecințele fără să te plângi?

— Pentru că nu vreau să fac chestia asta.

— Atunci n-ar fi trebuit să pui pariu.

— Da, păi... Nu credeam c-o să pierd.

Râde la telefon.

— Asta nu e problema mea!

— Futu-i! Bine!

Îmi trec mâna prin păr.

— Dar treaba asta e-al naibii de tâmpită.

— Aș vrea să știu – te-ai supărat pentru că ai pierdut sau pentru că ieși la o întâlnire cu cineva care nu e tocmai lumina ochilor tăi?

— Nu există nicio lumină.

Breaker pufnește în răs.

— Frate, pe cine încerci să păcălești? Ești înnebunit după Kelsey și te deranjează că ea nu vrea să aibă nimic de-a face cu tine.

— Kelsey?! icnesc atât de tare, încât atrag atenția unui bărbat care intră în restaurant.

Dau din cap spre el și mă întorc cu spatele, să am puțină intimitate.

— Kelsey e o afurisită. E crispată, enervantă și n-ar recunoaște un lucru bun nici dacă l-ar avea sub nas.

— Te referi la tine, zice Breaker cu umor în glas.

— Hm, da, evident! De ce aș vrea să ies la o întâlnire cu o femeie care are o impresie mai bună despre guma lipită de talpă decât despre mine?

— Hm, poate ar trebui s-o invit eu în oraș! Se pare că avem multe în comun.

— Du-te-n... mă-ta! i-o trântesc și mă întorc spre restaurant.

Ar face bine să nu o invite în oraș! Dacă nu mă vrea pe mine – *iar eu sunt extrem de simpatic* –, atunci sigur nu l-ar vrea nici pe Breaker. Kelsey e oarbă și înfumurată. *Și mi-aș dori să n-am fantezii cu ea. Frecvent!*

— Chestia asta e o prostie. Nu știu nimic despre fata asta.

— Incorect! Știi că locuiește aici, că are propria afacere și că trandafirii i se par cele mai romantice flori din lume.

— Da, exact! De ce a crezut computerul ăla nenorocit că am face o pereche bună, n-am idee. Probabil a văzut că pe profilurile noastre scrie „proprietar de afacere” și a zis gata! Ușor! Perechea ideală. Locul ăsta e ridicol și prea ridicat în slăvi.

— Doar nu trebuie să stai mult. Du-te să bei ceva și pe urmă...

— Nu așa merge treaba! Trebuie să stai și să iei masa cu persoana respectivă. Așa specifică programul ăla idiot.

Breaker pufnește în râs.

— Rahat, pe bune?

— Da, pe bune! Zice că trebuie să cunoști persoana aceea înainte să iei o decizie pripită și să treci la următoarea întâlnire.

— E logic!

— Da, pentru cineva care nu trebuie să meargă la o întâlnire.

— Frate, nu te mai lamenta și intră odată acolo! Doamne, n-ai întârziat?

Mă uit la ceas. La naiba, am întârziat șase minute! Otez adânc și spun:

— Te urăsc!

— Abia aștept să-mi povestești. Distracție plăcută, frate!

— Du-te naibii!

Închid în timp ce râsul lui răsună pe fir.

Acum, dacă aș fi un adevărat nemernic, un om care nu-și ține cuvântul dat, aș trece direct pe lângă restaurant, aș sta într-un bar și m-aș uita la ultimul meci al echipei Rebels. Dar chiar dacă sună grozav de tentant, nu-mi stă în fire. Nu pot să trag clapa cuiva. M-aș simți al naibii de vinovat.

Așa că pun telefonul în buzunar și-mi doresc ca seara asta să se termine înainte să înceapă.

Going in Blind, ce concept stupid!

Să lași un computer să-ți găsească o pereche fără să vezi cum arată persoana aceea... Mi se pare un comportament riscant, dacă mă întrebați pe mine.

Chiar iresponsabil.

Și să ții oamenii ostatici până se termină masa?

Ei bine, ghici cine o să anihileze cina complet ca să scape naibii de aici?

Eu!

Deschid ușa restaurantului și mă întâmpină o ospătăriță extrem de veselă și o atmosferă prea romantică. Peste tot sunt întinse șiraguri de becuri mari, și plantele atârnă din abundență, cu lujeri care coboară deasupra meselor. Pereții sunt din cărămidă albă de sus până jos, mesele intime au un aspect urban, metalic, iar bărnele de lemn paralele cu tavanul îmblânzesc puțin priveliștea.

Da... E un local drăguț!

Sunt dispus să recunosc.

Dar restul e o tâmpenie.

— Bună seara, domnule! mă salută ospătărița exuberantă.
Dumneavoastră trebuie să fiți JP.

Sigur că oamenii de aici știu cine sunt. Sunt sigur că au fotografii cu toate persoanele care au fost aduse aici cu forța.

Dau din cap, zâmbind.

— Chiar eu!

Mă uit la bar și văd o femeie în rochie violet care stă singură. Îi privesc părul lung, castaniu, cu bucle lejere, care îi cade peste umerii goi. Hm...

Poate că ideea asta nu e *complet* cretină.

— Mă prezint și singur.

— Minunat! Seară plăcută!

— Mulțumesc! îi răspund și traversez restaurantul.

Când te înscrii în program, te pun să-ți alegi un avatar, un nume care să te reprezinte, dar care să nu fie cel real.

Eu am ales BărbatulPoartăPantalonii, pentru că eram prea sictirit să aleg ceva mai inteligent, iar fata care a fost aleasă pentru mine, ei bine...

— Bună, tu trebuie să fii TrandafiriiSuntRoșii! o salut.

Ea pune jos paharul pe jumătate gol și se întoarce aproape cu încetinitorul. Îmi țin respirația și mă pregătesc să văd cum arată, dar când îi întrezăresc fața, frumusețea familiară, brunetă, din fața mea mă copleșește.

Are zâmbetul larg, privirea optimistă și, când își dă părul peste umăr și mă privește în ochi... se schimbă la față, iar gura i se transformă într-o linie dură și subțire.

— Ce naiba cauți aici? mă întreabă.

Ah, frate, e fantastic!

Kelsey Gardner!

Care erau șansele?

Bag mâinile în buzunare și o anunț fericit:

— Eu sunt partenerul tău în seara asta.

Se uită peste umărul meu și pare că îi ia o secundă să înțeleagă ce se întâmplă, după care mă întreabă:

— Ești cumva un hărțuitor care m-a urmărit până aici? JP, ai mers deja mult prea departe! Trebuie să mă întâlnesc aici cu cineva. Nu vreau să creadă că sunt cu tine, așa că te rog să pleci...

— BărbatulPoartăPantalonii, îi spun și o văd cum mi-jește ochii.

Aruncă o privire în jur, își umezește buzele, se apleacă și mă întreabă cu o voce crispată:

— De ce-ai spus asta?

O, e al naibii de drăguță când strâmbă din nas nedumerită! M-am înșelat amarnic. Seara asta o să fie mult mai distractivă decât am anticipat.

— E avatarul meu. BărbatulPoartăPantalonii, iar tu, scorpia mea țâfnoasă, ești TrandafiriiSuntRoșii, și n-ai decât să

negi dacă vrei, dar programul ăsta de întâlniri crede că suntem perechea ideală.

— Ei bine, e clar că a greșit!

Vocea ei e atât de stridentă, încât e capabilă să spargă sticlele de băutură din spatele ei. Se ridică de pe scaun, își ia poșeta și încearcă să treacă pe lângă mine, dar o prind de mână.

— Scuză-mă, domnișoară Tâfnoasă, dar cred că nu avem voie să părăsim restaurantul decât după ce luăm masa împreună. Așa scrie în regulament.

Mă privește cu ochii scăpărând.

— Doar nu vorbești serios!

— O, ba vorbesc foarte serios! Cred că e în secțiunea trei, rândul cinci, unde sunt trecute regulile de bază, îi spun. Mi-am făcut cont pe aplicația asta și mă aștept să am parte de experiența completă.

Îi zâmbesc larg, știind că asta o irită mai mult ca orice.

— E totul în regulă? întreabă ospătărița care se apropie de noi.

— Totul e perfect! îi răspund.

— Nu, nu e perfect, spune Kelsey. Probabil că algoritmul a făcut o greșeală când ne-a pus împreună, pentru că îl cunosc pe acest bărbat și dați-mi voie să spun, cu toată convingerea, că nu ne potrivim deloc.

— O, ce interesant! Nu cred că s-a mai întâmplat așa ceva până acum.

— Ah, grozav! Deci vă dați seama că am vrea să trecem peste această întâmplare nefericită și să ne vedem de drum!

Ospătărița clatină din cap. Mi se pare că aud urletele interioare de agonie ale lui Kelsey, de parcă ar fi apocalipsa ei personală.

— Îmi pare foarte rău, dar, din nefericire, trebuie să rămâneți și să luați masa împreună! Face parte din contract.

— Dar am spus că-l cunosc! exclamă Kelsey și dă disperată din mână spre mine.

Arată-mă cu degetul cât vrei, scumpo, n-o să te ajute la nimic.

— Și nu-mi place de el. Nu e nevoie să luăm masa împreună ca să descopăr chestia asta.

— Mă jignești, îi șoptesc amuzat în ureche.

Ea mă împinge la o parte cu o mișcare neașteptată din încheietură. Uau, aproape mi-a scos ochiul cu unghia!

— Vedeți cu cine am de-a face? Credeți-mă, nu vrei să luăm masa împreună, o să deranjăm lumea din jur. Nu facem decât să ne ciondănim.

— Atunci, o să vă oferim una dintre noile mese private de la mansardă.

Ospătărița rânjește și dă din cap spre scările din dreapta.

— Pe aici!

— Doar nu vorbește serios! exclamă Kelsey.

— Se pare că *vorbește* serios, îi spun, apoi îi duc mâna la spate și o îndrum.

— Chiar mă obligați să iau cina cu el?

Femeia nu răspunde, doar merge mai departe, iar eu o împing pe Kelsey în față cu un zâmbet. Și eu, care credeam că va fi o seară ratată, dar, ce să vezi, s-a transformat într-o seară la care chiar vreau să iau parte.

— E ridicol! N-ar trebui să fiu ținută aici împotriva voinei mele.

Urcăm scările.

— Programul ăsta e o tâmpenie dacă vi se pare că fac pereche bună cu JP. Ați făcut măcar o verificare înainte?

Ajungem la mansardă, un spațiu privat îmbrăcat în draperii albe și beculțe. În mijloc e o masă, iar ambianță e perfectă pentru îndrăgostiți, pentru doi oameni care își îmbină viețile cu interludii romantice, povești elaborate și

prelungite despre copilărie și fantezii exagerate despre cum ar arăta viitorul lor împreună.

Și mai suntem eu și Kelsey, porcul spinos furios care-și ridică țepii, gata să mă străpungă cu prima ocazie.

Urmează să înceapă spectacolul în încăperea asta senzuală, plină de potențial ca de poveste.

— Nu e nimic romantic între noi, absolut nimic! De ce se întâmplă așa ceva? bombăne ea în continuare.

Ospătărița ridică un coșuleț pe care scrie „Decuplați-vă și fiți prezenți” și îl scutură spre noi, anunțându-ne clar și fără cuvinte că trebuie să depunem colacul de salvare înăuntru.

Pun telefonul în coș pentru că atâta lucru e sigur, mă pricep de minune să respect regulile.

Văd panica din ochii lui Kelsey când se uită la coș.

— Și dacă primesc un apel important? Dacă am nevoie ca sora mea să pretindă că și-a rupt glezna ca să pot pleca?

Măcar e sinceră, dar asta nu o convinge pe ospătăriță și, cu un mormăit sălbatic pe care îl auzi doar în toiul unei nopți întunecate și umede, Kelsey pune telefonul în coș, lângă al meu.

Pe urmă, suntem conduși la masă, paralel cu un șemineu de piatră elegant, care răspândește o lumină aurie pentru o seară foarte romantică... alături de o lupoaică încrezută.

— Numele ospătarului dumneavoastră este Helix. Va veni curând. Vă rog să ne anunțați dacă aveți nevoie de ceva, ne spune ospătărița înainte de a ne trage scaunele.

— Da, trebuie să scap de întâlnirea asta! Cum mă puteți ajuta? întreabă Kelsey.

— Sunt sigură că veți avea o seară frumoasă împreună! Distracție plăcută!

Zicând acestea, ospătărița se îndepărtează, coborând scările și lăsându-mă singur cu Kelsey într-o mansardă care altora li s-ar părea feerică.

Cu Kelsey, care spumegă și-i freamătă nările.

O Kelsey care ar prefera să împartă acest loc cu oricine – chiar cu *oricine* – în afară de mine.

Ridică mâna și arată spre mine, iar degetul îi tremură în timp ce vorbește printre dinți.

— Tu ai făcut chestia asta! Tu ai pus totul la cale, nu-i așa?

— Poftim? Ți-ai pierdut mințile dacă ai impresia că am timp să aflu ce aplicație stupidă de întâlniri folosești, să-mi fac cont și să compromit sistemul ca să fim forțați să ieșim la întâlnire.

— Știam eu! exclamă ea și ridică mâinile în aer. Doamne, și cum te prefaci neștiutor, când, în realitate, ai un creier viclean de pasăre care n-are nimic mai bun de făcut decât să provoace oamenii pe care îi întâlnește!

Mă așez pe scaun, iau șervetul din fața mea și-l întind în poală.

— În primul rând, am spus că n-am timp pentru așa ceva. În al doilea rând, „creier viclean de pasăre” e o insultă pe care am s-o țin minte pentru mai târziu. E bună!

— Îh, nu încerca s-o faci pe fermecătorul cu mine!

Se așază pe scaun, fără tragere de inimă, și își întinde șervetul în poală. Bate darabana cu degetele pe masă și se uită la luminițele din jur.

— Ce risipă să folosești încăperea așa!

Ei, știam eu că așa o să i se pară! O cunosc, nu glumă!

Mă aplec în față și spun:

— Știi, ai putea încerca să te bucuri de moment și să fii amabilă.

Își întoarce privirea spre mine.

— De ce, JP? Credeam că bărbații și femeile care lucrează împreună nu pot fi prieteni.

Touché!

— Nu spun că trebuie să fim prieteni, dar măcar ai putea să nu te mai porți ca o fetișcană plictisitoare.

— Te aștepți să port o conversație cu tine?

— Asta fac oamenii de regulă când iau masa împreună. Numai dacă nu e vreun trend de care n-am auzit.

În clipa aceea, Helix urcă pe scări cu paharele cu apă într-un echilibru precar pe tavă. După ce le pune pe masă, bagă tava sub braț și spune:

— Bună seara! Am fost informat că avem un cuibușor al dragostei aici.

Privirea seacă a lui Kelsey aproape mă face să cad de pe scaun de răs, dar mă abțin, speriat de ce-aș putea păți dacă îndrăznesc măcar să chicotesc. La urma urmei, sunt două cuțite pe masă.

— Ne cam grăbim, așa că, dacă nu te superi, am dori să comandăm, să mâncăm și să plecăm naibii de aici!

— Doamne! îi șoptesc. Nu fi nepoliticoasă cu el!

Kelsey răsuflă încet și afișează un zâmbet.

— Îmi pare rău! Te numești Helix?

Acesta dă aprobator din cap.

— Vezi tu, când m-am înscris pe aplicația asta, aveam impresia că îmi va găsi pe cineva de care chiar să fiu interesată. Speram că voi cunoaște un om interesant, complex, amuzant. Chiar aveam de gând să creez o legătură profundă cu cineva în seara asta.

Se uită la mine.

— Și când spun legătură profundă, mă gândesc la una mentală, nu fizică.

Nu fac decât să zâmbesc.

— Dar vezi tu, Helix, în loc să întâlnesc o persoană capabilă să mă cucerească, am fost combinată cu acest om insolent și enervant pe care îl interesează mai mult unghia ruptă

de la deget decât oamenii din jurul lui. Din nefericire, lucrăm împreună și știu destul despre el încât să înțeleg că nu avem nimic – adică, absolut nimic – în comun. Prin urmare...

— Nu asta scrie pe profilurile voastre.

Helix strânge tava mai tare.

Kelsey clipește.

— Poftim?

— Am auzit că sunt ceva probleme în paradis și, uneori, când se întâmplă așa ceva, printăm motivul pentru care computerul v-a făcut legătura. Vreți să vi-l citesc?

— Nu! răspunde Kelsey.

— Da! răspund în același moment. Mi-ar plăcea mai mult decât orice să aud de ce eu și Kelsey suntem potriviți unul pentru altul.

Mă așez picior peste picior și împing scaunul în spate, pregătit pentru ceea ce îmi imaginez că va fi o experiență edificatoare pentru mine și oribilă pentru Kelsey.

Helix scoate din buzunar o foaie de hârtie și își drege vocea.

— Ați fost una dintre cele mai potrivite perechi din sistem, cu un potențial de succes de 97%.

HA!

Kelsey scoate flăcări pe urechi, iar eu zâmbesc din ce în ce mai larg.

— TrandafiriiSuntRoșii și BărbatulPoartăPantalonii.

Helix se întoarce spre mine.

— Apropo, grozav nume!

Dau din cap.

— Mulțumesc!

— O, Doamne! geme Kelsey. Numele ăsta nu are pic de imaginație.

— De parcă TrandafiriiSuntRoșii ar fi vreo capodoperă poetică, îi răspund. Ai fi putut la fel de bine să alegi BateCâmpii.

Kelsey mă arată cu mâna și se uită la Helix.

— Vezi la ce mă refer? Nesuferit!

Oarecum plictisit, Helix face un pas în spate și citește mai departe:

— TrandafiriiSuntRoșii și BărbatulPoartăPantalonii sunt amândoi proprietari de afaceri în zona Los Angeles.

— Uau, asta nu miră pe nimeni!

Kelsey își încrucișează brațele pe piept și, sincer să fiu, nu cred că am mai văzut-o vreodată atât de supărată. Unul dintre lucrurile care îmi s-au părut mereu interesante la ea este abilitatea de a-și păstra cumpătul, chiar dacă are o presiune imensă pe umeri. Nu e niciodată emotivă, dar în seara asta văd o latură a ei complet nouă. Și îmi place!

— După ce am analizat istoricul vostru, am descoperit o asemănare legată de abandonul parental.

Kelsey amuțește.

— Dorința de a reuși în viață și o potrivire perfectă a temerilor, precum teama de eșec, de a nu fi iubiți și de a fi singuri.

Kelsey se uită la mine, dar îmi feresc privirea. OK, ce dracu' mai e și prostia asta? Da, am completat un chestionar, dar ce fel de cercetări invazive s-au făcut ca să descopere asemenea lucruri?

— Am observat și că TrandafiriiSuntRoșii este foarte organizată și romantică în gândire, iar BărbatulPoartăPantalonii poate fi pesimist, cu o atitudine apatică, ceea ce înseamnă că cele două piese din puzzle se potrivesc perfect, creând un echilibru continuu pentru o relație sănătoasă.

Helix bagă hârtia înapoi în buzunar și ia un pix și un carnețel.

— Acum, ce doriți să vă aduc la cină?

Capitolul trei

KELSEY

EI BINE, HELIX SE PRICEPE SĂ ÎNCHIDĂ IMEDIAT GURA oamenilor!

După ce am comandat ruladă de carne și piure de cartofi – ignor faptul că am comandat același lucru, mersi mult –, Helix coboară scările, dar nu înainte de a ne spune că personalul la bucătărie e insuficient, așa că e posibil să dureze ceva mai mult.

Minunat! Mă întreb dacă o fac intenționat pentru ca „partenerii” să rămână mai mult.

O preluare instrumentală după „Bad Guy” se aude în difuzoare în timp ce eu și JP ne uităm în toate părțile, numai unul la celălalt, nu.

Helix a detonat bomba adevărului și a distrus seara complet.

Până și atitudinea permanent iritată a lui JP a dispărut în timp ce învârte paharul cu apă pe masă.

Tăcerea e asurzitoare.

Inconfortabilă.

Și, cu toate că nu pot să stau în fața lui în clipa asta, nu suport tăcerea. E mai dureros decât să nu vorbești.

— Deci... mănânci des ruladă? întreb, neștiind ce altceva să spun.

Când se uită la mine, ridică din sprâncene ca Regé-Jean Page, de parcă i s-a agățat un cârlig de pescuit în sprânceană, a ridicat-o și a lăsat-o așa. Îmi amintește momentul ăsta de o scenă din *Bridgerton* care m-a făcut să mă topesc pe canapea? Sigur că da, dar se dezgheață scutul pe care seara asta neplăcută l-a format în jurul meu? Nici măcar un pic.

— Încerci să faci conversație cu mine? mă întreabă.

— Doar nu te aștepti să stau aici, în tăcere, pentru cine știe cât timp.

— Nu știu, mi se pare amuzant să văd cum te frământă în lipsa conversației.

— De ce ești nesimțit?

— Nu ți-ai dat seama după analiza pe care ne-a prezentat-o Helix? Frica de abandon și fațada falsă sunt în topul listei pentru mecanismele de apărare. Nu e nevoie de psiholog ca să te prinzi, scumpo! îmi spune.

— Asta nu înseamnă că poți să te porți ca un nesimțit. Eu am crescut fără tată, dar nu mă vezi afișând o atitudine indignată.

JP râde atât de tare, încât tresar pe scaun.

— Ai uitat spectacolul „Îl urăsc pe JP Cane” pe care tocmai l-ai dat în fața personalului din restaurant?

— Păi, ce să fac dacă m-a deranjat să aflu că ești partenerul meu din seara asta? Eu îmi imaginam că seara va decurge puțin diferit.

— Înțeleg. Și cum ți-ai imaginat că va fi?

Iau o gură de apă.

— Nu așa!

— Ai mai spus asta și, dat fiind că ne așteaptă o cină lungă, ce-ar fi să-mi explici cum credeai că o să se desfășoare totul?

— Nu-ți spun așa ceva! O să râzi de mine!

— De ce să râd de tine?

— Pentru că ești un tiran care asuprește visurile și speranțele oamenilor.

— Cât de puțin mă cunoști, Kelsey!

Mă uit la el preț de câteva secunde și apoi îl întreb:

— Așadar, dacă îți spun ce credeam că o să se întâmple în seara asta, n-ai să râzi de mine?

— Știi, ți-ar prinde bine să mă cunoști mai îndeaproape. S-ar putea să nu mai ai o părere atât de proastă despre mine!

Mă îndoiesc!

— Bine! Îi răspund cu bărbia ridicată. Dar dacă râzi de mine, îți arunc apa asta în față.

— Corect!

JP face un semn din cap spre mine.

— Dă-i drumul, povestește-mi ce fantezii aveai.

Doamne, cât îl disprețuiesc!

Îmi dreg glasul și încep:

— Păi, m-am înscris în programul ăsta pentru că am auzit lucruri bune despre el de la Noely Clark.

— Noely, una dintre prezentatoarele de la *Good Morning, Malibu*? mă întreabă.

— Da. Le-am luat un interviu ei și soțului ei pentru podcastul meu...

— Ai un podcast? Cum se numește?

Îi răspund cu timiditate, pentru că știu că probabil mă judecă:

— Am, dar numele nu are importanță. Aș prefera să nu-l asculți.

— Te temi că o să devin ascultător fidel?

— Mă tachinezi? îl întreb și ridic paharul cu apă.

JP își ridică mâinile mari.

— Nu, nu te tachinez! Doar mă implicam în discuție.

— Încearcă niște „implicații” mai puțin sarcastice.

— S-a notat! Spune mai departe! zice și mă îndeamnă cu un gest din mână.

— Ei bine, le-am luat interviu pentru podcast și, într-o pauză de înregistrări, Noely mi-a povestit despre Going in Blind. Cum și eu caut pe cineva cu care să am o relație...

Mă opresc și-i analizez expresia, dar când văd că nici măcar nu zâmbește, vorbesc mai departe.

— M-am gândit să fac o încercare. N-am auzit decât lucruri bune, așa că, atunci când mă pregăteam, chiar aveam emoții. Am presupus că o să întâlnesc un om interesant, un om cu o gândire asemănătoare, cu care să mă potrivesc. Poți să-ți imaginezi dezamăgirea mea când am aflat că tu ești Bărbatul Poartă Pantalonii.

El își ridică paharul cu nonșalanță și, privindu-mă lung în ochi, ia o gură de apă. Bărbații din familia Cane au ceva enigmatic, dar și enervant. Au un autocontrol extraordinar, mai ales când își atenuază primele reacții. În general, fac mișcări subtile și sunt foarte reținuți. Am văzut asta la Huxley, iar acum și la JP.

— Dezamăgită, într-adevăr! spune el. Îmi pare rău că ți-am stricat seara!

— Îh, nu face chestia asta!

— Ce să nu fac? mă întrebă, la fel de stoic.

— Nu folosi cartea orgoliului rănit. Știm amândoi că nimic din toată povestea asta nu te rănește. Te încântă faptul că am fost puși împreună doar pentru că mi-a stricat seara și speranțele pentru o posibilă pereche.

— Nu mă încântă treaba asta, îmi răspunde. Da, găsesc că e puțin comic, dar chiar îmi pare rău pentru tine.

— N-am nevoie să-ți pară rău pentru mine. Păstrează-ți mila pentru altcineva!

— Nu mi-e milă de tine. E o diferență. Dacă îmi era, asta ar însemna că am o părere proastă despre tine, și nu e cazul. Doar îmi pare rău că, după părerea ta, prezența mea ți-a stricat seara.

— De ce trebuie s-o spui așa? De parcă ești o victimă.

— Crede-mă, scumpo, nu sunt niciodată o victimă.

Se foiește pe scaun și-mi dau seama că JP cel relaxat și pus pe glume a dispărut – mai ales de când Helix ne-a explicat despre istoricul nostru –, iar în locul lui a apărut un bărbat prudent, unul pe care nu l-am mai văzut până acum.

— Eu doar mă așteptam la altceva, îi spun și-mi împreuncz mâinile în poală. Abia așteptam să cunosc o persoană nouă!

JP mă studiază din nou cu atenție, cu ochii ațintiți asupra mea, mâncându-mă de vie în timp ce privirea îi coboară de la ochii la buzele mele, apoi la piept...

În cele din urmă, spune:

— Sunt aici din cauza unui pariu.

Ridic ochii la el.

— Poftim?

Ridică mâna ca să-mi domolească nervii.

— Înainte să crezi că am venit aici intenționat ca să-ți stric seara, nu e cazul. Faptul că suntem aici și luăm masa împreună este pură coincidență. Dar motivul pentru care m-am înscris în program este că am pierdut un pariu cu Breaker.

— Ce fel de pariu?

— Jucam baschet unu la unu. Ne-am lăsat conduși de orgolii și am decis că cel care pierde trebuie să facă ce alege celălalt. Eram la egalitate. Eu eram pregătit să-l forțez să se ducă la un curs de gătit pe care știam că o să-l deteste, iar

el se pare că asta pusese la cale pentru mine. Am pierdut, el mi-a spus ce am de făcut și iată-mă aici!

— Așadar, ești aici pentru că ai pierdut un pariu?

— Da!

— Și dacă partenera ta nu eram eu? Ce-ai fi făcut atunci?

— Aș fi încercat să mă bucur de seara asta. Nu știu exact de unde ai căpătat disprețul ăsta față de mine, dar sunt un tip de treabă. Desigur, mi-a trecut prin cap să nu vin la întâlnire, dar știam că nu pot să fac asta. Așa că planul meu era să încerc să fac puțină conversație, să mă bucur de cină, apoi să închei seara pe val. Aveam de gând să-mi petrec restul serii în piscină, gol pe o saltea gonflabilă, și să mă uit la stele.

Mintea mea trădătoare și-l închipuie pe JP pe saltea, plutind în piscină, cu tatuajele acelea nebunești la vedere.

E, hm... o imagine plăcută!

— Dar acum sunt aici, cu tine, îndur cu greu conversația asta și mă rog ca angajații să aducă mâncarea odată ca să mă întorc acasă. Tu ce ai de gând să faci după asta? mă întreabă, zâmbind.

Să o întreb pe Lottie de unde a cumpărat Huxley „jucăria” aceea nouă ca să scap de tensiunea care mi s-a adunat în umeri în seara asta.

— Probabil o să înpăturesc și o să calc rufe în timp ce mă uit la o comedie romantică pe Netflix.

— Lasă-mă să ghicesc – un film despre doi oameni care se întâlnesc, se îndrăgostesc nebunește, apoi tipul face o prostie, fata se supără, se despart, dar el face un gest romantic ca să o recâștige, după care trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți.

Cu bărbia ridicată, îi răspund:

— Da, dacă trebuie neapărat să știi, cam asta ar fi ideea.

JP pufnește pe nas.

— Chiar crezi că așa e viața?

— Aș vrea să cred că poveștile astea au ceva adevăr în ele. La drept vorbind, îmi dau speranța unei vieți pe care aș putea s-o am și eu.

— E doar ficțiune trasă de păr. Viața nu se învârtă în jurul unei vedete de cinema care se îndrăgostește de constructorul singuratic și renunță la tot ca să trăiască într-un oraș oarecare.

— Știi, JP, doar pentru că viața ta nu e așa, asta nu înseamnă că nu e valabil pentru alții. Uită-te la Lottie și la Huxley, de exemplu! Povestea lor de dragoste e ca o comedie romantică, cu toate răsturnările de situație pe care le oferă o poveste de dragoste pasională.

— S-au întâlnit pe trotuar și s-au înțeles să se ajute reciproc. Asta nu prea îmi sună a romantism.

— E un clișeu clasic.

— Un ce? mă întrecabă cu o expresie nedumerită.

— Îh!

Îmi dau ochii peste cap, pregătită să-l învăț despre plăcerile simple ale comunității amatorilor de romantism.

— Este o intrigă sau o temă care te ajută să spui povestea. De pildă, dacă ar fi să pun o etichetă pe relația dintre Huxley și Lottie, aș putea s-o numesc cu ușurință „de la dușmani la iubiți”, pentru că se detestau reciproc, cu o picătură de „logodnică falsă” și o fărâmbă de „miliardar”. Toate sunt extrem de populare.

— Să fii miliardar e un clișeu?

Ridică din ambele sprâncene cu o expresie suspicioasă.

— Unul foarte popular.

— Deci, ajută-mă să înțeleg – crezi că viața ta o să fie un fel de comedie romantică plină de astfel de clișee?

— Nu, dar speram la o companie mai plăcută decât cea actuală! mă răstesc la el și iau încă o gură de apă.

— Și ce are compania actuală? Doar avem o conversație sănătoasă.

— Asta consideri tu o conversație sănătoasă? Eu sunt gata să-ți arunc apa în nas ori să te iau la șuturi pe aici. Ți se pare că e o conversație sănătoasă?

El strânge din buze, pe urmă se lasă pe spătarul scaunului și spune:

— Mi se pare că trebuie să te duci la cursuri de gestionare a furiei.

Mă întreb dacă pot să înscenez moartea lui JP și să scap basma curată.

— E cel mai tâmpit film din istorie!

— Pardon? îl întreb și simt că-mi ies ochii din orbite.

Ce tupeu are!

— Vrei să-mi spui că, dintre toate filmele din lume, preferatul tău, cel pe care l-ai revedea întruna, este *Noapți albe în Seattle*? mă întreabă.

— Da! Iar *Când Harry a întâlnit-o pe Sally* e pe locul al doilea.

— Deci ești fană Meg Ryan?

— Cum poți să nu fii fanul șarmului ei încântător?

— Păi, e în regulă, dar n-am să caut un film doar pentru că joacă în el.

— Ei bine, ar trebui. Poate ai învăța câte ceva din filmele ei și ai fi o companie mai plăcută.

Își mângâie obrazul și spune:

— Nu s-a plâns nimeni până acum că n-aș fi o companie plăcută.

Îmi dau ochii peste cap și, pentru că mâncarea tot n-a ajuns, îl întreb:

— De ce consideri că *Noapți albe în Seattle* e un film sub demnitatea ta?

— Nu e plauzibil.

— Cum așa? îl întreb șocată.

— Păi, faptul că un copil nu doar a cumpărat singur un bilet de avion, dar a și zburat în capătul opus al țării fără să fie supravegheat de un părinte, a ajuns singur la Empire State Building și a urcat în vârf fără să-l ia nimeni la întrebări? Da, așa ceva nu s-ar întâmpla în realitate! În plus, e clar că Meg Ryan e o hărțuitoare în filmul acela.

— Nu e hărțuitoare. E doar curioasă.

— Fii curioasă ce face vecinul tău, nu un tată cu abilități îndoielnice din celălalt capăt al țării!

— Povestea lui a înduioșat-o.

— E un tată oropsit care încearcă să-și găsească o femeie printr-o emisiune la radio. Bună treabă, Tom Hanks! spune el și aplaudă. Ai reușit să cucerești femeile singure și disperate de la distanță.

— O, Doamne, ești... ești josnic!

— Josnic? mă întreabă și lasă mâna pe masă. De ce sunt eu ăla josnic? Nu alerg eu după fuste prin toată țara, folosindu-mă de fiul meu ca momeală.

— Hm, Sam Baldwin habar nu avea că asta se întâmpla. Dacă îți amintești, dispariția fiului său l-a dat complet peste cap.

— OK, bine, a scos mâna de sub fusta femeii destul cât să-și dea seama că fiul lui a dispărut. Ce părinte minunat! Dar, dacă dăm asta deoparte, tu chiar crezi că s-ar fi îndrăgostit unul de altul? S-au văzut o singură dată și deodată sunt în vârful clădirii Empire State, și se și îndrăgostesc? Relația lor nu are credibilitate. Dacă filmul acela ar fi avut un epilog, i-ar fi arătat a doua zi dimineată, când își dădeau seama stânjeniți că trăiesc la distanță de cinci mii de kilometri unul de altul, că el trăiește pe o barcă și că nu au absolut nimic în comun în afară de spontaneitatea aceea idioată.

Mă uit lung la el, iar corpul îmi vibrează de nervi. Simt flăcări pe ceafă, am palmele umede și trebuie să mă abțin să le șterg de rochie, iar maxilarul e atât de încleștat, încât mă dor obrajii.

— Ai terminat de desființat filmul meu preferat?

— Cred că da!

Îmi zâmbește.

— Bine! Acum, *Rotten Tomatoes*, spune-mi care e filmul tău preferat.

— De ce, ca să te prefaci că nu-ți place și să încerci să-l critici așa cum am făcut eu cu filmul tău preferat? Nu, mersi!

— De unde știi că o să am o atitudine negativă? S-ar putea să-mi placă filmul tău preferat.

— De unde știu că o să ai o atitudine negativă? Pentru că în ultimele cinci minute te-am urmărit cum îmi pui asasinatul la cale. Presupun că, după ce terminăm cina, o să mă împingi pe scări la ieșire ca să mă bagi în comă.

Greșit! Mă gândeam la vreo douăzeci de minute de înjunghieri cu furculița... fără nicio conotație sexuală!

— Știi, dacă tot e să fiu prinsă, ar fi mai satisfăcător să-ți înfig cuțitul în piept.

— Iisuse! șoptește îngrozit.

Mă simt rușinată. Poate cuțitul a fost o exagerare.

— Ai dreptate, a fost inoportun. Cred că plimbarea pe scări se potrivește mai mult cu stilul meu.

JP chicotește.

— Mă bucur că nu trebuie să-ți iau cuțitul când nu ești atentă.

— Nu mai fi teatral! Nu-mi stă bine în portocaliu. Nu-i genul meu să comit o crimă.

— Deci portocaliul nu e noul negru pentru tine?

— Nu.

Îmi încrucișez picioarele și întreb:

— Deci, care e filmul tău preferat? Îmi datorezi măcar atât.

— Nu-ți datorez nimic.

— JP, a fost o seară plictisitoare și abia aștept să se termine, dar tu ai făcut-o și mai insuportabilă. Te rog, fă-mi plăcerea și spune-mi care e preferința ta lipsită de sens. Altfel, o să încep să ghicesc.

— Sună mai interesant așa. Poți să ghicești.

Cu un oftat adânc, mă calmez și întreb:

— E un film pornografic?

— Zău așa, sunt mai stilat de atât!

— Discutabil, dar deocamdată renunț la varianta asta.

Hm!

Bat cu degetul în bărbie cu un gest exagerat.

— Dat fiind disprețul tău față de comediile romantice, înclin către filmele de acțiune cu sânge pe pereți. Și cum încerci să joci cartea celui mare și tare, am să spun că filmul tău preferat e *Braveheart*.

— Nu! zice el și clatină din cap.

— *Nașul*?

— Nici pe departe.

— Îh, e *Rocky*?

— Ar fi de tot râsul.

Îmi încrucișez brațele și-l studiez cu atenție.

— Hm, *Salvați soldatul Ryan*, *Culoarul morții*, *Philadelphia*.

— Acum enumeri filme cu Tom Hanks?

— Doar verificam, să văd dacă ți-au stârnit interesul.

Văd că nu e cazul. Așa că acum o să aleg o cale mai puțin prolifică și am să zic *Frații vitregi*, *Virgin la 40 de ani*, *Billy Madison*.

— Toate sunt amuzante, dar nu.

— Îh, nu știu! Dă-mi un indiciu. Cine joacă în film?

— Julie Andrews.

— Julie... Ce? Julie Andrews din *Mary Poppins*?

Dă aprobator din cap.

— Faci mișto de mine!

— Nu! Ce are Julie Andrews?

— Nimic, doar că... Nu știu, mă gândeam că o să spui Liam Neeson, Sam Elliott sau Jeff Bridges. Știi tu, actorii ăia duri, puși pe răzbunare. Nu Julie Andrews, cu tunsoarea ei scurtă și blondă.

— Cât de puțin mă cunoști!

— Nu glumești, Julie Andrews joacă în filmul tău preferat?

— Da, răspunde zâmbind.

— Ce e?

— Nu e evident?

— Cătuși de puțin. Mai degrabă, e și mai derutant. Mă declar pierdută. Singurele filme cu Julie Andrews care îmi vin în minte sunt *Mary Poppins* și *Prințesa îndărătnică* și cred c-am să cad de pe scaun dacă vreunul din ele e răspunsul tău.

— Nu, niciunul din aceste clasice.

— Le-ai văzut pe amândouă? Îl întreb, încă uimită.

E o latură a lui JP la care nu m-aș fi așteptat. E unul din trei frați.

— Sigur că da. *Mary Poppins* e un film cinstit și, da, am ieșit cândva cu o fată care era obsedată de Anne Hathaway și m-a obligat să-i văd toate filmele. *Diavolul se îmbracă de la Prada* a fost un adevărat coșmar, apropo. Ce fel de final de rahat mai e și ăla?

— Credeam că nu-ți plac comediile romantice.

— Nu-mi plac, iar filmul acela e unul dintre motivele principale.

— OK, deci dacă nu e unul din acelea... care e? întreb, râzând. Doar nu o fi *Sunetul muzicii*...

— De ce presupui asta? mă întreabă cu o expresie foarte serioasă.

Nu!

Nu poate fi acesta!

Sunetul muzicii? E imposibil, la naiba!

— Îh, pentru că e un musical și, iartă-mă dacă greșesc, dar nu-mi pari genul amator de step și de musicaluri.

— Știi, n-ar trebui să judeci oamenii după puținul pe care îl știi despre ei.

Își aranjează butonii de pe manșetă și continuă:

— Dacă vrei să știi, *Sunetul muzicii* e filmul meu preferat. Are tot ce-ți trebuie: o dădacă sexy, fostă călugăriță, care poate să cânte, un erou morocănos care luptă cu naziștii, muzică frumos compusă, trădare și suspans.

Sunt șocată!

Nu-mi vine să cred.

Desigur, e un film bunicel, dar un film preferat?

— Oare de ce nu te cred?

JP ridică din umeri.

— E treaba ta dacă alegi să mă crezi sau nu.

— Dacă aș avea telefonul, i-aș scrie lui Huxley chiar acum să mă asigur că e adevărat.

— Când primești telefonul înapoi, dă-i bătaie! Huxley știe că-mi place s-o văd pe Maria făcând piruete pe vârful muntelui. Într-un an, de Halloween, m-am costumat ca ea, în alt an am fost baronul Von Trapp. Și pe urmă iar am fost Maria, pentru că era un costum prea bun să-l port doar o dată.

— Tot... nu-mi vine să cred.

— N-ai decât. Dar îți spun că am caseta, CD-ul, caseta VHS, DVR-ul și un Blu Ray, precum și o copie digitală

a filmului. Fără a mai pune la socoteală că am o fotografie foarte prețioasă semnată de Julie Andrews. Le păstrez pe toate într-un seif din casă, într-un loc neștiut de nimeni.

— OK, acum știu că minți.

El doar ridică din umeri, un răspuns cât se poate de energic. E ca și cum nu-i pasă destul cât să răspundă omeneste, oferind doar o ridicare din umeri atotștiutoare.

Și nu, nu-l cred nici măcar o secundă. E imposibil, după toate criticile pe care le-a avut despre *Nopti albe în Seattle*, să stea relaxat și să-mi spună că *Sunetul muzicii* – o adevărată poveste de dragoste – e filmul lui preferat. Nu, încearcă să mă provoace și n-am de gând să cad în capcană.

Bună încercare!

— Do e-o doamnă mai voinică...

— Nu vrei să încetezi? îl întreb în timp ce mâncarea sosește în sfârșit. Doamne, mănâncă și taci din gură ca să putem pleca naibii de aici!

— Ce companie plăcută ești la cină!

— De când ai adus vorba de *Sunetul muzicii* nu faci decât să cânti, să fredonezi și să bați ritmul pe cântecele din film, și sunt gata să-mi ies din minți. O să-mi rămână în cap pe veci „Cum rezolvi o problemă ca Maria”.

— Ar putea fi mai rău.

— Cum ar putea fi mai rău? îl întreb.

— Ar putea fi un cântec de-a dreptul neadecvat. Ceva de genul...

Se apleacă în față și spune pe o voce seducătoare:

— „My neck, my back, lick...”¹

— OK, am înțeles ideea! îi spun, cu mâna ridicată.

---

¹ „Pe gât, pe spate, linge...” Versurile fac parte din melodia „My Neck, My Back (Lick It)”, lansată de rapperița americană Khia în anul 2002 (n. red.).

— Știi piesa?

— Toată lumea o știe, îi răspund și iau o înghițitură de ruladă.

E cea mai delicioasă ruladă de carne pe care am mâncat-o vreodată. E atât de bună, încât aș fi în stare să mai vin la o întâlnire cu JP doar ca să o mănânc... Da, e atât de bună, încât aș mai îndura o seară ca asta!

— Ai avut vreodată parte de o aventură ca aceea din piesă?

Mi se aprind obrajii instantaneu și mă uit lung la dâra de usturoi din piureul de cartofi.

— Nu văd de ce te privește așa ceva.

— Nu mă privește, dar trebuie să facem ceva ca să treacă timpul, așa că o să presupun că *nu* din felul nemulțumit în care ai răspuns.

— De parcă tu ai făcut așa ceva!

Ridică din nou din sprânceana aceea. Nu e nevoie să spună nimic, pentru că expresia lui vorbește de la sine. El a lins de la, ei bine, știți voi...

— Le-am făcut cam pe toate, Kelsey, și am livrat... de fiecare dată.

— Aham, sunt sigură! îi spun sarcastic.

Mă ignoră și vorbește mai departe:

— Întotdeauna mă asigur că iubita mea are orgasm, chiar dacă eu nu am.

— Grozav! îi răspund cu un zâmbet reținut.

— M-am și prefăcut de vreo două ori, doar ca să scap naibii de acolo, știi?

Mă opresc cu furculița la jumătatea drumului spre gură și mă uit la rânjetul lui pe deasupra paharelor cu apă.

— E imposibil să te prefaci. Nu poți să simulezi sperma.

— Fetele nu se uită la prezervativ, dar poate tu faci asta.

— Îh, nu, greșos! Te rog, schimbă subiectul, nu mi se pare o conversație apetisantă.

— Sexul este întotdeauna un subiect apetisant.

— Da, păi, nu și teatrul pe care îl joci, spunând că te prefaci sau ce conține prezervativul sau nu.

— Nu joc teatru... chiar mă prefac.

— OK, JP!

Îi fac semn cu degetele mari ridicate.

— Felicitări pentru realizările tale!

Colțul buzelor i se ridică ușor înainte să ducă furculița la gură. Exact, mănâncă odată ca să plecăm de aici! Sinceră să fiu, conversația cu acest bărbat nu a fost decât un șir de eșecuri. Am nutrit o speranță când am vorbit despre filme, dar s-a spulberat repede după ce a desființat *Nopti albe în Seattle*. Și n-aș recunoaște asta niciodată în fața lui, dar acum mă întreb... cum a reușit băiatul acela să străbată țara cu avionul?

— Futu-i! șoptește JP și se prinde de marginea mesei.

Furculița a rămas pe farfurie, iar el ține capul în jos de parcă îl doare ceva.

Și, fiind așa cum sunt, îl întreb:

— Te simți bine?

Ridică încet capul și văd cum își mușcă buza de jos.

— Mm! exclamă.

— Ți-ai mușcat buza? Și eu pătesc asta uneori. E posibil să faci o aftă, așa că fii pregătit!

JP își dă capul pe spate și se sprijină de scaun, ținându-se cu mâinile de masă în timp ce depărtează picioarele.

— Futu-i... da!

Stai puțin! Ce se întâmplă?

Se foiește pe scaun, strânge pumnul și-și umezește buzele.

— Da, iubito, chiar acolo... mmm, ce bine e!

Îmi cade fața.

Îi freamătă nările.

Îmi încruciesc brațele pe piept.

Ar putea fi și mai imatur de atât?

— Chiar faci chestia asta? Chiar imiți scena din *Când Harry a întâlnit-o pe Sally*? îl întreb.

— Futu-i! Gura ta! Da, bag-o adânc!

O, Doamne sfinte!

Mă înroșesc la față și mă aplec în față, bătând cu palma în masă.

— Hei, iuhuu, poți să te oprești! Aun înțeles ideea!

Dar nu se oprește. Nici măcar un pic.

Nu, continuă să geamă, să suspine, să-și muște buza... și să-și miște soldurile.

— Da, iubito, sexul tău e al naibii de bun! Ah, da, futu-i, trebuie să-i dau mai tare!

— Nu, nu, e OK, nu e necesar să dai nimic! îi spun, dar mintea mea începe să vizualizeze și simt că transpir pe gât.

NU ai să te exciți de la așa ceva, NU!

— Fir-ar!

Izbește cu pumnul în masă și privesc cu groază – și suspans tainic – cum se apropie de masă cu ochii închiși și capul plecat.

— Îți dai drumul, o simt, dar nu încă, nu înainte să-ți dau voie! geme el.

Îmi umezesc buzele.

Încruciesc picioarele.

Întorc capul, dar rămân cu ochii la el.

Întinde mâna și înhață șervetul de pânză. Îl mototolește în pumn.

— Nu încă, iubito, nu-ți da drumul încă, nu înainte să-ți dau voie!

Își lasă capul pe spate o secundă.

— Ah, futu-i, ce fată bună! Rezistă!

Îmi șterg ceafa cu șervetul când nu e atent. Oare au oprit aerul condiționat? Ce-i cu oala asta sub presiune?

— Doamne, sexul tău e grozav, grozav! Da, trage-mi-o exact așa! Dă-i înainte, iubito!

Lovește din nou cu pumnul în masă și geme atât de tare, încât cred că cineva mi-a turnat lavă pe spate.

Îmi mușc obrazul, încercând să-mi distrag atenția, dar e inutil. Simt un zvâcnit surd între picioare, palmele mi se umezesc și nu pot să-mi iau ochii de la el când pune mâna pe cuțit, îl înfige în masă și geme atât de tare, încât ȘTIU că oamenii de la parter se întreabă ce naiba se întâmplă aici.

— Futu-i! strigă el. Hai, iubito, dă-ți drumul pe penisul meu lacom!

Și pe urmă... strânge din dinți, venele de la gât i se umflă, și scoate cel mai gutural sunet din lume printre buze.

O!

Doamne!

Simt furnicături pe limbă. Obrajii mi-au luat foc. Fruntea îmi lucește de transpirație. Chiar și-a dat drumul? Pentru că... Adică, a fost atât de convingător, de sexy, de...

— Hm, e totul în regulă aici? întreabă Helix din dreptul scărilor și mă sperie atât de tare, încât cad de pe scaun și aterizez pe podea cu un zgomot puternic.

Isuse Hristoase, Kelsey, ridică-te!

Mă ridic în picioare, copleșită de rușine, îmi netezesc rochia și îndrept spatele.

— Da! îi strig. Totul e... da. Suntem bine. Nu se întâmplă nimic aici. Doar stăm și noi de vorbă. Nu e cazul să vă faceți griji. Da! Nu se întâmplă nimic ciudat.

Mă uit la JP, care rânjește, cu furculița în mână și o bucată imensă de carne înfiptă în ea. O înclină spre Helix și spune:

— Complimentele mele bucătarului!

Pe urmă, ia o înghițitură.

Între timp, corpul meu excitat și pregătit e aici, trimițând un SOS către univers și spunând: „Doresc și eu ce a comandat EL.”

— Chiar nu mai vorbești cu mine tot restul serii?

— Ți dai seama cât de stânjenitor a fost? îl întreb în șoaptă.

— Da, foarte stânjenitor pentru tine. Helix te-a văzut excitată, cu sfârcurile întărite, gata să treci la treabă. Nu sunt sigur că era pregătit pentru așa ceva.

— NU eram excitată! protestez, deși cred că știm cu toții că e o minciună. Țe comporți ca un copil.

— Sau doar încerc să te fac să te relaxezi puțin? Doamne, femeie, ia o pastilă și calmează-te!

— Nu-mi spune mie să mă relaxez! O să mă relaxez când vreau să mă relaxez.

Dă din cap și strânge din buze într-un fel care arată exact ce gândește – „e nebună”.

— Ei bine, știi ce, sunt nebună doar pentru că tu mă înnebunești!

El se încruntă.

— Poftim?

Stai... ce?

— N-am spus că ești nebună.

— Atunci ce-ai spus?

— Nimic.

Își ridică paharul.

— Dar acum chiar cred că ești nebună.

Pun brațele pe masă cu un geamăt și le încrucieșez.

— Ih, seara asta nu se mai termină!

— În loc să te plângi, ai putea să-mi pui altă întrebare, știi?

— Nu mi se pare tentant.

— Bine, atunci te întreb eu.

Își drege glasul într-un stil iritant.

— Spune-mi, Kelsey, ce cauți la un bărbat?

— Să nu fie ca tine.

— Obrajii tăi roșii de acum câteva clipe spun altceva.

Jur că o să scot flăcări pe nas.

El adaugă rânjind:

— Știi, putem să stăm aici în tăcere, ceea ce știu că te face să te simți stânjenită, să-ți dai drumul la gură și să divulgi informații pe care probabil nu vrei să le știi. Sau poți să-ți controlezi pălăvrăgeala, răspunzând la o întrebare simplă.

De ce are dreptate?

Să o adăugăm pe lista lucrurilor care mă deranjează la acest bărbat!

— Întreabă-mă altceva!

— OK, ce ți se pare atrăgător la un bărbat?

Îmi dau alene ochii peste cap.

— Lasă-mă să ghicesc – dacă nu răspund, o să găsești altă întrebare ciudat de asemănătoare?

El rânjește.

— Da, și o să continui la fel.

Mă șterg la gură cu șervetul, apoi îl las în poală.

— Bine, vrei să știi ce-mi doresc de la un bărbat? Ei bine, în primul rând, să nu mă enerveze, în al doilea rând, să nu mă mintă intenționat...

Întinde mâna pe masă și mă întrerupe:

— Kelsey, din tonul vocii tale, parcă ai sugera că eu te enervez și că te mint intenționat.

— Cum de ți-ai dat seama? Uau, JP, ești un geniu!

— Iisuse! bombăne el. Ești aprigă în seara asta! Mereu ai fost destul de calmă, dar în seara ești cu totul altfel!

Pun șervetul pe masă și mă las pe spate cu brațele încrucișate.

— Da, pentru că aveam impresia că seara asta va fi altfel. Credeam... Credeam, continui cu o voce melancolică, că o să întâlnesc un om cu care chiar pot ieși la întâlniri. Credeam că va fi începutul unei relații noi, palpitate. Abia așteptam să ies la o întâlnire, dar nu asta s-a întâmplat. A fost ceva dezamăgitor, un ghem imens de nervi. Așadar, iartă-mă dacă nu sunt compania plăcută la care te așteptai *tu*.

— Chiar nu ești. Aș putea să cer banii înapoi. O mahalagioaică exagerat de critică nu e ideea mea de primă întâlnire romantică sau de pereche potrivită, de altfel.

— *Mahalagioaică?* întreb.

— Da! Te-am făcut deja „scorpie”, m-am gândit că „mahalagioaică” ar fi o a doua opinie potrivită.

— Da... păi, tu ești un... ești un...

— Un ce? mă întreabă și rânjește tot mai larg.

Gândește-te, Kelsey, gândește-te la una bună!

— Ești un prostovan îngust la minte!

El își dă capul pe spate, iar râsul îi scapă printre buze.

— Asta e cea mai bună insultă pe care ai găsit-o? „Un prostovan îngust la minte?” Rahat!

Se șterge la ochi în timp ce eu mă enervez din ce în ce mai tare.

— Cred că am să-mi fac un tricou cu chestia asta. „Ești un prostovan îngust la minte.” Doamne, ce bună e!

Mă uit lung la el în timp ce râde, apoi chicotește, apoi râde din nou și, când se liniștește într-un târziu, îl întreb:

— Ai terminat?

— Cred că da.

Se mai șterge o dată la ochi.

— O, Doamne, mai ai și alte insulte din astea meșteșugite puse deoparte?

— Nu știu. Mai ai și alte porecle pentru mine în afară de mahalagioaică?

— Sigur că da... Gorgonă crispată!

Ce naiba e o „gorgonă”? Nu contează, e un nume oribil, nu sună firesc.

Și să mor dacă am să-l las să scape după ce m-a poreclit... *așa*.

Mijesc ochii.

— Ignorant dement!

— Fetișcană mofturoasă!

Strâng din dinți.

— Imbecil cinic!

El rânjește.

— Stricată pretențioasă!

Sunetul pașilor lui Helix pe scări îmi distrage atenția înainte să spun „Cap de măciucă”.

Acum zâmbește larg.

— Concubină afectată!

— Stricată și concubină sugerează că desfac picioarele cu ușurință și pot să-ți garantez că eu nu desfac nimic cu ușurință.

— Hm... e totul în regulă? întreabă Helix când se apropie de masă.

— Poate că ar trebui să te desfaci puțin, ca să-ți scoată cineva prăjina din dosul ăla încordat.

JP își încrucișează brațele și arată ca un dobitoc relaxat.

— Vreți să vă aduc nota? întreabă Helix.

— Vrei să spui că am o prăjină în fund doar pentru că nu cad la picioarele tale, amestecată de bazaconiile pe care le spui și de zbieretele tale?

— Zbierete? întrebă JP jignit. Ia mai încearcă! Eu cânt, nu zbier.

— Da, eu mă duc să aduc nota. Presupun că nu luați desert în seara asta.

Helix o ia din loc în timp ce eu și JP ne înfruntăm din priviri.

— Am auzit pisici în călduri scoțând sunete mai frumoase decât ce am îndurat eu în seara asta.

— Spui numai prostii!

Își aruncă șervetul pe masă.

— Am văzut cum dădeai din cap pe ritm.

— O, ce drăguț că ți s-a părut că asta făceam, când de fapt aveam spasme din cauza felului oribil în care cântai! Cu siguranță, știi cum să faci mușchii cuiva să zvâcnească în semn de protest.

— Ar trebui să fie nostim? Pentru că nu e.

Îmi duc mâna la piept.

— Ți-am rănit sentimentele de bărbat?

Helix se apropie din noi și pune nota de plată pe masă. Amândoi ne întindem spre ea în același timp.

— Dă-i drumul! spune JP.

— Nu te las sub nicio formă să plătești pentru masa asta! ripostez.

Mi-a stricat seara și n-am să-mi mai scot niciodată din minte „Do e-o doamnă”, dar să fiu a naibii dacă îl las să plătească!

Oooo, nu!

— Te las să plătești doar peste cadavrul meu care zbieră!

— Aici sunt telefoanele, spune Helix, părând agitat.

Așa ar și trebuie să fie. S-au tras focuri de armă, am ridicat amândoi tonul și suntem prinși într-o încheștare a privirilor. La o singură mișcare greșită, butoiul ăsta cu pulbere o să explodeze.

— Le pun aici.

Pune încet telefoanele pe masă, având grijă să nu deranjeze ceva, după care se dă în spate cu grijă.

E un bărbat foarte, foarte deștept.

— Bine!

Dau drumul notei de plată, dar bag mâna în poșetă și scot câteva bancnote de douăzeci. Le las pe masă.

— Poftim, mi-am achitat partea!

— Ia naibii banii de pe masă chiar în clipa asta! Nu plătești nimic.

— De ce nu? Îmi permit. Fratele tău mă plătește destul de bine.

— Nu e vorba de bani.

— Atunci ce e? Îi răspund. O chestiune de mândrie?

— Da, eu plătesc întotdeauna masa când ies cu cineva la întâlnire.

— Ei bine, pe mine nu m-ai scos la întâlnire, pentru că asta a fost doar o coincidență nefericită. A fost un rendez-vous detestabil, plictisitor și jalnic. Crede-mă, dacă ar fi fost o întâlnire adevărată, lucrurile nu s-ar fi desfășurat așa!

— Dacă ar fi fost o întâlnire adevărată, te aplecam peste masă și te băteam la fund pentru cum ai vorbit cu mine.

Fac ochii mari?

— Pardon?

— M-ai auzit bine.

Ia bancnotele mele de pe masă și le îndeasă în buzunar, după care scoate două bancnote de o sută și le lasă pe masă. E imposibil să fi costat atât de mult cina! Nici pe departe.

Mereu încearcă să se dea mare. Îh, ce măgar înfumurat!

Să-l aplaudăm cu toții pe JP: are bani, bravo lui! În mod clar, vrea să se dea în stambă cu ei.

Dar să revenim la ce a spus.

— E un comportament scandalos. Nimeni nu mai bate femeile la fund în ziua de azi.

Se ridică de la masă și își încheie nasturii de la sacou.

— E clar că n-ai fost cu bărbații care trebuie.

Se apropie de mine și îmi întinde mâna ca să mă ajute să mă ridic de pe scaun. Îi dau peste mână și mă ridic singură.

— Am fost cu niște adevărați domni, dacă vrei să știi.

— Și tocmai asta e problema, răspunde el, aplecându-se spre mine. Un adevărat domn nu te face să ai orgasm ca mine.

E atât de aproape, încât simt căldura emanată de corpul lui. Mă încălzește și clocotește la baza stomacului, iar valul de căldură îmi pulsează în corp doar o clipă, amintindu-mi de atracția inițială pe care am simțit-o în prima zi când l-am cunoscut. Dar dispare aproape la fel de repede pe cât a apărut.

— Nu te flata singur, JP!

Dau să trec pe lângă el, dar, la fel ca în sala de ședințe, mă oprește cu o mână pe șold. Se apropie de urechea mea.

— Nu mă flatez singur dacă e adevărat. Dacă ai fi în patul meu, ai uita cum te cheamă, sexul tău ar plânge după penisul meu și ai răguși strigându-mi numele iar și iar.

Nu-mi place să recunosc, dar o văd!

O simt!

Cum ar fi să mă aflu în patul lui, cu el deasupra mea.

E provocator.

Dominator.

Nu se lasă până când corpul meu nu mai are nimic de dat.

Chiar și în șoaptă, vocea lui e impunătoare și simt cum ar fi.

Dar asta nu înseamnă că mi-o doresc.

Există o diferență între dragoste și sex fantastic. Sexul fantastic durează o noapte, în timp ce dragostea ține o viață.

Dar se îndepărtează înainte să-i pot răspunde. Coborâm treptele împreună, însă picioarele mele se clatină mai mult decât mă așteptam.

Trecem pe lângă ospătărița care ne întreabă cum a fost cina, JP îmi deschide ușa și, când ieșim amândoi pe trotuar, se apropie de mine și-mi pune din nou mâna pe șold.

— În scara asta n-am făcut decât să irosim un timp prețios. Sper să nu se mai repete.

— Și eu la fel, îi răspund, ținând capul sus. Ai fost un ticălos neplăcut și plin de sine. Aș prefera să-mi bag capul în toaleta unei benzinării decât să mai ies vreodată cu tine.

— Plăcerea nu a fost de partea mea, scumpo! Sper să te ia mahnureala mai târziu.

Cu un icnet, îl privesc în ochi în timp ce zâmbeste.

— Da, păi... sper să-ți agăți penisul în fermoar!

Încerc să mă îndepărtez, dar mă prinde de mână, o duce la buze și, spre groaza mea, îmi sărută interiorul încheieturii. Buzele lui zăbovesc doar o clipă, dar e destul să-mi dau seama că stomacul meu tresaltă, ceea ce-mi dă o senzație de descurajare.

Nu, corpule, nu ne place de ei!

Să nu îndrăznești să te lași sedus de farmecul lui obraznic!

— Numai de mi s-ar agăța între picioarele tale!

Îmi dă drumul la mână.

— Să nu te împiedici pe drum spre casă!

Și apoi, cu o mână în buzunar, pleacă în direcția opusă cu pași tăltoși.

Doamne, ce enervant e!

Oftând adânc, bag mâna în geantă după telefon ca să chem un Uber, dar dau peste niște hârtii. Nedumerită, deschid poșeta și găsesc cele trei bancnote de douăzeci de dolari pe care le lăsasem pe masă.

Nenorocitul!

Podcastul „Făcuți unul pentru celălalt”

Knox și Emory

Kelsey: Bun-venit ascultătorilor la Podcastul „Făcuți unul pentru celălalt”, unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebunește despre felul în care s-au cunoscut. Knox și Emory, vă mulțumesc că sunteți alături de mine! Haideți să trecem direct la subiect! Spuneți-ne cum v-ați cunoscut!

Emory: La facultate, în primul an.

Knox: Ea venise să studieze din California.

Emory: El era în ultimul an la Brentwood înainte să fie recrutat pentru echipa Chicago Bobbies.

Knox: Practic, ne-am cunoscut la o petrecere a jucătorilor de baseball. Mi-a arătat un sân.

Emory: Nu așa s-a întâmplat! Eram beți, eu îmi căutam prietenii și l-am rugat să mă ajute. Am intrat în camera lui, am căzut și mi-a ieșit sânul din bluză.

Knox: Sfârșul acela m-a cucerit.

Emory: A doua zi dimineață, eram îngrozită. Ne-am văzut fiecare de drum până m-a găsit rătăcită prin campus. Mi-a spus – și citez – că nu uită niciodată niște săni frumoși.

Kelsey: O, Doamne! Ha ha ha!

Knox: Nu uit. Și n-am uitat. Restul e istorie!

Emory: Restul nu e istorie! Luni de zile a încercat să mă cucerească în cele mai ridicole moduri posibile.

Knox: Și am cucerit-o.

Emory: Doar ca să ne despărțim timp de opt ani. Pe urmă însă... ne-am regăsit.

Knox: De data aceea, n-am mai scăpat-o din mână. I-am pus inelul pe deget și apoi... restul e istorie!

Capitolul patru

JP

— IATĂ-L, CASANOVA ÎN PERSOANĂ!

Breaker se așază pe scaun în biroul meu și rânjește.

— Cum a fost? Dragoste la prima vedere?

Îmi deschei nasturii de la sacou și mă așez la birou. De cum s-au deschis ușile liftului, l-am văzut pe Breaker cu un pahar de cafea în mână, căutând o singură persoană: pe mine.

Mesajele lui de ascară au rămas fără răspuns.

L-am ignorat și am salutat-o doar pe recepționeră.

Nu m-am deranjat să-l privesc în ochi în timp ce-mi luam și eu o cafea din camera de recreere.

Iar când a dat buzna în birou după mine, am ales să nu gem de frustrare din pricina insistențelor lui.

Dar acum stă în fața mea, mă privește fix și așteaptă un rezumat, așa că nu pare că am de ales, trebuie să-i povestesc despre dezastrul de seara trecută.

Din buzunarul de la costum, scot telefonul și-l pun pe birou înainte de a mă sprijini de spătar.

— Seara trecută?

Îmi împreunez degetele.

— Ei bine, când am văzut-o prima dată pe partenera mea, chiar am sperat că o să fie bine, dar gândul acela a dispărut de îndată ce a deschis gura.

— Ah, fir-ar, are vocea stridentă?

Clatin din cap.

— Nu, mi-a spus cât de tare mă urăște.

Breaker se încruntă, nedumerit.

— Cum adică? Te cunoștea?

Dau încet din cap.

— O, da, mă cunoștea!

— Cum? Ai mai ieșit cu ea înainte?

— Nu!

Mișc mouse-ul pe birou ca să deschid computerul.

— Partenera mea era Kelsey.

— Kelsey? întreabă Breaker șocat. Adică, sora lui Lottie?

— Da!

— O, futu-i!

Breaker scoate un hohot de râs prelung. Un sunet care mă irită.

— Frate, care erau șansele?

— Destul de mari, din câte se pare.

— Lasă-mă să ghicesc – a ieșit din restaurant când : văzut că erai tu?

— Nu! Din cauza regulilor programului, ești obligat să ieși cina cu persoana cu care te cuplează. Și pentru că se vede că urmează o adevărată bătălie medievală, ne-au pus într-o mansardă privată, departe de restul lumii.

— Și cum a mers?

— Nu prea bine.

Deschid contul de mail, iar e-mailurile curg în valuri.

— Dar ai spus că te-ai bucurat la început. De ce?

— Pentru că era Kelsey, îi răspund cu indiferență. O cunosc, așa că nu era nevoie să încerc să cunosc o străină când oricum nu aveam chef să fiu acolo. M-am gândit că nu va fi atât de neplăcut și, în plus, arăta bine.

Ridic din umeri.

— Dar totul s-a dus naibii când m-a implorat să plecăm.

— Ceea ce nu avea voie să facă, și sunt sigur că asta a supărat-o și mai tare. Are același temperament ca Lottie.

— Da, și s-a văzut din plin. Când spun că a fost neplăcută, nu glumesc. Ne-am certat tot timpul și, da, asta nu ne-a ajutat prea mult. La sfârșitul serii, am plecat separat.

— Și cum te simți? mă întreabă Breaker.

— Ușurat, îi răspund. A fost al naibii de epuizant să iau cina cu ea. Sigur, îmi place să facem schimb de replici acide când și când, dar, când am ajuns acasă, mă simțeam istovit.

Breaker mă privește o clipă în tăcere. Sunt sigur că așteaptă vreun indiciu care să arate că mint. Se întreabă dacă eu și Kelsey ne-am apropiat și acum ne întâlnim în secret.

N-ar putea fi mai departe de adevăr.

— Oare de ce nu te cred? mă întreabă.

Iar începe!

— Frate, crede-mă când îți spun...

Mă opresc, fiindcă ochii mi se opresc la un e-mail de la Kelsey.

Subiect: Vin în biroul tău!

Nici bine nu apuc să-l deschid, că ușa se dă de perete și intră Kelsey. Expresia ei pare iritată, iar mâinile încleștate pe lângă corp îmi dau o stare de neliniște. Când îl vede pe Breaker, își schimbă atitudinea instantaneu.

— Bună, Breaker!

Își netezește părul cu mâna.

— Eu, ăăă, nu te-am văzut. Scuze că am dat buzna!

Bineînțeles că Breaker zâmbeste și-și arată dinții proaspăt albiți.

— Bună, Kelsey, am auzit că ai avut o seară de pomină!

Ea îmi aruncă o privire ucigătoare.

— I-ai spus?

— Păi, e fratele meu și tot el m-a forțat să merg la întâlnire, așa că e firesc să mă întrebe cum a mers.

Stăpânindu-se, Kelsey se întoarce spre Breaker și-l întreabă:

— Mă lași puțin singură cu fratele tău?

El se ridică și rânjește.

— Sigur că da!

Înainte să plece, Kelsey adaugă:

— Și ți-aș fi recunoscătoare pentru discreție.

Breaker o bate pe umăr și spune:

— Înțeleg nevoia de a nu fi asociată cu numele lui. Aș vrea să fiu și eu la fel!

Uau, ce frate!

Breaker pleacă și închide ușa după el. Îmi îndrept atenția spre Kelsey, care se apropie și ia loc pe scaunul lăsat liber de fratele meu.

— Cărui fapt îi datorez această plăcere? o întreb.

— După seara trecută, m-am gândit că trebuie să vorbim despre cum să procedăm.

— Cum să procedăm?

Mă opresc și las capul pe o parte.

— Ah, la naiba, te-ai îndrăgostit de mine aseară și acum încerci să afli cum să-ți faci treaba la serviciu în timp ce nutrești sentimente pentru mine?

Se schimbă la față, apoi buza de sus i se curbează într-un rânjel.

— Dacă am avut vreo revelație aseară, cu siguranță nu a avut nimic de-a face cu dragostea, ci doar cu dezgustul pe care îl am față de tine.

— Ooo, dezgust! Asta e ceva nou!

Mă sprijin cu antebrațele de birou.

— Te rog, elaborează!

— Nu e amuzant, JP!

— Nu știam că râdeam.

Mijește ochii și vorbește printre dinți.

— Nu e nevoie să râzi ca să ieși în derâdere un lucru incredibil de serios.

. Iau un pix de pe biroul dezordonat, un birou care știu că o scoate din sărite pe Kelsey. Încordarea din expresia ei e provocată de discuție, dar felul în care strânge brațele scaunului ca într-o menghină se datorează, fără îndoială, raportelor mototolite de pe birou, borcanului răsturnat cu pixuri și modului neobișnuit în care stă înclinat computerul meu.

— OK, spune-mi de ce este situația noastră incredibil de serioasă, pentru că, dacă nu cumva mi-a scăpat ceva, nu s-a întâmplat nimic, absolut nimic, între noi doi aseară! Mă rog, nimic care să necesite un asemenea nivel de psihoză.

— JP, am ieșit la o întâlnire aseară.

— Nu din proprie voință.

Închid și deschid pixul.

— Dar tot s-a întâmplat, zice ea. Am luat o cină tensionată, și pe urmă, când ai plecat, ai spus... ai spus niște lucruri.

— Ah... chestia cu „Dacă ai fi în patul meu, sexul tău ar plânge după penisul meu”?

Înghite în sec și se înroșește în obraji.

— Da, chestia aia.

— Era un fapt simplu. Nimic care să merite luat în seamă.

— Ei bine – îşi netezeşte fusta călcată impecabil –, a fost ceva neadecvat şi trebuie să stabilim nişte reguli.

— Cred că o să fie amuzant!

Îmi duc mâinile la ceafă şi-i spun:

— Dă-i drumul – care sunt regulile?

— Păi, în primul rând...

— Scuză-mă, trebuie neapărat să spun – reacţia ta e complet ridicolă şi exagerată, dar, ştii cum e, fiecare cu părerea lui. Tu simţi ce simţi... şi toată tâmpenia aia.

Îi fac semn.

— Poţi să continui!

Îi freamătă nările şi-mi dau seama că e un mic tic care apare când e supărată.

— Aşa cum spuneam, prima regulă este că nu mai vorbim niciodată despre scara trecută. Nu i-am spus lui Lottie şi aş aprecia dacă nu ai mai spune nici tu altcuiva.

— Sunt chiar atât de respingător?

— Da!

Chicotesc, pentru că aveam impresia că va spune nu şi va găsi o explicaţie elaborată, dar trebuie să-i apreciez sinceritatea.

— Nu vreau nici ca oamenii să creadă că mă încurc cu orice bărbat îmi apare în cale sau că încerc să urc în ierarhie, desfăcând picioarele.

— Nu-ţi face griji, sora ta s-a ocupat de partea asta.

Mijeşte ochii şi mă arată cu degetul.

— Nu a fost aşa şi o ştii prea bine.

— Ai dreptate, nu a fost corect din partea mea. Scuze!

Dacă a insistat cineva să dezvolte relaţia aceea, acela a fost Huxley, pentru că nu a fost în stare să-şi țină mâinile acasă.

Scuza mea pare s-o mulţumească, aşa că vorbeşte mai departe:

— Deci nu mai vorbim niciodată despre seara trecută!
Te porți ca și cum nici n-ar fi fost.

— Aș fi vrut să nu fie!

Îi zâmbesc, iar asta o face să strângă din dinți. Doamne,
ce crispată e! Nu se poate relaxa deloc?

— JP, vreau să spui că nu mai vorbești niciodată despre
asta.

— Hristoase! exclam și îmi dau ochii peste cap. N-am să
mai vorbesc niciodată despre asta.

Asta domolește monstrulețul din ea.

— A doua regulă – nu va mai exista niciun comporta-
ment nepotrivit.

Ridic picioarele pe birou și mă las pe spate.

— Nu sunt sigur la ce faci aluzie cu regula asta.

— La felul în care vorbești cu mine, iar micile atingeri
trebuie să se oprească.

— Te porți de parcă îți ating mâna când trec pe lângă tine
sau îmi pun mâna pe spatele tău... sau te strâng de coapsă
pe sub masă. Corectează-mă dacă greșesc, dar asta nu s-a în-
tâmplat niciodată!

— Nu, ăăă... Nu s-a întâmplat. Dar lucrurile pe care le
spui nu sunt potrivite pentru un loc de muncă, așa că tre-
buie să încetezi.

— Chestia cu „sexul care plânge după penisul meu” nu
s-a întâmplat la locul de muncă.

— Ai spus mai mult de atât când eram la serviciu, nu nega.
Am spus.

— OK, dorința ta e poruncă pentru mine, scumpo!

— Și gata cu asta!

Mă arată din nou cu degetul.

— Gata cu „scumpo”. Eu sunt Kelsey, tu ești JP și cu
asta, basta. Nimic altceva. Nu sunt scumpa ta.

— E doar o formă de alint, dar sigur, *Kelsey*. De acum așa o să-ți spun, dacă nu vrei ceva de genul... mahalagioaică?

Să ne oprim o clipă aici! Nu sunt un ticălos afurisit... *tot timpul*. Dar *Kelsey* are cele mai grozave reacții și nu mă pot abține. E al naibii de superbă și e amuzant s-o stârnesc! Să o calc pe nervi.

— Îți dai seama că e îngrozitor să aibă omul o conversație cu tine, nu? Adică... cel mai îngrozitor! Îmi spune, cu o expresie iritată.

— Doar din partea ta am parte de acest feedback, ceea ce mă face să cred că are legătură cu *tine*, nu cu *mine*.

Își ciupește fruntea și jur că numără în gând până la zece.

— Și în al treilea rând...

— Există și a treia regulă? Nu mă așteptam la asta. Ce răsturnare de situație!

Mă sprijin din nou de scaun.

— Te rog, continuă să mă încânți cu poruncile tale!

— O să vorbesc cu *Huxley* și o să-l întreb dacă pot să lucrez cu el, pentru că relația noastră este instabilă.

— O, vezi tu, am fost de acord cu primele două reguli, dar, din păcate, domeniul tău se suprapune cu domeniul meu, așa că asta te face angajata mea. *Huxley* nu o să-și ia pe cap încă o chestie când e deja foarte ocupat. În plus, nu prea îi place când îi spune lumea ce să facă, chiar dacă ești viitoarea lui cumnată. Și dacă îl abordezi, nu va face decât să ne bage într-o sală și să ne ceară să rezolvăm problema... în fața lui. Acum, date fiind restricțiile impuse de regula numărul unu, n-ai să-i poți spune adevăratul motiv pentru care nu vrei să mai colaborezi cu mine, prin urmare solicitarea ta nu va fi justificată. În plus, o să pari certărească, pentru că toți cei care lucrează cu mine au numai lucruri bune de spus. Așadar... dacă vrei să te faci de râs și să atragi atenția asupra

firii tale dificile, sigur, abordează-l pe Huxley, dar dacă vrei să rămâi în relații bune cu el, îți sugerez să renunți la regula numărul trei!

Tensiunea din maxilarul ei se vede cu ochiul liber. Știu că nu asta voia să audă, dar e adevărat. Huxley e în primul rând om de afaceri, așa că poate să separe afacerile de sentimente; de aceea are și atâta succes... un lucru pe care Kelsey încă nu l-a învățat.

— Atunci, poate apelez la Breaker.

Pufnesc în răs.

— Responsabilitățile lui nu includ managementul unei organizatoare. El e tipul cu cifrele. Organizarea și managementul diferitelor proprietăți nu reprezintă domeniul lui. Nu-mi place s-o spun, *Kelsey*, dar ai rămas cu mine pe cap.

Kelsey își încrucișează brațele pe piept și bombăne ceva pe înfundate.

Mă apropii de ea și-i spun:

— N-am înțeles prea bine. Vrei să repeți?

Mă privește drept în față și spune:

— Te disprețuiesc!

— Vai de mine, se cuvine să vorbești așa cu șeful tău?

Se ridică de pe scaun, mormăie încă ceva, pe urmă pune un deget cu manichiura făcută pe birou.

— De azi înainte, respectăm cele două reguli. M-ai înțeles?

— Da, răspund cu un rânjet. Te înțeleg foarte bine!

— Și nu mai vorbim decât dacă este necesar, și atunci doar despre afaceri. Când Huxley și Lottie ne invită la ei, vreau să stai departe de mine. Nici să nu te gândești să vorbești cu mine. Ai înțeles?

— Tremur tot de spaimă!

— JP, vorbesc serios. Ai înțeles?

Orice ar fi provocat animozitatea asta probabil o afectează, pentru că nu cred că am mai văzut pe cineva atât de încordat, cu atât mai puțin pe ea.

Care este motivul pentru furia ei?

Se spune mereu că este o limită fragilă între dragoste și ură – o fi posibil să fie vorba de dragoste?

Mă străduiesc să nu râd. La naiba, dacă ar auzi ce-mi trece prin cap acum, m-ar spânzura de testicule!

Dar cred că un lucru e clar – nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine. Toată discuția asta o demonstrează.

Îi spun zâmbind:

— Te înțeleg! Și aștept cu nerăbdare relația noastră de lucru abia reglementată în care nu pomenim de întâlnirea amoroasă la care am fost sau felul în care ai tremurat când am vorbit de sexul tău ori despre faptul că îți place când îți spun „scuinpo”, deși nu recunoști.

Gata... încă o înțepătură la plecare!

Kelsey ridică mâinile în semn de frustrare, se întoarce și iese din birou, trântind ușa după ea.

Totul a decurs extraordinar de bine!

Capitolul cinci

KELSEY

PODCASTUL „FĂCUȚI UNUL PENTRU CELĂLALT”

Pacey și Winnie

Kelsey: Bun-venit ascultătorilor la Podcastul „Făcuți unul pentru celălalt”, unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebu-nește despre felul în care s-au cunoscut. Pacey și Winnie, vă mulțumesc că sunteți azi alături de mine! Vă rog, spuneți-ne cum v-ați cunoscut.

Winnie: De unde să încep? E cam ciudat, dacă stau bine să mă gândesc.

Pacey: Credeam că e o criminală.

Winnie: Încetează! Nu credeai asta. Mă rog, cred că așa e, dar nu așa a început. Conduceam spre Banff ca s-o comemorez pe mama și m-am rătăcit în munți. A fost una dintre cele mai puternice furtuni pe care le-am văzut vreodată și mi s-a împotmolit mașina în noroi. Nu aveam semnal, așa că am decis să caut ajutor. Atunci am dat peste cabană.

Pacey: Eu joc hochei pentru Vancouver Agitators și în fiecare vară eu și câțiva băieți mergem la Banff să ne relaxăm puțin. Era prima noastră seară acolo când a bătut Winnie la ușă.

Winnie: Eram udă leocă și, când s-a deschis ușa, a scăpărat un fulger în spatele meu.

Pacey: A fost de-a dreptul înfricoșător.

Winnie: Îi dădeam toți înainte și înapoi, încercând să ne demonstrăm reciproc că nu există vreun ucigaș printre noi. Pacey a fost foarte tăcut la început. Eli Hornsby, care joacă în apărare la Agitators, a fost cel care m-a primit în casă și m-a lăsat să dorm acolo peste noapte. Dar a doua zi dimineață, Pacey a fost cel care m-a ajutat să-mi găsesc mașina.

Pacey: Mi s-a părut frumoasă când era udă, dar a doua zi nu-mi mai puteam lua ochii de la ea. Și știam că trebuia să petrec orice clipă ascultându-i poveștile și bucurându-mă de compania ei.

Trei săptămâni mai târziu

— Uau, surioară... Ce rochie! exclam când Lottie iese din baie.

— Mi-a cumpărat-o Hux. E prea... deocheată?

Mă uit la decolteul foarte proeminent și mă strâmb.

— E foarte deocheată, dar ești și foarte sexy! Roșul merge perfect cu tenul tău, iar rujul se potrivește de minune. Acum mă simt ca o babă în rochia asta.

Lottie are silueta de clepsidră pentru care orice femeie ar fi în stare să ucidă. Șolduri și sâni, asta e ea! Am și eu sâni frumoși, dar sunt și mai minionă decât ea. Rotunjimile mele din partea de jos nu seamănă cu ale ei. Iar rochia asta roșie și mulată pe care o poartă îi scoate în evidență fiecare

curbură. Deși tivul îi ajunge până la pulpe, e una dintre cele mai provocatoare, dar frumoase, rochii pe care le-am văzut vreodată.

— Termină! Ești frumoasă! Și cred că galbenul a fost o alegere perfectă care se potrivește cu șuvițele tale de culoarea caramelului.

— Crezi?

Mă uit în oglinda mare, așezată în fața patului lui Lottie și Huxley. Știu cu toții că oglinda nu stă acolo ca să-și verifice ținuta. Aranjez bretelele delicate pe umeri și netezesc mătasea frumoasă și scumpă a rochiei. Croiala decolteului coboară decent spre piept, iar poalele lungi au un șliț până deasupra coapsei, ceea ce înseamnă că picioarele mele scurte par mai lungi pe tocuri.

— Doamne, de ce sunt atât de emoționată?

Lottie își dă părul peste umăr și își pune o pereche de pantofi de culoarea pielii.

— Probabil pentru că ai invitat un bărbat la un eveniment al firmei și îți faci griji.

Foarte adevărat!

Îl cheamă Edwin.

E programator și lucrează de la distanță pentru o companie de tehnologie medicală. Îi place să gătească, să meargă la întruniri ale amatorilor de benzi desenate și cunoaște diferite tipuri de păsări. E foarte drăguț și am ieșit la trei întâlniri până acum.

Acesta va fi a patra.

Nu ne-am întâlnit pe aplicația Going in Blind. După întâlnirea cu JP, nu am vrut să-mi mai asum riscul unei cuplări făcute de ei. În schimb, eram amândoi la o cafenea și lucram. Și-a vărsat cafeaua și l-am ajutat să curețe. Am început să vorbim și, ei bine... asta a fost tot! Unele dintre cele

mai mari povești de dragoste au început cu o cafea vărsată, iar asta ar putea fi una dintre ele.

Cel mai bun lucru la Edwin este că nu e JP. Nu seamănă deloc cu el. E mai tăcut, mai rezervat, cu ochelari cu rame groase și părul blond, cârlionțat. Mi-a spus că nu-i crește barba, așa că nici nu încearcă. Și e mai subțire, pe când la JP se vede că stă mult la sală. Ah... și nu are niciun tatuaj.

Tot ce îmi doresc în viață. *De ce naiba îl compar cu JP?* JP e coleg de serviciu și nimic mai mult. E nesemnificativ.

— Am ceva emoții. Îmi place de el. Am ieșit doar de trei ori și, uneori, când vorbește despre păsări, poate fi puțin plictisitor, dar e și amabil și nu încearcă să mă calce pe nervi.

— **Opusul lui JP.**

— Exact! exclam și răsufli adânc. Nu că eu și JP am avut vreodată ceva de împărțit, dar după seara despre care nu vorbim... de care nu i-ai spus lui Huxley, nu-i așa?

— Nu.

— Și nu te superi că te pun să păstrezi secretul? A fost vina ta că ți-am povestit pentru că m-ai tot bătut la cap!

— Știu!

Lottie se întoarce spre mine cu poșeta în mână.

— Și-mi place să am un secret față de Huxley. Mă face să mă simt obraznică. Și dacă află vreodată... o, abia aștept să mă pedepsească!

Îmi dau ochii peste cap și, după ce mă ridic de pe pat, îmi netezesc rochia, făcând materialul să coboare pe picioare. Lottie mă privește și zâmbește.

— Ce e? o întreb.

— Nu numai că Edwin o să cadă din picioare, dar JP o să stea numai cu ochii pe tine.

— Ba nu! Abia s-a uitat la mine în ultimele trei săptămâni.

— Nu înseamnă că nu se gândește la tine.

— Nu vrei să încetezi? Nici măcar nu i-a plăcut de mine... vreodată.

— Eu am auzit altceva. Când te-a întâlnit prima dată, numai despre tine vorbea. Dar tu ai ridicat un zid între voi.

— Pentru că lucrez pentru el.

Lottie îmi aruncă o privire.

— Și eu am lucrat pentru Huxley.

— Da, păi... se pare că tu nu ai etică, dar eu am.

Pufnește în râs exact când se aude o bătaie în ușă.

— Intră! strigă Lottie.

Ușa se deschide, și Huxley intră în cameră. Poartă un costum negru de catifea, cu vestă și cravată neagră, are părul pieptănat pe o parte și barba tunsă atât cât să nu pară neglijată, dar destul cât să iasă în evidență. Emană încredere în timp ce se apropie de Lottie, cu ochii fixați asupra ei, și își aranjează ceasul scump la încheietură.

Fără să spună nimic, se duce la ea, o prinde de mijloc și o trage la pieptul lui. Mă uit cum o apucă de bărbie cu degetul mare și arătătorul, forțându-i gura spre el, iar ea cedează cu ușurință. Încet, abia șoptit, îi spune:

— Ești. Superbă. O să scot rochia asta de pe tine diseară, o să-ți desfac picioarele și o să te fac să-ți dai drumul pe limba mea.

Îmi dreg glasul încet, încercând să-i arăt că stau chiar lângă sora mea.

Nu-și cere scuze. Doar își lipește buzele de ale lui Lottie și o apucă strâns de fund.

— Futu-i, scumpo, ce bine arăți!

— Ce seară frumoasă pentru o gală, nu credeți? întreb stingerită.

— Hm, aș putea să stau acasă și să mă așez pe fața ta, dacă vrei, spune Lottie.

„Asta e semnalul de plecare.

— Eu o să... hm... da, ne întâlnim jos!

Trec pe lângă ei și mâinile lor rătăcitoare, sperând să-și dea seama că merg cu ei la eveniment și că trebuie să plecăm în cinci minute.

În timp ce cobor scările spre intrare, nu pot să nu simt o împunsătură de gelozie. Lottie e foarte îndrăgostită, mai îndrăgostită decât am văzut-o vreodată. Nu e doar ea fermecată de Huxley, și el e fermecat de ea. E posesiv. O venerează. Și da, susțin independența și femeile care conduc lumea, dar e plăcut să avansezi în carieră pe timpul zilei și să te întorci apoi acasă la un bărbat care face tot posibilul să-ți amintească exact cui îi aparții.

Lottie are parte de asta cu Huxley.

Eu voi avea vreodată?

Edwin îmi apare în minte când cobor scările. Poate nu e la fel de însetat de putere și de dominator ca Huxley, dar are trăsături care mă încântă. În primul rând, ne simțim bine împreună. În al doilea rând, ne putem bucura de o simplă conversație.

Iar sărutul de seara trecută, când m-a condus înapoi acasă, a fost... drăguț.

Da, nu mi-au sărit pantofii din picioare când ni s-au atins buzele, dar nici nu mi-a dispăcut.

Dacă am învățat ceva din podcastul meu, asta este că uneori genul de pasiune pe care o au Lottie și Huxley nu apare imediat, ci are nevoie de timp să crească. Eu și Edwin suntem încă în etapa în care aflăm lucruri unul despre altul. Mai e nevoie de multă vreme pentru ca pasiunea să se dezvolte.

Când ajung la treapta de jos, mă duc spre băncuța din hol, dar în clipa aceea ușa se deschide și intră JP, făcându-mă să mă opresc în loc.

E îmbrăcat într-un costum bleumarin și o cămașă neagră, ai cărei nasturi i-a lăsat descheiați doar sus, iar cravata îi stă pe gât dezlegată și nearanjată. Părul i se cârlionțează pe frunte exact cât trebuie, iar sprâncenele lui groase și genele închise la culoare îmi atrag privirea.

Când mă zărește, un rânjete îi apare pe față în timp ce-și aranjează manșetele de la cămașă.

Fără să-mi spună o vorbă, se apropie de trepte cu mâna pe balustradă și strigă la Huxley.

— Frate, a venit mașina! Mișcă-ți fundu' înapoi!

Spre uimirea mea, îl întreb, pentru că sunt curioasă:

— C-ce cauți aici?

Se întoarce și începe să-și încheie nasturii de la cămașă.

— Cui adică *ce cauți aici*? Sunt aici din același motiv ca tine.

— Dar... nu ai propriul mijloc de transport?

— Dar tu nu ai? mă întreabă.

— Eu m-am pregătit împreună cu Lottie.

— Ei bine, eu m-am mutat de curând peste stradă și m-am gândit că ar fi mai prietenos cu natura să mergem împreună. Mai ai și alte întrebări?

Asta mă face să închid gura foarte repede.

S-a mutat peste stradă? Cui se face că Lottie nu mi-a spus nimic? Și în care casă s-a mutat? Îmi amintesc că sunt două vizavi. Una albă, veselă și prietenoasă, și una decorată numai în negru. Ferestrele, pereții, acoperișul, toate negre. Presupun că e... aceea.

Îmi feresc privirea, dar îl zăresc cu coada ochiului cum își aranjează cravata și buclele exact când Huxley și Lottie coboară pe scări, ținându-se de mână și arătând cât se poate de impecabil. Credeam că Lottie o să aibă machiajul întins pe toată fața, iar părul lui Huxley o să arate ciufulit.

Când ajung la parter, Lottie îl bate pe umăr pe JP și spune:

— Salut, vecine!

Pe urmă se îndreaptă spre mine. Îmi aruncă o privire și întreabă:

— Nu-i așa că sora mea arată frumos în seara asta?

O, Doamne, Lottie! De ce?

Se uită peste umăr la JP, care mă privește fugitiv și răspunde:

— Am văzut altele mai frumoase.

Huxley îl pocnește după ceafă și mormăie ceva pe înfundate, ceva ce nu înțeleg. Pe urmă se întoarce spre mine și spune:

— Kelsey, arăți minunat! Sunt sigur că Edwin se va bucura să fii la brațul lui în seara asta.

Asta îi atrage atenția lui JP.

— Edwin? E ultima ta tentativă de dragoste?

— Nu e treaba ta, îi răspund și o iau de mână pe sora mea, mai mult pentru sprijin, dorindu-mi să-mi fi spus că mergem cu JP, pentru că atunci nu m-aș fi pregătit cu ea.

La naiba, probabil de-asta nu a spus nimic! Când se uită la mine, văd cum încearcă să se scuze.

— Te urăsc! îi șoptesc.

— Știu! Îmi șoptește și ea și ieșim împreună spre mașina parcată în față.

E una dintre dubele acelea electrice pe care le folosesc celebritățile când merg la Met Gala ca să nu-și șifoneze hainele. Funcționează și ca un birou pe roți, iar băieții o folosesc deseori când trebuie să traverseze orașul și să lucreze în același timp.

Șoferul ține portiera deschisă pentru noi și urc prima, urmată de Lottie. Mergem în spate și ne ocupăm locurile.

— Ar fi trebuit să-mi spui că vine și el în seara asta, îi zic în șoaptă.

Huxley vorbește cu JP în dreptul ușii de la casă. Din gesturile lor, mi se pare că Huxley îi ține morală lui JP. Sper că motivul e bădărănia lui de adineauri. Dacă am învățat un lucru de când Lottie e împreună cu Huxley, acela că am câștigat încă un aliat. Huxley îmi ține partea mereu.

— Nu voiam să nu te pregătești cu mine doar pentru că urma să fie și el aici. E prima noastră gală elegantă împreună. Nu voiam să ne strice seara.

— Păi, a stricat-o! Adică... „a văzut altele mai frumoase”, ce fel de comentariu mai e și ăsta?

— Unul idiot, pentru că așa e el, idiot. E clar că are sentimente pentru tine și nu știe cum să și le gestioneze.

— O, Doamne, nu mă lua cu prostiile astea! Nu suntem la școala primară. Poate să se poarte ca un adult.

— Nu-i iau apărarea, doar încerc să explic de ce se comportă ca un măgar. L-am văzut când e relaxat și nu ești prin preajmă, și e foarte agreabil, degajat și amuzant. Da, îi place să tachineze, dar așa e stilul lui. Cred că ai vedea aceleași lucruri dacă l-ai cunoaște mai bine.

— N-am nevoie să-l cunosc mai bine. E destul atât cât știu.

Băieții urcă în mașină după noi și se așază pe scaunele din față, dar nu înainte ca Huxley să-i arunce lui Lottie o privire mistuitoare.

N-am făcut o pasiune pentru logodnicul surorii mele, chiar nu, dar trebuie să recunosc că felul în care se uită la ea e incredibil de sexy. Atât de sexy, încât uneori observ cât de atrăgător e Huxley. Știu, știu, n-ar trebui să mă gândesc în acest fel la logodnicul ei, DAR... uf, cum se uită la ea!

Gândurile nepotrivite îmi zboară din cap în timp ce șofeul închide ușa și pornim.

— Cât durează drumul? întreabă Lottie?

— Douăzeci de minute, răspunde Huxley. E la River Estate.

— Te întâlnești cu Edwin acolo? întreabă Lottie.

— Da, îi răspund. O să întârzie puțin, dar o să vină acolo. A trebuit să-și închirieze un costum pentru seara asta, fiindcă nu avea unul. Mi s-a părut drăguț și l-am ajutat să-și ia unul de pe internet.

— Ce fel de bărbat care se respectă nu are costum? întreabă JP.

Mă uit la ceafa lui.

— Genul care lucrează de acasă și nu merge la evenimente unde trebuie să poarte costum.

Am vocea încărcată de tupeu și pe bună dreptate. Nu vreau ca JP să se ia de Edwin. Eu mă descurc cu sarcasmul lui, dar nu cred că Edwin are obrazul atât de gros, încât să-i facă față.

— Partenera ta avea rochie? întreabă Lottie, dirijând discuția departe de mine. Sau ai fost nevoit să-i cumperi una?

JP se întoarce pe scaun și spune:

— Genesis are mai multe rochii, dar tot i-am cumpărat una.

Stai... ce? JP iese cu cineva? Când s-a întâmplat chestia asta? Adică, nu-mi pasă cu adevărat, dar nu credeam că e genul care iese la întâlniri, asta dacă nu cumva...

— Ai angajat-o și pe ea ca să iasă cu tine? îl întreb.

Nu știu de ce bag bățul prin gard, dar întrebarea îmi scapă înainte să mă pot opri.

— Te interesează viața mea amoroasă? întreabă JP și ridică din sprâncene.

— Nu! Nici măcar nu știu de ce am întrebat. Probabil doar ca să te înțep.

— Ei bine, dacă vrei să știi, mă întâlnesc cu Genesis deja de două săptămâni. E vicepreședintă la Mecca Tech.

— Frumos! îi spun și mă uit pe geam. Sper că sunteți foarte fericiți împreună.

— Mersi, chiar suntem.

— L-a sărutat prima oară abia acum câteva seri, intervine Huxley.

— Frate! geme JP, ceea ce mă face să zâmbesc.

Când mă uit la Huxley, îmi face cu ochiul. Știam că-mi place de el din mai multe motive, nu doar pentru că o iubește pe sora mea!

JP se întoarce iar pe scaun și spune, de parcă simte nevoia să-și salveze onoarea în fața mea:

— Nu ne grăbim.

— Nu te-am întrebat nimic, îi spun zâmbind, cu mâinile ridicate. Dar să știi că între mine și Edwin a fost mai mult de un sărut.

Mijește ochii.

— Și au fost bune de ceva sărutările alea? Mi se pare că un tip pe nume Edwin sărută ca vacile care ling drobul de sare cu o afecțiune deosebită.

— Sărută foarte bine.

Puțin neglijent, dar JP nu trebuie să afle.

— Ce-ar fi să vorbim despre altceva? propune Lottie.

Tensiunea crește, așa că Lottie intervine, simțind nevoia să aplaneze conflictul. De obicei, acesta e rolul meu, dar acum sunt în tranșee, iar grenadele zboară prin aer, în vreme ce eu stau pe spate și le arunc înapoi de unde au plecat.

— Hm, ce-ar fi să vorbim despre nuntă? Nu prea am discutat despre asta. Eu și Huxley am decis să o organizăm pe plajă.

— Ați ales plaja? o întreb, uitându-mă la ea. Ce interesant! Când v-ați hotărât?

— Adineauri... la etaj. I Huxley a fost în golf și la restaurantul pe care l-am văzut amândouă zilele trecute și i-a plăcut foarte mult.

— Nu-i așa că e superb? îl întreb pe Huxley.

— Chiar așa.

Se uită la Lottie.

— M-am văzut căsătorindu-mă acolo cu Lottie, ca să devină oficial a mea.

Iubirea din ochii lui o învăluie și îmi vine să gem când întorc iar capul spre fereastră. E obositor să fii în preajma lor!

Lottie nu a fost niciodată cea romantică dintre noi două. Era în căutarea succesului și a validării la serviciu. Eu am descoperit afacerea pe care o am în timp ce-mi căutam dragostea. Eu eram cea care citea cărțile de dragoste, care se uita la filme... La naiba, am făcut și un podcast despre dragoste!

Și totuși, dragostea îmi lipsește, în timp ce sora mea se mistuie în brațele ei.

Unde-i norocul meu?

Indiciu – nu există!

Încă puțină răbdare, iar eu și Edwin o să ajungem acolo. Încet, dar sigur, o să ajungem acolo.

Portiera dubei se deschide, iar blițurile se declanșează aproape instantaneu. Gala din seara asta trebuie să fie un eveniment plin de vedete, personaje din înalta societate și câteva celebrități. Toate fondurile adunate vor fi donate spitalului pentru copii, și costă cinci mii de dolari de persoană doar ca să intri pe ușă.

Cane Enterprises a plătit pentru biletul meu și al lui Edwin fără ezitare.

Jar River Estate este o proprietate superbă în centrul cartierului Beverly Hills. Este una dintre cele mai vaste din zonă, cu o alee mare, circulară, și palmieri înalți care străjuiesc drumul, precum și cu o intrare impozantă ca pentru fete regale.

Huxley coboară primul din mașină și, așa cum am stabilit dinainte, Lottie va merge în urma lui și vor trece împreună pe covorul roșu, ținându-se de mână. Eu și JP îi vom urma separat.

Lottie îmi face cu ochiul în timp ce trece pe lângă mine și coboară din mașină. Trec amândoi pe covorul roșu, distrăgând atenția de la cei rămași în urmă. Exact cum îmi place mie!

JP coboară și el și își încheie nasturii de la sacou.

Respir adânc și încerc să cobor, dar exact când pun piciorul pe a doua treaptă, mi se agață tocul în ceva și mă prăvălesc în față.

O, Doamne, nu!

Blițurile se pornesc, îmi pierd echilibrul și, exact când să plonjez, o mână mă prinde de cot și mă echilibrează să nu cad.

Dau ochii imediat de JP, care zâmbește precaut. Îmi șoptește:

— Încetișor, ucigașo! Nu vrei să te dai în spectacol de la prima apariție pe covorul roșu.

Nu știu ce mă tulbură mai mult, gestul lui amabil și săritor sau tonul blând al vocii, care mă învăluie în timp ce mă ajută să cobor din mașină.

Oricum ar fi, sunt șocată. Dată fiind relația noastră tumultoasă, aș fi crezut că o să pășească în lături ca să aterizez în nas, doar ca să adune camerele în jurul meu și să mă fotografieze.

„Ia uitați, oameni buni, veniți mai aproape, veniți mai aproape, vedeți cum a ratat treapta aia? Ia uitați cum i s-a lipit pietrișul de

obraz. O, o, stați, da, măriți imaginea, și-a mușcat limba când a căzut, încercând să-și rețină injurăturile pe care le-am mai auzit de la ea cu altă ocazie. Aveți grijă, o să-i tragă un «futu-i»!»

— Ești bine? mă întreabă și-i aud vocea mai aproape de ureche.

— D-da!

Mă încerc în cuvintele care par să mi se fi rătăcit în gât. E chiar lângă mine, umăr la umăr, și încă mă ține de mână. Cine nu cunoaște discuțiile noastre ostile ar putea presupune că formăm un cuplu. Ceea ce nu e deloc adevărat.

— Ești sigură? Pari cam instabilă, îmi spune și mă ține de mână în timp ce ne îndreptăm spre intrare.

Din fericire, datorită lui Lottie și lui Huxley, nu sunt prea multe camere îndreptate spre noi.

— Doar puțin speriată.

— Uite, hai pe aici! spune JP și mă conduce pe lângă grupul de fotografi către intrarea din spate, unde sunt parcate câteva mașini, cel mai probabil pregătite să aducă și să preia oamenii pe furiș.

Când ajungem la ușă, JP o deschide, și ne întâmpină un portar.

— JP Cane, anunță el.

Portarul nu se deranjează să se uite pe listă, doar dă scurt din cap și ne lasă să intrăm.

Odată ajunși înăuntru, ne oprim la câțiva metri de ușă și mă sprijin de perete ca să mă adun.

— Doamne, aproape am căzut în nas!

Duc mâna la piept și respir adânc. JP își aranjează cravata când ni se întâlnesc privirile.

— Mulțumesc că m-ai ajutat!

— Cu plăcere! îmi răspunde calm.

Cu blândețe.

Suntem cumva într-o realitate alternativă? Pentru că... e o altă latură a lui JP, una despre care nu știam că există. Se poartă... frumos. Nu mai e sarcastic, nu mă mai insultă, nu mă mai tachinează. Se poartă normal. Cumva m-am împiedicat și, în loc să mă prindă, am căzut într-un fel de gaură neagră?

— Ar fi fost jenant, îi spun, netezindu-mi rochia și verificând că totul e în regulă.

— Am văzut și chestii mai rele. Probabil ai fi căzut în genunchi, ți-ar fi ieșit un sân pe afară și ar fi fost estompat în fotografii. Nu e mare lucru!

— Ah, aș fi murit de rușine!

— Mie îmi pare o scară de vineri distractivă, spune el cu un zâmbet încurajator.

Nu încearcă să mă enerveze, ci doar să mă ajute să uit. Face un pas în față și lasă puțin loc între noi, după care ridică mâna și-mi dă un fir de păr după ureche.

Degetele lui zăbovesc.

Pulsul meu o ia la goană.

Și, Doamne, de ce reacționez așa la atingerea lui, la apropierea lui?

Îmi dreg glasul și-i spun:

— Păi, știu că trebuie să fi fost dureros pentru tine. Să mă ajuți, adică.

Mă fixează îndelung și simt că mă ofilesc sub privirea de oțel din ochii lui verzi. La fel ca ai lui Huxley, sunt flămânzi și nespuse de intenși, și nu sunt în stare să-mi iau ochii de la ei, în timp ce simt că-mi crește temperatura. Parfumul lui – care e mai mult decât un afrodisiac – se învâрте în jurul meu și, când JP face încă un pas, mi se usucă gura.

— Poate crezi că nu te plac, Kelsey, dar nu e deloc așa, îmi spune și clatină din cap. De fapt...

— Aici erați! strigă o voce feminină de pe hol. L-am văzut pe fratele tău intrând, dar nu și pe tine. Îmi făceam griji că poate m-ai lăsat cu buza umflată.

JP se uită în stânga, unde o blondă frumoasă într-o rochie aurie, strălucitoare, stă puțin stânjenită, dar și sinceră.

— Bună! mă salută. Eu sunt Genesis.

— O, bună!

Îi fac un mic semn din mână, în timp ce JP se îndepărtează de mine și, cu coada ochiului, îl văd cum se apucă de ceață, iar venele i se umflă.

— Genesis, mă bucur să te cunosc! Eu sunt Kelsey.

— Kelsey, cea care se ocupă cu organizarea sustenabilă?

Îi zâmbesc politicos.

— Chiar eu!

— Uau, sunt foarte impresionată de ceea ce faci! JP îmi arăta chiar zilele trecute schimbările pe care le-ai făcut la birou.

Mă uit la JP.

— Așa ai făcut?

E... șocant, ca să nu spun mai mult! Nu credeam că îi pasă de ceea ce fac eu. Sinceră să fiu, am presupus că o consideră o pierdere de vreme și de resurse, dat fiind felul în care s-a ocupat de mine. N-am crezut că îi pasă vreun pic de ceea ce am făcut, de la îndosarierele mai eficiente la recipientele cu apă din camera de recreere.

— O, da, vorbește tot timpul despre asta! E foarte impresionat de tine.

OK...

OK, oameni buni!

Să ne tragem sufletul puțin, pentru că eu chiar, chiar cred acum că mă aflu pe altă lume. Ce naiba se întâmplă?

JP Cane vorbește tot timpul despre mine? Mai mult decât atât, e impresionat? Nu-i stă în fire, unii chiar ar spune că e total necaracteristic pentru el. Impresionat? Nu, mai degrabă iritat de prezența mea, nu-i așa?

JP se lipește de Genesis și-i pune mâna pe spate.

— Știi ce? Cred că am de salutat o mulțime de oameni. Genesis, vrei să vii cu mine?

— Sigur că da!

Genesis îl ia de braț.

— Kelsey, mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă, te rog să mă cauți în seara asta!

— Sigur! îi spun zâmbind. Distracție plăcută!

Îi privesc cum se îndepărtează împreună pe hol, către petrecere.

Ce naiba s-a întâmplat adineauri?

Mi s-a părut că lui JP îi pasă de mine. Ca și cum nu voia să mă vadă că dau greș sau ca și cum chiar are o părere bună despre talentul meu.

Poate delirez. E imposibil ca JP să aibă vreun sentiment pentru mine.

Imposibil!

Ușa de la intrarea laterală se deschide din nou, iar de data asta îmi zâmbește o figură familiară.

— Kelsey! spune Edwin chiar înainte de a-și împinge ochelarii pe nas. Ce mă bucur să te văd! Ai văzut câte camere sunt afară?

Dau din cap, chicotind.

— Da, aproape am căzut în nas în fața lor.

— Ar fi fost complet ridicol.

— Mie-mi spui?!

Se apropie de mine și mai că mă aștept să întindă mâinile și să mă îmbrățișeze sau măcar să mă sărute pe obraz, dar el mă bate pe umăr.

— Ce culoare frumoasă!

„Ce culoare frumoasă”? Asta e tot ce poate spune despre înfățișarea mea? Am petrecut două ore pregătindu-mă. Mi-am ondulat părul bogat, cu șuvițe făcute recent, iar asta mi-a luat cel mai mult timp. Pe urmă m-am asigurat cu minuțiozitate că am lenjeria intimă perfectă care să-mi accentueze rochia, să-mi facă sânii să arate spectaculos și să nu lase la vedere linia chiloților.

Indiciu – nu există.

Iar complimentul pe care îl primesc este „Ce culoare frumoasă”?

Asta mă... întristează.

În copilărie, nu aveam încredere în mine când era vorba de corpul meu, pentru că eram mereu comparată cu Lottie, zeița cu rotunjimi. Am încercat din răputeri să mă simt frumoasă și a fost cale lungă până am reușit cât de cât. Iar nesiguranțele mele, în combinație cu neputința de a avea o relație, și-au pus amprenta asupra mea.

În seara asta, după comentariul lui JP și acum cel al lui Edwin, nesiguranțele nu-mi dau pace și-mi spun că nu sunt suficient de bună.

Capitolul șase

JP

— AI AUZIT CE-AM SPUS? MĂ ÎNTREABĂ GENESIS ȘI mă trage de braț.

— Hm? Poftim? Scuze! îmi dreg glasul. E gălăgie aici!

— Așa e, răspunde încetișor. Dar nu pot să nu observ că ai fost neatent toată seara.

Pentru că așa am fost.

Mi-au distras atenția străfulgerările unei rochii galbene care apăreau prin mulțime. O rochie galbenă pe care nu reușesc să mi-o scot din minte de când am zărit-o prima dată în seara asta. O creație mulată care i se lipește pe talie, dar coboară în falduri spre glezne, cu bretele delicate care îi susțin sânii spectaculoși și șlițul acela... futu-i! Am mințit! Kelsey arăta – *arată* – uluitor în rochia aceea. De ce naiba am spus altceva... Mă rog, asta e mecanismul meu stupid de apărare.

Să nu spui cuiva că-ți place, pentru că așa n-ai să suferi niciodată. Ce tâmpenie!

Dar da, nu i-am dat atenție lui Genesis pentru că altceva m-a captivat complet. Și detest treaba asta!

Băga-mi-aș, nu-mi place că-mi controlează gândurile în seara asta!

După „regulile” pe care le-a impus, am considerat că orice șansă de a mă apropia de Kelsey e spre zero. Dacă am pus și eu umărul la acel zero? Sigur că da și n-am să mă prefac că nu-i așa. Mă folosesc de instigare ca tehnică de apărare. Iar Kelsey nu este o excepție.

E prima fată de care am fost interesat mai mult decât pentru o singură noapte. De când am văzut-o prima oară în sala de ședințe cu Lottie, când își prezentau serviciile de organizare, am simțit nevoia să mă apropii de ea. Să aflu cine era femeia asta hotărâtă, inteligentă, ce o motivează, ce o face fericită... cine o face fericită.

Și am încercat tot posibilul să pătrund dincolo de zidurile ei.

Am încercat să fiu prietenul ei, ceea ce a fost o prostie imensă.

Am încercat să flirtez. Am fost pus la locul meu destul de repede.

Am încercat să fiu sarcastic, spiritual, și... nici asta n-a mers prea bine.

La „întâlnire”, am recurs la ultima soluție, să o calc pe nervi. Cred că știm cu toții cum s-a terminat – a doua zi a venit cu reguli despre cum să stau naibii departe de ea. Am priceput mesajul.

De regulă, nu mă împotrivesc curentului, știu când nu fac decât să pierd vremea, așa că atunci când am întâlnit-o pe Genesis la o ședință cu Mecca Tech și ne-am înțeles din prima, n-am ezitat să dau o șansă unei noi relații. E deșteaptă, frumoasă și părem compatibili.

Când Kelsey a venit la Cane Enterprises, m-am comportat ca un profesionist, am lăsat ochii în pământ, dacă nu mi

se punea o întrebare directă, mi-am protejat inima și am evitat să-i inhalez parfumul ispititor.

Și a funcționat.

Totul a funcționat.

Până când a coborât scările în scara asta.

Până când am luat-o de mână în timp ce cobora din mașină.

Până am condus-o la intrarea din spate a proprietății și i-am surprins rarul moment de vulnerabilitate, un lucru pe care îl ține foarte bine ascuns.

Acum sunt din nou dobitocul disperat și mult prea dornic.

— Ți cer scuze, Genesis! îi spun încet. Evenimentele astea sunt mereu stresante. Chiar dacă ar trebui să fie o seară distractivă în oraș, ochii lumii sunt încă ațintiți asupra mea în orice clipă.

Foarte adevărat – mereu sunt crispat când particip la evenimente legate de muncă.

Cane Enterprises este mereu sub lupă pentru că am devenit foarte puternici. Concurenței i-ar plăcea nespus să vadă că ne prăbușim.

— Te înțeleg perfect! Presiunea de a fi una dintre puținele vicepreședinte din domeniul tehnologiei este intensă. Și eu simt la fel, că toți așteaptă să fac o greșală.

— Scuze că vă întrerup, spune un ospătar care se oprește lângă noi. Dar toată lumea este rugată să-și ocupe locurile, pentru că urmează cina.

— Desigur!

Dau din cap și îi ofer brațul meu lui Genesis. Ea îl acceptă și mergem împreună spre sala de bal.

Încăperea e plină de elitele din Beverly Hills, îmbrăcate în cele mai elegante ținute. De la costume Tom Ford la rochiile create de designeri obscuri. Mi se pare că strălucirea serii aproape eclipsează motivul pentru care ne aflăm aici.

Tipic pentru majoritatea evenimentelor din această parte a orașului. Plătești o taxă să participi, apoi în restul serii se fac afaceri, se răspândesc bârfe și se fac tranzacții cu o strângere discretă de mână.

Dar nu și la acest eveniment. E unul dintre motivele pentru care eu și frații mei participăm. Imediat după cină, gazdele le reamintesc invitaților de ce se află aici, arătând un filmuleț grăitor. Un filmuleț despre destinația banilor, despre cei pe care îi ajutăm și de ce este important s-o facem. Pleci de acolo nu doar cu un sentiment de împlinire, ci și mai informat, și cu portofelul mai subțire.

După ce primim numărul mesei, traversăm sala de bal aurie, împodobită cu candelabre joase, atârnate deasupra meselor foarte lungi, dreptunghiulare. Fiecare masă este decorată cu aranjamente florale discrete și bogate din crini albi, tacâmuri complete și șervete aurii care se asortează cu motivul auriu al sălii și cu fuioarele aurii din fața de masă crem. O cină intimă, rafinată, care le oferă participanților ocazia de a comunica ușor pe deasupra mesei.

— La ce masă suntem? întreabă Genesis.

— La masa doi, îi răspund. Trebuie să fie în față. Mereu ne așază acolo.

Ne opresc câțiva participanți, care dau mâna cu mine. O prezint pe Genesis, ea le oferă cartea de vizită, după care ajungem la masa noastră, unde, preț de o secundă, sunt gata să renunț la zâmbet și să respir ușurat.

Asta până când observ că singurele locuri libere sunt față în față cu Kelsey și partenerul ei.

Fir-ar să fie!

Mă uit în jurul mesei și, când văd că Breaker se uită zâmbind la mine, mă întreb dacă i se datorează cumva acest aranjament.

— Se pare că stăm aici.

O conduc pe Genesis la masă și îi trag scaunul.

Preț de o secundă, eu și Kelsey ne uităm ochi în ochi, dar își ferește repede privirea și își aranjează tacâmurile din fața ei. Ei bine, se pare că momentul acela pe care l-am împărtășit la intrarea din spate s-a dus. Probabil că e mai bine așa, pentru că e cu... Stai, acela e partenerul ei?

Un tip deșirat, cu ochelari și păr neîngrijit stă lângă ea, foindu-se pe scaun și ridicându-și ochelarii o dată la câteva secunde. Pare nelalocul lui, chiar stingherit, și costumul care nu-i vine bine îi înghite gâtul cu totul când stă pe scaun.

— Asta e Edwin?

— Asta e tipul cu care se întâlnește Kelsey?

Cred că știu destule despre ea ca să-mi dau seama că tipul ăsta – da, îl judec după înfățișare – este un prostănac.

— Genesis? spune Edwin când dă cu ochii de partenera mea.

Genesis se uită spre el în timp ce iau loc la masă și icnește zgomotos.

— Edwin, Dumnezeule! Uau, ce mai faci?

Eu și Kelsey ne privim nedumeriți.

— Vă cunoașteți? o întreb pe Genesis, care acum se apleacă peste masă ca să dea mâna cu Edwin.

El o strânge cu putere.

— Sunt foarte bine, răspunde Edwin și amândoi mă ignoră. Arăți... uau, arăți extraordinar!

Surprind reacția lui Kelsey față de complimentul lui. Lasă capul în jos și are o expresie nesigură. *Ce înseamnă asta?* Cu siguranță, știe că e superbă.

— Mulțumesc! Ți-a mai crescut părul. Mereu mi s-a părut că arăți extrem de bine cu părul mai lung.

Îmi dreg glasul destul de zgomotos și repet întrebarea.

— Vă cunoașteți?

— O, scuze, da!

Genesis îi dă drumul la mână lui Edwin și se întoarce spre mine.

— Eu și Edwin am fost la UCLA împreună. Am fost în același grup de studiu în toți cei patru ani. Am petrecut multe seri târzii, învățând împreună.

— Mai știi noaptea aia din bibliotecă, când am adus pe ascuns înghețată în rucsac?

Genesis râde.

— La cât de deștepți suntem, aia a fost o mare prostie! Ne-am murdărit cărțile cu înghețată.

— De unde era să știm că o să ne oprească profesorul Harkin o jumătate de oră?

Genesis chicotește.

— Îmi amintesc și acum ce față ai făcut când ți-ai scos din rucsac caietul îmbibat cu înghețată de căpșune.

— Slavă Domnului că luai notițe mai bune decât mine, așa că am copiat toate paginile.

— Păi, orice pentru tine, Edwin!

Îi face cu ochiul și simt că încep să mă enervez.

— Ce faci în LA? Credeam că ești în San Jose?

— Am fost, dar m-am mutat aici acum trei luni ca să fiu mai aproape de familia mea.

— Edwin, ar fi trebuit să mă suni!

El roșește, chiar roșește.

— Nu eram sigur că ai vrea să te sun.

— Glumești? Normal că aș fi vrut să mă suni!

Pe urmă, tac amândoi și se privesc peste masă.

Sar scânteii între ei.

Și, uite-așa, atmosfera se încarcă de un trecut intim.

Pot să spun cu mâna pe inimă și fără nicio îndoială că lucrurile nu arată bine pentru mine sau Kelsey.

— O, Doamne, am uitat complet! exclamă Genesis în timp ce își taie salata în bucățele mai mici. Echipa de baseball habar nu avea că ești capabil să lovești mingea, darămite să devii cel mai bun aruncător.

Un Edwin foarte animat acum își șterge umerii de praful imaginar.

— Uncori chiar și točilarii pot să facă puțin sport.

— Și să cucerească fetele! îi spune Genesis și-i face cu ochiul.

Kelsey împinge salata într-o parte în timp ce aleg să mă șterg la gură cu șervetul, neștiind cum să contribui la discuția asta.

Nu mă pot gândi decât la faptul că atleții nu folosesc de obicei expresia „să facă puțin sport”.

— Uau, chiar m-ai impresionat, Edwin! zâmbește Genesis larg.

— Eu te-am impresionat? întreabă Edwin, îndreptându-și vârful furculiței spre piept. Tu ești vicepreședintă la Mecca Tech.

Genesis dă nonșalant din mână.

— Dar tu ai schimbat domeniul medical în cel mai bun mod cu putință.

— Ce-ai făcut? întreabă Kelsey, încercând să se strecoare în discuție.

Dar e ignorată, ca de fiecare dată când a încercat.

— M-am gândit la tine în seara când am primit premiul, spune Edwin. M-am gândit să te sun.

— Ar fi trebuit s-o faci! Ți-aș fi răspuns imediat.

Imediat, zici?

Ei bine, la mesajele mele răspunde după cel puțin două ore!

Nu știu de ce am divulgat informația asta care nu-mi face cinste, dar asta e! În mod clar, nu sunt atât de important ca Edwin.

Iau o înghițitură uriașă din desert în timp ce Genesis râde atât de tare, încât îmi vine să-i iau bucata de pâine pe jumătate mâncată și să mi-o îndes în ureche ca să scap de zgomot.

— Pantalonii sunt în cuptor, o, Doamne!

Genesis își flutură mâna prin fața ochilor, alungându-și lacrimile stârnite de atâta râs.

Gluma nici măcar nu e atât de amuzantă!

Pantalonii sunt în cuptor, asta era poanta finală... Sincer, nici măcar nu înțeleg.

Din câte se pare, nu înțelege nici Kelsey, care soarbe neatență din paharul cu apă, uitându-se în jur.

— Știam că o să-ți placă! spune Edwin. Mereu ai avut un simț al umorului grozav.

— Iar tu mereu știi cum să mă faci să râd.

Iisuse Hristoase!

Vomit!

— Stai, Christie și Matt s-au despărțit? întrebă Genesis. Credeam că vor rămâne împreună pentru totdeauna.

În mod clar, nu a fost așa.

— Christie îl înșela pe Matt, spune Edwin.

Ooo, da... asta e o bârfă care mă interesează și pe mine. Să aflăm detaliile!

— Poftim? întreabă Genesis. Dar mi-a spus că Matt a fost cel mai bun amant al ei.

— Era antrenorul ei de fitness, spune Edwin.

— Stai, Forță cu Sven? El era? întreabă Genesis.

Când Edwin încuviințează dând din cap, ea bate cu palma în masă.

— I-ai văzut profilul pe Instagram? Are pagină „doar pentru fani”.

Ceea ce probabil înseamnă un singur lucru: bietul penis al lui Matt a fost eclipsat de tunul uriaș al lui Sven.

Nu sunt foarte încântat să fiu ignorat toată seara, dar măcar bârfa despre Matt și Christie mi-a stârnit interesul o secundă. Nu-i cunosc, dar bârfele despre adulter sunt mai interesante decât bancurile răsuflăte ale lui Edwin.

Dar nu mi se pare că toată lumea este la fel de captivată de povestea cu Matt și Christie. Când mă uit la Kelsey, o văd sprijinită de masă, cu bărbia în palmă și mai blazată ca niciodată. Încerc să nu o las să-mi acapareze gândurile din nou, dar chiar îmi pare rău pentru ea când o văd atât de plictisită!

Pare că există o singură soluție la seara asta neobișnuită, una care va face situația ceva mai suportabilă...

— De ce naiba ai făcut schimb de locuri cu Edwin? întreabă Kelsey printre dinți.

Nu cred că am văzut vreodată o femeie absolut calmă și clocotind de furie în același timp.

Ei bine... am crezut că ar fi o idee bună. Încă o dată, se pare că am greșit.

— Am făcut schimb cu el ca să nu mai fim nevoiți să ascultăm poveștile despre UCLA, îi răspund în timp ce mă sprijin de scaun și arunc o privire prin sală.

Prezentarea despre spitalul de copii tocmai s-a încheiat și, preț de o clipă, am crezut că așa o să scăpăm și că, după ce se aprind luminile din nou, voi reuși să fug cu Genesis și să-i recâștig atenția. Dar în secunda următoare, Edwin s-a aplecat peste masă și a început să turuie despre o cafenea la care mergeau tot timpul.

Ce chestii al naibii de plictisitoare!

N-am mai suportat, așa că am schimbat locul cu el, propunere pe care a acceptat-o bucuros. Acum stau lângă Kelsey și mă întreb dacă a fost o idee bună și dacă n-ar fi trebuit să suport monotonia amintirilor depănate de Genesis și Edwin.

Nu i-a învățat nimeni că e nepoliticos să-ți ignori partenerul?

Dar nu, acum am rămas pe cap cu o femeie iritată și nerecunoscătoare care abia se uită la mine.

Am încercat să fiu un bun samaritean, să ajut o domniță la mare ananghie și să o salvez, poate chiar să aibă cu cine sta de vorbă, dar ea preferă să privească în gol și să-l asculte pe Edwin cum povestește decât să vorbească cu mine.

Dacă aș fi un om mai bun, aș sta în tăcere cu ea.

Dar cred că știm deja că nu scap ocazia să-i critic atitudinea.

Aplecându-mă spre ea, îi șoptesc:

— Chiar îți place tipul ăsta?

Fațada de regină de gheață se încălzește – foarte puțin – când ridică din umeri și își admiră unghiile îngrijite, într-o culoare naturală.

— Credeam că e drăguț.

— Asta cauți tu? Pe cineva drăguț?

— Nu caut un nesimțit, dacă asta întrebi, răspunde ea și-mi aruncă o privire.

— Mă faci nesimțit?

— Te simți cu musca pe căciulă, JP?

Mă aplec ca să mă audă numai ea când spun:

— Nu mă simt deloc cu musca pe căciulă. Dacă ai încerca să mă cunoști mai bine, ai vedea că sunt mai complex decât crezi despre mine.

— Nu sunt de acord. Se pare că nu ieți nimic în serios, ceea ce mi se pare enervant, ești dezordonat, lucru pe care îl detest, și vezi doar partea goală a paharului, nu pe cea plină.

Kelsey se așază picior peste picior și-și lasă mâinile în poală.

Nu-i așa că e nespus de nostimă?

— Înțeleg, îi răspund.

Nu e chiar definiția unui nesimțit, dar așa aș fi dacă aș scoate asta în evidență.

M-a înțeles total greșit. Da, biroul meu e dezordonat, dar așa îmi place mie, ce naiba! Și poate că sunt enervant, dar nu pot controla modul în care caut atenția altora. E în firea mea și n-ar trebui să fiu criticat pentru asta. Iar jumătatea goală a paharului? Asta înseamnă să fii realist.

N-am să-mi duc viața crezând că lumea e plină de petreceri cu căței și pisici, unde se servesc deserturi pariziene, iar comediile romantice se repetă ca un fundal muzical.

Scuze!

Am trecut prin prea multe chestii în copilărie, am intrat într-o profesie pe care n-am dorit-o și am rămas blocat, fără cale de scăpare, ca să stau acum aici și să zic da... văd partea plină a paharului.

Poate că am bani, dar e adevărat ce se spune – banii nu-ți aduc fericirea, și e cel mai sincer lucru pe care l-am auzit vreodată.

Nu sunt sigur cum a ajuns să aibă o părere atât de proastă despre mine, dar mi se pare că nu vrea să și-o schimbe.

OK, știu... Știu, am fost un bou la întâlnirea aceea surpriză, dar ce era să fac, să stau și s-o las să se poarte de parcă era cel mai rău lucru din lume că au cuplat-o cu mine? Un tip trebuie să-și păstreze cumva demnitatea.

În clipa aceea, Edwin se ridică de pe scaun și o ia de mână pe Genesis. Se întoarce spre Kelsey și întreabă:

— Te deranjează dacă o invit pe Genesis pe ringul de dans?

Fir-ar, ce tupeu are tipul ăsta!

Și eu, care credeam că e un laș cu obiceiul de a-și ridica ochelarii o dată la șase secunde, dar pe urmă face una ca asta. Trebuie să fii un mare măgar să faci așa ceva. Nu-l credeam în stare.

— Sigur că nu!

Kelsey zâmbește amabil, dar zâmbetul îi dispare repede când fericitul „cuplu” se întoarce și se îndreaptă spre ring.

— O, asta cred că te-a durut puțin! îi spun.

— Hm, ție ți-a furat partenera, așa că nu sunt singura care pierde.

Ridic din umeri.

— Nu eram prea atașat de ea. Sincer să fiu, am adus-o doar pentru că frații mei au spus că ar trebui să vin însoțit.

— Atunci cum se face că Breaker a venit singur?

Mă uit la fratele meu, care e singur și distrează un cerc de doamne.

— Pentru că el e în stare să lase impresia că e cu cineva, când de fapt nu e. Așa se dau frații mai mici în spectacol.

Kelsey își încrucișează brațele pe piept și spune:

— Scara asta e nasoală.

— Spune-mi ce simți cu adevărat!

— Mai bine nu.

— De ce nu? o întreb. Suntem amândoi aici și am fost abandonați de parteneri. Am putea să ne bucurăm unul de compania celuilalt.

— Nu e nimic îmbucurător la compania ta.

Doamne, ce înțepată e! Bună replică, totuși. Să dăm Cezarului ce-i al Cezarului.

— Așadar, ce era așa de îmbucurător la compania lui Edwin? Înainte să se aprindă din pricina valului de amintiri, mi s-a părut puțin insipid.

— Nu e insipid, spune Kelsey. Doar diferit.

— Diferit? Cum așa?

Încălzindu-se încă puțin, îmi răspunde:

— Păi, îi plac păsările, iar asta mi s-a părut fascinant. Nu detaliile despre păsări, astea au fost cam greu de îndurat uneori, ci faptul că e atât de captivat de natură, încât poate să recunoască fiecare specie după cântec.

— Așa te-a atras în patul lui? Cu cântece de pasăre și fluturat de brațe?

Kelsey se întoarce cu o privire nimicitoare.

— Dacă vrei să știi, nu am ajuns în pat. Doar ne-am sărutat. Și nu e un tocilar care vorbește ca o pasăre ca să-ți desfacă sutienul. Doar îi place să povestească.

— Am sesizat și eu după discuția asta anostă pe care a avut-o la masă.

— De parcă Genesis ar fi fost mai bună! se răstește Kelsey. Ce-ai văzut la ea?

— Statura, îi răspund sincer.

— Îh, dezgustător!

— Măcar eu am ieșit cu cineva cu un scop. Tu ai ieșit cu Edwin fiindcă erai disperată.

Cu un icnet, se întoarce cu totul spre mine.

— Nu eram disperată. Încercam să-mi găsesc sufletul pereche, știi, un om de care să mă îndrăgostesc, nu că tu ai fi capabil să înțelegi un asemenea sentiment cu inima aia rece și moartă.

Duc mâna la piept și o contrazic:

— Nu e moartă. Ba chiar simt un puls regulat prin venele lipsite de suflet. Rece însă este o descriere corectă.

Când se întoarce cu spatele, insist încă puțin:

— Ce părere a avut despre rochia ta?

Kelsey mă privește peste umărul gol.

— Cum adică?

— Când te-a văzut Edwin în seara asta, ți-a spus că îți amintești de pițigoiul lui preferat într-un câmp de flori?

— Nu!

Își ridică bărbia.

— OK, atunci ce-a spus?

— Ce importanță are?

— Spui că ești în căutarea dragostei. O reacție simplă la înfățișarea ta în seara asta ar trebui să-ți arate unde se află în raport cu tine. Ce-a spus? Un simplu „ești frumoasă”? Poate un... „uau” timid?

Maxilarul ei încleștat se mișcă înainte și înapoi în timp ce se uită la ringul de dans.

— A spus că rochia mea are o culoare frumoasă.

— Și? o întreb.

— Asta a fost tot!

Își ia paharul cu apă și bea o gură.

— Stai, asta e *tot* ce a spus? Că rochia ta are o culoare frumoasă?

Pune cu grijă paharul jos și îi observ mișcările iritate, felul în care își încleștează pumnii și melancolia din ochi când se uită la cuplul de pe ringul de dans.

Nu știu cât timp i-a luat să se pregătească în seara asta.

Nu-mi pot imagina prin ce a trecut până și-a ales rochia perfectă.

N-aș putea nici să-mi imaginez cât de entuziasmată era să o vadă partenerul ei – pentru că arată superb.

Dar am tot văzut-o în ultimele luni și știu când e supărată și probabil se simte jignită. Așa că de un lucru sunt sigur – timpul pe care l-a petrecut pregătindu-se pentru seara asta a fost destul cât să merite o reacție mai bună decât *culoarea frumoasă a rochiei*. Și asta mă face să mă simt și mai prost după ce i-am zis că am văzut altele mai frumoase.
Rahat!

Capitolul șapte

KELSEY

AȘ VREA SĂ MĂ LASE ÎN PACE.

Aș vrea să nu fi fost lăsată aici la masă ca să nu pot vorbi cu nimeni în afară de JP.

La naiba, aș vrea ca Edwin să fie măcar puțin conștient de ce face și să nu mă abandoneze, mai ales când eu sunt cea care l-a adus aici!

Dar n-am eu norocul ăsta, nu? Și, bineînțeles, în timpul prezentării am primit un mesaj de la Lottie, care a dispărut pe toată durata petrecerii. Ea și Huxley plecaseră acasă. A urmat un emoticon cu o vânătă și trei picături de apă. De asemenea, era convinsă că Edwin avea să mă conducă la ea acasă pentru a-mi lua mașina.

De-ar fi știut ea!

— Te-am întrebat ceva, spune JP.

Pierdută în gânduri, îi răspund:

— Hm... Ce m-ai întrebat?

— Asta e tot ce a spus Edwin, că rochia ta are o culoare frumoasă?

O, da, tot aici am rămas!

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Se oprește și îi simt ochii ațintiți asupra mea. De fapt, nu și-a luat ochii de la mine de când a făcut schimb de locuri cu Edwin. Irisurile lui verzi sunt îndreptate mereu spre mine, de parcă ar fi o mamă cicălitoare care mă bate pe umăr o dată la câteva secunde cu întrebări la care nu vreau să răspund. N-ar trebui să se ducă pe ringul de dans ca să-și recupereze partenera? Partenera lui frumoasă și dulce... care pare mai interesată de Edwin decât de JP. *Foarte, foarte ciudat!*

— Bine, atunci...

Îmi întinde mâna.

— Dansează cu mine!

Mă uit la palma lui mare și la degetele lui, apoi din nou la el.

— Pardon?

Se apleacă spre mine și repetă, în timp ce parfumul lui plăcut și seducător mă copleșește:

— Dansează cu mine!

OK...

Să dansez cu JP. Pot să enumăr mai multe motive decât este strict necesar pentru care nu vreau să fac asta.

Unu – ultimul lucru pe care mi-l doresc este să mă țină în brațe.

Doi – nu-mi pot imagina un scenariu în care nu-i trag un genunchi în boase pentru vreo chestie nesuferită pe care mi-o spune în timp ce dansăm.

Și trei – parfumul lui e prea ispititor în acest moment! Îmi place mirosul, iar asta m-ar putea determina să mă gândesc la el într-un mod pozitiv, or eu nu-mi doresc așa ceva. Vreau să-l consider mereu cel mai rău dintre toți.

Dar...

Mândria e o chestie ciudată.

Am venit la gala asta cu intenția de a mă pierde în atmosfera serii alături de un tip de treabă. Am presupus că vom vorbi despre diferitele cuiburi pe care le fac păsările preferate ale lui Edwin, că voi bea câteva pahare de șampanie și că poate... poate Edwin își va face curaj să mă lipească de masină și să mă sărute.

Cred că suntem cu toții de acord că asemenea evenimente imaginare nu vor avea loc în această seară. Nu vreau să fiu fata abandonată la eveniment. Nu vreau să fiu fata *în rochia cu o culoare frumoasă* și nu vreau să plec de aici simțindu-mă ca ultima fată aleasă.... dacă e logic ce spun.

Vreau să mă simt prețuită și, chiar dacă a accepta invitația lui JP Cane e ca și cum aș dansa vals cu diavolul, sunt disperată.

— Știi, ar fi nepolitic să mă refuzi, îmi spune. Când un bărbat te invită la dans, este politic să-i dai mâna. Când nu spun nimic, adaugă: Nu poți să stai aici timidă și singură toată seara.

Mă uit în ochii lui.

— Uau, chiar știi cum să cucerești o femeie!

El rânjește.

— Mulțumesc!

— Nu era un compliment.

— Mie așa mi s-a părut.

Poate fi mai enervant de atât?

Nu, prefer să nu aflu răspunsul. Sunt sigură că poate.

Of, Doamne, nu-mi vine să cred că fac chestia asta!

Îi dau mâna și văd că se luminează la față cu un zâmbet dezinvolt.

— Bună alegere, Kelsey!

Mai Țineți minte când am spus că s-ar putea să-i „trag un genunchi în boașe”? Șansele tocmai au crescut.

Se ridică primul de pe scaun și mă ajută să mă ridic la rândul meu, apoi mă dă puțin la o parte ca să bage scaunele sub masă.

Nu știu de ce, dar mi se pare că toți ochii sunt îndreptați spre noi în timp ce ne croim încet drum printre mesele aglomerate. *De ce nu au pus ringul de dans în față, unde stăm noi, în loc de lateralul sălii?* JP se oprește și dă mâna cu câteva persoane, ca un afacerist galant care interacționează cu invitații. În timp ce vorbește, își ține mâna pe spatele meu, fără să uite să mă prezinte tuturor și să anunțe cu ce mă ocup.

E... un lucru amabil. Corect. *Profesional*. Sunt convinsă că a învățat protocolul din domeniul afacerilor de la o vârstă fragedă, așa că, pentru el, este ca o a doua natură. Nu are nicio legătură cu mine.

— Îmi pare rău! îmi șoptește la ureche în timp ce ne apropiem de ringul de dans. E imposibil să merg undeva la evenimentele astea fără să mă oprească cineva.

— Nu te flata singur! Oamenii se simt obligați să stea de vorbă cu tine, nu te plac cu adevărat.

Îmi vine să-mi mușc limba. E clar că felul în care m-a abandonat Edwin m-a afectat mai mult decât credeam. *Sau poate nu vreau să par ca o ratată în fața lui JP?* Mai degrabă, a fost o lecție grozavă pentru mine când l-am văzut cum interacționa cu cei din jur. Are genul de talent pentru afaceri pe care îl admir. *Dar... trebuie să par neimpresionată.*

Își apropie nasul de urechea mea și mă ghidează cu mâna pe spate.

— Mmm, îmi place când îmi vorbești murdar!

— Ești nesuferit!

— Mi-ai mai spus.

— Doar îți reaminteam.

Aproape am ieșit dintre mese și își lipește palma de spațele meu, dirijându-mă în fața lui.

— Nu e nevoie să-mi amint-*aaaab!*

Îi simt răsuflarea pe piele ca o pală de vânt puternic. Se aud o căzătură zgomotoasă și o bufnitură îngrozitoare.

Mă întorc și-l văd pe JP pe podea, ținându-se cu mâinile burtă și cu picioarele lungi întinse.

— Ce naiba?

— Să-mi bag... p..., începe el, dar se oprește brusc.

Cu ochii strânși din pricina durerii, respiră adânc de câteva ori și, exact când mă aștept să lanseze o serie de înjurături, în sală se face liniște. Toți ochii s-au întors spre noi.

El scoate un geamăt.

Se strâmbă încă o dată de durere și are o reacție violentă... zgomotoasă...

— Vai... de mine! exclamă cu un geamăt.

„Vai de mine”?

Nu-și bagă nimic?

Nu-i trage niciun „rahat”?

Niciun „futu-i mama mă-sii”?

Doar un simplu „vai de mine” simplu și clasic, ca George Bailey din *O viață minunată*.

Pufnesc pe nas.

Îmi acopăr mâna cu fața și încerc să-mi stăpânesc râsul care clocotește în mine.

Dacă știu un lucru despre JP Cane, acela este că nu e genul care să spună „vai de mine”.

E genul care-ți șoptește la ureche cuvinte precum „sculă vârtoasă”.

E tipul care îți șoptește la ureche „sculă vârtoasă” în mod repetat doar de dragul de-a o face.

Neștiind cum să procedez, mă gândesc să mă aplec și să-l întreb ce s-a întâmplat, când un bătrân care stă în spatele lui se ridică cu greu de pe scaun. Atunci văd scaunul împins pe culoar. O, nu! Probabil că JP a intrat în el din mers. Cu vârful bastonului negru, bătrânul îl împunge pe JP în picior și spune:

— Ai grijă pe unde mergi, fiule!

Fără să ia în seamă scena pe care a provocat-o sau să dea vreun semn de remușcare, bătrânul tupeist se îndepărtează șontăcâind și bombănind ceva despre oamenii care îi stau în drum.

Un ospătar îl ajută pe JP să se ridice, apucându-l de subrațe. O parte dintre cei care au dat mâna cu el vin să întrebe dacă este în regulă, dar eu nu mă pot concentra decât la felul în care JP se uită la mine de parcă eu l-aș fi împiedicat cu scaunul.

— Sunt bine, spune el și își netezește cămașa.

— Sunteți sigur? îl întreabă un ospătar. Pot să vă aduc niște gheață.

— Nu e nevoie. Cred că doar mândria mea a fost rănită. Nu mă așteptam să mă culce la pământ un bătrân de șaptezeci de ani.

Iar pufnește pe nas.

Iar mă privește chiorâș.

— Mă descurc!

Scapă de ospătar și se apropie din nou de mine, mă ia de mână și mă conduce pe ring.

Încă mai chicotesc când mă lipește de el, îmi pune o mână pe spate, iar cu cealaltă îmi cuprinde palma. Își apropie gura de urechea mea și mă întreabă:

— Ți s-a părut distractiv?

— Foarte distractiv! îi răspund când mă trage mai aproape.

Mi-a lipit pieptul de al lui, picioarele ni se împleticesc și pot spune cu sinceritate că nu știu unde încep eu și unde se termină el. Corpurile noastre fuzionează ca doi magneti, atrăgându-se și respingându-se fără putință de scăpare.

E ceva neașteptat.

E ca un blestem!

Nu este o poziție în care vreau să fiu cu JP, dar nu cred că pot scăpa de ea.

— Deci ți se pare amuzant că m-am lovit și am fost umilit în fața oamenilor?

— Niște bancuri fizice, din când în când, nu au făcut rău nimănui. Dar nu a fost vorba de ce ți s-a întâmplat, ci de reacția ta.

Râd încetișor în timp ce mă conduce pe ringul de dans. Ne legănăm încet pe muzică, o versiune instrumentală a piesei lui Taylor Swift, „Wildest Dreams”, dar felul în care mă învâрте face camera să pară în ceață și nu mă pot concentra decât la noi doi.

La felul în care își ține respirația în timp ce plutim parcă deasupra podelei.

La felul în care îmi strânge mâna, ghidându-mă spre următoarea mișcare.

La cuvintele pe care mi le șoptește la ureche, încet cât să nu ne audă nimeni conversația.

— Și ce anume la reacția mea te-a făcut să râzi?

Îmi dă drumul și mă învâрте, iar rochia mea flutură în curentul creat, după care mă trage din nou la pieptul lui. Mi se taie respirația și fac ochii mari, fiindcă nu mă așteptam la mișcarea asta atât de elegantă!

Când vede că nu-i răspund imediat, își coboară buzele la urechea mea și spune:

— Aștept, Kelsey!

Așteaptă. Așteaptă... a, răspunsul la întrebarea lui.

Ce se întâmplă? O piruetă pe ringul de dans și parcă nu mai sunt stăpână pe mine.

Am mintea tulbure, neclară, dezorientată. Palma lui caldă alunecă pe locul de deasupra curburii fundului și nu pot decât să mă întreb dacă... se uită ceilalți la noi? Au impresia că suntem un cuplu? O să-și coboare mâna mai mult?

Îmi umezesc buzele și mă concentrez la discuție.

— Corectează-mă dacă greșesc, dar „vai de mine” nu pare genul de expresie care să-ți iasă pe gură.

— Nu greșești, îmi răspunde și, spre marea mea uimire, se încordează și mă apleacă spre podea.

Încetul meu îl face să zâmbească și mă ridică din nou.

— Dar ce te așteptai să spun? Ticălosul ăla nenorocit tocmai mi-a pus o piedică în stilul Tonya Harding și a fost cât pe ce să-mi zboare scula cu scaunul. Nu cred că „bulangiuile” ar fi fost o expresie potrivită pentru acest eveniment.

Muzica încetinește ritmul, la fel și noi. Aproape îmi pare că și-a creat propriul dans pentru această piesă și m-a condus cu precizie și grație, un lucru de care nu-l credeam în stare.

— Păi, a fost amuzant, atâta tot, îi răspund, fiindcă îmi pierd capacitatea de a-i da un răspuns ironic când îi alunecă mâna pe spatele meu.

Începe încă un cântec lent și, când cred că dansul nostru s-a terminat, observ că nu-mi dă drumul. În schimb, continuă să ne conducă în timp ce doi violonceliști ies în față și cântă „With or Without You”.

E frumoasă alunecarea gravă a coardelor ce se întrepătrund prin camera aurie pe măsură ce lumina candelabrelor scade și imprimă o atmosferă mai romantică. Am fost atât de supărată pe Edwin și Genesis, încât am neglijat complet latura romantică a serii – nu că ar exista romantism între mine și JP, dar ambianța oferă un decor uluitor pentru un prim sărut.

— La ce te gândești? mă întreabă. Aproape simt roțițele care ți se învârt în cap.

— Sala e frumoasă. E prima dată când mă opresc s-o admir.

— Așa e! spune încetișor. Mâncarea, decorul, formația. E la fel în fiecare an și, cu toate e în beneficiul copiilor, știu multe cupluri care vin la eveniment doar pentru experiență.

— Înțeleg de ce. Totul e fantastic.

— Așa ți-ai imaginat că va fi seara asta?

Clatin încet din cap.

— Nu, nu mi-am imaginat că partenerul meu o să mă lase baltă și că voi termina seara dansând cu tine.

— Mă refeream la decor, la impresie, la atmosferă. Știu că nu te gândeai că o să fii aici, tocmai în brațele mele, dat fiind că sunt omul pe care îl disprețuiești cel mai mult.

Felul în care a spus-o și melancolia din tonul lui mă fac să mă simt prost. E adevărat că mă supără și mă enervează, acum mai mult ca niciodată, dar, dacă mă uit dincolo de mecanismul lui de apărare, cel care îl face să se comporte ca un măgar, știu că există un bărbat bun sub glumele lui sarcastice.

— Nu... nu te disprețuiesc, JP.

— Nu căutam un comentariu inspirat din milă, ci doar un răspuns la întrebarea mea.

Dar nu-l disprețuiesc. Poate nu e persoana mea preferată, dar dispreț? Dacă l-aș disprețui, nu l-aș lăsa să mă țină atât de

strâns în brațe. Nu m-aș pierde în parfumul lui încântător, un parfum care știu care îmi va rămâne pe piele tot restul serii.

Dar e un om mândru și știu că – atunci când e serios – nu vânează complimente.

— Nu știu ce așteptări aveam de la acest eveniment. M-am gândit că trebuie să fie frumos, dat fiind cât de scump e. Dar atmosfera asta e ca în *Marele Gatsby*, ca în filme.

— Nicio donație nu se face către evenimentul în sine. Evenimentul e organizat de o societate care folosește banii proprii. E încă un motiv pentru care ne place atât de mult. Este o adevărată strângere de fonduri. Se fac foarte puține afaceri aici.

— De-asta ai venit însoțit? îl întreb, cu adevărat curioasă în privința lui și a lui Genesis.

Nu că aș fi expertă în JP Cane, dar nu pare genul care să aibă o relație. Mai degrabă, pare genul de bărbat care intră și iese din alt dormitor în fiecare noapte. Care nu se așază la casa lui, flirtează fără rușine și nu simte nevoia să aibă altă companie în afară de propria persoană.

— Eu și Genesis ne-am cunoscut acum câteva săptămâni. E deșteaptă, poți purta o conversație inteligentă cu ea și m-am simțit bine când am ieșit împreună. M-am gândit că ar fi un loc bun unde s-o invit, să o las să se apropie și de alți oameni, să-și facă relații. Dar nu mă așteptam să se apropie de partenerul tău.

— Da, nici eu! răspund încet.

JP se retrage atât cât să ne privim în ochi, ai lui verde-deschis, ai mei căprui.

— Ascultă, Kelsey, el e...

— Scuzați-ne! Ne pare rău că vă întrerupem, spune Edwin când vine spre noi alături de Genesis. Sper că nu vă supărați, dar cred că noi plecăm!

Edwin arată cu degetul mare la ușa din spatele lui.

— Genesis are o migrenă și m-am gândit să o duc acasă.

Mi se strânge stomacul. Pleacă de la petrecere cu altcineva?

Da, să-l văd discutând cu altcineva toată seara m-a rănit în orgoliu.

Să-l văd dansând cu altcineva a meritat să beau un pahar.

Dar să-l văd plecând...

Brațul lui JP se încordează în jurul meu când spune:

— Sigur, mersi, frate!

— Nu te superi? întreabă Genesis.

Nici nu mă pot uita la ei, pentru că văd cu coada ochiului că Edwin o ține de mână pe Genesis.

— Nicidecum, răspunde JP cu o voce monotonă.

— OK, păi... mersi pentru o seară plăcută! spune Edwin, apoi mă bate pe umăr și pleacă.

Asta e tot ce primesc.

O atingere pe umăr.

Mă așteptam la cu totul altceva de la seara asta. Credeam că eu și Edwin o să ne cunoaștem mai bine, că o să ne simțim mai confortabil unul cu celălalt și că poate o să ne sărutăm din nou.

Dar el conduce acasă altă femeie.

Iar asta e ca un pumn în plex.

Picioarele mele se opresc în loc și încerc să-i dau drumul lui JP.

— Ține capul sus! îmi șoptește în timp ce mă învârte. Nu-l lăsa să te vadă supărată!

— Dar sunt!

— Știu!

Gura lui JP îmi atinge urechea în timp ce vorbește încet.

— Dar mai așteaptă câteva minute și te duc eu de aici.

Îmi tremură buza și simt că mi se umezesc ochii. Exact când cred că o să-mi cadă o lacrimă, JP mă strânge mai tare de mână, mă învâрте și-mi zâmbește, apoi mă trage înapoi spre el. E destul să uit pentru o clipă că dragostea nu se întrevește la orizont.

— Bună seară, domnule Cane! spune șoferul când ne deschide portiera din spate.

După ce Edwin și Genesis au plecat, am petrecut încă cinci minute pe ringul de dans, după care JP m-a condus afară din sală și a trimis un mesaj scurt. Pe urină m-a dus la bar, mi-a dat un pahar mare de vin și a spus că nu plecăm până nu-l termin.

Mi-a luat doar un minut.

Cu vinul băut și inima grea, am ieșit din clădire și ne-am îndreptat spre șoferul lui JP. Nu sunt sigur dacă Huxley a avut grijă ca șoferul să conducă cu viteza luminii, dar nu am fost nevoită să rămân la eveniment mai mult decât a fost necesar.

JP mă ajută să urc în mașină, apoi urcă lângă mine. Ne punem centurile și, după ce urcă și șoferul, JP îi spune:

— Mergem la mine!

Nu am energia să discut despre detalii, să mă întreb dacă JP are vreun plan pentru seara asta, așa că înclin capul și mă uit pe geam.

Cerul întunecat și înstelat se înalță deasupra în timp ce trecem printre șirurile de case impresionante. Nu pot să nu mă întreb dacă oamenii care trăiesc într-o casă oarecare chiar se iubesc sau dacă trăiesc într-o lume unde este ceva normal să-ți abandonezi partenera pentru altcineva.

Doamne, mă așteptasem la mai mult de la Edwin, ticălosul ăla îndrăgostit de păsări! Era atât de... drăguț! Cam

tocilar, dar în mod sigur un om în care credeam că pot avea încredere. Desigur, am ieșit doar câteva săptămâni împreună, dar simt că știu să judec caracterul unui om.

Totuși, faptele lui au semănat mai degrabă cu ce aș fi așteptat din partea lui JP. Și totuși, JP a fost cel care s-a asigurat că nu mă fac de râs, cel care m-a dus pe ringul de dans și cel care m-a făcut să uit, măcar pentru moment.

Până la urmă, se pare că are și ceva bun în el.

— E un idiot! spune JP când mașina virează la dreapta și apare casa lui Huxley la vedere.

— Poftim? îl întreb.

În loc să o luăm la dreapta, pe alea circulară a lui Huxley, o luăm la stânga, unde o poartă mare și înaltă se deschide când ne apropiem.

JP tace o clipă, apoi, când mașina parchează, întinde mâna spre șofer și deschide singur portiera. După ce coboară, se apleacă și îmi întinde mâna. Dezorientată, accept când mă ajută să cobor. În clipa în care închide portiera, șoferul pleacă și mă lasă singură cu JP în lumina stelelor.

Împreună, în timp ce încă mă ține de mână, rămânem pe alee, învăluiți de întunericul nopții.

— Edwin, spune el. E un idiot.

— Nu e un idiot, e doar...

JP îmi ridică bărbia și mă forțează să-l privesc în ochi. De data asta, vorbește pe un ton mai autoritar.

— E un idiot, Kelsey! Știi cum mi-am dat seama?

Privirea lui sinceră și felul în care mă strânge de bărbie mă fac să amuțesc. Mă simt cucerită, captivată și prinsă în vârtejul neașteptat al unei nopți alături de JP. Și nu știu cum să reacționez.

Face un pas mai aproape și spune:

— E idiot pentru că nu a apreciat și altceva în afară de culoarea rochiei. În clipa în care te-a văzut, ar fi trebuit să-ți spună că ești al dracului de superbă, că nuanța asta de galben îți scoate și mai mult în evidență auriul din ochi. Ar fi trebuit să-ți ridice mâna și să-ți sărute încet degetele, doar ca să dea lumii de știre că ești a lui. N-ar fi trebuit să-și ia ochii de la tine nicio clipă. Și când îți dădea drumul la mână, ar fi trebuit să facă un pas mai aproape, să se aplece la urechea ta și să-ți spună că ai un parfum amețitor.

Mi s-au blocat plămânii.

Picioarele mi s-au topit ca înghețata într-o zi toridă.

Și mâna pe care o țin în palmă tremură în strânsoarea lui.

Stai... Ce face?

De ce spune asemenea lucruri?

Care e scopul final?

Romantica din mine ar vrea să creadă că vorbește serios. Că el chiar *crede* acele lucruri despre mine. Dar, din nefericire, bănuiesc că JP are un singur scop când e vorba de o fată, seara târziu, în fața casei lui. Sunt convinsă că știu la ce se așteaptă. Și nu sunt oarbă. Pot să înțeleg atracția. E un bărbat chipeș, la urma urmei. Te poate cuceri cu o singură privire sau cu o singură sclipire din ochii aceia îndrăzneți. Îi *simți* privirea.

Exact cum o simt eu acum.

Cum coboară spre buzele mele.

Își umezește buzele cu vârful limbii. Se pregătește.

Face un pas mai aproape până nu mai rămâne spațiu între noi.

Toate semnele sunt acolo.

Și poate că sunt tristă. Poate că sunt tulburată, dar un lucru știu sigur – o noapte în patul lui JP Kane nu mă va ajuta cu nimic.

Așa că îi dau drumul la mână și fac un pas în spate.

— JP, nu mă culc cu tine!

Cuvintele îmi zboară din gură în grabă, arătându-i clar poziția mea.

Complimentele și amabilitatea lui nu mă vor face să-mi schimb decizia.

Când îl privesc în ochi ca să mă mențin pe poziții, nu mă întâmpină rânjetul obișnuit sau expresia cuceritoare, ci o căutătură încruntată. Sprâncenele lui negre și groase sunt împreunate, iar blândețea s-a transformat într-o privire aspră, aproape insultată.

Întoarce buzele într-o parte cu un mârâit prefăcut și, deși pare că va spune ceva, își trece mâna prin părul des și se întoarce cu spatele.

— Da! îmi spune pufnind pe nas, cu spatele la mine. Să te conduc la mașină!

Cu o mână în păr, merge spre poarta de pe alee, fără să mă mai aștepte. Alerg după el în timp ce deschide portia nevăzută pentru o persoană, ascunsă între tufe. O țin să-mi facă loc și, chiar înainte să ies, mă opresc și mă uit la el.

— Nu te poți supăra pentru că nu vreau să mă culc cu tine, JP.

El ridică ochii spre cer și oftează adânc.

— Ieși pe poartă și gata, Kelsey!

Emană vapori de iritare și, cu toate că simt nevoia să insist, să-l fac să-mi înțeleagă logica, observ că n-am să fac decât să-l enervez și mai tare. Trec pe lângă el calmă, ies pe poartă și traversăm împreună strada spre casa lui Huxley și Lottie, unde JP deschide din nou o poartă și mă conduce la mașină.

— Ai cheile? mă întreabă.

Ridic poșeta micuță.

— Aici.

— Bine!

Face un pas în spate și își bagă mâinile în buzunare.

Nu spune o vorbă și nu pot să nu cred că am greșit cu ceva. S-a purtat cu blândețe și eleganță, ceea ce apreciez cu adevărat, dar ar trebui să fie în regulă dacă îmi folosesc cuvintele – *nu corpul* – ca să-i mulțumesc.

— JP...

— Noapte bună, Kelsey!

Face încă un pas în spate și îmi dau seama că nu o să plece până nu urc în mașină și o pornesc, încă un gest cavaleresc la care nu mă așteptam din partea lui. Toată seara asta a fost incredibil de neașteptată și nu sunt sigură că sunt capabilă să cern totul în minte, nu când mă simt istovită fizic și epuizată mintal.

Din fericire, n-am băut decât un singur pahar cu vin, așa că pot conduce. Descui mașina și urc. Mă gândesc să-i spun ceva lui JP. Poate un „mulțumesc”, dar când mă întorc să cobor geamul el traversează deja strada spre casa lui.

Ei bine, cred că a asta a fost!

Cu inima grea, pornesc motorul și conduc spre micul meu apartament.

Podcastul „Făcuți unul pentru celălalt”

Rath și Charlee

Kelsey: Bun-venit ascultătorilor la Podcastul „Făcuți unul pentru celălalt”, unde discutăm cu perechile îndrăgostite neunește despre felul în care s-au întâlnit. Rath și Charlee, vă mulțumesc că sunteți azi alături de mine! Vă rog să ne povestiți cum v-ați cunoscut!

Charlee: În primul rând, vreau să spun cât de mult îmi place acest podcast. Nu-mi vine să cred că ne-ai invitat la emisiune! Doamne, o ascult în fiecare săptămână! Rath crede că-s nebună, bineînțeles, când mă emoționez din cauza cuplurilor, dar el e și unul dintre cei mai morocănoși oameni pe care ți-i poți imagina. A trebuit să-l mituiesc cu favoruri sexuale ca să-l ademenesc aici!

Rath: Charlee, filtrează!

Charlee: E foarte îngrijorat că o să spun ceva care o să-l facă de râs, ceea ce este probabil adevărat, pentru că nu știu când să mă opresc din vorbit. Îmi pui o simplă întrebare, și mă dezlanțui. Dar da, i-am spus că i-aș face niște favoruri pe sub birou când e la serviciu...

Rath: Pentru Dumnezeu, Charlee!

Kelsey: O, te rog, mai dă-mi detalii despre favorurile asta!

Charlee: Păi, îi place foarte mult când îi gâdil...

Rath: Ne-am întâlnit la o întrunire pentru birotică. Aveam nevoie de o asistentă. M-a scos din minți cu trăncăneala ei neînțetată. Nu știu cum s-a întâmplat, dar m-am îndrăgostit, ne-am căsătorit și cu asta, basta!

Charlee: Nu-i așa că-i fermecător?

Capitolul opt

JP

Două săptămâni mai târziu...

— BUNĂ!

Se aude o bătaie în ușă. Ridic capul și-l văd pe Huxley cum bagă capul în cameră.

— În sala de ședințe peste zece minute.

— Am primit alea unsprezece mesaje nenorocite pe care le-ai trimis deja. O să vin!

— Voiam să mă asigur.

— Sunt bărbat în toată firea, Hux! Știu cum să-mi programez ziua.

Mă întorc la computer și derulez e-mailurile enervante pe care le-am amânat toată dimineața.

După ce se închide ușa, scot un oftat de ușurare, până ce îmi dau seama că Huxley nu a plecat, ci a intrat în birou. Se așază în fața mea, picior peste picior.

— Îmi spui și mie de ce ești atât de afurisit în ultima vreme?

Duc degetele la frunte și încerc să alung migrena cu un masaj.

— Ce-ar fi să te întorci în biroul tău și să mă lași naibii în pace?

— Vezi tu, aş face chestia asta, dar avem o şedinţă peste zece minute şi nu accept să te porţi ca un nesimţit acolo.

Ridic ochii la el.

— Când am fost eu nesimţit în sala de şedinţă?

— Ah, toată săptămâna asta nenorocită! Ca să nu mai spun că tropăi pe aici cu capsă pusă mereu. Toţi şi-au sesizat atitudinea şi circulă zvonuri că lumea se simte inconfortabil.

— O, Iisuse Hristoase, păi atunci ce-ar fi să-mi pun o mască fericită? N-aş vrea să supăr pe nimeni la birou.

— Frate! zice Hux, stând mai drept pe scaun. Ce naiba se întâmplă? Aşa te porţi de când am fost la gala caritabilă. E vorba de Genesis?

Normal că a adus vorba de asta pentru că n-am scos o vorbă în faţa nimănui despre seara aia. Nici Huxley, nici Breaker n-au văzut cum m-a culcat moşul acela la pământ. N-au văzut nici cum am dansat cu Kelsey şi am ținut-o atât de strâns în braţe, încât pentru prima oară de când o cunosc s-a produs un declic în mintea mea şi am simţit că locul în care mă aflam şi ceea ce făceam erau cum nu se poate mai potrivite.

N-am spus nimic, pentru că seara nu s-a încheiat aşa cum aş fi vrut.

Nu aveam de gând să o duc la mine acasă.

Nici prin cap nu-mi trecuse s-o duc în dormitor.

La sfârşitul serii, singurul meu scop era să mă asigur că înţelege cât de frumoasă e, la naiba! Că nu reuşisem să-mi iau ochii de la ea şi că nu puteam să pricep cât de prost fusese partenerul ei s-o abandoneze şi să rateze şansa de-a o avea. Voiam să ştie că în ochii mei zâmbetul ei întrecuse strălucirea încăperii şi că fusese, de departe, cea mai fermecătoare femeie dintre toate.

Nu voiam să plece crezând că nu e prețuită, că e ușor de lăsat.

Vorbisem serios atunci când îi spusese că Edwin a fost un idiot. Un adevărat imbecil!

Genesis e frumoasă și deșteaptă. Dar nu e cu nimic, cu absolut nimic, mai bună decât Kelsey.

Asta voisem să-i arăt. Dar Kelsey nu a înțeles acest lucru.

Nu, ea m-a văzut ca pe un bărbat care se purta frumos ca să-i poată ridica poalele.

M-a văzut ca pe un bărbat cu un plan care implica dormitorul.

Nici că se putea mai înșela mai tare!

Jignirea asta m-a copleșit.

M-am închis în mine.

Și nu mi-am mai putut reveni.

De atunci mă port ca un ticălos.

Când am văzut-o la birou, am evitat-o. Orice corespondență s-a purtat prin e-mail și am anulat două întâlniri cu ea până acum, inventând o scuză legată de presă.

— Da, sigur, e vorba de Genesis, îi răspund.

Huxley mă studiază și e cât pe ce să spună ceva când Breaker intră în birou și spune:

— Aici erai! Flux, trebuie să semnezi niște hârtii înainte de ședință.

Cu ochii la mine, Huxley se ridică și spune:

— N-am încheiat discuția.

Dau din mână a lehamite și, după ce se închide ușa, răsuflu greoi și împing scaunul de la birou. Mă întorc spre fereastră și mă las pe spate, uitându-mă la palmierii de pe străzi.

Nu cred că am mai avut vreodată o stare atât de proastă, una care îmi afectează aproape toate aspectele vieții. Nu reușesc să dorm. Fac sport mai mult ca să scap de frustrare decât

de plăcere. Iar serile în oraș cu prietenii s-au transformat în seri petrecute acasă, tremurând de furie în timp ce mă plimb prin casă până ajung în sala de sport, unde îmi pun mănușile de box și iau sacul la pumni până nu mă mai țin degetele.

Doar că... Futu-i, cum a putut să creadă că nu voiam decât să i-o trag?

Chiar sunt atât de măgar, încât îmi ia intențiile drept o tranzacție? Că sunt amabil și-i fac complimente doar ca să desfacă picioarele?

Pot fi și nesimțit.

Bădăran.

Un adevărat ticălos.

Dar nu sunt bărbatul care profită de o femeie când e clar că nu e în toane bune.

Mă ridic de pe scaun, îmi pun sacoul și telefonul în buzunar, după care mă îndrept spre ușă. În drum spre sala de ședințe, intru în bucătărie și iau o doză cu apă – tocmai am început să ținem apa în doze de aluminiu datorită lui Kelsey și inițiativelor ei tâmpite de sustenabilitate – înainte de a intra în sală. Mă așez pe partea stângă.

Exact când deschid doza, unul din scaunele din dreapta mea se întoarce și, ce să vezi, dau nas în nas cu Kelsey.

Băga-mi-aș!

— JP! spune ea cu un zâmbet care nu-i luminează și ochii.

Îmi dau seama de diferența dintre un zâmbet politicos și unul sincer, iar zâmbetul ei spune „Îți zâmbesc pentru că trebuie, nu pentru că vreau”.

— Nu știam că participi și tu la întâlnire.

— Da, păi Huxley mi-a trimis unsprezece mesaje să mă anunțe că trebuie să fiu de față.

— Ai idee despre ce e vorba?

— Nu! mă răstesc.

— O... OK!

Se foiește pe scaun lângă mine și simt cum mi se înfierbântă ceafa.

La naiba, îi simt parfumul dulce, floral, care pare să mă urmărească oriunde merg! Nu știu dacă mintea îmi joacă feste, dar jur că-l simt oriunde m-aș afla, și în clipa asta e mai puternic decât oricând.

— Ai văzut schițele mele pentru clădirea Anderson?

— Da! îi răspund.

— Ți-au plăcut?

— Par la fel ca tot ce ai predat până acum. Dacă nu mă înșel cumva și ai folosit altceva decât dulapuri de bambus.

Nu mă deranjez să mă uit la ea, dar observ cu coada ochiului că îi coboară colțurile gurii.

— JP, dacă am făcut ceva...

— Știi ce, trebuie să răspund la niște e-mailuri, îi zic, apoi scot telefonul și încep să tastez.

În loc să intru în mesagerie – pentru că nu răspund acum la e-mailuri nici în ruptul capului –, deschid Twitter, ca să văd ce au de spus criticii despre Vancouver Agitators și ultima partidă pierdută în playoff. Ce prestație slabă! Nici măcar nu știu de ce s-au prezentat la meci.

— Știi că mă ignori, spune ea, fără să priceapă aluzia.

Cu ochii la telefon, îi răspund:

— Kelsey, am lucruri mai bune de făcut în viață decât să te ignor. Nu ești chiar atât de importantă.

Simt înțepătura din vorbele mele în clipa în care-mi iese pe gură, dar tot nu le pot opri.

Nici măcar nu-mi bat capul să mă uit la ea, să văd dacă au afectat-o.

Nu e nevoie.

Știi că se simte ofensată de o asemenea afirmație, dar tot am spus-o.

Da, chiar mă comport ca un ticălos!

Din fericire, Huxley intră în sală însoțit de Breaker și de Lottie. Mă aștept să mai apară câțiva angajați, dar când Huxley închide ușa și se așază pe scaun, îmi dau seama că ăștia suntem.

Doar noi cinci.

Nu prea cred c-o să-mi placă.

Jur că, dacă e un fel de intervenție din cauza atitudinii mele, o să fac o criză ca Hades, cu tot cu flăcări.

— Ieri am primit o veste.

Huxley se uită la Lottie, moment în care mi se strânge inima. Fir-ar să fie, așteaptă un copil?

Mă așez mai drept pe scaun.

Încerc să-mi iau o mină veselă.

— Așteptați un copil? Întrecabă Breaker.

Huxley se încruntă.

— Nu, de ce crezi asta?

— Hm, pentru că te-ai uitat așa la ea, pentru că suntem numai cei din familie în încăpere și pentru că ai trimis o invitație la ședință.

Numai lucruri adevărate.

— Chiar crezi că m-aș folosi de timpul companiei ca să fac un asemenea anunț? Ar fi o chestiune intimă, nu ceva ce am face la serviciu, în sala de ședință.

Hm... și asta e adevărat!

— În plus, nu va fi nicio sarcină cel puțin încă un an. Am nevoie de o lună de miere grozavă și copiii nu sunt invitați, adaugă Lottie.

Deci n-am ghicit corect că e însărcinată!

— Atunci de ce suntem aici? Întreb.

— Pentru că ceea ce am de zis nu poate fi anunțat în altă parte decât aici. E strict secret, așa că numai noi putem ști deocamdată.

— Zi-i odată! îi spun. Gata cu spectacolul!

Huxley îmi aruncă o căutătură înciudată, dar, din fericire pentru mine, nu-mi pasă deloc de privirea lui amenințătoare.

— Am primit un telefon de la William Edison, agentul nostru imobiliar. Am câștigat licitația pentru clădirea istorică Angelica din San Francisco.

La naiba!

Kelsey se uită nedumerită în jur.

— Ce e clădirea Angelica?

— E unul dintre cele mai renumite blocuri de apartamente din San Francisco. În momentul de față, e gol, pentru că are nevoie de renovări extinse. A fost scos la vânzare acum câteva luni, dar, în loc să facem o simplă ofertă, a trebuit să depunem și planuri despre cum intenționăm să conservăm clădirea în timpul renovărilor, explică Huxley.

— E o clădire frumoasă, adaugă Breaker. E chiar dincolo de golf și are priveliști panoramice, precum și una dintre cele mai elaborate structuri de marmură din câte am văzut vreodată.

— Și de ce e secret? întreabă Kelsey.

— Pentru că, înainte să se afle, vrem ca echipa noastră să meargă acolo, să facă o prospecție și să schițeze un plan pentru cum vom proceda. După ce află presa, o să ne fie greu să lucrăm în liniște fără ca grupurile pentru restaurări să ne bată la ușă și să ne spună cum să ne facem treaba.

Huxley își lipește palma pe masă.

— Avem două săptămâni la dispoziție înainte ca afacerea să devină publică. Vreau schițele făcute și contractele semnate până la expirarea termenului.

— Scuze, zice Kelsey și aruncă o privire prin sală. Ce legătură are asta cu mine?

— Vrem părerea ta în ce privește sustenabilitatea clădirii. Discutăm deja cu un specialist în panouri solare ca să vedem

ce opțiuni avem pentru energie, dar când vine vorba despre materialele de construcție și organizare, vrem să aflăm și părerea ta. Ceea ce înseamnă că pleci la San Francisco în seara asta ca să te întâlnești cu Edison și echipa.

— O!

Kelsey clipește de câteva ori.

— OK! Sigur, nicio problemă!

— Iar JP merge cu tine.

Asta era!

Futu-i, știam că urmează ceva!

Deși îmi e clar că urmează și înțeleg raționamentul, întreb totuși:

— De ce trebuie să merg eu? Cred că Lottie și Kelsey se pot ocupa singure de asta. Nu sunt bona ei.

— Of! Am o mulțime de întâlniri programate pentru organizarea nunții, se strâmbă Lottie. Nu cred că pot reprograma ceva. Nu știam că trebuia să merg cu Kelsey.

— Nu e nevoie să mergi, spune Huxley cu ochii la mine. Sustainably Organized este în subordinea lui JP, ceea ce înseamnă că merge el.

Duritatea din vocea lui ar speria orice alt angajat, dar pe mine mă lasă indiferent. Tacticile lui de intimidare sunt inutile.

Ne înfruntăm din priviri, tensiunea crește în sală și aștept ca Breaker să intervină, să spună ceva, dar când nimeni nu vorbește, știu că nu voi primi ajutor de nicăieri.

N-are rost!

O să sară toți pe mine și o să plec la San Francisco împreună cu Kelsey, persoana pe care vreau să o evit cel mai mult.

Dar lui Kelsey îi place să le facă oamenilor pe plac, așa că spune:

— Dacă JP e ocupat, pot să mă duc singură. Sunt sigură că mă descurc.

— Te descurci pe dracu'! îi răspund înainte să mă pot opri. Toți ochii se întorc spre mine, poate șocați de furia mea vizibilă. La naiba, am fost cam aspru! Încerc să mă calmez.

— Nu e de ajuns să te plimbi printr-un birou. Nu-mi place s-o spun, dar nu ești suficient de educată ca să te descurci singură. E mai degrabă o sarcină potrivită pentru Huxley, dată fiind logistica din spatele ei.

Dacă privirile ar putea să ucidă, aş fi deja la doi metri sub pământ.

Dar nu mă interesează câtuși de puțin.

Se pare că nu reușesc să-mi dau niciun dram de interes.

Pe un ton tăios, Huxley răspunde:

— Eu trebuie să particip cu Lottie la întâlnirile pentru organizarea nunții.

— Niciodată nu ți-a fost greu să faci drumuri cu avionul.

— De ce nu pricepi că asta e responsabilitatea ta? întreabă Huxley.

— Niciodată n-am cerut să fie responsabilitatea mea, îi răspund și arăt cu mâna spre Breaker. De ce nu se duce el?

Cu o privire nedumerită, Breaker înclină capul și întreabă:

— De ce să mă duc eu când Kelsey lucrează cu tine? Eu habar n-am ce faceți voi acolo cu clădirile și schimbările de mediu din birou. Nu știu decât că acum beau apa din doze de aluminiu și îmi place. Se apleacă apoi și mă întreabă: Frate, ce naiba se întâmplă? Ție îți place San Francisco și asta e meseria ta, așa că de ce nu vrei să mergi?

Bună întrebare!

Dar nu-i pot spune adevăratul motiv.

Conversația asta e deja destul de umilitoare și nu vreau să mă umilesc și mai mult.

Nu, trebuie să găsesc un pretext! Unul bun!

Ceva care să-mi solicite prezența în Los Angeles.

— Nu pot să merg, explic eu, de parcă e o sugestie absurdă. Am... treburi de rezolvat. Treburi importante.

Hristoase, nu asta speram să spun, dar nici nu-mi vine altă idee. N-am nicio treabă. Practic, stau degeaba și aștept să-mi spună frații mei ce să fac, pentru că-mi detest slujba.

— Treburi care nu pot fi reprogramate.

— Ce fel de treburi? întreabă Breaker, suspicios.

S-a prins că mint.

— Treburi importante, repet.

— Dar de care fel? Dă-ne un exemplu!

Hm...

Ăăă...

bat în gând cu degetul în bărbie

Ce-ar fi atât de important în viața mea, de altfel plictisitoare, încât să mă împiedice să plec cu Kelsey la San Francisco?

Nimic!

Absolut nimic, la naiba!

Dar asta nu mă împiedică să continui farsa.

— Programări, îi răspund.

Aleg să mă exprim vag.

— Genul de programări despre care nu vreau să discut în fața doamnelor.

Gata! Ar trebui să meargă!

Probleme masculine.

În codul nescris al fraților, când un bărbat spune că are o programare despre care nu vrea să discute de față cu doamnele înseamnă că trebuie să păstreze discreția și să vorbească mai târziu, când nu sunt în jur și urechi feminine.

— O programare despre care nu vrei să vorbești de față cu doamnele? întreabă Breaker. Adică... probleme masculine, frate?

Doamne, cât îl urăsc!

Acum ce dracu' spun?

Dacă aş confirma că am probleme masculine, Kelsey și Lottie ar PRESUPUNE că am așa ceva și nu e nimic în neregulă cu bărbăția mea. Totul e în regulă și în perfectă stare de funcționare.

Dar dacă spun nu, mă dau de gol și trebuie să plec la San Francisco.

Așadar... aleg mândria sau cedez?

Îmi salvez imaginea de sine sau petrec două săptămâni agonizante cu Kelsey?

Futu-i! E greu...

Fixându-mă cu privirea, Huxley spune:

— Spune-mi chiar acum că e ceva în neregulă cu scula ta, altminteri pleci la San Francisco!

Rahat!

Nu e nimic în neregulă cu scula mea.

Nu vreau să creadă nimeni că e o problemă cu scula mea pentru că da, sunt superficial, înersi mult!

Iar Huxley știe chestia asta.

— Așa credeam și eu. Te duci!

Băga-mi-aș!

Nu sunt în stare să mă gândesc repede la ceva.

— Plecați diseară. Am pus-o pe Karla să sune la penthouse. S-a făcut deja curățenie și au cumpărat și mâncare.

La penthouse?

Nici în ruptul capului!

OK, sigur, trebuie să plec la San Francisco, dar la penthouse? Și-a pierdut naibii mințile?

— Chiar e necesar să mergem la penthouse? Nu e suficientă o simplă cameră de hotel?

— Ce e penthouse-ul? întreabă Kelsey.

— O proprietate a companiei, răspunde Huxley. Și da, e necesar. Veți sta mult mai comod acolo. Am organizat să aveți mașină, iar Karla programează deja întâlniri cu arhitectul și cu constructorii. Dacă vă trimitem acolo, vrem să profităm de timp. Șederea va dura două săptămâni.

— Două săptămâni? strig eu. Vrei să stăm acolo două săptămâni? Credeam că doar avem termen de două săptămâni ca să predăm situația.

N-ar trebui să dureze atât de mult.

Huxley își încleștează fălcile, iar frustrarea lui atinge cota maximă în timp ce fruntea capătă o nuanță periculoasă de roșu. E frustrat din cauza mea, dar cui dracu' îi pasă? Vrea să stau în penthouse, timp de două săptămâni, cu Kelsey, singura persoană în preajma căreia nu vreau să fiu? E un fel de stratagemă concepută de cuplul logodit ca să combine două persoane singure? Când ne-am forțat noi vreodată angajații să împartă penthouse-ul... timp de două săptămâni?

Niciodată!

Huxley răspunde pe un ton ferm:

— Veți sta acolo două săptămâni. Mă aștept să primesc un raport zilnic privitor la toate deciziile. Și cât sunteți acolo, asigurați-vă că vă întâlniți și cu primarul. La urma urmei, JP, tu te ocupi de relația cu presa în companie, tu ești fața ei. Nu uita chestia asta!

De parcă m-ar lăsa vreodată!

Mă îndepărtez de masă, mă ridic brusc și întreb:

— Când decolează avionul?

— La șase fix. Să nu întârzii!

— Nici prin gând nu mi-ar trece!

Trec pe lângă toată lumea, ies din sală și mă îndrept spre biroul meu.

Ce tâmpenie!

Nu e necesar să stăm la San Francisco două săptămâni și să împărțim un penthouse. E ca și cum Huxley se străduiește să-mi facă viața un calvar. Dar așa a fost mereu – Huxley primește exact ce-și dorește.

Firma asta a fost ideea lui. M-am implicat imediat pentru că, sincer să fiu, nu aveam nimic mai bun de făcut în viață, dar, când au început să se adune responsabilitățile, a fost ca și când Breaker și Huxley și-au găsit posturile pe care și le doreau, iar mie mi-au lăsat resturile. Are cineva impresia că vreau să fiu eu fața companiei? Tipul care vorbește cu presa, care dă din mâini și taie panglici?

Nu, la naiba!

Toate astea nu au niciun rost.

Niciunul!

Nu mă simt împlinit când mă duc la serviciu.

Și acum, chestia asta... Sunt doar o bonă afurisită!

Ajung la birou, dar când dau să închid ușa, mă opresc frații mei, care se pare că s-au luat după mine când am plecat.

Nu-mi bat capul să-i rog să-mi dea pace, pentru că nu are rost și n-au de gând să mă lase singur. Mă așez pe canapea și întind picioarele, gata de predică.

Breaker închide ușa și se apropie de Huxley, care stă în fața mea cu mâinile în buzunare.

— Ce dracu' s-a întâmplat adineauri? mă chestionează.

— Pe mine mă întrebi? Îi spun, arătându-mă cu degetul. Nu crezi că ai fi putut să-mi spui între patru ochi? Știi tu, ca să vorbim fără ca fetele să fie de față? În schimb, tocmai mi-ai dat o sentință și ți-ai văzut de drum.

— „Sentință”? întreabă Huxley. Nu reușesc să înțeleg ce sentință e să petreci două săptămâni într-un penthouse de

lux din San Francisco, unul dintre orașele tale preferate. Am presupus că o să apreciezi o pauză de LA.

— Nu când trebuie să fiu bona cuiva, îi răspund.

— Nu ești bona nimănui, spune Breaker. O ajuți pe Kelsey și preiei unul dintre cele mai prestigioase proiecte de renovare. E al dracului de important, frate!

— Ca să nu mai spun că lucrăm cu o echipă nouă de constructori din San Francisco pentru că doar ei au fost disponibili. Ei știu cât valorăm și cât de important e proiectul. Nu vrem ca tipii ăștia să profite de Kelsey, care nu are deloc experiență.

— Nu credeți că le poate ține piept? întreb. Pentru că știu foarte bine că știe cum să pună un bărbat la punct.

A făcut-o cu mine de vreo șase ori deja.

— Nu e vorba că nu ar ține piept, răspunde Huxley. Dacă seamănă cât de cât cu sora ei, știu că are spirit de luptătoare. Dar aici e vorba de gestionarea procesului ca proprietar, de a te asigura că lucrurile se fac așa cum ne dorim și de-a o ajuta pe Kelsey cu inițiativele ei. Avem o singură șansă să impresionăm societățile istorice dintr-un oraș pe care îl iubim. Dacă ne descurcăm bine cu clădirea asta, gândește-te la toate celelalte pe care le-am putea renova.

— Dacă e așa de important, atunci fă-o tu, la naiba!

Huxley înțeleștează din nou fălcile.

— Știi bine că nu pot. Am niște angajamente făcute cu Lottie și, cu toate că firma asta înseamnă totul pentru mine, ea e mai importantă. Tu ești cel care reprezintă Cane Enterprises, tu ești cel care lucrează direct cu Kelsey și, dacă nu-mi dai un motiv clar – unul foarte clar – pentru care nu poți să te duci acolo în seara asta, pleci peste patru ore.

Întorc capul pentru că... sunt frustrat, la naiba!

Pentru că nu am alt motiv în afară de faptul că Kelsey mi-a rănit sentimentele și n-am reușit să trec peste asta.

Pentru că nu vreau să stau în preajma ei.

Pentru că... futu-i, cred că-mi place de ea și nu știu cum să gestionez sentimentele astea, sentimente pe care nu le reprim de ceva vreme. Și pentru că ea nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine, ceea ce-mi îngreunează situația și mai mult. Mă consideră un afemeiat, unul care își caută doar propria plăcere și nimic mai mult.

O să fie o adevărată tortură să petrec două săptămâni cu ea în apartament.

O să fiu înconjurat de parfumul ei amețitor, o să fiu nevoit să o văd îmbrăcată de culcare, forțat să stau la masă cu ea... O să fie ca și cum aș sta împreună cu o iubită în aceeași casă, mai puțin partea cu iubita.

Dar n-am nicio scuză.

Nicio ieșire.

Așa că mai bine nu mă mai împotrivesc și mă duc naibii să fac bagajele.

— Ei bine, atunci presupun că voi pleca peste patru ore.

Cu ochii lor asupra mea, mă ridic în tăcere de pe canapea și mă asigur că am tot ce-mi trebuie înainte să trec pe lângă ei și să ies din birou, direct spre lifturi, unde... evident, Lottie și Kelsey stau de vorbă.

Grozav!

Rămân la vreo doi metri de ele, dar vorbesc destul de tare, încât să le aud.

— ...sunt sigură că nu o să fie atât de rău și sunt două camere mari, separate de chicinetă și zona de living. Așa că nu trebuie să-ți faci griji! Hei, mai ții minte când am fost cu mama la San Francisco? întrebă Lottie. Ne-a dus la restaurantul cu dim sum și am mâncat atât de mult, încât patronii

ne-au făcut o poză, fiindcă nu mai văzuseră niciodată două fete care să mănânce atât de mult.

— Cum se numea? întreabă Kelsey. Dim Sum Star?

Doamne, cât durează să vină liftul? E clar că nici ei nu-i convine ideea de a împărți penthouse-ul. *Nu-ți face griji, Kelsey, știu ce simți în privința mea!*

Lottie dă din cap.

— Da! Ce bun a fost! Și, bineînțeles, magazinul Ghirardelli. Trebuie să mergi. Ah, și e numai bine că va fi și Derek acolo, nu?

Derek?

Acum am ciulit urechile. Cine naiba e Derek?

— Ah, da, ai dreptate! Călătoria asta sună deja mai bine.

— Vrei să-i scriu lui Ellie și să o întreb dacă vă puteți întâlni la cină? Adică, e perfect, și momentul se potrivește.

Ellie... Nu cunosc decât o singură Ellie, iar aceea e soția lui Dave Toney. Dave Toney e partenerul nostru de afaceri. Ellie și Lottie au devenit apropiate. Ceea ce înseamnă că... Derek trebuie să fie Derek Toney, fratele mai mic al lui Dave.

Lottie încearcă să o combine pe Kelsey cu Derek?

— Ar fi frumos să am ce face într-o seară, spune Kelsey.

Păi, pe toți dracii, o să fiu și eu acolo! Doar nu e ca și cum o să fii singură, izgonită pe o insulă.

Pe de altă parte, de ce m-ar considera o companie plăcută? *Ticălosul nesuferit.*

— Aranjez eu totul, spune Lottie. Ellie îmi spunea că Derek e obsedat de mâncare. Pun pariu că te duce într-un loc care o să te lasească.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să pun în bagaj și rochii pentru o întâlnire sau două, spune Kelsey entuziasmată.

Exact ce-mi trebuia, să stau într-un apartament două săptămâni în timp ce Kelsey iese la întâlniri cu Derek.

O să fie o ședere al dracului de grozavă!

Capitolul nouă

KELSEY

PODCASTUL „FĂCUȚI UNUL PENTRU CELĂLALT”

Rowan și Bonnie

Kelsey: Bun-venit ascultătorilor la Podcastul „Făcuți unul pentru celălalt”, unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebunește despre felul în care s-au întâlnit. Rowan și Bonnie, vă mulțumesc că sunteți azi alături de mine! Vă rog să ne povestiți cum v-ați cunoscut!

Bonnie: Eu aveam doar un prosop pe mine, iar el era voyenrul din bucătărie care aștepta să vadă ceva.

Rowan: Iisuse! Nu așa a fost.

Bonnie: Erai sau nu în bucătăria mea, neinvitat?

Rowan: Era în casa bunicii. A uitat să-mi spună că avea două studenți care închiriaseră casa.

Bonnie: Totuși, erai acolo, iar eu eram în prosop. Am încercat să-l alung cu mătura, dar nu voia să plece.

Kelsey: Mătura e întotdeauna o armă bună.

Bonnie: Nu și pentru un scoțian încăpățânat.

Rowan: Vrei să vorbim despre încăpățânare? Să discutăm despre lista ta?

Bonnie: Nu e nevoie, dragule! Să revenim – sigur că l-am considerat atrăgător, adică, uită-te și tu la el, cum se putea altfel? Dar, frate, cât de morocănos era!

Kelsey: Ce făceai în Scoția?

Bonnie: O, eu și prietena mea ne angajaserăm la mama lui Rowan. Aveau nevoie de cineva care să se ocupe de cafenea, iar cazarea era asigurată. Amândouă aveam nevoie de o schimbare de peisaj, așa că am profitat de ocazie. Am fost angajate. Dar nu eram pregătită pentru genul de reparații care erau necesare, nici pentru privirea provocatoare a lui Rowan la fiecare pas.

Kelsey: Deci ați trecut de la dușmani la iubiți.

Rowan: Da! Eram dușmani adevărați.

Bonnie: Până când l-am convins cu accentul meu american. El m-a convins cu prăjitura lui.

Rowan: Așa am făcut.

Lottie mi-a vorbit mult despre cum a zburat cu avionul privat al lui Huxley. Mi-a povestit cât de bine este să nu mai treci prin aceeași rutină ca atunci când zbori cu o companie și ai de-a face cu mulțimile de oameni. A vorbit despre servicii... despre dormitorul din spate, dar nimic din ce mi-a povestit nu mă putea pregăti pentru acest zbor.

Pentru că, prieteni, avionul e de mare clasă.

De departe, cel mai elegant lucru pe care l-am făcut vreodată în viață.

Cane apare scris peste tot. Pe scaune, pe hârtii... pe șervețele, chiar și pe șortul pe care îl poartă stewardesa.

Iar scaunele astea – Doamne, m-aș putea pierde aici pentru totdeauna! Aș cumpăra doar scaunul acesta, aș vinde tot

ce mai am în apartament și aș trăi doar așezată pe el. Aș face de toate pe scaun. Aș dormi, aș mânca, aș face și o baie cu buretele.

I-am scris deja lui Lottie, spunându-i „mult succes personalului să mă mai dea jos din avion”.

Ah, și personalul! Îmi spun „domnișoara Gardner” și aveau la îndemână apa minerală pe care o prefer, așa că m-am desfătat. Precum și niște fursecuri proaspăt scoase din cup-torul din avion. Am mâncat trei.

TREI!

Și sunt mari cât pumnul meu. Trei fursecuri mari, cu cio-colată, care aveau gustul succesului.

Înutil să mai spun că m-am simțit bine, în ciuda lui JP, care stă supărat, într-o stare perpetuă de iritare.

Nu a vorbit cu mine când am ajuns la hangar. Nu a spus nimic când ne-am așezat, iar când stewardesa l-a întrebat dacă vrea un fursec a spus nu, dar și-a pus încă un „deget” de whisky în pahar.

El pierde, pentru că fursecurile sunt fenomenale.

— Vă mai pot servi cu ceva, domnule Cane? întreabă Ronda, frumoasa stewardesă.

— Nu, mulțumesc! răspunde el cu ochii pe fereastră.

Ea se întoarce apoi spre mine.

— Domnișoară Gardner, vă mai aduc un fursec?

Îmi face cu ochiul, de parcă știu amândouă că mai vreau unul.

Și vreau, dar trei e deja prea mult. Patru depășește limita.

Îmi lipesc palma de stomac și spun:

— Nu cred că ar trebui.

Ea mă mângâie încet pe umăr și spune:

— Ce-ar fi să pun câteva la pachet să le luați la plecare?

Ba bine că nu!

— Ești un înger, Ronda!

Mă bate ușor pe umăr și se retrage în spate.

Mă uit la JP și-l văd cum ridică nonșalant paharul la buze. Deși era un scaun chiar în fața mea, a ales să stea pe cealaltă parte. Dacă răbufnirea lui din sala de ședințe nu mi-a arătat cât de nemulțumit e de plecarea asta, atunci alegerea scaunului m-a lămurit pe deplin.

— Știi... ai putea să te porți mai frumos cu Ronda, îi zic, pentru că vreau să-l stârnesc.

— Sunt cât se poate de politicos cu ea, îmi răspunde, privind tot pe fereastră.

— N-am auzit niciun „te rog” sau „mulțumesc” de la tine. Politețea e mare lucru, JP.

— Acum ești de la poliția politeții?

— Nu, dar cred că trebuie să fim trași la răspundere pentru faptele noastre și, sinceră să fiu, nu cred că ești foarte amabil în clipa de față!

El înclină ușor capul și se uită la mine prin ochelarii de soare cu rame negre.

— I-am zis cumva să se ducă dracului? I-am pus piedică? I-am dat vreun pumn la un moment dat? Când nu răspund, vorbește mai departe: Așa credeam și eu. Acum, scutește-mă!

Doamne, e atât de... urâcios! Care-i problema lui?

— Păi, cu mine ai putea să te porți mai frumos, asta e sigur. Știi, trebuie să petrecem două săptămâni împreună.

— Sunt perfect conștient de sentința asta.

— „Sentință”? Întreb cu un icnet. Asta e părerea ta? Că e o sentință? Pentru că mie mi se pare o ocazie unică în viață de a reda unei clădiri gloria de odinioară în timp ce o facem modernă și sustenabilă.

JP își trece mâna peste falcă și spune:

— Normal că tu o vezi ca pe un basm!

— Nu e un basm. E o ocazie extraordinară.

— Îți spun eu cum o să fie șederea asta, Kelsey! O să fim nevoiți să împărțim un penthouse timp de două săptămâni, și știu că nu va fi destul de mare încât să nu ne deranjăm reciproc. Tu o să vii cu mine la diverse întâlniri, eu o să aud mereu aceeași placă despre dulapurile de bambus care sunt mai sănătoase pentru planetă decât cele de plastic și o să te entuziasmeze entuziasmul celorlalți. Între timp, eu o să număr minutele până când mă pot întoarce la viața mea normală în LA.

Când se întoarce din nou spre fereastră, îi răspund:

— Sau te poți folosi de ocazie ca să mă cunoști mai bine. Știi, opțiunea de a fi prieteni e încă valabilă.

— De ce dracu' ai vrea să fii prietena mea? mă întrecabă.

— De ce să nu vreau? i-o întorc, simțindu-mă deodată jignită.

— După părerea ta, sunt un ticălos nesuferit. Mă crezi un lingușitor care vânează femeile când sunt în cel mai prost moment al lor. De ce ai vrea să fii prietena mea?

— Când am spus eu chestia asta?

— Nu a fost nevoie s-o spui, îmi răspunde.

— Despre ce naiba vorbești?

Se uită la mine și-mi explică:

— În seara galei. Ai presupus că încercam să te bag în pat. Nimic mai departe de adevăr.

Mă opresc puțin și mă gândesc la seara aceea. Ne-am simțit bine dansând, Edwin a plecat cu Genesis, iar eu eram supărată, de parcă nu eram destul de bună. JP m-a dus la el acasă... și a spus o mulțime de vorbe frumoase pe care le-am alungat din minte.

Până acum.

„În clipa în care te-a văzut, ar fi trebuit să-ți spună că ești al dracului de superbă, că nuanța asta de galben îți scoate și mai mult în evidență auriul din ochi. Ar fi trebuit să-ți ridice mâna și să-ți sărute încet degetele, doar ca să dea lumii de știre că ești a lui. N-ar fi trebuit să-și ia ochii de la tine nicio clipă. Și când îți dădea drumul la mână, ar fi trebuit să facă un pas mai aproape, să se aplece la urechea ta și să-ți spună că ai un parfum amețitor.”

Pentru că păreau atât de necaracteristice pentru JP, am ignorat până acum reacția mea la vorbele lui. Îmi amintesc doar *unde* îl rugase pe șofer să ne ducă.

— Dar m-ai dus acasă la tine. Dacă nu asta încercai să faci, atunci ce făceai?

— Mă purtam frumos! se vaită el. Un lucru de care se pare că nu mă crezi capabil. Ai o părere atât de proastă despre mine, încât te gândești doar la ce e mai rău.

— Dar...

Îmi mușc buza de jos, încercând să-mi amintesc detaliile.

— Las-o baltă, Kelsey!

— Nu, JP, hai să discutăm!

— Nu vreau nici măcar să fiu în avion în seara asta, chiar crezi că tânjesc să discut despre seara aia? Nu vreau! Așa că las-o naibii moartă!

Pe urmă se întoarce cu spatele ca să mă țină la distanță.

Petrecem restul zborului în tăcere. Nu sunt sigură la ce se gândește, dar cuvintele lui îmi sună în minte în mod repetat.

„Ai o părere atât de proastă despre mine, încât te gândești doar la ce e mai rău.”

M-am înțeles mereu bine cu JP? Nu!

Dar n-aș spune că e cel mai rău om pe care l-am întâlnit vreodată. E temperamental, nu pare să aibă abilități

sociale impecabile și adoră să enerveze lumea, dar n-aș spune că e cel mai rău.

Văd binele din el.

Văd cum îi ajută pe alții.

Văd că știe numele tuturor la birou, că îi salută pe toți, că le aduce cafea din bunătața inimii lui.

Văd complimentele pe care le face, atmosfera de camaraderie pe care o creează și zâmbetele care apar pe fețele oamenilor datorită lui.

Văd dragostea și respectul față de frații lui, chiar și când se ceartă.

Și atunci, de ce n-am văzut toate astea în seara galei?

Mă uit la el.

Chiar l-am făcut să se simtă așa? Dar apoi îmi amintesc comentariile lui de acum câteva ore când am sugerat că mă descurc și singură. Atunci mi-a vorbit cu... dispreț.

„Te descurci pe dracu’! Nu e de ajuns să te plimbi printr-un birou. Nu-mi place s-o spun, dar nu ești suficient de educată ca să te descurci singură.” Ceva îmi spune că reacția lui nu a fost provocată de abilitățile mele profesionale, ci de ceea ce simte pentru mine.

Cum de am înțeles greșit?

— Ce cameră vrei? întreabă JP după ce am făcut turul penthouse-ului.

Folosesc cuvântul „tur” cu generozitate. JP a dat din mână și mi-a spus exact unde sunt „toate” în timp ce eu mă uitam la apartamentul luxos în care urmează să locuiesc în următoarele două săptămâni.

Pereții exteriori sunt din sticlă de sus până jos și oferă o priveliște uluitoare cu golful San Francisco și podul Golden

Gate. Podelele sunt din lemn frumos, cu nuanțe cenușii, accentuate de covoare de pluș și mobilă albă, imaculată. Pe pereți sunt tablouri cu diverse clădiri și recunosc unele pe care le-am vizitat în LA. Probabil aparțin de Cane Real Estate. Iar bucătăria... ah, e frumoasă, cu electrocasnice moderne, suprafețe de marmură și o insulă care pare mai mare decât tot apartamentul meu.

Nu va fi nicio problemă să stau aici două săptămâni.

Numai de-aș avea o companie mai plăcută!

— Nu mă deranjează. Oricare din ele, îi spun, mai ales că ambele camere sunt identice, din ce spune JP.

Dacă una ar fi mai mare, în mod clar aș alege-o pe cea mai mică.

— Alege una odată! îmi spune pe un ton exasperat.

— Bine, pe cea din dreapta!

— Bine!

JP împinge valiza pe role pe podelele de lemn și strigă:

— Ronda ne-a comandat cina. Ar trebui să ajungă dintr-o clipă în alta. Poți să începi să mănânci orice vrei.

Pe urmă dispare pe coridor.

Ei bine, cred că asta a fost tot.

Împing valiza în direcția opusă, spre camera mea. Sunt hotărâtă să nu mă las afectată de toanele lui.

Când ajung în cameră, las poșeta din mână și mă trântesc pe patul mare, cu așternuturi albe și perne moi, gri. Aș putea să mă obișnuiesc cu toate astea. Acum știu cum a fost pentru Lottie când s-a mutat prima oară cu Huxley. Din păcate pentru mine, e vorba de numai două săptămâni.

Întind mâna după poșetă și scot telefonul.

Apăs pe numele lui Lottie și pun telefonul pe difuzor, ascultând soneria.

— Ah! Ai ajuns la San Francisco? întrebă Lottie după ce răspunde.

— Da, și, Doamne, Lottie, ce frumos e locul ăsta! Nu-mi vine să cred!

— Sunt foarte invidioasă. I-am spus lui Huxley că, după ce terminați voi acolo, trebuie să venim măcar într-un weekend, pentru că mi-a arătat poze cu apartamentul și e ca un vis frumos.

— Așa e! Abia aștept să văd prveliștea dimineață!

— Zborul a fost plăcut?

— Atât cât a fost posibil.

— Turbulențe? mă întrebă.

— Păi, nu cu avionul, ci cu JP. Nu e prea mulțumit de mine.

— Asta am observat. A spus și de ce?

„Ai o părere atât de proastă despre mine, încât te gândești doar la ce e mai rău.”

— Da, și, sinceră să fiu, Lottie, mă simt foarte prost.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, mai știi că Edwin și Genesis au plecat în seara aceea de la gală?

— A, da, și n-ai mai primit nicio veste de la el. Mare domn!

— Da, păi nu ți-am povestit ce s-a întâmplat după aceea.

— Cum adică nu mi-ai spus... O, Doamne, Kelsey, te-ai culcat cu JP?

— Nu! aproape strig, după care îmi dau seama că probabil vorbesc prea tare.

Cobor vocea și mă ridic de pe pat ca să despachetez și să-mi organizez lucrurile.

— Nu m-am culcat cu el, dar m-a dus la el acasă, și când spun asta, mă refer la aleea din fața casei. Am ajuns doar până acolo și i-am spus că nu vreau să mă culc cu el.

— Te-a invitat în casă?

— Nu, eu am... Nu știu... Am presupus că voia să se culce cu mine. Dar el doar se purta frumos. L-am insultat fără să vreau, și acum mă urăște. Abia a vorbit cu mine în avion și s-a retras în camera lui, unde sunt sigură că o să rămână toată seara.

— Deci ești într-o situație neplăcută?

— Exact!

Îmi duc produsele de toaletă la baie și le așez în ordinea în care le folosesc.

— Vreau să mă simt bine aici. Noi am călătorit de puține ori, darămite într-un mod luxos, dar situația e ciudată cu el și nu știu cum să o îndrept.

— JP e ciudat. E foarte sarcastic și uneori pare că nu ia lucrurile în serios, dar are și o latură mai întunecată, o latură despre care nu vorbește prea mult. Până și Huxley mi-a vorbit despre cât de închis în el poate fi. Cred că tu ai ajuns la latura aia întunecată și poate singurul mod de a îndrepta greșeala este să-i ceri scuze cu sinceritate.

Oftez și mă sprijin de faianța care seamănă cu un fagure din baie.

— Cred că ai dreptate.

— Știu că am. Ah, am vorbit cu Ellie. Derek s-ar bucura să vă întâlniți cât stai la San Francisco. O să-și verifice calendarul și o să te anunțe când e disponibil.

— OK, da, super!

Simt o împunsătură în stomac și nu știu dacă de la foame sau de la conversația pe care trebuie s-o am cu JP. Oricum ar fi, nu e un sentiment plăcut.

— Ar trebui să închid. Trebuie să sosească cina.

— Te descurci, surioară! Arată-le de ce sunt în stare surorile Gardner!

O să fie bine!

Doar bate încetișor la ușă și, dacă sare la tine ca o fiară, nu uita că nu are legătură cu el, ci cu lucrurile pe care i le-ai spus...

Respir adânc, ridic mâna și bat ușor în ușă.

Strâng din buze în timp ce aștept să răspundă, dar când nu aud nimic, bat din nou și întreb:

— JP, ești acolo? A venit cina.

Aștept câteva clipe și răspunde în sfârșit:

— Mănâncă fără mine.

Mă temeam că asta o să spună.

De-asta mi-am făcut un plan ca să-l scot din cameră.

— OK, dar cred că am stricat cuptorul și miroase puțin a gaz, crezi că poți să mă ajuți? Pe urmă te las în pace!

Între noi fie vorba, nici măcar nu m-am atins de cuptor, dar m-am gândit că o scurgere de gaz o să-l pună în mișcare.

Din fericire, am dreptate.

Clanța ușii coboară, ușa se deschide, iar JP apare în prag la bustul gol, doar cu o pereche de pantaloni scurți pe el.

Păi, hm... ia te uită!

Pieptul lat cu pectorali puternici se îmbină cu clavicula proeminentă, iar brațele sculptate sunt acoperite de tatuaje. Sub pectorali are un șir de ceea ce aș putea descrie doar ca pe niște abdominali imposibili care se unduiesc spre centura lui Adonis, unde marginea pantalonilor atârnă periculos de jos.

Hm, nu mă așteptam să deschidă ușa așa, de-asta nu spun nimic! Poate de asta nu-mi găsesc cuvintele!

— Kelsey... cuptorul.

— Da! răspund și mă dau la o parte. Cuptorul. Gaze. Miroase a gaze.

JP trece pe lângă mine și mă uit la spatele lui când se îndreaptă spre living.

Nu-mi place să nu recunosc adevărul, chiar dacă mă doare. Și adevărul este că JP e superb, mai ales fără cămașă. E genul de bărbat pe care îl vezi pe stradă și nu poți decât să te oprești și să te holbezi la el ca să admiri toate detaliile. Fără cămașă, nu se văd doar tatuajele lui JP, ci un adevărat spectacol.

strigăt în minte Doamne, ce sexy e!

Hm, oare chiar mi-a trecut asta prin minte? Nu, nu e sexy. E doar... un bărbat cu o înfățișare plăcută.

Nu e sexy. Nu. Doar... atrăgător. Atâta tot!

OK, să trecem mai departe.

— Ce-ai făcut la cuptor? strigă el.

Aici trebuie să joc în apărare, pentru că dacă își dă seama că am mințit, o să fugă înapoi în camera lui și va trebui să-l plachez. M-am pregătit pentru un asemenea moment, așa că mi-am suflecăt mânecile și mi-am scos șosetele ca să nu alunec pe podea. Aderența pe care mi-o dau tălpile asudate pe podea a apărut deja, deci cred că sunt gata.

Intru în living și rămân aproape de hol ca să-l pot împiedica, apoi îi spun pe un ton dramatic:

— Am mințit!

Întoarce capul și se uită în ochii mei.

— Ai mințit? mă întreabă, ridicând dintr-o sprânceană.

— Da! îi răspund și ridic bărbia mai sus. Cuptorul a fost doar o farsă. Nici nu m-am atins de el.

— Iisuse Hristoase! exclamă el și, exact cum mă așteptam, pornește spre mine.

Mentține-ți poziția!

Mă dau înapoi spre intrarea în hol și întind brațele, creând un zid cu trupul meu. Dacă vrea să ajungă în camera lui, trebuie să treacă peste mine.

Ceea ce sunt conștientă că poate, pentru că probabil cântărește de două ori cât mine, dar sunt bătaioasă și știu cum să mă agăț de cineva ca o mainuță.

— Ce faci? mă întreabă și se apropie la câțiva pași de mine, părând să își dea seama că sunt o forță de temut.

— Te opresc să te retragi în cameră. Ce ți se pare că fac?

— Mi se pare o tentativă jalnică de a-mi tăia calea. Dacă te împing cu degetul mic, cazi în fund.

— Sunt mai puternică decât par. Poți să mă pui la încercare!

În niciun caz nu o să mă atingă.

Doamne, cât de tare m-am înșelat!

Se apropie de mine, îmi lipește degetul mic de piept și mă împinge doar cât să mă dezechilibreze.

CADE!

Pentru că stau cu brațele și picioarele întinse, nu am de ce să mă agăț și, înainte să mă pot gândi la o replică, ajung în fund cu o bufnitură.

Om la pământ!

Îmi ard obrazii și, când mă uit la JP, văd că încearcă să pășească peste mine. Chiar dacă mi-e rușine de tentativa mea jalnică de a-l opri, nu cedez. Oooo, nu! Nu renunț fără luptă.

Bărbatul ăsta va sta de vorbă cu mine chiar dacă va fi ultimul lucru pe care îl fac.

Îmi răsucesc corpul și ajung cu burta pe podea, întind brațele și mă agăț de piciorul lui, după care mă trag mai aproape, ținându-mă de el cu disperare.

— Ce dracu'? întreabă el și se uită la mine.

Scutură piciorul, încercând să scape de mine – de parcă aș fi o bucătică de hârtie igienică enervantă care i s-a lipit de pantof. Din păcate pentru el, îl strâng cu putere.

— Kelsey, ce naiba faci?

Cu gâtul lipit de piciorul lui și poalele pantalonilor lui gâdilându-mi nasul, îi răspund:

— Nu scapi de mine, domnule! În niciun caz. O să stai de vorbă cu mine!

— Dă-mi drumul!

Pune mâna pe perete ca să-și mențină echilibrul și scutură mai tare.

— Niciodată! strig eu. Dacă vrei să scapi de mine, trebuie să mă dezlipești de tine!

Nu mi-am ales bine cuvintele, pentru că mă trezesc că se apleacă și mă apucă de degete.

Îl lovesc cu palma.

El îmi dă mâna la o parte.

Îl lovesc din nou.

Lovește și el.

Deschid gura și încep să-l mușc ca să-l sperii.

Asta funcționează, pentru că loviturile încetează și îl strâng din nou ca într-o menghină.

— Kelsey, pe bune, dă-mi naibii drumul!

— Habar n-ai cu cine te pui! N-am nicio problemă să mă instalez pe piciorul tău. Nu mă duc nicăieri toată seara. Suntem doar noi doi, amice, așa că tu alegi! Ori vii să vorbești cu mine, ori îți petreci seara cu mine agățată de piciorul tău.

Se uită la mine, apoi la camera lui și, spre uimirea mea, începe să mă tragă pe podea. Doar nu e serios!

— JP, îți cer să te oprești imediat!

Nu se oprește. Merge mai departe și mă trage după el.

— Termină cu nebunia asta! îi strig. Vorbește cu mine!

Tărăște.

Tărăște.

...tărăște.

Frustrarea mă copleșește, urechile îmi iau foc și simt cum mă cuprinde furia. Am încercat să fiu drăguță. Am încercat să port o conversație normală. Da, a trebuit să mă agăț ca o ghiulea de piciorul lui, dar acum... o, acum chiar m-am supărat!

Cu o mână agățată de piciorul care mă trage, mă întind spre celălalt picior, dar îl ratez. Cu o încercare oribilă de a mă agăța de orice ca să nu-l scap și să o ia la goană, pun mâna pe pantalonii lui.

Nu-mi dau seama că asta țin în mână. Știu doar că m-am agățat de ceva și e timpul să trag.

Și exact asta fac.

Trag de pantalonii lui atât de tare, încât cade în față și nu-și poate ține echilibrul pentru că îl țin de celălalt picior.

Doamnelor și domnilor, aici lucrurile iau o turnură foarte, foarte proastă.

Totul se întâmplă cu încetinitorul. Nu reușesc să înțeleg ce se petrece, pentru că totul în jur se întuneacă și singurul sunet pe care îl aud e strigătul prelung al lui JP:

— Ce... piiiizda... mă-sii?

Nu aveam de gând să-l enervez și mai tare, nici să-l fac să cadă.

Dar am reușit pe ambele planuri... în timp ce-i scot și pantalonii.

Da, dintr-odată, cu o smucitură ușoară, pantalonii cu elastic îi alunecă pe șoldurile înguste și în jos pe picioare, făcându-l să se împiedice și mai tare.

Scot un țipăt de spaimă pentru că, Dumnezeule mare, țin în mână doar niște pantaloni.

Ceea ce înseamnă că...

Te rog, fã să poarte chiloși! Te rog, fã să poarte chiloși!

Dansează pe deasupra mea, încercând să-și mențină echilibrul.

Instinctul de conservare mă face să închid ochii.

Mă întorc.

Se întoarce și el.

Apoi sare.

Îl strâng din nou.

Pe urniă, cade cu zgomot pe podea deasupra mea, acoperindu-mi fața cu ceea ce presupun că e burta lui.

— Morții mă-sii! spune el.

Deschid ochii și dau nas în nas cu scrotul lui.

Scrotul unui bărbat!

— Aaaa! țiip și-l lovesc în picior. Penisul tău pe fața mea! Penisul tău pe fața mea!

— Știu. Futu-i! strigă el și încearcă să se ridice.

— Unde ți-s chiloții?

— Nu port chiloți noaptea.

— Doamne sfinte! E pe nasul meu! Organele tale sunt pe nasul meu, la naiba!

— Știu, băga-mi-aș! strigă și el. Dar nu pot să mă ridic pentru că încă mă ții de picior.

— Mi le-ai băgat în gură! strig îngrozită în timp ce penisul lui încă mi se lipește de nări.

— Dă-mi dracului DRUMUL, KELSEY!

Când îmi dau seama în sfârșit ce se întâmplă, dau drumul la mâini și se ridică de pe mine. Mă lipesc de perete și duc mâna – cu tot cu pantalonii lui – la față.

— Am fost pângărită.

— *Tu* ai fost pângărită? îmi răspunde. Eu am rămas în fundul gol!

Îmi smulge pantalonii din mână și-l aud cum se foiește și se îmbracă. Când cred că e în regulă, desfac degetele ca să văd dacă are pantalonii pe el.

Dau peste o privire furioasă. Mai exact, amenințătoare. Unii ar putea spune chiar că e... "înghit în sec" sinistră.

Încerc să zâmbesc, dar nu reușesc.

Ridic degetul să vorbesc, dar îmi taie vorba:

— Hai să lămurim o treabă, Kelsey! Nu sunt aici să fiu prietenul tău, nici să te scap de complexul că nu te place cineva. Sunt aici să-ți fac treaba și aș prefera să mă lași în pace!

Se întoarce, își trece mâna prin păr, murmură „Hristoase!” și trânteste ușa.

Ei bine, n-a mers cum speram.

Lottie: Cum a mers? Ați rezolvat problema?

Kelsey: L-am păcălit cu o scurgere de gaze, l-am scos din cameră, pe urmă m-am agățat de piciorul lui. A început să mă tragă prin apartament. Când încercam să-l opresc, i-am dat jos pantalonii, i-am pus piedică și m-am trezit cu penisul lui pe față. Pe scurt, aș zice că lucrurile nu merg bine.

Lottie: Penisul lui era pe fața ta? Poate crezi că-s nebună, dar pentru mine și Hux e doar o altă scară de vineri. Se pare că lucrurile merg ca unse.

Kelsey: Te urăsc!

Capitolul zece

JP

— ȘTII, POATE AR TREBUI SĂ VORBIM DESPRE CE VOM spune la întâlnire, zice Kelsey în timp ce se frământă lângă mine în mașină.

Seara trecută a fost... La naiba, nici nu știu cum să descriu ce-a fost aseară! Dacă n-aș fi fost atât de nervos, poate mi s-ar fi părut comic. Dar nervii s-au transformat în furie în timp ce stăteam în pat pentru că, oricât aș fi încercat, nu am reușit să uit senzația respirației ei exasperate pe testicule. Respirația aceea a fost cam singura chestie sexuală de care am avut parte în ultimele luni.

M-a gădilat.

A fost plăcut.

Și, până să-mi dau seama, mă masturbam la duș doar pentru că îi simțisem răsuflarea pe scrot. Sunt atât de disperat și de excitat, încât chiar mi-a plăcut!

Să vă spun una: simpla înțelegere a acestui lucru – a faptului că sunt un amărât atât de singur, încât respirația unei

femei pe organele genitale mă excită – este incredibil de tulburătoare și, sincer să fiu, jalnică.

Și totuși, iată ce făceam aseară: îi dădeam în cap pentru că altfel n-aș fi reușit să mai adorm.

M-am trezit de dimineață simțindu-mă mai penibil ca niciodată.

Încercând să-mi ridic moralul, m-am dus la sală, m-am uitat în oglindă în timp ce lucram bicepsii și ascultam Adele – „Easy on Me” – și recitam afirmații în gând.

Ești puternic.

Ești atrăgător.

Nu ești un ratat penibil care se masturbează dintr-o simplă respirație.

După ce am repetat mantra asta în cap de câteva ori, m-am întors în cameră, am deschis computerul și am donat zece mii de dolari unei organizații care salvează porumbeii, pentru că, cu toată sinceritatea, mă îndoiesc că sunt prea mulți oameni cărora le pasă de porumbei.

Cu ajutorul combinației dintre imaginea bicepsilor în cea mai bună formă, vocea încurajatoare a lui Adele, afirmațiile mele și o donație serioasă, m-am simțit mai bine în pielea mea și încrezător că pot să înfrunt ziua care mă așteaptă.

Asta până când Kelsey a ieșit din camera ei cu o fustă conică mulată care îi ajunge până deasupra pulpelor, și un pulover negru pe gât, fără mâneci. Miroase ca un afurisit de înger trimis din cer și arată ca iadul pe pământ, cu părul frumos, tot numai onduleuri care i se revarsă în jurul umerilor.

Să-mi.

Trag.

Una!

Amintirea acelei *respirații* – așa o să-i spuncin de-acum – a revenit instantaneu și a trebuit să mă întorc cu spatele ca să-mi ascund emoțiile.

Ești puternic.

Ești atrăgător.

Nu ești un ratat penibil care se masturbează de la o simplă respirație.

Am spus-o întruna toată dimineața în timp ce mă mișcam în jurul ei, luând cafea și un baton proteic, în vreme ce ea își pregătea ouăle, pâinea integrală, spanacul și, în mod ciudat... fasolea neagră. N-am mai văzut pe cineva care să gătească atât de ordonat, nici care să-și aranjeze locul la masă – cu tot cu suport de farfurie – pentru micul-dejun. Mi-a fost greu să nu o privesc.

După spectacolul de la micul-dejun, am coborât în hol, unde ne aștepta mașina, iar acum trecem prin traficul din San Francisco la ora de vârf.

— M-ai auzit? întreabă Kelsey și mă împunge cu mâna.

Mă uit la locul în care m-a atins și din nou la telefon.

Pufnește furioasă și se întoarce spre mână, dându-mi peste telefonul care cade pe jos cu o bufnitură.

— Hei!

Cu unghia vopsită în roșu, arată la fața mea și se apleacă.

— Ascultă la mine, Jonathan Patrick Cane...

— Nu așa mă cheamă.

— Nu-mi pasă dacă te cheamă Junior Pooper, tot o să mă asculți!

Nu râde de Junior Pooper, nu râde!

— M-am săturat să mă ignori. Să spunem că seara trecută a fost un eșec total din partea mea. Îmi asum vina pentru cum... s-au desfășurat lucrurile, dar acum ești de-a dreptul crud.

— Nu sunt crud. Doar că nu am nimic să-ți spun.

— Mereu ai ceva să-mi spui. Mereu. Din clipa în care te-am cunoscut, mereu ai avut ceva de zis. N-ai încetat să vorbești, să mă cicălești, să mă sâcâi. Te aud tot timpul cum turui numai tâmpenii și acum, dintr-odată, te oprești? Când trebuie să petrecem două săptămâni împreună?

Clatină din cap.

— O, nu, nu așa o să meargă treaba! Aș prefera să petrec două săptămâni într-un apartament cu tine, enervându-mă cu prostiile tale lipsite de sens, decât cu tăcerea asta pe care o testezi. Poate ție nu ți se pare o cruzime, dar este. Nu e drept față de mine. Nici măcar nu mă lași să-ți cer scuze.

— Pentru ce să-mi ceri scuze? o întreb.

— Pentru presupunerea mea din seara galei. Am întrecut măsura cu ce ți-am spus, JP.

Îmi pune mâna pe braț.

— Îmi pare rău! Aveai dreptate, tu te-ai purtat frumos, iar eu am înțeles greșit. N-ar fi trebuit să fac presupuneri despre tine. Îmi pare rău!

Ei bine... a fost plăcut că și-a cerut scuze. Mă bucur să văd că nu mă consideră un adevărat nemernic. Dar revenind la tachinările noastre amuzante, la „cicăleală”, cum îi spune ea, nu cred că pot s-o fac. Nu cred că sunt în stare să mă controlez.

A fost palpitant să mă joc cu nervii ei. Chiar și când ne certăm cu adevărat, îmi place să-i văd scânteia din ochi, felul în care pufnește și încearcă să-și exprime ideile. Îmi place să-i aud raționamentele și s-o văd cum se înroșește pe piept de la nervi. E sexy!

Iar acum, când suntem atât de aproape unul de altul, e imposibil să-mi țin mâinile acasă. O știu prea bine. Mai ales după revelația umilitoare de aseară.

Nu!

Ești puternic.

Ești atrăgător.

Nu ești un ratat penibil care se masturbează de la o simplă respirație.

— Mulțumesc că mi-ai cerut scuze! Îi spun în timp ce-mi caut telefonul.

După ce îl găsesc, mă întorc la e-mailuri.

— Hm... asta-i tot? Nimic altceva?

— Ce vrei să mai spun?

— Nu știu – să faci o glumă despre cum ți-am gădilat testiculele?

Șoferul cascadează ochii în oglinda retrovizoare, după care se uită repede înapoi la drum.

Vrând să clarific lucrurile, mă aplec în față și-i spun șoferului:

— Nu mi-a gădilat testiculele. Doar a suflat peste ele.

— Nu intenționat! Kelsey aproape urlă în timp ce se apleacă și ea în față, apucându-se de scaunul șoferului: A căzut peste fața mea.

— După ce mi-a tras pantalonii jos.

— Nu e vina mea că nu purtai chiloți. De unde era să știu?

— Oricum ar fi, n-ar fi trebuit să tragi de pantaloni, decât dacă... ăsta a fost planul. Să mă dezbraci și să mă pun pe fața ta.

Mă las pe spate și aplaud încet.

— Uau, Kelsey, bună treabă ai făcut!

Întoarce capul spre mine și îi freacă nările. A, aici erau! Mi-au lipsit!

— Știi foarte bine că nu a fost intenția mea să te dezbrac și să stai pe fața mea. Nu-mi pot imagina o situație mai grotescă.

— Aseară nu mi s-a părut așa, îi spun și mă uit iar la telefon.

Ea îmi dă din nou peste mână.

— Hei, încetează odată!

— Nu mi-a plăcut să stai cu testiculele pe fața mea. Ba chiar îmi amintesc că am țipat și ți-am spus să te dai de pe mine.

— Da, în timp ce mă țineai pe loc.

Se întoarce spre șoferul care a rămas tăcut tot timpul. Ce n-aș da să aud ce e în mintea lui acum!

— Nu l-am ținut pe loc. Eram agitată și nu știam ce se întâmplă. Când mi-am dat seama ce era pe fața mea, m-am ridicat imediat. Vreau doar să știi că nu sunt genul de fată căreia să-i placă testiculele cuiva pe față.

— Ce păcat! îi spun.

Ea mârâie de frustrare și își încrucișează brațele pe piept, apoi se sprijină de banchetă.

— De ce mă mai deranjez să vorbesc cu tine? Ești atât de enervant!

— Habar n-am! Tu ești cea care nu voia să te tratez cu tăcere, așa că e alegerea ta.

Găsesc telefonul și, când încearcă să mi-l dea din nou jos din mână, îl duc la piept.

— Bună încercare!

În aceeași clipă, telefonul îi sună în poșetă și îl scoate repede. Se uită la mine.

— E Huxley.

— Pune-l pe difuzor!

Cu o privire ucigătoare, îmi spune:

— Jur pe Dumnezeu, JP, dacă aduci vorba de testiculele tale pe fața mea, am să te omor în somn. M-ai înțeles?

— Sigur! îi răspund, deși oricum nu le-aș fi spus băieților.

Nu le-am spus aseară ce s-a întâmplat, pentru că mi s-a părut necuvenit.

Afișând un zâmbet – de parcă ar putea să-l vadă –, răspunde la telefon:

— Bună dimineața, Huxley!

Uau, ce transformare, de la o diavoliță la o Diană încântătoare! Cine ar fi știut că e capabilă de o asemenea metamorfoză?

— Bună dimineața, Kelsey!

— Ești pe difuzor ca să te audă și JP. Suntem în drum spre întâlnire.

— Să înțeleg că v-ați instalat după activitățile de ascară?

— O, Doamne, JP! exclamă ea cu ochii la mine. I-ai spus fratelui tău că mi-a aterizat penisul tău pe față?

O, Kelsey!

Nu despre *asta* vorbea.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc. M-am abținut la *Junior Pooper*, dar acum nu, trebuie să zâmbesc, pentru că tocmai s-a dat de gol.

— Poftim? mârâie Huxley.

Kelsey cascadează ochii, iar obrații ei capătă o nuanță superbă de roz.

— Nu i-am spus nimic, îi zic, rânjind. Dar tocmai i-ai spus tu.

— O, Doamne sfinte! șoptește ea.

— Ce se întâmplă? JP, dacă-ți bați joc de ea, o să...

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, spune Kelsey repede. A fost doar o, hm, o încurcătură și ne-am împiedicat unul de altul. Vorbesc serios, nu a fost „Ups, m-am împiedicat și am căzut peste penisul lui, am greșit”. Jur, a fost doar un incident nefericit și s-a rectificat imediat cu urlete, țipete și lovituri. Nu se întâmplă nimic romantic între noi.

— Are dreptate! îi spun. Nu se întâmplă nimic și, crede-mă, nu se va întâmpla nimic. Nu e cazul să-ți faci griji.

— Bine! Kelsey, să-mi spui dacă face vreo mișcare.

Îmi dau ochii peste cap. Eu am fost nevinovat în toată situația asta. N-am pus-o să-mi dea pantalonii jos și să-mi respire pe scrot...

O, fir-ar!

Respirația ei fierbinte... dansând pe testicule...

Ești puternic.

Ești atrăgător.

Nu ești un ratat penibil care se masturbează de la o simplă respirație.

— S-a comportat ca un profesionist. Nu-ți face griji! Uită că am pomenit de asta! Oricum, ne ducem la întâlnire.

— Bine! Edison se va întâlni cu voi împreună cu Regis, constructorul principal. E nou, JP. Am auzit păreri împărțite despre el, așa că stai cu ochii pe el.

— Atunci de ce naiba l-ai angajat? îl întreb.

— Din cauza timpului. Darius nu a putut să-și facă timp pentru noi. Dar Regis a avut lucrări frumoase prin tot orașul, așa că de-asta l-am angajat.

— A semnat toată lumea un acord de confidențialitate? îl întreb.

— Da. Edison o să discute niște detalii cu tine înainte să ajungi la proprietate. Cum are experiență în renovarea clădirilor istorice din zonă, l-am rugat să fie sincer în timp ce analizează planurile. Nu are o problemă cu asta. Ai primit planurile de renovare pe care ți le-am trimis aseară?

— Da, îi răspund. Presupun că i le-ai trimis și lui Regis?

— Corect! spune Huxley. Kelsey, ți le-am trimis și ție! Vreau să-ți spui părerea, cum ai făcut și pentru celelalte clădiri. Știu că e ceva nou pentru tine, să începi de la zero, dar cred că e important să fii acolo și să verifici sustenabilitatea planurilor. Karla a inclus întâlniri în oraș pentru tine ca să vezi și celelalte clădiri ale noastre, le-ai văzut?

— Da! Presupun că vrei să le vizitez, să vorbesc cu managerii și să le organizez cum am făcut la Los Angeles?

— Corect. Ai două săptămâni pline. Sper că faci față!

— Desigur! răspunde Kelsey entuziasmată.

— JP, programează o întâlnire cu primarul! Spune-i exact ce avem de gând. A avut ezitări când a aflat că venim în orașul lui, dar dacă vede ce ne dorim, s-ar putea să ne ajute cu licitațiile viitoare. Când am spus că am avut noroc să obținem clădirea Angelica, nu am mințit. Dacă o facem cum trebuie, ar fi un avantaj enorm pentru noi. Suntem implicați în restaurări de câțiva ani deja, dar nimic la scara asta. Dacă amestecăm ce e vechi cu ce e nou, ajungem în vârf.

— Păi, abia aștept! Cred că e un plan grozav să păstrăm și frumusețea arhitecturii vechi, dar și să o combinăm cu trendurile moderne ca să reducem costurile, pe lângă faptul că schimbările pozitive vor ajuta mediul înconjurător. E o combinație valoroasă, spune Kelsey. Am făcut ceva cercetări despre structura și identitatea clădirii și am deja o mulțime de idei. Abia aștept să le discutăm pe toate.

— Bine. Mai aveți întrebări?

— Nu cred! răspunde Kelsey și se uită la mine.

Eu doar clatin din cap.

— Se pare că asta e tot! Mulțumim de telefon, Huxley!

— Oricând! Dacă ai nevoie de ceva, roagă-l pe JP! De-asta e acolo, ca să te ajute.

— OK, mersi!

Își iau la revedere, iar ea închide telefonul. Își încrucișează picioarele în fusta aceea mulată, se întoarce spre mine și spune:

— Ai auzit, JP? Ești aici să mă ajuți.

— Și ce vrei să spui cu asta? întreb și ridic o sprânceană spre ea.

— Asta înseamnă că... nu mă mai poți ignora.

— Dacă ai ceva productiv de spus sau o întrebare bine gândită, sunt cât se poate de bucuros să te ajut. Orice în afară de asta... treci mai departe!

— Domnul Edison vine imediat, ne spune recepționera când ne așezăm amândoi pe o canapea extrem de rigidă.

Kelsey se uită în jur, dar eu rămân cu ochii la telefon.

— Locul ăsta e... interesant, spune Kelsey. Acela e un scaun în formă de mână?

— Da! îi răspund fără să ridic ochii.

Știu exact despre ce scaun vorbește. M-am așezat pe el o dată și a fost foarte incomod.

— Edison crede că are gusturi rafinate în ce privește designul interior. În realitate, nu are pic de gust. E un cub Rubik imens.

— Ce... interesant!

— Se poate spune și așa.

Se deschide ușa care dă spre biroul lui Edison și un tip chel și îndesat se îndreaptă legănat spre noi. Îmbrăcat într-o pereche de pantaloni cadrilați cu maro și portocaliu și un sacou verde, pare mai degrabă un imbecil decât un agent imobiliar adevărat. Dar a făcut unele tranzacții importante pentru noi, așa că revenim mereu la el în ciuda excentricităților lui.

Când ridică ochii și mă zărește, îi apare un zâmbet larg pe față.

— JP Cane, ticălos bătrân! Ce naiba faci?

De asemenea, nu are deloc maniere.

Mă ridic odată cu Kelsey, mă apropiu și dau mâna cu el.

— Edison, mă bucur să te văd! Constat că nici acum nu ești în stare să asortezi o pereche de pantaloni cu sacoul.

El râde zgomotos și spune:

— Nu toți ne dorim să înotăm într-o mare de costume negre. Unora le place să fie memorabili.

— Memorabili, într-adevăr! îi spun zâmbind și detestându-mă în sinea mea.

Latura asta a mea? E latura falsă, de afaceri. E motivul pentru care eu sunt „fața” companiei, pentru că la nevoie pot să afișez un zâmbet și să fiu fermecător. Am... carismă și cu siguranță m-a ajutat să îndrept greșelile lui Huxley, care se datorează „neputinței” lui de a-și masca iritarea. Eu sunt cel pe care clienții și partenerii vor să-l scoată în oraș, pentru că eu știu cum să port o discuție care să fie și serioasă, și distractivă. Cu toate astea, Kelsey mă consideră un nesimțit.

Edison întinde mâna dincolo de mine și spune:

— Tu trebuie să fii Kelsey Gardner.

— Bună ziua! răspunde Kelsey politicoasă în timp ce dă mâna cu el. Mă bucur să vă cunosc, domnule Edison!

— Edison e în regulă, dragă. Nu e nevoie de „domnule” în față. Sunt sigur că JP îți poate spune că un titlu atât de formal nu se potrivește cu mine sau cu personalitatea mea.

— Aș putea, dar o să te scutesc de umilință, îi spun și-l bat pe spate.

— Ce om de treabă!

Edison arată cu mâna spre biroul lui.

— Vă rog, intrați! Regis a spus că ne întâlnim la Angelica.

Pun mâna pe spatele lui Kelsey – dracu' știe de ce. Mă aștept să se ferească, dar când nu face asta, o conduc până intrăm în biroul lui.

Și ce birou! N-am mai văzut așa ceva! O combinație interesantă și îndrăzneată de jocuri și prostii de tocilar, cu postere cu Zelda pe un perete și tabelul periodic al elementelor pe altul. Când intri în biroul lui, n-ai crede că un agent

imobiliar adevărat – cel mai bun din oraș, mai exact – lucrează aici. Nu că n-aș aștepta să aibă imagini cu clădiri pe pereți, dar are un tel imens – de aproape un metru – atârnat în spatele biroului în formă de Cub Rubik. Are telul acela vreo valoare sentimentală? A câștigat vreun concurs de bătut cu telul, iar acela e premiul?

În zona de living sunt două fotolii mov și unul cu buline în jurul unui acvariu care servește drept măsuță de cafea... fără pești, ci mai degrabă cu ochelari de vedere care plutesc. Înțelegeți la ce mă refer?

Un birou al naibii de ciudat!

Mă uit la Kelsey, care admiră încăperea.

— Vă aduc ceva de băut? întreabă Edison și se așază pe scaunul cel mai apropiat de Kelsey.

O privește cu încântare în timp ce ea încă mai studiază biroul în căutare de detalii noi.

— Nu e nevoie, spune Kelsey după câteva secunde.

— Nici la mine, adaug eu.

— Edison, biroul tău e unic!

— Ce frumos mod de-a o spune! comentez, făcându-l pe Edison să râdă. Seamănă mai mult cu o vânzare de vechituri pentru inadaptati.

— Ei, haide, ai spus că-ți place posterul cu Zelda! zice Edison cu o privire aspră.

Chicotesc.

— Așa e! Adolescentul din mine era gelos când l-a văzut.

— Nu ești niciodată prea bătrân să te plimbi prin pădure! spune Edison și bate din palme. OK, să trecem la treabă, altfel fratele tău o să facă o criză că n-am rezolvat nimic.

— Nu se poate așa ceva!

Îmi dau ochii peste cap cu un gest teatral.

— Să începem cu începutul... Lui Regis nu o să-i placă să lucreze cu Kelsey.

Hm, nu mă așteptam să spună asta.

— De ce naiba nu? îl întreb când văd cum se foiește Kelsey lângă mine.

Edison se așază picior peste picior și răspunde:

— Am lucrat cu el de câteva ori. E un tip grozav, face o treabă foarte bună, dar când vine vorba de renovări are o anumită estetică. Îi place ca lucrurile să fie făcute după cum vrea el, iar sustenabilitatea nu e pe placul lui.

— Huxley știa asta când l-a angajat?

— L-am avertizat. A spus că o să te descurci.

— Normal că așa a spus.

Mă sprijin de canapea și întind brațul în spatele lui Kelsey, după care adaug:

— Despre ce probleme vorbim aici? Câtă bătaie de cap o să ne dea?

— Destulă cât să vrei să vă întoarceți la Los Angeles, se strâmbă Edison.

— Futu-i! scot printre dinți.

— Stai puțin, s-ar putea să nu fie atât de rău! zice Kelsey. Pot fi destul de agreabilă și înțelegătoare. Cred că trebuie să vedem întâi ce e cu Regis. El nu știe ce planuri am și nici eu ce planuri are el, așa că poate mergem pe neanunțatele și vedem ce se întâmplă.

A vorbit ca o adevărată începătoare.

Regis se holbează fără să clipească.

Nu e nevoie să citești gândurile oamenilor ca să știi exact ce-i trece prin minte.

O DISPREȚUIEȘTE pe Kelsey.

Să vă prezint tabloul.

Regis Stallone, italian get-beget, venit direct din New Jersey, cu un accent puternic și o atitudine care nu acceptă compromisuri, e îmbrăcat în blugi uzați, pătați de vopsea, o bluză Henley, o vestă și o cască de protecție lovită. Mustata lui are mai multă prestanță decât cei doi asistenți pe care i-a adus cu el, iar ruleta de care trage întruna îi măsoară frustra-re. Cu cât o trage și-i dă drumul mai mult, cu atât se apropie mai mult de o izbucnire.

Kelsey, fermecătoare, dar naivă, pe tocurile ei înalte, cu fusta conică și bluza mulată, a venit pregătită cu idei de design care au fost aprobate în celelalte clădiri ale noastre, dar, după fața lui Regis, nu vor ține și la Angelica. Clădire care, din câte spune Regis, a fost creată să-și afișeze arhitectura elaborată, nu să salveze planeta.

Pe urmă, suntem eu și Edison, stând între ei doi și urmă-rindu-i cum fac schimb de idei. În clipa asta, suntem la su-biectul ferestrelor.

— Îți dai seama cât de vechi sunt ferestrele astea? întrebă Regis. Sunt batante, foarte rare. E imposibil să le înlocuiești.

— Dar nu vezi? Nici măcar nu se deschid până la capăt din cauza codului clădirii și, cum fac parte din clădirea originală, nu au izolație, ceea ce înseamnă eficiență energetică zero.

— Doar nu propui să le scoatem pe toate!

Kelsey dă entuziasmată din cap.

— Ba da! Am scris deja în notițele mele.

Regis e din ce în ce mai furios.

— Și ce vrei să faci cu ferestrele? Să le arunci la groapa de gunoi? Cât de sustenabilă e chestia asta?

Ooo, aici a prins-o!

— De fapt, spune Kelsey și răsfoiește paginile din car-netul ei, propunerea mea e să le reconșionăm și să le folo-sim în clădire. Din moment ce vor s-o transforme în bloc de

apartamente, puteți folosi vechile ferestre ca partiții în apartamente individuale sau în spațiile comune, precum spălătoria. N-aș sugera niciodată să aruncăm ceva la o groapă de gunoi. De fapt, cred că o să vorbesc cu Huxley despre procesul de aprobare. Nu se aruncă nimic fără aprobarea noastră.

OK... OK! Un punct pentru Kelsey.

— Știi cât costă să înlocuim toate ferestrele? Tocurile lor nu au mărimea standard.

— Dar tu știi ce impact va avea schimbarea lor? Cât va costa energia pentru toată clădirea? De fapt, poți să incluzi instalarea unui sistem geotermal pentru căldură pe lista ta? Cu siguranță va reduce costurile cu energia.

— Și unde ar trebui să săpăm pentru un sistem geotermal? Dacă n-ai observat, suntem în mijlocul orașului. Iisuse Hristoase!

Regis se uită la mine și spune:

— JP, vreau să vorbim!

Se îndepărtează și știu că o să fiu nevoit să-l ascult perorând. Exact ce-mi trebuia, futu-i mama mă-sii!

Pornesc spre el, dar Kelsey mă trage de mână.

— Când termină el, vreau și eu să vorbim.

— Despre ce? întreb, fiindcă remarc deja tiparul.

Sunt intermediarul. Grozav al dracu'!

— Despre ce o să se plângă acum în fața ta. Trebuie să știu ce spune despre mine.

— Nu ești prea paranoică? o întreb.

— Știi bine că e vorba de mine.

Mă privește îngrijorată.

— Și dacă cineva încearcă să mă vadă concediată, aș vrea să știu de ce.

— Cred că știi de ce.

Plec de lângă ea și-l urinez pe Regis în cealaltă cameră.

Dar când începe să vorbească – adică să țipe –, știu că nu voi avea nevoie de încă o discuție cu Kelsey, pentru că o să audă tot din cauza pereților vechi și subțiri.

— Doar nu ești serios cu porcăria asta cu sustenabilitatea! Începe el. E o clădire istorică, așa că nu poți s-o faci bucăți și s-o transformi în ceva modern. Activiștii pentru clădirile istorice din oraș o să se bucure nespus, și îți spun de pe acum că, dacă n-aș fi semnat un contract de confidențialitate, m-aș duce la o întâlnire de-ale lor ca să le spun ce idei tâmpite are femeia aia!

Îmi iau masca „feței companiei” și îi răspund cu blândețe:

— Îți înțeleg motivele de îngrijorare cu privire la integritatea clădirii, Regis. Îți împărtășim punctul de vedere. Pentru noi, conservarea istoriei dintre pereții aceștia este la fel de importantă ca pentru tine. Dar trebuie să știi un lucru. Kelsey este colega mea și nu accept să vorbești așa despre ea. Merită să fie la fel de respectată ca orice altă persoană care lucrează cu tine. În plus, are dreptate. Dacă vrem să deschidem clădirea asta pentru public pentru prima oară în peste treizeci de ani, trebuie s-o facem cum trebuie. Trebuie să ne asigurăm că îmbinăm cerințele de azi cu creațiile complexe de altădată. Fă un compromis, omule, OK?

— E imposibil să facem un sistem de încălzire geotermal. Accept treaba cu ferestrele dacă vor fi folosite în altă parte, dar sistemul de încălzire este imposibil de făcut!

— OK, atunci poate găsim altă soluție. Știu că e prima dată când lucrăm împreună, dar nu e prima oară când Kelsey lucrează pentru noi. Îi prețuim părerea și ideile, și vreau să faci același lucru, altfel vom găsi pe altcineva care înțelege viziunea noastră.

Îl prind de umăr.

— Și nu vrei să ratezi ocazia de a lucra cu noi, mai ales cu planurile noastre de viitor. Ai înțeles?

Regis dă din cap, iar mustața îi zvâcnește. Capitulează, dar știu că e doar ceva temporar. Următoarele două săptămâni vor fi un coșmar lucrând cu acest om. De-asta se ocupă Huxley de prostiile astea!

Ne întoarcem în living. Kelsey stă singură, în timp ce Edison e într-un colț și vorbește încet la telefon. Când ridică ochii și se uită la mine, îi văd expresia ușurată. Fără îndoială a auzit toată discuția și se pare că acum va trebui să aflăm și cum să facem pereții mai groși.

— Cred că am vorbit destul pentru azi, le spun. Am vizitat clădirea, ne-am luat notițe. Ce-ar fi să vă puncti ideile pe hârtie conform planurilor lui Huxley despre cum putem face toate astea, apoi să ne întâlnim din nou peste vreo două zile?

Regis își pune creionul după ureche și dă mâna cu mine. Spre uimirea mea, face la fel cu Kelsey.

Urâsc slujba asta afurisită, dar se pare că sunt al naibii de bun la ea!

Portiera se închide în spatele meu, iar Kelsey se răsucește repede pe scaun, cu o expresie plină de recunoștință.

— JP, nu pot să-ți pun cât de recunoscătoare îți sunt pentru că mi-ai luat apărarea când ai vorbit cu Regis!

Pun telefonul în buzunar și trag centura.

— Nu a fost mare lucru!

Își pune mâna pe coapsa mea să-mi atragă atenția. Slab fiind, gândul îmi zboară imediat la ziua de ieri. La organele mele pe fața ei...

La respirația ei...

Iisuse Hristoase, frate!

— Pentru mine a fost, JP! spune ea. Știu că ultimul lucru pe care voiai să-l faci era să fii intermediar între mine și Regis, dar am auzit ce i-ai spus și a însemnat mult pentru mine. Nu cred că știi cât de important este ce ai făcut.

— Serios, Kelsey, nu a fost mare lucru.

— Nu, trebuie să mă ascuți!

Își dă părul după ureche și-și expune gâtul. Mă lupt cu dorința de-a o prinde cu degetele de ceafă și a o trage mai aproape.

— Tu ai dat tonul. De acum înainte sper că Regis va ști că-mi respecti ideile. Ai explicat că e vorba de muncă în echipă, nu doar de un proiect condus de bărbați. Îți sunt dator, JP.

— Nu-mi datorezi nimic, îi răspund și mă uit pe geam.

Kelsey lucrează deja de câteva luni cu Cane Enterprises și și-a dovedit talentul în fața lui Huxley, a lui Breaker și a mea. Muncește din greu și e informată, nu doar o figurantă disperată după plante, fără scopuri clare și înțelepte. Cane Enterprises are o reputație – este respectată pentru calitate – și sub nicio formă nu ne-am asocia cu ceva sau cineva care nu ne înțelege viziunea. Ce am făcut azi nu a fost ca să o „salvez” pe Kelsey, ci ca să mă asigur că avem o echipă sudată. Cu siguranță știe și ea acest lucru.

— Dacă ar fi fost aici Huxley sau Breaker, ar fi făcut același lucru. Ne protejăm compania, iar tu faci parte din ea, așa că azi te-am protejat. Nu da mai multă importanță decât e necesar!

— OK, atunci, dacă mai contează, îți mulțumesc!

— Cu plăcere! îi răspund încet.

Capitolul unsprezece

KELSEY

PODCASTUL „FĂCUȚI UNUL PENTRU CELĂLALT”

Arlo și Greer

Kelsey: Bun-venit ascultătorilor la Podcastul „Făcuți unul pentru celălalt”, unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebunește despre felul în care s-au întâlnit! Arlo și Greer, vă mulțumesc că sunteți azi alături de mine! Vă rog, spuneți-ne cum v-ați cunoscut!

Greer: Vrei să povestești tu sau zic eu?

Arlo: Nu cred că vrei să povestesc eu.

Greer: Probabil că nu! Cel mai probabil, o să incluzi detalii pe care nu vreau să le știe toată lumea.

Arlo: Detalii precum... insula din bucătărie?

Greer: OK, OK, închide gura, domnule!

Arlo: Ce-ar fi să-i spui despre mirosul urât... sau vocea de veveriță... sau urina albastră?

Greer: Te asigur, Kelsey, că cele trei nu au nicio legătură cu insula din bucătărie sau vreo chestie sexuală, de altfel. Se referă la farsele pe care i le-am făcut.

Kelsey: Farse? O, te rog să dai detalii!

Greer: Totul a început când am fost angajată să predau engleză la școala unde lucra Arlo. Nu voia să mă angajeze pentru că i se părea că metoda mea era prea progresistă pentru mentalitatea lui demodată, de școală veche.

Arlo: Folosea CliffNotes și filme ca să predea literatură.

Greer: O, Doamne, chiar trebuie să deschidem subiectul?

Kelsey: Îmi dau seama că v-ați înțeles bine din prima.

Greer: Nici pe departe! Era un ticălos sexy în pulover. Ne uram reciproc. Aici intervine povestea cu urina albastră. L-am păcălit ca să mă răzbun pe el.

Arlo: Eu chiar am crezut că e ceva în neregulă cu mine. Urina albastră nu e ceva ce ești obișnuit să vezi la baie.

Greer: Pe urmă însă a făcut un gest – s-a îmbrăcat ca Jay Gatsby de ziua „Îmbracă-te ca un personaj literar” și... ei bine, a fost primul pas către dragoste.

Arlo: Mi-a fost greu să nu încerc să o impresionez sau să păstrez distanța față de ea. Iar când a ieșit la o întâlnire cu altcineva, mi-am dat seama că sunt un prost și, dacă nu pun mîna pe ea chiar atunci, o să regret mereu.

Greer: Mă bucur că ai făcut-o, pentru că n-am fost niciodată îndrăgostită nebunește ca acum.

Mama: Cum e la San Francisco, scumpo? N-am mai fost acolo de ani de zile. Sunt invidioasă!

Citesc mesajul mamei și zâmbesc, întinsă pe burtă în pat în timp ce-i răspund.

Kelsey: E frumos. Încă n-am ieșit să explorez, dar o voi face în curând. În schimb, m-am plimbat, am simțit mirosul oceanului, briza. Îmi vine să mă mut aici.

Mama: O, nu, nu te muți! Fiicele mele nu pleacă de lângă mine!

Kelsey: Cindat că spui chestia asta, după ce ai implorat-o pe Lottie să se mute.

Mama: Să se mute de acasă, da. Nu din oraș.

Kelsey: A, înțeleg!

Mama: Cum e să stai în apartament cu JP?

Kelsey: Vrei să nu mai vânez informații? Îți jur că nu se întâmplă nimic între noi. Ceea ce-mi amintește că mi-am lăsat mâncarea în cuptorul cu microunde. Trebuie să mă duc s-o iau.

Mama: Dar e foarte chipeș!

Kelsey: Pa, mamă!

Pun telefonul pe pat și mă îndrept spre bucătărie, însă mă opresc. Mă privesc în oglindă și-mi analizez ținuta. Colanți și un maiou alb, fără sutien. Semiindecent, dar nu foarte indecent. În plus, JP nu e acasă. A ieșit undeva. N-am de ce să-mi fac griji.

Nu mă schimb doar ca să iau mâncarea din cuptor.

Ies din cameră și traversez holul spre bucătărie, întrebându-mă dacă să încep un serial nou, care presupune un angajament, sau să găsesc un film care mă atrage, ceea ce e tot un angajament. Dacă aleg serialul, asta înseamnă că am la ce mă uita timp de...

— Aaaahhhh!

Mă opresc.

Ce-a fost asta?

Rămân nemișcată.

Îmi țin respirația și aștept să aud zgomotul acela din nou.

La cum e construită clădirea, nu se aude nimic din apartamentul vecin și știu că sunt singură pentru că JP a spus că iese în oraș. Deci asta înseamnă că... e cineva aici?

Inima îmi bate cu putere în piept în timp ce pășesc ușor și ascult, aștept...

— Aaahhh!

Iar s-a auzit.

De data asta, sunetul îmi dă fiori pe șira spinării și mi se ridică părul pe ceafă.

Nu e vreun scârțâit normal într-o clădire. E un zgomot făcut de o persoană. Sau de un animal suferind.

Sau de un om suferind.

Cineva suferă.

Merg mai în față și încerc să nu fac zgomot, ca să-mi dau seama de unde se aude.

— Aaaahhhh!

Întorc capul spre dreapta, pe hol, către camera lui JP.

Cum singura lumină din zona de living vine din bucătărie, observ că nu se vede lumină pe sub ușa lui JP.

Deci sigur nu-i acasă.

Ceca ce înseamnă că... ori e un criminal aici, ori un animal rănit, ori o fantomă.

Mă duc la bucătărie, dar rămân cu ochii la ușa lui în timp ce caut agitată o lingură de lemn în suportul de pe blat. Cu lingura în mână, merg spre holul lui, dar mă opresc când aud sunetul din nou.

— Aaaahhh!

O, Doamne!

O, Doamne!

O, DOAMNE!

Practic, simt gustul bătailor inimii când mă apropii. Pulsul îmi zvâcnește violent și-mi înțepenește umerii. De ce fac asta singură? Ar trebui să aștept să vină JP acasă?

— Aaahhh!

Închid ochii și alerg neliniștită pe loc, tropăind ușor cu picioarele pe podea.

Întoarce-te, proasto, așa mor oamenii în filmele de groază!
Cercetează sunetele. Dar, la fel ca toți cretinii din filmele de

groază, nu alerg spre camera mea ca să chem ajutoare. Nici nu pun mâna pe un cuțit.

Nu, înarmată cu o lingură de lemn – cel mai grav lucru pe care îl pot face este să amestec o salată – mă apropii tot mai mult de camera lui până îl aud... un sunet constant ca de pompă. De parcă... Doamne, parcă cineva ar fi înjunghiat!

— Oohhhh!

Înjunghiat!

Cineva e înjunghiat în camera lui chiar acum. Stai... dacă JP e cel înjunghiat și eu stau aici, în fața ușii, cu lingura în mână, fără să fac nimic? Dacă a venit acasă fără să știu și a fost atacat?

Mi se întăresc sfârcurile de frică.

Aproape mă înec cu salivă.

Înainte să mă pot opri, apăs pe clanță, apoi trag un șut în ușă și scot un strigăt de războinic care aproape mă asurzește.

— AAAAAA IIIIIIAAAAA! strig, fluturând lingura de lemn.

— Ce mama dracu'?! se aude vocea lui JP.

Întorc ochii spre pat și îl văd cum se ridică în capul oaselor, gol-pușcă... cu o pernă pe mijloc.

Ce se...

O, nu!

O, Doamne!

O, CERULE!

Nu era un animal rănit.

Nici un om suferind.

Nici vreo fantomă.

Nici vreo înjunghiere.

Era...

Doamne sfinte, JP se masturba!

Lingura îmi cade din mână și-mi acopăr ochii în timp ce mă întorc cu spatele.

— O, vai! Scuze! Ești, hm, acasă, ai un moment intim.

Cu ochii încă acoperiți, o iau spre ușă, dar mă lovesc de perete și dau cu nasul și fruntea de suprafața dură.

— Ah, futu-i! strig și pipăi cu cealaltă mână, încercând să găsesc ușa.

Mă întorc, mă învârt.

Nu-mi mai dau seama încotro merg.

Până să-mi dau seama, ating cu mâna un corp foarte rigid.

— Aaa! țip din nou și iau mâna de la ochi, dar cu cealaltă mână trec peste sfârcurile lui JP. Rahat, scuze! ăsta e, ăăă, pieptul tău de bărbat. Sfârcul tău. Tocmai îți frecam sfârcul. Nu intenționat. Nu pentru că am vrut.

— Kelsey, ce dracu' faci aici?

— Bună întrebare! îi răspund, ridicând degetele mari. Și am o explicație la fel de bună. Vezi tu, mă duceam să-mi iau cina când am auzit un zgomot. Am crezut că-i o fantomă sau un ucigaș, poate un animal rănit, cum ar fi o veveriță prinsă într-un perete sau așa ceva. Nu se știe niciodată cu clădirile astea vechi. Oricum, m-am gândit să verific și, când m-am apropiat mai tare, mi s-a părut că te înjunghie cineva. Suna ca o înjunghiere, nu că aș asculta astfel de sunete, dar știi tu, filmele te pregătesc pentru astfel de sunete, așa că am intrat în cameră ca să-l sperii pe agresor.

Se uită la mine cu o expresie impasibilă.

— Cu o lingură de lemn?

— N-am spus că am procedat în mod inteligent. Încercam doar să fiu o eroină fără un plan. Acum înțeleg că poate nu a fost cea mai bună idee.

— Ar fi trebuit să bați naibii la ușă! Iisuse!

Se strâmbă și, pentru că nu mă pot abține, mă uit la perna lui și din nou în sus.

— Ai apucat să termini?

— Ți se pare că am apucat să termin?

— Păi, nu știu. Poate tocmai îți dădeai drumul când am intrat eu.

Întind mâna și-i ating sfârcul – deși nu sunt sigură de ce.

— Ai sfârcul întărit.

Face un pas în față și scurtează distanța dintre noi, după care îmi împunge sfârcul drept în mijloc.

— Au! mă vait și-mi acopăr sfârcul.

— Și tu ai sfârcul întărit. Asta înseamnă că îți dai drumul chiar în clipa asta?

— Nu mă împunge așa în sfârc! Mă doare!

— Nu te-a durut.

— Ba da!

— Ba nu!

— BA DA! strig la el și întind mâna să-l împung la fel cum a făcut el.

Nici nu tresare. Așa că o fac din nou. Și din nou. Și...

El mă împunge în celălalt sfârc.

Scot un ienet și-mi acopăr și celălalt sân.

Ce tupeu are!

— Nu-mi vine să cred că m-ai împuns în ambele sfârcuri!

— Și tu l-ai împuns pe-al meu! spune el ca o înfruntare, o provocare.

— Nu e o situație de tipul dinte pentru dinte.

— E ceva ce faci deseori, din moment ce cunoști regulile? Dai buzna peste un om care se masturbează și începi să-l împungi în sfârcuri?

Îmi împunge mâna.

Mă înfurii mai tare și-i răspund la fel.

Mă împunge în piept.

Îl împung în abdomen.

Îmi dă cu piciorul în gleznă.

Strig de uimire și îl lovesc cu piciorul, apoi îl împung cu degetul.

Se ferește în dreapta și mă împunge din stânga.

— Aaahh!

Dau drumul sânilor și încerc să-l împung cu ambele mâini, dar e destul de rapid, încât să-mi mai atingă un sfârc înainte de a păși în spate. Până să-mi dau seama ce fac, alerg spre el în forță și-l dobor la pământ. Perna îi cade într-o parte, iar eu mă prăbușesc pe burta lui, călare.

Ca un ticălos indiferent ce e, își duce mâinile la ceafă și se uită la mine.

— Dacă asta voiai, scumpo, era de ajuns să-mi spui!

Îi răspund, strângând din dinți:

— Încercam să te salvez.

— Credibilă poveste!

— Așa a fost! îi răspund iritată. Am spus că-ți sunt datoare și am vorbit serios. M-am aruncat cu tot corpul asupra atacatorului tău.

— Te-ai aruncat cu tot corpul spre mine.

Mârâi și-l împung din nou.

Îmi răspunde la fel, ridicându-mi sânul de data asta.

— Încetează! strig la el.

— Tu să încetezi!

— Am încetat.

— Ba nu, ai început iar.

— Pentru că mă enervezi.

— Pentru că mi-ai întrerupt momentul meu masculin.

— „Momentul tău masculin”?

Mă opresc, mă gândesc la cuvintele lui și nu știu de ce – poate după felul în care a spus-o sau cuvintele pe care le-a folosit –, mă ating așa cum nu mă așteptam. Încep să chicotesc.

Apoi chicotesc mai tare.

Și pufnesc pe nas.

Și chicotesc iar.

Apoi râd...

— Ce dracu' e atât de amuzant?

— Ai spus „moment masculin”.

— Și ce dacă? Tu cum îi spui?

— Nu așa!

Râd din nou și e un râs insuportabil, agitat, de genul „nu mă pot controla”.

Asta îl face să râdă.

Riduri de expresie îi înconjoară ochii. Bucuria i se întipărește pe față. Și începem să râdem împreună atât de tare, încât mă rostogolesc de pe burta lui și cad la pământ. Îl zăresc cum își pune perna la loc pe mijloc ca să nu văd nimic în timp ce pieptul îi urcă și coboară în hohôte de râs.

După câteva momente care par o veșnicie, mă întorc spre el și-i spun:

— Îmi pare rău că ți-am întrerupt „momentul masculin”! Data viitoare, poate încerci să nu mai faci ca un animal rănit?

Își trece mâna peste ochi.

— N-am să-mi mai pot da drumul niciodată fără să mă întreb ce sunete scot. Mersi pentru chestia asta!

— Cu plăcere! Mă ridic în capul oaselor și continui: Cred că aveam nevoie de asta.

— Să dai peste mine când mă masturbez? mă întreabă amuzat.

— Nu, nu chiar asta, ci doar de un moment lejer ca să mai alungăm tensiunea.

— Crede-mă, scumpo, tensiunea e încă aici, fiindcă nu m-ai lăsat să-mi dau drumul. Probabil e mai rea ca niciodată.

Mă strâmb.

— Păi atunci te las să te întorci la... momentul tău masculin.

Ne ridicăm amândoi, el încă acoperindu-se.

— Încearcă să nu mai faci atâta gălăgie de data asta.

— Da, crede-mă, de acum înainte îmi bag o șosetă în gură.

— Orice ți se pare excitant!

Rânjim amândoi și plec înainte să mă apuce râsul din nou.

— Cum a fost restul serii? întreb când JP intră în bucătărie a doua zi dimineață, proaspăt ieșit de la duș și îmbrăcat la costum și cravată, o ținută pe care o poartă în mod regulat.

Nu știu de ce, dar alegerea hainelor pare să fi fost diferită astăzi.

Poate datorită celor întâmplate ascară. Când am intrat peste el în timpul „momentului masculin”. A fost excitant să știu că o făcea în timp ce eram în apartament. Că nu i-a părut că aș putea trece pe acolo. M-am gândit toată seara la asta. A vrut să-l aud? Mă tachina cumva? S-ar potrivit cu personalitatea lui să facă așa ceva.

— Restul serii? întreabă JP, uitându-se în trecut peste umăr în timp ce-și pune cafea. Exploziv!

Înghit în sec.

Exploziv, adică...

— Păi, e bine de știut.

Se întoarce și se sprijină de blat, apoi duce cana la gură.

— Chiar e bine de știut?

— Sigur, toată lumea merită... o eliberare. Dacă am întrerupt procesul, mă bucur că ai reușit să-l termini.

— Pare ciudat să spui așa ceva unui om.

— Da, tocmai mă gândeam la asta.

Împing farfuria într-o parte și mă așez pe scaunul de la masa de sufragerie.

— Sincer, nu eram sigură ce să-ți spun în dimineața asta. Asta e tot ce-am reușit să găsesc.

— A fost cam slab.

— Știu. Poate de-asta sunt încă singură, pentru că nu mă pricep să dau replici.

— Nu, nu e din cauza asta.

— Ah? Ai tu vreo teorie privind motivul pentru care sunt încă singură?

Dă încet din cap și lasă cana mai jos.

— Te străduiești prea tare.

— Cum mă străduiesc prea tare?

— Pentru că ești mereu în căutarea următoarei întâlniri. De ce nu te relaxezi și aștepti să se întâmple ceva? Nu se știe niciodată, poate persoana cu care trebuie să fii e chiar sub nasul tău.

Îmi dau ochii peste cap.

— Am făcut jocul așteptării. Nu s-a întâmplat nimic. Poate ar trebui să bat străzile, cum a făcut Lottie.

— Ar putea fi de folos.

Îmi zâmbește și se așază la masă.

— Poate dacă nu mai cauți, o să te găsească. Pe urmă ridică din umeri și spune: În plus, ești sexy. Nu e ca și cum nu stârnești interesul.

— Nu sunt atrăgătoare, JP. Edwin a fost cel mai bun bărbat pe care am fost capabilă să-l atrag.

— Edwin era un măgar.

Își învârte cana pe masă.

— Trebuie să te intereseze ceva mai mult decât să găsești dragostea.

— Păi, am podcastul, dar e bazat pe dragoste.

JP chicotește.

— Cum se numește?

— *Făcuți unul pentru celălalt*. Iau interviu cuplurilor despre cum s-au cunoscut și cum au găsit dragostea. Ridic din umeri, sfioasă, și adaug: Cred că iubesc dragostea. Îmi place să cunosc poveștile, întâlnirile neașteptate și felurile diferite în care oamenii se întâlnesc. Mi se pare fascinant. Îmi place și să fac cursuri acvatice.

— Cursuri acvatice? mă întreabă. Mai dă-mi detalii! Adică, aerobic în apă?

Încuviințez, dând din cap.

— Da! Sunt de departe cea mai tânără din grup, dar asta nu mă deranjează. Îmi place să exersiez în apă, iar fondul muzical e format din vechi cântece de dragoste. Așa că e perfect pentru mine.

— Porți un costum de baie întreg?

— Normal.

Clatină din cap.

— Ce păcat!

— Doar nu o să fac sport cu niște doamne în vârstă într-un costum din două piese. Am unul întreg, respectabil.

— Ce culoare are?

— Roșie.

— Drăguț!

Ia încă o gură de cafea.

— Ce planuri ai pentru azi?

— Voiam să termin de schițat ideile pentru renovări. Poate să ies la o plimbare. Am întâlniri programate pentru mâine, însă nimic pentru azi. Dar tu?

Se uită la ceasul scump, negru și mat de la încheietura groasă și spune:

— Am o întâlnire peste treizeci de minute la care trebuie să ajung. Vrei să ne vedem la prânz?

— O, hm, sigur! îi răspund, luată prin surprindere.

Să ne vedem la prânz? Adică... doar noi doi? Nu pare să-i stea în fire. Pe de altă parte, poate seara trecută a spart gheața pentru el. *Pentru noi.*

A fost supărat în avion spre San Francisco.

Dar i-am cerut scuze pentru ce am spus în seara galei.

Mi-a luat apărarea în fața lui Regis.

Și am scăpat de tensiune.

Poate acesta e următorul pas.

Bate în masă cu degetele și se ridică de pe scaun.

— Îți trimit un mesaj cu locul și ora. Ne vedem mai târziu, Kelsey!

— Pa! îi spun și-i fac stângaci cu mâna în timp ce-l privesc cum pleacă.

Hm...

Poate șederea asta nu va fi atât de neplăcută pe cât am crezut.

— Chipsuri cu aromă de murături? Nu știu ce să zic, îi spun în timp ce mă uit la punga cu chipsuri pe care JP a insistat să o împărțim.

Întinde mâna spre pungă, o deschide și o înclină spre mine.

— Încearcă unul! Promit c-o să-ți placă.

— Și dacă nu?

— Atunci ai nevoie de alte papile gustative.

— Să știi că nu ai mereu dreptate, îi spun și iau unul.

— Ba am, de cele mai multe ori. Și am dreptate în privința chipsurilor.

Ia și el unul și le băgăm în gură. Chipsul divin și aromat îmi așterne pe limbă o lume savuroasă. Ca niște artificii gustoase care îmi explodează în gură.

Fir-ar să fie... Are dreptate! Sunt bune.

Sunt foarte bune!

Printre cele mai bune pe care le-am gustat vreodată.

— Ce părere ai? mă întreabă.

Cum nu vreau să-i dau satisfacția că-mi plac, ridic din umeri și zic:

— Eh, sunt în regulă.

Îi zvâcnește colțul gurii și șoptește:

— Minți! Pe urmă, trage punga mai aproape de el și adaugă: Dacă sunt doar *în regulă*, atunci le mănânc singur!

Ar fi trebuit să mă aștept la asta.

Scot un geamăt și întind mâna.

— Bine... Sunt foarte bune și mai vreau, te rog!

Asta îl face să râdă. Îmi dă punga și iau un pumn întreg de chipsuri pe farfurie.

— Vezi, am dreptate mereu! îmi spune.

— Și mai ești și modest pe deasupra!

Bag câteva chipsuri în gură.

— Despre ce a fost întâlnirea de azi?

Îmi răspunde cu un oftat:

— Doar o întâlnire cu Edison. Ne-am plimbat și am văzut alte câteva clădiri pe care voia Huxley să le verific.

— Ai găsit ceva bun?

— Nu prea. Nu merită să ne pierdem timpul.

— Cum îți dai seama dacă merită să pierzi timpul sau nu?

Se șterge pe mâini cu un șervețel, curățând condimentele de pe degete.

— Primul aspect e locul. Scopul clădirii – merită să investim bani și energie ca să scoatem profit? Pe urmă, bineînțeles, e vorba și de renovări. Clădirile astea nu aveau personalitate. Pur și simplu, existau. Am câștigat o mulțime de bani cu clădiri banale, le-ai văzut prin LA, și acum avem câteva și la New York. Și-au făcut treaba, dar acum ne interesează mai mult clădirile unice.

— Proiecte de suflet?

— Cam așa ceva, răspunde el. Huxley vrea să ne extindem, de-asta a făcut un parteneriat cu tine. Uneori cred că nimic nu va fi de ajuns, că se va strădui mereu să fie cel mai bun, dar nu știu sigur ce înseamnă asta.

— Între timp, tu ai tot mai mult de muncă.

— Exact!

Se uită pe fereastra restaurantului cu sendvișuri și spune:

— Mă mir că ai acceptat să ne vedem la prânz. Credeam că mă urăști prea mult pentru așa ceva.

— Nu te urăsc. Ba chiar credeam că tu mă urăști. M-am mirat să văd că mă inviți la prânz. Nu eram sigură dacă nu e cumva o stratagemă pentru altceva.

— Cum ar fi?

— Nu știu, să-mi pui un soi de cip în dormitor ca să știu tot timpul ce fac.

— Iisuse! râde el. Ce fel de psihopat mă crezi?

— Aparent, unul sinistru. Nu știu! Dar e plăcut că vorbești cu mine.

— Mereu am vorbit cu tine, Kelsey, doar tonul diferă.

— Ba nu, o vreme m-ai tratat cu tăcere.

— Pentru că m-ai enervat, îmi răspunde. Eu m-am purtat frumos în seara aia, iar tu m-ai tratat ca pe un ticălos nesimțit.

— Știu, îmi pare rău. Cred că m-a derutat puțin seara aceea și nu eram în cea mai bună stare de spirit. Pot să te întreb ce intenții aveai în seara aia? De ce m-ai invitat la dans?

— Pentru că...

Bagă încă un chips în gură și mestecă.

— Voiam să mă asigur că te distrezi puțin. Nu făcea parte din plan să mă doboare un bătrânel. Dar măcar ți-a adus puțină bucurie.

— Pe urmă, Edwin și Genesis au plecat împreună. Asta îmi amintește de *Când Harry a întâlnit-o pe Sally* – știi, când ies la o întâlnire dublă și partenerii lor pleacă împreună. Așa am pățit noi.

— Norocul tău! Am fost o companie mult mai plăcută decât Edwin. Și mai plăcut la vedere.

— Ah, iată și modestia!

— Chiar sunt modest. Nu fac decât să-ți arăt că îmi cunoșc valoarea. Nu e nimic în neregulă cu asta.

— Presupun că nu.

Termin ultimul chips și întreb:

— Și când ne-am întors la tine acasă, ce intenții aveai?

— Să te duc în șuturi la mașina ta și să te trimit acasă. Aveam o întâlnire cu niște vișine în ciocolată în seara aia și să mor dacă voiam să le împart cu tine.

— Termină, nu-i adevărat!

Își duce mâna la inimă.

— Jur! M-am dus acasă, am stat în livingul gol pentru că nu aveam mobilă în momentul acela și am mâncat cinci vișine în ciocolată în timp ce m-am uitat pe Twitter.

— Îmi vine greu să te cred. Nu pari genul de tip care se relaxează cu vișine în ciocolată.

— Păi, chiar sunt, răspunde el. Acelea sunt kriptonita mea. Aș face orice pentru ele și am cămara plină de cutii. Queen Anne's, mai exact, pentru că știu că asta urma să mă întrebi.

— Vorbești serios?

— Da! Nu mă crezi? Scrie-i lui Huxley!

— Nu-l bat la cap cu așa ceva.

— Bine, îi scriu eu!

Își scoate telefonul din buzunar și începe să tasteze. Apasă pe butonul de trimitere și apoi, cu un aer arogant, ia o gură din pahar. În curând, telefonul îi bâzâie pe masă. Nu se uită la răspuns. Pur și simplu, deblochează ecranul și-l întoarce spre mine.

JP: Sunt aici cu Kelsey. Nu crede că sunt obsedat de vișine în ciocolată. Pune-o la curent!

Huxley: Are cel puțin treizeci de cutii în cămară. E o obsesie. Mă uit la JP, care rânjește acum.

— Ți-am spus eu!

— Uau! Niciodată n-aș fi ghicit așa ceva despre tine.

— Uneori trebuie să cunoști pe cineva mai întâi, Kelsey, înainte să-l încadrezi într-o categorie. Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine. Rămâi pe aproape! Sunt convins că o să afli mai multe.

— Da, probabil așa va fi. Așa cum am aflat că nu te deranjează să te masturbezi cu alți oameni în casă.

Îmi face cu ochiul și zâmbește.

— Exact!

— Ce faci în seara asta? mă întreabă Lottie la telefon în timp ce termin rutina de îngrijire a pielii.

Dacă vă întrebați, mă spăl pe față, mă șterg cu prosopul, dau cu serul de noapte anti-rid, apoi cu o cremă hidratantă și

la final un strop de ulei de trandafir. Continui procesul aplicând loțiune pe restul corpului.

— Nimic special. Am luat cina singură din nou, a doua seară la rând. JP a avut o întâlnire cu cineva, așa că am comandat macaroane cu brânză și conopidă și asta a fost tot. Am de gând să citesc o carte în living, pentru că priveliștea orașului e superbă seara. Vreau să profit cât mai mult posibil.

— Sună... fascinant! Am o idee – când ajunge acasă, ce-ar fi să dai din nou buzna peste momentul lui masculin?

Da, i-am povestit ce s-a întâmplat seara trecută! A trebuit. E sora mea. Dar nu i-am povestit și despre prânz, pentru că n-am vrut să fie ciudat. A fost doar un prânz, nimic ieșit din comun, nimic care să merite explicat.

— Nu mă mai apropii niciodată de camera aia.

— Ei, după cât v-ați împuns în sfârcuri, nu poți să-mi spui că nu vrei să vezi cum e să te sărute JP. Acum e momentul. Sunteți singuri, împreună, ați putea face o încercare.

— Te-ai lovit la cap? Nu de-asta suntem aici și în niciun caz nu fac asta.

— Vrei să spui că nu-l dorești? Pentru că nu te cred. Frații Cane sunt croiți din alt material și e clar că există atracție între tine și JP. Află cât de grozav ar putea fi între voi!

— JP nu mă dorește în felul acela. Iar împunsăturile în sfârcuri nu au avut nimic sexual. Dacă ar fi existat ceva sexual, ar fi încercat ceva când stăteam călare pe pieptul lui. Și da, sigur, cred că e sexy, dar nu vreau să merg până acolo cu el. Nu caut o aventură de o noapte. Eu caut dragostea.

— Dacă seamănă câtuși de puțin cu Huxley, n-ai să vrei doar o noapte.

— El asta o să caute. Știi că nu are relații și nici măcar nu pricep de ce mai vorbim despre asta, fiindcă nu se întâmplă

nimic între noi. Toată tevatura din camera lui a fost un accident. N-am de gând să continui cu contactul fizic de orice fel.

— OK, dar spune-mi – cum a fost când l-ai împuns în sfârc?

Ciudat de plăcut!

Și când s-a dus șocul după ce m-a împuns și el, mi-a plăcut.

Cât de jucăuș era.

A fost o altă latură a lui și am apreciat-o. Dar trebuie să pun capăt nevoii insistente a lui Lottie de a mă face să-l privesc altfel pe JP.

— A fost simplu. Nu e ca și cum s-a aprins vreo scânteie magică între noi. A fost un moment scurt, stânjenitor și n-am mai vorbit după aceea despre asta. Ascultă la mine, nu se întâmplă nimic, așa că las-o baltă!

— Of! geme ea. De ce-mi spulberi visurile?

— Visurile tale? Ce naiba spui?

— Cupluri formate din frate-frate și soră-soră.

— Cred că n-ai spus-o în ordinea corectă.

— Știi ce vreau să spun, pufnește ea. Ar fi grozav dacă, surori fiind, am ieși cu doi frați!

— Tu nu ieși cu Huxley, te măriți cu el. Apropo, cum a fost întâlnirea pentru aranjamentele florale?

— Plictisitoare, zice ea. Huxley insistă pe ce e mai bun pentru nunta noastră, iar eu îi spun mereu că nu e necesar. Mi-a zis azi că vrea să aducă un designer italian ca să-mi facă rochia. I-am spus că e nebun și că mă pot duce la un butik din LA. Ar fi trebuit să vezi ce mutră scârbită a făcut! Ca și cum gândul că-mi pot cumpăra rochia e mult sub demnitatea lui. Ideea, Kelse, e că eu vreau doar să fiu măritată, nu-mi pasă de toate lucrurile astea ostentative.

— Dar lui Huxley îi pasă, nu?

— Da, răspunde tăgănat. Ceea ce înseamnă că ar trebui să accept și gata. Știi, nu a fost niciodată așa când am început farsa cu relația noastră.

— Hm, nu sunt de acord! Nu mai ții minte hainele de designer și lenjeria scumpă pe care te-a forțat să le porți? Oamenii nici măcar nu văd lenjeria, dar Huxley a insistat să porți ce a ales *el* și nimic din ce a cumpărat nu costa mai puțin de o sută de dolari *bucata*.

— A, cred că ai dreptate! Ceea ce-mi amintește, cum ți se par pijamalele acelea dintr-o bucată?

— O, Doamne, Lottie! Îmi plac la nebunie! Sunt foarte confortabile. Le-am luat cu mine ca să am în ce dormi.

— Stai... Asta ai luat la tine ca să porți la culcare?

— Da, de ce?

Pufnește în râs.

— OK, sigur, Kelsey, nimic nu o să se întâmple între tine și JP.

— Am adus un halat să pun peste ele. Ascultă, n-am să-mi sacrific confortul doar pentru că poate fi considerat indecent. Și n-am de gând să mă plimb așa prin casă. O să-mi pun mereu halatul.

— Dacă așa zici tu! Dar ascultă ce-ți spun, ai întâlnire cu Derek peste câteva zile. Dacă ești încurcată în vreun fel cu JP, te rog să nu-i rănești sentimentele lui Derek. Ellie m-ar omori.

— Știi că n-aș face asta. De fapt, abia aștept întâlnirea! Am adus câteva rochii pentru seara aceea. Poți să mă ajuți să aleg una.

— OK, bine! Hei, Huxley îmi face ochi dulci, așa că probabil o să închid.

— Șocant – o să faceți sex, ce altceva e nou?

— Pari invidioasă.

Nu, doar excitată.

— Distracție plăcută, surioară!

Închid telefonul și merg în camera mea să-mi iau cartea, o comedie romantică despre trei frați care se întorc în orașul de baștină ca să dea o petrecere aniversară pentru părinții lor, dar se dezlănțuie iadul când personalitățile lor intră în conflict și viețile amoroase le sunt puse la încercare. Am auzit numai lucruri bune despre cartea asta.

Mă întorc în living. Aprind becul, spațiul se luminează... și odată cu el și bărbatul care stă pe loc cu un pahar cu apă în mână, îmbrăcat doar cu pantaloni de trening.

— Doamne, FEREASCĂ SFÂNTUL! scot un urlet și mă clatin pe picioare. JP! pufnesc la el. Ce naiba faci de stai așa, pe întuneric?

Un zâmbet minuscul îi joacă pe buze.

— Luam niște apă.

Mă cercetează din priviri, admirându-mi halatul și picioarele goale.

— Tu ce faci?

— Voiam să citesc aici și să mă bucur de peisaj. Doamne, când ai ajuns acasă?

Încerc să-mi potolesc bătăile inimii în timp ce mă îndrept spre canapea.

— Acum vreo zece minute. N-am avut chef să te salut.

— Ce frumos din partea ta! Și voiai să aștepți aici, pe întuneric, ca să mă sperii?

— De unde era să știu că vrei să citești aici? Mi se pare ciudat că vrei să citești o carte și să te bucuri de peisaj, pentru că nu le poți face pe amândouă în același timp.

— Ba eu pot! îi răspund și ridic bărbia. Din când în când, ridic ochii din carte și mă bucur de priveliște, apoi mă întorc la citit.

— Cartea nu poate fi atât de bună dacă ridici ochii din ea.
Respir adânc și răsuflu prelung.

— Există vreun motiv pentru care stai aici și nu te retragi
în spațiul tău?

— Am o întrebare pentru tine.

— O, te rog, încântă-mă cu întrebarea ta! Îi spun și mă
așez picior peste picior.

Întoarce ochii spre picioarele mele doar o clipă, pe urmă
se uită în pământ.

— Am fost invitat vineri seara la un bal la primar acasă.
Nu sunt sigur dacă ai vrea să vii.

Iar mă invită în oraș.

Mă rog, nu mă invită la o întâlnire, ci doar să petreacă
timpul cu mine și aș minți dacă aș spune că ideea asta nu mă
bucură.

Dar... la naiba! În vinerea aceea sunt ocupată.

— Vineri seara? Întreb cu o grimasă. Atunci am întâlnire
cu Derek. Nu vreau să-l las cu buza umflată.

JP își ia o mină crispată și întreabă:

— Întâlnire, zici? Încă mai ieși cu tipul ăla?

— Păi, având în vedere că în perioada asta ies la întâlniri,
aș zice că da. Dar, dacă e vorba de serviciu, pot să întreb dacă
Derek poate reprograma.

— Nu e! Du-te la întâlnire! Găsește-ți dragostea! Sunt
sigur că o să fie bărbatul visurilor tale.

Din tonul lui tăios și felul în care pune capăt conversa-
ției, e clar că a trecut de la JP care „se încălzea” la JP cel
morocănos.

— Nu e nevoie să fii nemernic, JP!

— Nu credeam că asta sunt.

Strâng cartea mai tare.

— Sarcasmul tău e inconfundabil.

— Îmi pare rău că așa vezi lucrurile.

— Nu așa le văd, JP, așa te porți.

— Și ce vrei să fac? Să dau o petrecere că ai, în sfârșit, o întâlnire?

— Hei! îi spun, simțindu-mă insultată. Nu-mi arunca în față chestia asta!

— Ce să-ți arunc în față?

Își trece mâna prin păr și văd cum i se contractă mușchii de nervi. Păi, ghici ce, și eu am nervi!

— Faptul că nu ies la multe întâlniri. A fost o lovitură sub centură să folosești cuvintele „în sfârșit”.

— Iisuse Hristoase, o să analizezi toate propozițiile pe care le spun?

— Nu, dar dacă ești nepoliticos cu mine, o să-ți atrag atenția.

— Nu sunt nepoliticos. Doamne, nu mai fi așa de sensibilă!

— Eu, sensibilă? Întreb și arăt cu degetul în piept. Cum sunt sensibilă? Tu ești cel care are mai multe schimbări de stare decât Tarzan legănându-se cu liana. Pentru Dumnezeu, nu pot să țin pasul cu tine! Acum câteva clipe, eram în regulă, iar acum ești răutăcios. Asta pentru că nu pot merge cu tine la bal? Am o veste pentru tine, JP, oamenii au nevoie să fie anunțați în prealabil.

— Nu te flata singură! îmi spune și se întoarce spre camera lui.

— De ce te porți așa?

— Așa, cum?

— Ne simțeam bine. Am luat un prânz grozav, am comunicat bine, iar acum mă respingi.

— Cum vrei să mă port? Vrei să mor de entuziasm pentru întâlnirea ta?

Vreau să fie normal.

Vreau să nu mă mai îndepărteze.

Vreau să... să... Doamne, sunt atât de nervoasă, încât nici nu mai gândesc limpede!

Vreau doar să-l fac să înțeleagă. Când vede că nu răspund, dă să plece, dar nu, nu-i las opțiunea asta.

Vom discuta despre asta.

Și o vom face chiar acum.

Arunc cartea pe măsuta de cafea și mă îndrept spre el. Îl iau de mână, îl trag spre canapea și-l forțez să se așeze.

— Ce naiba faci?

Niciun răspuns. Nu merită răspunsuri. Îl împing la loc pe pernă și mă așez în poala lui.

— Of, Kelsey!

— Nu mă ridic de-aici până nu-ți schimbi atitudinea.

Poftim, descurcă-te!

— E încă o încercare de-a mă prinde în capcană?

— Da! Și să nu-ți vină vreo idee. Nu încerc să fac nimic... cu tentă sexuală, dar, la cum te cunosc, poziția asta e satisfăcătoare pentru tine, așa că o să stau aici, în poala ta, până vorbești cu mine fără tonul ăla sarcastic.

— S-ar putea să dureze ceva timp, îmi spune și soarbe apă din pahar.

Îi iau paharul și-l pun pe măsută. Îl împing pe canapea cu cealaltă mână.

— Doamne, nu știam că ești dominatoare. Uite un detaliu neștiut!

— Taci! Îi spun. Doamne, ce enervant ești!

— Și totuși alegi să rămâi în compania mea.

— Aleg pacea, iar asta înseamnă să te conving să nu mai fi nemernic. Așadar... spune-mi ceva despre tine.

— Ce anume? mă întreabă și ridică o sprânceană.

— Spune-mi ceva, orice. Acum începem să ne cunoaștem mai bine. Consideră că e o activitate de apropiere între angajați. Hei, OK... ce-ar fi să-ți spui două adevăruri și o minciună? Știi, ca în jocul acela de spart gheața.

— Ți se pare că sunt genul care joacă astfel de jocuri?

— Fă-mi pe plac, te rog! îl implor.

Mă cercetează din priviri și-l văd oscilând între a spune ceva sarcastic și a ceda în fața rugăminților mele. Dacă refuză, o să-l implor în continuare. Vreau ca lucrurile să fie măcar acceptabile între noi, de dragul relației profesionale.

Mai aștept câteva secunde, pe urmă...

— Bine! începe cu un oftat, pe urmă se scarpină în obraz. Două adevăruri și o minciună... OK! Ce zici de asta? Odată, am făcut scufundări cu balene. Cred că am cea mai grozavă slujbă din lume. Și iarna e anotimpul meu preferat.

— Păi, e ușor. Scufundările cu balene par să fie o activitate de oameni bogați, deci e adevărat. E clar că-ți place slujba ta, așa că... iarna nu e anotimpul tău preferat, ceea ce e logic, fiindcă ești băiat născut și crescut în California.

— *Ăăăăă*, greșit! spune el și scoate un bâzâit.

— Serios? Nu ai fost niciodată la scufundări cu balenele?

— Nu, am înotat cu balenele. În Mo'orea, o insulă din Polinezia Franceză, mai exact. E un sanctuar pentru balenele cu cocoașă. Una dintre cele mai frumoase vacanțe din viața mea.

Mârâi de frustrare.

— JP, dacă nu mă iei în serios...

— Cîc spune că nu te iau în serios?

Încerc să cobor din poala lui, dar mă prinde de coapse și mă ține pe loc.

— Am spus două adevăruri și o minciună.

Complet șocată, îi spun:

— Vrei să spui că-ți detești slujba?

— Da! Asta spun, răspunde simplu.

— Dar... faci să pară că-ți place. Nu înțeleg. Ai propria companie împreună cu frații tăi, lucrezi cu ei în fiecare zi, ai propriul program și poți să stai în locuri ca acesta.

Arăt cu mâna spre cameră.

— Ce poate să nu-ți placă?

Clatină din cap și răspunde:

— Da, nu mă așteptam să înțelegi!

Încearcă să mă mute, dar de data asta eu sunt cea care rămâne pe loc.

— Stai așa! Îi spun și-i pun degetele pe piept. Vorbești serios, chiar o detești?

— De câte ori trebuie s-o spun?

— Îmi pare rău! Îi răspund. Doar că sunt nedumerită. Ai lăsat o impresie foarte convingătoare că-ți place. De ce o detești?

— Lasă-mă să te întreb ceva – ție ce-ți place la slujba ta?

— Păi, în afară de faptul că am propria afacere și de complicațiile urcușurilor și coborâșurilor, îmi place pentru că simt că ajut și eu cu ceva ca să facem lumea mai bună. Sunt studii care prezintă în detaliu cât de terapeutic poate fi procesul de organizare a spațiilor și cum poate să fie o tehnică de calmare pentru oamenii care trăiesc și muncesc în spațiile respective. În plus, popularizez ideea de sustenabilitate, or asta face ca slujba mea să merite tot efortul.

— Simți că schimbi ceva în lume.

Dau aprobator din cap.

— Eu nu mă recunosc în asta. Nu cred că fac nimic în viața asta afurisită care să aibă vreo valoare. Desigur, am bani, mai mulți decât oricare dintre noi sau din familia noastră ar putea cheltui într-o viață de om, iar banii continuă să

vină și să se înmulțească. Nu am cum să-i opresc, pentru că nu-i pot opri pe frații mei. Ei vor să cucerească lumea, iar eu doar particip din oficiu.

— Dar nu sunteți oameni lacomi după bani. Faceți multe donații către organizațiile din LA. Sunteți lideri în imobiliare când vine vorba de practici de afaceri – mai puțin chestia cu Lottie, „logodnica falsă” –, dar sunteți oameni cinstiți și vrednici de încredere. Nu faceți rău nimănui.

— Da, dar nu ajutăm pe nimeni. Ne ajutăm doar pe noi înșine.

— Nu-i adevărat! îl contrazic. Lottie l-a întrebat pe Huxley, la începutul relației lor, de ce mai muncește. A spus că are toți banii de care ar putea avea nevoie, dar continuă pentru că, dacă n-ar munci, dacă nu s-ar extinde, oamenii care se bazează pe el nu și-ar permite să-și întrețină familiile. Muncește pentru ca și angajații să poată munci mai departe.

— Huxley poate s-o spună pentru că e adevărat, dar slujba mea nu aduce recompensele pe care le primesc Huxley și Breaker. Eu sunt doar mascota pentru relațiile cu publicul. La naiba, sunt zile în care n-am nimic de făcut! Singurul motiv pentru care lucrezi cu mine este că numai eu aveam timp să iau sarcini în plus, ceea ce nu e mare lucru fiindcă tu oricum le faci pe toate aproape singură. Eu primesc un salariu, dar îl primesc pentru nimic.

— Unii s-ar bucura să fie așa, știi, mai ales să primească salariul tău.

— Da, dar când trebuie să te ridici la nivelul reputației fraților tăi, e crunt.

Fără să-mi dau seama, îl mângâi pe piept și spun:

— Înțeleg chestia asta.

Încerc să mă ridic din poala lui, pentru că vorbește – în sfârșit –, dar mă oprește din nou. OK, nu e gata să-mi dea drumul, e în regulă!

— Atunci, pot să te întreb ce ți-ai dori să faci?

Ridică din umeri.

— Încă mai încerc să aflu.

— Ai fi dispus să părăsești compania?

Clatină din cap.

— Nu, frații mei depind de mine. Sunt oameni foarte discreți și nu au încredere în nimeni. Dacă aș pleca, ar trebui să preia și responsabilitățile mele. N-ar angaja pe cineva din afara familiei pentru asta.

— Dar nu e logic. Nu ești fericit.

Ridică din umeri.

— Poate asta e viața mea. Nefericită.

— Nu e corect față de tine.

— Păi, Kelsey, uneori viața nu e corectă.

Iată și pesimistul!

— Nu e nevoie să treci prin purgatoriu ca să-i ajuți pe frații tăi. Sunt sigură că, dacă ai vorbi cu ei, ar vrea să știe că nu ești fericit.

— Așa s-ar crede, bombăne el și râsuflă adânc.

Acum încearcă să mă mute, dar, în jocul de du-te-vino pe care îl tot jucăm, eu sunt cea care stă pe loc de data asta.

— Trebuie să spun și eu două adevăruri și o minciună.

— Exact!

Se sprijină din nou de canapea și așteaptă. Văd că i s-a schimbat starea din nou – de fapt, nu sunt sigură că a fost vreodată altfel decât cătrănit. Dar în loc să fie morocănos, a stat de vorbă cu mine. Se pare că mai am mult de muncit cu el.

— Care sunt cele două adevăruri și minciuna?

Pe un ton vesel, îi spun:

— Dacă tot ai întrebat...

Își dă iar ochii peste cap.

— Să vedem! Îmi place să colecționez magneti. Mereu am spus că o să iau un magnet din toate locurile noi în care merg, dar n-am fost în prea multe locuri, așa că e o colecție tristă. Am o plantă în apartament pe care o păstrez din facultate. O cheamă Boris și avem o înțelegere, eu o ud mereu și ea nu moare. Și plănuiesc ce culoare va avea lenjeria mea intimă în fiecare zi a săptămânii. În weekend, e la liberă alegere. Și, înainte să întrebi, luna e roșie. Marți e roz. Miercuri e neagră. Joi e verde, pentru că am auzit odată că verdele e pentru zilele de joi fiindcă atunci se fac banii și atunci ar trebui să muncești cel mai mult. Iar vineri port alb.

Tace. Clipește.

Și se scarpină în obraz.

— Toate au fost detaliate. Sincer să fiu, e îngrijorător cu câtă ușurință le-ai scos pe gură. Mă face să cred că ești agent secret.

Ridic din sprâncene.

— Ai face bine să ai grijă!

Se gândește puțin la răspunsurile mele.

— Prima pare a fi o chestie pe care ai fi în stare s-o faci, dar ai doar vreo... cinci magneti.

— Mai exact, patru. Dar tot e o colecție.

— Și o plantă pe nume Boris pare să ți se potrivească, dar la fel e și cu lenjeria, deși cred că ai încurcat zilele săptămânii, așa că în loc să fie albă vinerea, e neagră, pentru că în general e zi de ieșit la întâlniri.

Rămân cu gura căscată și ochii holbați.

— De unde naiba ai știut?

— Oi fi tu în stare să găsești repede răspunsuri, dar eu depistez minciunile de la o poștă. Ești o tipă romantică și ieși la întâlniri, așa că presupun, dată fiind inocența ta, că a purta negru vinerea seara, seara întâlnirilor, e ceva îndrăzneț pentru tine. E logic.

Îmi încrucieșz brațele la piept și întreb:

— OK, și care e ordinea în care port lenjeria?

Se oprește o clipă și ridică degetele.

— Luni e albă, ca să începi săptămâna într-un stil proaspăt. Marți e roz, pentru că ești genul de fată care are multă lenjerie roz și se potrivește pentru o zi de marți. Miercuri e roșie pentru că e ziua grea de la mijlocul săptămânii. Joi... ei bine, aici e la ghici. Parcă îmi vine să cred povestea cu ver-dele și banii, deci o să spun că așa rămâne. Și negru vinerea. În weekend, probabil că porți lenjerie distractivă. Ca o pereche de tanga roz cu o inimioară.

Când nu spun nimic, mă întrebă:

— Am dreptate, nu-i așa?

Cobor din poala lui și chiar mă lasă de data asta.

— Din păcate, da!

Chicotește și, cu toate că mă enervează că sunt atât de previzibilă, mă bucur că a găsit ceva amuzant.

— Dar să știi că nu sunt chiar așa de inocentă.

— Sigur!

Se ridică de pe canapea și își netezește pantalonii înainte de a lua un pahar cu apă.

— Nu sunt! îi răspund și mă ridic. Am făcut o mulțime de lucruri nu tocmai inocente în viața mea.

Se întoarce spre mine.

— Cum ar fi?

Da, Kelsey... cum ar fi?

Cum se face că nu-îni vine nimic în minte? Fac destule lucruri care n-ar fi considerate inocente.

— Recunoaște, ești cât se poate de inocentă!

Dă să plece, dar strig după el:

— Vibrator!

Colțurile gurii i se ridică după ce se întoarce din nou cu fața la mine.

Îni netezesc halatul și-l strâng mai tare pe corp.

— Am un vibrator. Poftim, asta nu-i o chestie inocentă!

— Ce fel de vibrator?

— Știi tu... unul care vibrează, îi răspund, urându-mă din răspuțuri. E roz.

— Normal că e roz! chicotește el. Nu e inocent, Kelsey. Aproape toate femeile au un vibrator. Și, dacă e să ghicesc, probabil îl folosești în fiecare miercuri pentru că se potrivește cu lenjeria roșie.

Doamne! De ce are iar dreptate?

Ajunge la bucătărie și-și umple paharul din nou.

— Recunoaște, ești cât se poate de inocentă! Dacă nu se vede din lenjeria aranjată pe zile, atunci se vede din faptul că nu-mi poți spune – în detaliu – ce fel de vibrator e.

— E roz! strig și ridic mâinile în aer. Ce altceva mai vrei de la mine?

Se sprijină cu mâinile de blatul din bucătărie și se uită la mine cu ochii verzi umbriți de sprâncenele negre.

— Viteza pulsațiilor, setările, grosimea, lungimea și anele. Vreau să știu dacă ți-a fost prea frică să te uiți măcar la un vibrator cu stimulator pentru clitoris sau ai luat un băț oarecare.

Strâng din buze.

— Asta ai luat, nu-i așa?

— Ce contează ce fel de... ăăă, viteză a pulsațiilor are?
Mă masturbez, așa că nu sunt inocentă.

Își trece mâna peste față și o ia spre dormitor.

— OK, Kelsey!

— Hei! strig după el, dar nu se întoarce.

Toată viața mi s-a spus că sunt inocentă și chiar m-am străduit să scap de eticheta asta – fiindcă nu-mi place –, dar nu accept ca el să creadă asta. Așa că îmi desfac halatul și-i dau drumul pe podea.

— Ținuta asta ți se pare inocentă? îl întreb.

— Un halat e inocent, răspunde fără să se întoarcă.

— Nu port halat.

Se oprește și se întoarce încet. Port pijamaua neagră din dantelă. E formată dintr-un maiou cu decolteu adânc, strâmt pe talie, și pantalonași asortați, cu șlițuri înalte care se desfac la cea mai ușoară briză. E cel mai confortabil articol de îmbrăcăminte pe care îl am, dar și cel mai sexy.

Îmi aruncă o privire insistentă, plimbându-și ochii de la degetele de la picioare în sus, spre talie, și oprindu-se la pieptul meu, unde știu că decolteul îi oferă un spectacol pe cinste. Când mă privește în ochi, își umezește buzele, iar expresia lui seamănă cu cea a lupului mare și rău, nu doar cu a unei simple cunoștințe.

— De ce naiba porți chestia aia? întrebă în cele din urmă.

— Asta port noaptea. E doar una dintre multele piese pe care le am în dulap.

— Păi, îți sugerez să te schimbi, spune și se întoarce iar cu spatele.

— Pardon? îl întreb și alerg după el. Cum adică să mă schimb?

— E indecentă, Kelsey!

Indecentă?

Chestia *asta* e indecentă?

Asta vine din partea unui bărbat care se plimbă prin apartament fără cămașă și doar cu o pereche de pantaloni scurți pe el. Am avut amabilitatea de a privi doar în sus, dar știu cu toții că JP nu poartă chiloți pe sub pantalonii ăia, și da, văd... lucruri. Așadar, dacă eu sunt indecentă, el ce naiba e?

— În apartamentul ăsta se acceptă standardele duble, iar eu n-am aflat încă? îl întreb. Pentru că sunt destul de sigură că sunt mai acoperită decât tine.

Merge mai departe și mă ignoră.

Așa că ieșesc pasul și, când ajung destul de aproape, îl trag de umăr ca să-l forțez să se uite la mine. Dar se întoarce atât de repede, încât mă lipește de perete, cu o mână pe șold și cu cealaltă ținând paharul cu apă. Îl sprijină de perete.

Ochii lui mă fixează ca niște lasere fierbinți.

— C-ce faci? îl întreb cu răsuflarea tăiată.

— Mă ispitești, Kelsey, și nu-mi place chestia asta.

— Cum te ispitesc? Eu doar... îți arăt că nu sunt fata inocentă de la țară, cum crezi tu.

Se apleacă să pună paharul pe podea și, când se ridică iar, pieptul lui e atât de aproape, încât simt căldura pe care o emană. Mă învăluie într-o strânsoare neașteptată. Holul se cufundă în întuneric, iar prveliștea strălucitoare a orașului e doar o amintire îndepărtată când își apleacă fața și ne privim în ochi.

Mâna care mă ține lipită de perete a alunecat sub șlițul pantalonilor mei, așa că își ține palma direct pe carne, iar degetul mare s-a oprit chiar pe încheietura coapsei. Atingerea subtilă, aproape imperceptibilă, îmi blochează aerul în plămâni.

— Ai fi putut să alegi orice pijamale să iei cu tine, dar tu ai luat-o pe asta.

Își trece degetele de-a lungul gâtului, chiar deasupra decolteului.

— Așa că, dacă n-ai de gând să te culci cu cineva de care nu știu cât stai aici, înseamnă că ai adus pijamaua asta tocmai fiindcă știai că o să-ți petreci nopțile în apartamentul ăsta cu mine.

— Nu are nicio legătură cu tine, ci doar cu confortul meu.

Mâna îi alunecă mai tare pe sub șliț, iar degetele lui mă cuprind de talie, lăsând urme pe piele.

— Deci vrei să spui că, dacă ai fi împărțit apartamentul cu Huxley, ai fi purtat chestia asta?

— Nu! răspund înainte să-mi dau seama.

La naiba!

Adevărul este că... nu m-aș fi îmbrăcat așa dacă era Huxley aici. Când am mai rămas peste noapte la ei acasă, am purtat mereu ceva respectuos, pentru că nu vreau să mă plimb în pijamaua asta prin fața viitorului meu cumnat. Ar fi... ciudat.

Dar chiar port ce port din cauza lui JP?

Nu! Am purtat-o fiindcă e confortabilă.

— Adică... n-aș purta asta în preajma lui fiindcă...

— Fiindcă nu e singur.

Mâna lui JP mă mângâie pe o parte și aproape mă scurg pe podea. Doamne, a trecut atâta vreme!

Atâta vreme de când nu m-a mai atins un bărbat! Când JP, un bărbat extrem de sexy, se apropie de mine, îmi pierd orice urmă de gând inteligent.

— Ai purtat chestia asta ca să mă ispitești, recunoaște!

Lasă capul în jos până stăm obraz lângă obraz și mișcă mâna de pe umăr către una din baretele de dantelă. Se joacă puțin cu ea, iar degetele lui netezesc delicat dantela cu model complicat.

— De-asta tot vii după mine să vorbim, pentru că asta îți dorești, Kelsey.

— Nu-i adevărat! Îi spun, dar vocea îmi sună răgușit.

Trage de baretă către marginea umărului.

— Ești o mincinoasă ordinară! Îmi șoptește la ureche, chiar înainte să-mi dea bareta peste umăr până cade și materialul din jurul sânilor abia se mai ține.

Ar trebui să plec.

Să-i spun să înceteze.

Dar... nu o fac.

Pentru că știu în adâncul sufletului că, deși JP nu e bărbatul potrivit pentru mine, pentru că deși nu e genul care să aibă relații, nu pot să nu recunosc că sunt atrasă de el. Nu pot să nu mă las vrăjită de el.

Și nu pot să nu vreau mai mult.

Mai mult în clipa asta.

Cu gura tot la urechea mea, își trece degetul peste claviculă.

— Strălucești, Kelsey. Respiri neregulat, corpul tău tânjește după mai mult și știu cât se poate de sigur că, dacă ți-aș desface picioarele, ți-aș găsi sexul umed, implorând după mine.

Închid ochii strâns și îi analizez cuvintele, cuvinte pe care nu mi le-a spus nimeni până acum.

Niciodată.

În toată viața mea.

Și totuși, mă ating atât de profund, încât simt cât de pătrunzătoare sunt. Știu că are dreptate. Știu cât de bucuros ar fi dacă ar înfige două degete înăuntrul meu.

— Spune-mi că e adevărat.

Niciodată.

N-am să-i dau satisfacția asta.

Nu pot.

Nu m-ar lăsa să uit toată viața.

Așa că țin gura închisă.

— Așa vrei să fii, Kelsey? mă întreabă, trecându-și nasul peste obrazul meu. Nu vrei să fii sinceră?

Degetele îi alunecă în jos pe piept, spre sânul aproape expus. Îmi țin respirația când se opresc deasupra materialului lejer, iar în mintea mea e un iureș care-l imploră să tragă de material și să ducă sânul la gură.

— Ai sfârcul întărit.

Trece ușor de tot cu degetul peste el – atât de repede, încât abia îl simt –, dar e de ajuns ca să scot un geamăt aproape insesizabil.

— Hm! îmi șoptește la ureche. Așa credeam și eu.

Pe urmă mă ia de mână și o strecoară pe sub materialul larg de pe șold, oprind-o exact deasupra pubisului.

— Spune-mi, Kelsey, ți-ai adus vibratorul aici?

Clatin din cap, gata să mă înec cu salivă.

— Mare greșală! exclamă.

Îmi împinge mâna în jos până când îmi ating sexul cu degetele.

— Futu-i! șoptesc.

— *Futu-i*, într-adevăr, scumpo! spune el și îmi acoperă mâna cu palma, dirijând-o în așa fel încât să-mi maseze clitorisul.

În acest moment, deja nu mai dețin controlul, așa că îi las mâna să o miște pe a mea. Desfac picioarele.

— Exact, fă-mi loc! Spune-mi, cât de umedă ești?

Răsuflând greoi, îi răspund:

— Foarte umedă.

Extrem de umedă.

Destul încât nu mi-ar lua mai mult de un minut să-mi provoc un orgasm.

Vocea, mâinile și gesturile lui posesive, toate mă excită și mă pregătesc pentru ceea ce urmează.

Și îmi doresc acest lucru, orice ar fi!

Îmi mușcă ușor lobul urechii – *da, exact așa, mai vreau* –, și îmi scapă un geamăt de pe buze. Vreau mai mult. Vreau să-i simt mâinile. Buzele. Și...

Își scoate mâna din pantalonii mei și o sprijină de perete.

Deschid ochii brusc și, când se depărtează, mă privește în ochi și-mi spune:

— Ți-am zis naibii că minți!

Pe urmă, cu pieptul fierbinte lipit de al meu, îmi ia degetele și le bagă în gură. Își trece limba peste ele, lingând excitația, după care le scoate cu zgomot.

O, Doamne!

Se îndepărtează și mă lasă ca o baltă pe perete.

— Dacă mă mai minți, nu o să-ți placă ce se va întâmpla data viitoare.

Își linge buzele, acoperite de gustul meu, pe urmă își ia paharul, se întoarce în camera lui și închide ușa după el. *Futu-i. Mama. Mă-sii!*

Alunec încet pe perete până ajung pe podea. Încerc să-mi trag sufletul în timp ce inima îmi bate cu putere, iar clitorisul îmi zvâcnește, tânjind după eliberare.

Ce... ce-a fost asta?

Mă uit la ușa lui și încerc să înțeleg, dar creierul meu nu știe decât că... trupul meu vrea mai mult.

Trupul meu *îl vrea*.

Trupul meu vrea să dea buzna pe ușa lui, să se dezbrace și să-l lase să preia controlul.

Îmi ridic bareta la loc pe umăr și încerc să mă ridic pe picioarele nesigure. Mă ajut de perete, apoi îmi iau lucrurile și mă întorc în cameră, complet zdruncinată. Nu voi citi nimic în seara asta.

Corpul meu îl dorește, dar știu sigur că inima mea nu-l vrea. Nici inima lui nu mă vrea pe mine.

Am văzut ruleta de femei de pe telefonul lui, deci știu că sunt doar un mic prag în încercarea de a-și găsi plăcerea.

Nu e omul potrivit pentru mine. E genul de bărbat care îți poate oferi un orgasm pe care nu-l mai uiți toată viața, dar care îți frânge inima cu timpul.

Dorința este o dependență.

Dar, pentru mine, dragostea e mai importantă decât dorința, iar eu caut dragostea...

Kelsey: Lottie, lucrurile nu merg bine.

Lottie: Ce vrei să spui?

Kelsey: Trebuie să juri că nu-i spui nimic lui Huxley!

Lottie: Normal că nu-i spun! E o formă de preludiu să-i ascund detalii nevinovate. Îl scoate din minți. Așa că, te rog, mai spune-mi secrete!

Kelsey: Aproape am avut orgasm cu JP.

Lottie: POFTIM?

Kelsey: Știu! Doamne, e mult de povestit, dar până să-mi dau seama ce se întâmplă, m-a lipit de perete și m-a forțat să-mi masez clitorisul. Am făcut-o, iar el mi-a supt degetele.

Lottie: Ce mama naibii se întâmplă acolo? În plus, și Huxley mi-a făcut la fel pe vremea când ne detestam, mai ții minte? Ti-am povestit. E cel mai sexy lucru din lume.

Kelsey: Aproape am avut orgasm când a băgat degetele în gură. De ce... de ce se întâmplă lucrurile astea?

Lottie: Ți-am zis să nu porți pijamaua aia!

Kelsey: Nu mă ajunți deloc. Lottie, știu că nu e bărbatul potrivit pentru mine, o știu în adâncul sufletului. Dar, Doamne, aseară nu m-aș fi putut opri nici dacă aș fi vrut! Are o putere asupra mea și mă trezesc că mă las în voia atingerii lui. În clipa aceea, am uitat complet cine sunt.

Lottie: O spui de parcă ar fi un lucru rău.

Kelsey: Păi, este! Nu vreau o aventură de-o noapte. Vreau să găsesc dragostea. JP nu e bărbatul care oferă orgasme și tovarășie.

Lottie: De unde știi? L-ai întrebat vreodată?

Kelsey: Ești nebună? Nu l-aș întreba niciodată așa ceva. Pe lângă asta, el nu vrea decât aventuri de-o noapte. Toți știu asta. Pentru el, sunt doar o pradă ușoară. Stăm singuri în aceeași casă... Era inevitabil.

Lottie: Cred că JP ascunde mai multe decât știi tu.

Kelsey: Așa este, dar când e vorba de relații, crede-mă, știu mai bine. "respirații adânci" Trebuie doar să mă concentrez. M-am lăsat distrasă o clipă și da, a fost plăcut, dar am întâlnire cu Derek vineri. Trebuie să mă concentrez la asta.

Lottie: Da, dar nu uita ce ți-am spus – dacă există posibilitatea să începi ceva cu JP, nu ieși cu Derek! Nu vreau să-l faci să sufere!

Kelsey: Știu! Promit că nu se întâmplă nimic între mine și JP. A fost o clipă de slăbiciune. Mă bucur că am vorbit despre asta. Acum pot să trec mai departe. Mă simt mai bine.

Lottie: Ești sigură?

Kelsey: Absolut convinsă.

Capitolul doisprezece

JP

STAU ÎN DREPTUL BLATULUI DIN BUCĂTĂRIE, CU O ceașcă de cafea în mână, sprijinit de dulapuri, și port doar niște pantaloni de trening când intră Kelsey. S-a machiat, și-a aranjat părul perfect, lăsat liber pe umeri, și s-a îmbrăcat cu pantaloni negri cu talie înaltă și o bluză albă pe sub care se vede un neglijeu alb. Ca să-mi tragă și un șut în sculă, s-a dat cu un ruj roșu-închis care știu că se asortează cu chiloții.

Arată al dracului de delicios și, cu toate că pretinde că nu mă ispitește, rujul acela roșu spune altceva după discuția pe care am avut-o aseară.

La naiba! Mi-am pierdut controlul. Îmi tot spun că trebuie să o evit. Acesta era planul când am ajuns aici, în apartament, dar mi s-a strecurat pe sub piele. Când mi-a cerut scuze, gestul ei a însemnat ceva pentru mine. De-asta am invitat-o la prânz. M-am gândit că, dacă îi arăt o latură mai blândă, s-ar putea să-și schimbe părerea despre mine. Și, furtu-i, a funcționat! Dar seara trecută, când a spus că tot vrea să iasă la întâlnire, a înghețat iadul cu totul.

Și pe urmă s-a așezat naibii în poala mea! Toată stăpânirea de sine a zburat pe ferestrele mari cât peretele. M-am agățat de orice ca să nu o dezbrac și să-mi îngrop capul între picioarele ei.

De acolo, am intrat în picaj. Habar n-am cum am ajuns s-o lipesc de perete și să-mi apăs degetele în pielea ei catifelată, dar când am văzut cum îi cade masca degajată și bine fixată a fost unul dintre cele mai sexy lucruri pe care le-am trăit vreodată.

Am lăsat-o pe hol, cu gustul ei pe limbă, și m-am retras în dormitor. Pe urmă, am scăpat de energia acumulată la duș. Băga-mi-aș, ce gust grozav avea și n-am idee cum am fost în stare să plec de lângă ea după ce l-am simțit pe limbă! Voiam mai mult. Voiam să mă pun în genunchi și s-o venerez.

Iar în dimineața asta, când o văd pregătită de o zi de muncă, tot ce s-a întâmplat aseară îmi stă pe creier.

— 'Neața! îi spun când intră în bucătărie.

Ridică ochii de la brățara pe care încearcă să și-o prindă pe încheietură.

— Bună dimineața! îmi răspunde încet.

Pun cafeaua pe blat și întind mâna spre ea.

— Lasă-mă să te ajut, îi zic încet și apuc încheietoarea micuță.

— O, mulțumesc! exclamă, uimită de gestul meu.

Nu pot s-o condamn. Când a spus că toanele mele zboară în toate direcțiile ca Tarzan pe liană – parcă așa s-a exprimat –, nu se înșela. Am fost când sus, când jos. Dau vina pe neputința mea de a-mi controla furia care mă apucă zilnic. Furia că l-am pierdut pe tata – *prietenul meu cel mai bun* –, furia din cauza slujbei și a faptului că-mi place fata asta, chiar îmi place al dracului de mult, dar n-o pot face să mă privească așa cum mi-aș dori.

Îi prind brățara fără să mă grăbesc și, după ce mă asigur că e fixată pe încheietură, mă opresc o secundă cu degetele pe pielea ei, pe urmă mă întorc la ceașca de cafea.

Ridică ochii la mine și face încet un pas în spate. Dau din cap spre cuptor.

— Micul tău dejun e acolo.

— Micul meu dejun? Întreabă nedumerită. Ai comandat?

— Nu!

Întind mâna după batonul meu proteic.

— M-am trezit devreme, pentru că n-am putut să dorm, așa că ți-am pregătit micul-dejun așa cum îți place ție, cu tot cu fasole.

— De ce... de ce ai face așa?

Pentru că vreau să crezi că sunt un tip de treabă, în ciuda felului în care mă port.

Vreau să vezi că te plac, dar mi-e teamă s-o spun, pentru că există șansa să-mi răzi în nas.

Vreau să-mi dai o șansă.

Să ieși cu mine la întâlniri...

— Știi, Kelsey, un simplu „mulțumesc” ar fi de ajuns.

Cu batonul în mână, mă gândesc să mă duc în cameră să mănânc, dar, ce naiba, ea miroase frumos, iar eu sunt masochist. Așa că mă așez la masa din sufragerie, unde i-am pregătit deja un loc.

O aud cum se mișcă prin bucătărie, cum își ia micul-dejun și, când se întoarce să stea la masă cu mine, observă suportul de farfurie. Întoarce din nou ochii aceia căprui spre mine.

Îi răspund înainte să mă întrebe:

— Mă plictisesc de dimineață.

Se așază agitată și pune farfuria pe masă. După ce-și întinde șervetul în poală, se uită la mine și spune:

— Mulțumesc pentru micul-dejun!

— Cu plăcere! Îi răspund și ridic picioarele pe scaunul de lângă mine.

Simt că mă urmărește cu privirea când desfac ambalajul batonului. Ridic ochii într-un târziu și o întreb:

— Pot să te ajut cu ceva?

— Sunt doar nedumerită, atâta tot. Aseară îmi s-a părut că ești supărat pe mine, iar acum mi-ai pregătit micul-dejun... Nu știu cum să procesez situația.

— Nu eram supărat pe tine aseară.

— M-ai amenințat!

— Isuse Hristoase! exclam și îmi dau ochii peste cap. Nu a fost o amenințare, a fost mai degrabă... un avertisment.

— Deci m-ai avertizat aseară! Și, dacă așa stau lucrurile, poate ar trebui să te avertizez și eu pe tine.

Cred că urmează ceva tare.

— OK, în ce privință vrei să mă avertizezi?

— Păi... n-ar trebui să umbli la bustul gol.

— A-haa! răspund tărăgănat. Și ce-o să se întâmple cu mine dacă e așa?

Își înfige furculița în ouă.

— Nu vrei să știi.

— Ba vreau. Chiar vreau să știu!

— Bine! zice și ridică din umeri. Dacă umbli pe aici fără o bluză pe tine, așa o să fac și eu.

Îmi scapă un hohot de râs zgomotos.

— Și tu consideri că asta e o pedeapsă?

Mă uit la pieptul meu gol și din nou la ea.

— Acum nu port nimic, așa că te rog, Kelsey, poți să mă pedepsești. Scoate-ți bluza aia apretată! Arată-mi bunătățile!

— Îh! zice și își dă ochii peste cap. De ce ești așa de ne-suferit? Încerc doar să fac ca lucrurile să fie confortabile

între noi, dar tu ești ori furios, ori mă tachinezi, ori... mă rog... știi tu.

— Nu știu. Te rog, termină propoziția!

Mă fixează cu o căutătură.

— Păi, tu... mă atingi într-un mod intim.

— Abia dacă te-am atins aseară. Și, corectează-mă dacă greșesc, dar mi s-a părut că-ți place.... mult.

— Mă prefăceam.

Asta aproape mă face să-mi dea cafeaua pe nas.

— Scumpo, ți-am gustat degetele aseară. Chestia aia nu se poate falsifica.

— Nu-mi spune „scumpo”!

Ia câteva boabe de fasole în furculiță.

— Nu putem fi doar prieteni?

— Ce ți-am spus eu despre prietenii la locul de muncă?

— Alea au fost niște tâmpenii. Sunt prietenă cu Huxley și cu Breaker. Deci nu-mi spune că nu pot fi prietenă cu tine. Pur și simplu, nu vrei să te consider prieten fiindcă vrei să te culci cu mine.

Asta îmi smulge un zâmbet.

— Chiar vreau să mă culc cu tine.

Se uită la mine și se îmbujorează. Fâstăcită, îmi răspunde:

— Ei bine, asta nu e o opțiune. Așa că ce-ar fi să uităm de asta și să trecem mai departe? Putem fi prieteni. E simplu. Trebuie să facem lucruri pe care le fac prietenii.

Curios, o întreb:

— OK, ce fel de lucruri sunt acelea?

— Nu-mi vine nimic în minte în clipa asta, dar... o, am putea să vizităm orașul!

— De ce nu mi se pare absolut deloc interesant?

— E un lucru pe care prietenii îl fac împreună. Tu ai mai fost aici, în mod clar, așa că ce-ar fi să facem asta după

ce termin cu ultima întâlnire? Ai putea să-mi arăți orașul. Pot să fac poze în toate locurile cunoscute. Ar fi distractiv și ne-am cunoaște mai bine.

— Nu mi se pare distractiv.

— JP! strigă la mine, luându-mă prin surprindere. Nu mai fi dificil și, pentru Dumnezeu, hai să vizitezi orașul cu mine! Doamne sfinte!

Dau din cap și chicotesc.

— OK, nu-i nevoie să te ambalezi! Putem merge să vizităm orașul, dar te avertizez: o să fiu un nemernic permanent.

— N-ar fi o seară în oraș cu tine dacă n-ai fi nemernic!

Se șterge la gură cu șervetul.

— Am ultima întâlnire la ora două. După ce mă întorc, mă schimb și putem ieși în oraș. Cum îți sună?

— Ca un coșmar.

Înclin ceașca de cafea spre ea.

— Abia aștept!

Pe urmă, mă ridic de pe scaun, cu ceașca și batonul în mână, și o iau spre camera mea, dar mă opresc la mijlocul drumului.

— Kelsey?

— Da? îmi răspunde, ținând furculița în dreptul gurii.

— Ca să știi și tu, poți să pretinzi că suntem prieteni oricât vrei, dar nu uita... încă mai simt gustul sexului tău pe limbă.

Pe urmă, cu un zâmbet pe față, mă întorc cu spatele la ea și mă duc spre dormitor. Exact ce-mi trebuia, să-mi petrec timpul singur cu ea. *Acum, să vedem dacă îmi pot înfrâna sarcasmul.*

— Ce drăguț e locul ăsta! spune Kelsey în timp ce merge alături de mine și admiră tot ce ne înconjoară.

— E o hemoragie de turiști, îi spun.

— Exact asta ne doream, nu?

— Asta îți doreai tu. Nu e ideea mea de distracție în San Francisco.

Mă fereșc de un cuplu care împarte un covrig.

— Uuu, au și un carusel! Hai să ne dăm o tură!

— Ți-ai ieșit naibii din minți dacă ai impresia că o să mă dau în carusel!

Îmi zâmbesc jucăuș și mă trage de mână.

— O să ne distrăm!

— Kelsey, vorbesc serios, nu mă urc în chestia asta!

Se așază la coadă și încerc să plec, dar mă prinde de braț și, în mod surprinzător, mă ține pe loc.

— Relaxează-te! Asta fac prietenii – fac lucruri caraghioase ca acesta. Poți să faci un bumerang cu mine pe cal.

— Ce naiba e asta?

— Pe Instagram, îmi răspunde de parcă sunt idiot.

— Asta nu mă lămurește cu nimic.

— E ceea ce-am făcut în fața caselor de la *Casa plină*.

Da, am fost exact genul acela de persoane. Am căutat Doamnele Pictate¹ și am făcut fotografii ciudate în fața lor. De acolo, ne-am oprit în fața casei unde s-a filmat *Casa plină*, iar eu i-am făcut o duzină de poze lui Kelsey. M-a forțat să ne facem un selfie, pe care mi l-a trimis apoi, spunând cât de adorabili arătăm ca prieteni.

Grozav... al dracului!

După aceea, am venit pe chei, unde ne aflăm acum, la coadă pentru carusel.

---

¹ Ansamblu de case restaurate din era edwardiană și victoriană, vopsite de obicei în culori vesele. (n. tr.).

— De câte ori ai fost aici? Adică în San Francisco, mă întreabă.

— De prea multe ori să mai țin minte, îi răspund.

— Ai fost vreodată pe Cheiul 39?

— De câteva ori. Am venit aici și la o întâlnire.

— Ooo, o întâlnire! spune Kelsey pe un ton foarte energic. Mai povestește-mi! Credeam că Jack Parker nu iese la întâlniri.

— Nu așa mă cheamă.

— Am încercat și eu, îmi spune și zâmbește.

— A fost acum câțiva ani. Am ieșit în oraș să ne distrăm și am încheiat seara în patul meu. A meritat neplăcerea de a veni aici.

— Lasă-mă să ghicesc – din moment ce eu nu voi ajunge în patul tău –, ziua de azi nu merită *neplăcerea*?

— Mai e timp să te conving, răspund sincer.

— N-ai să vezi!

Mă mângâie pe braț.

— Dar drăguță încercare! Ia spune, ai avut vreodată o iubită?

— Da, îi răspund.

— Nu vrei să elaborezi? mă întreabă în timp ce înaintăm câțiva pași.

— Nu prea.

— O, e una dintre poveștile acelea în care a fost singura fată care ți-a frânt inima?

Înaintăm încet în timp ce caruselul se umple.

— De fapt, nu. Eu i-am frânt inima.

— Serios? mă întreabă. Era îndrăgostită de tine?

— Da! îi răspund.

— Și tu nu erai?

Clatin din cap.

— Nu eram. Și n-am crezut că e corect să mai ies cu ea, știind că nu voi avea aceleași sentimente, așa că m-am despărțit de ea. Mi-a aruncat un milkshake în față și a plecat.

— O, Doamne, ți-a aruncat un milkshake în față? Cu ce aromă?

Chicotesc.

— Ce mai contează?

— Nu sunt sigură, dar, știi, detaliile fac povestea mai frumoasă.

— Cred că era vanilie, un alt motiv pentru care știam că nu putem fi împreună. Milkshake-ul cu vanilie e plictisitor.

— Ba nu, nu-i așa! E aroma originală. Nu poți să ai altă aromă fără ea. Nu disprețui milkshake-ul de vanilie.

— Asta comanzi tu?

— Sigur că nu!

Își dă părul peste umăr.

— Evident că îmi comand cu căpșune.

Pufnesc în râs și ajungem în față, dar suntem opriți, fiindcă s-a umplut caruselul. Kelsey se întoarce spre mine și se sprijină de poartă.

— Tu de care comanzi?

— Cu ciocolată.

— Aș fi putut să ghicesc. Ești foarte previzibil.

Râd disprețuitor.

— Iar milkshake-ul cu căpșune nu e previzibil? E de ajuns să dai bună ziua și toată lumea știe că ești genul acela de fată.

— Nu-i nimic rău în asta. Deci fata asta ți-a aruncat băutura în față când te-ai despărțit de ea. S-a mai întâmplat ceva după asta sau acolo s-a terminat totul?

Mă strâmb și-mi trec mâna peste obraz.

— Am făcut sex de despărțire în seara aia, pe urmă s-a terminat.

— O, Jean-Pierre...

— Nu așa mă cheamă.

Scoate un sunet dezamăgit.

— Și totuși, sex după ce te-ai despărțit de ea? E cam vulgar, nu ți se pare?

— N-am spus niciodată că fac cele mai bune alegeri, îi răspund fără părere de rău.

— Acum cât timp a fost relația asta?

— Eh, acum vreo doi, trei ani. Cred că e logodită acum. Cel puțin, așa am înțeles după ce mi-a trimis „din greșală” o fotografie cu inelul de logodnă. A spus că voia s-o trimită altcuiva.

— O, siiiigur! spune Kelsey prelung, ceea ce mă face să zâmbesc. Așa spun toate. Ți-a trimis intenționat poza aceea ca să te facă gelos. Ai fost? Gelos?

— Cătuși de puțin! Sincer, nu-i frumos ce spun, dar aproape uitasem de ea până mi-a trimis mesajul acela.

— Și de atunci ai fost un lup singuratic?

— Da, nu e nimic în neregulă cu asta.

— N-am spus că ar fi, îmi răspunde în timp ce caruselul încetinește.

Scot portofelul ca să plătesc – o tură într-un carusel în care nu credeam c-am să urc – și iau o bancnotă de zece dolari să plătesc pentru amândoi.

— Fascinant! Eu, pe de altă parte, sunt singură pentru că... se pare că nu nimeni nu mă poate iubi.

— Știi al naibii de bine că nu-i adevărat, îi spun și-i întind banii angajatului care deschide poarta. Ce spune lumea mereu, că n-ai găsit încă persoana potrivită?

— Dar chiar crezi că e adevărat? mă întreabă, apoi urcă în carusel și găsește un cal albastru.

Eu mă urc pe cel galben de lângă ea și mă simt ca un cretin. Sunt un adult călare pe un cal galben. Nu-mi stă deloc în fire.

— Bineînțeles! îi răspund într-o doară, pentru că nu știu cu adevărat ce cred când vine vorba de prostiile astea.

— Nu ești prea convingător.

— Nu știu ce vrei să spun. Ești sexy, așa că există o atracție instantanee. La serviciu, ești calmă, profesionistă și e clar că-ți cunoști domeniul pe dinafară. După ce am petrecut mai mult timp în compania ta în ultima vreme, am aflat că vrei mereu să fie ca tine, într-un fel... sâcâitor, obsedată de control, și văd mai mult comportamentul de diavoliță pe care cred că oamenii nici nu-l bănuiesc la tine. Dar trebuie să fie cineva în lumea asta căruia să-i placă așa ceva.

Ridic din umeri.

Mie îmi place, chiar și când iese diavolița la suprafață. Chiar și atunci, sunt atras de ea.

— Uau! exclamă cu un zâmbet pe buze. În ce culori frumoase m-ai înfățișat!

Se aude clopoțelul, iar caruselul începe să se miște, așa că renunță la conversație, scoate telefonul și începe să facă poze.

— Ce-ai de gând să faci cu pozele alea? o întreb în timp ce caruselul se învârte mai repede.

— Să te șantajez, evident.

Rânjește și face un selfie cu noi doi.

— Nici nu mă așteptam la mai puțin de atât.

— JP, pune-o pe tine!

— Dacă ai impresia că-mi pun așa ceva, ai înnebunit de tot! M-am dat în carusel, am făcut pozele alea bumerang cu tramvaiul și m-am prefăcut că țin Alcatrazul în palmă. Pun piciorul în prag la bavețica de la cină.

— Ești snob!

— Pentru că nu vreau să port bavețică?

— Exact! spune ea și arată cu mâna spre restaurant. Face parte din experiență.

O experiență pe care nu mi-o doresc. A ales unde luăm masa și, bineînțeles, este vorba despre o atracție turistică, Crab House, unde e drept că au mâncare grozavă, din câte am auzit. Dar atmosfera nu-i de mine. Nu-mi plac bavețele de plastic.

— Nu mă deranjează să ratez experiența asta.

— Joo-Joo Poo-Poo, pune-ți bavețica!

— Joo-Joo Poo-Poo ar trebui să fie o variantă a numelui meu?

— Da! Nu e corect?

— Nici măcar pe aproape.

— La naiba, aș fi scuipat pe toată masa dacă ăsta era numele adevărat.

— Foarte atrăgător!

— Pofțiți! spune chelnerița și pune pe masă o tigaie imensă – imensă, cât o foaie de copt – cu doi crabi gătiți și o farfurie de cartofi prăjiți, precum și un vas cu unt topit. Poftă bună!

— Uau, ce crab mare! exclamă Kelsey. Dar chiar mi s-a făcut foame.

Nu apuc să iau un cartof de pe farfurie, că rupe un picior de crab și îmi zâmbește.

Hm!

Scârțâitul acela, mișcarea ca de ninja când l-a rupt, satisfacția de pe figura ei... Toate astea mă fac să cred că ar trebui să-mi simt viața în pericol.

— Ce e? mă întreabă cu un rânjet.

— Mă miră felul în care ai rupt piciorul acela.

— Ia aminte, JP! Să nu mă superi!

— Clar!

Mă întind după crab și, pentru că nu sunt un sălbatic, iau un picior cu grijă și scot carnea. Când o înmoi în unt, mă uit cum picură, picură... picură.

Băga-mi-aș!

Când mă uit la Kelsey, afișează zâmbetul acela cu subînțeles. Ridică bavețica de plastic și mi-o flutură pe sub nas.

— Dă-o-ncoace! îi spun și i-o smulg din mână, iar ea dă capul pe spate și râde.

Îmi pun bavețica la gât și îmi trag scaunul mai aproape de masă.

— O, arăți adorabil!

— Dacă faci o poză, o să-ți...

Ridică telefonul și zâmbește exact când îi văd degetele trecând peste ecran.

— Ups, prea târziu!

Îmi zâmbește din nou și se uită la ecran.

— Ooo, cred că e preferata mea din seara asta! E de păstrat.

— Nu e în interesul tău să-ți tachinezi șeful!

— Practic, nu ești șeful meu, doar supraveghezi. Dacă vrei să trecem la detalii, șeful meu e Huxley, așa cum mi-ai mai spus, și sunt sigură că o să-mi dea o mărire de salariu după ce vede „datele” pe care le-am strâns în seara asta.

Din păcate, cred că are dreptate.

— Tot o să te raportez pentru insubordonare.

— Mult succes!

Îmi face cu ochiul și smulge încă un picior de crab.

— Acum, te rog să-mi spui de ce nu e pe placul tău restaurantul ăsta. E clar că au un crab delicios, priveliștea e minunată, iar ținuta... de mare clasă. Cum e posibil să nu-ți placă?

— E ȋpător.

Își dă ochii peste cap.

— Exact cum credeam, ești snob. Nu disprețui un loc care le oferă vizitatorilor exact ce le trebuie. Pentru mine e un vis împlinit. Să mănânc crab pe chei, cu bărcile în golf, chiar în dreptul ferestrei, cu faianță ca la metrou de sus până jos și mesele simple de cantină care nu sunt chiar nautice, dar amintesc cumva de tema asta. E tot ce-ți poți dori. Așadar, nu te supăra că mie mi se pare satisfăcător! Numai de s-ar relaxa puțin și morocănosul care stă în fața mea!

— Pur și simplu, nu e seara mea ideală.

— Aha! O spui de parcă știi cum arată seara ta ideală.

— Așa e!

Bag un cartof prăjit în gură, iar răspunsul meu îi stârnește curiozitatea.

Se apleacă în față și spune, cu bărbia sprijinită în palmă:

— O, te rog, spune-mi!

— Nu sunt nevoit să-ți spun! îi răspund. Pot să-ți arăt.

— Să-mi arăți?

Dau din cap.

— Măine-seară, când termini cu întâlnirile. O să-ți arăt seara ideală în San Francisco.

Întinde mâna pe masă și mă întreabă pe un ton dramatic:

— Stai, deci prietenia asta la care lucrăm nu e doar pentru o seară?

— Nu e o prietenie, e doar o... tovărășie pe termen scurt.

Râde în hohote, iar sunetul contagios atrage atenția celor de la mesele din jur.

— Uau, nu mă mir că te ocupi de Departamentul media la Cane Enterprises. Te pricepi să le aduci din condei. OK, mușc momeala! Tovărășia asta pe termen scurt o să continue mâine?

— Da, îi răspund și iau încă un cartof.

Trebuie să recunosc că e bună mâncarea asta, în ciuda bavețelor afurisite.

— Și o să-ți arăt exact cum e o seară în oraș.

— Pun pariu că n-o să fie mai frumoasă ca asta.

— Îți garantez c-o să fie.

— Ascultă, Julian Prince...

Se oprește o clipă, așteptând să vadă dacă are dreptate. Clatin din cap și își lasă umerii în jos.

— Am adunat dovezi incriminante cu tine pe carusel și cu bavețică la gât. Nimic nu poate întrece chestia asta.

— Așa crezi tu! o întreb înainte de a lua încă un picior de crab.

— OK... Recunoaște că e bună! spune Kelsey cu gura plină de înghețată.

Când am întâlnit-o prima oară pe Kelsey, m-am gândit că e o organizatoare sexy și crispată, care visează să se îndrăgostească. Dar acum îmi dau seama că și-a păstrat masca aceea profesională, precaută, chiar și când eram cu Huxley și Lottie la ei acasă. Treptat însă, pe măsură ce seara s-a prelungit, am văzut-o din ce în ce mai relaxată. Acum vorbește cu mine cu înghețată pe buze și ciocolată în colțul gurii.

La naiba, e... adorabilă!

A renunțat la scutul de protecție, și îmi place latura asta a ei! Puțin imprevizibilă și ușor de înțeles.

— Haide!

Îmi dă un ghiont și decid să cedez.

— Ha, știam eu!

Ține în aer lingurița plină de ciocolată de casă.

— Știam c-am să te conving.

— Nu m-ai convins tu, ci Ghirardelli.

După ce am luat cina, Kelsey a insistat să urcăm dealul la Ghirardelli ca să luăm desertul. A fost cam mult de mers, așa că până am ajuns acolo, o bună parte din cină era digerată și am fost pregătiți pentru desert.

Am decis să împărțim un desert clasic, cu înghețată și ciocolată de casă. Am găsit o masă în mijlocul restaurantului aglomerat. Deși aș fi preferat să ieșim afară și să mâncăm, ea și-a dorit din nou să aibă parte de experiența completă. Așa că ne-am înghesuit la o masă de bistro cu suprafață de marmură și cu o mulțime de oameni în jur care se bucurau de deserturile lor la fel de mult ca noi.

E haotic.

E gălăgie.

Și nu-mi place să recunosc, dar e finalul perfect pentru seara noastră.

— O, Doamne, uite acolo, cuplul acela se sărută!

— Poftim? întreb.

Îmi arată cu lingura.

— Chiar acolo, în colț. Ce crezi – o fi prima întâlnire?

— Asta numești tu o primă întâlnire? o întreb. Pentru că, din ce îmi amintesc despre prima și singura noastră întâlnire, ai fost mai înțepată de atât.

— Pentru că mă așteptam să-l găesc pe bărbatul visurilor mele, dar m-am ales cu cel din coșmaruri.

Duc mâna la inimă.

— Mă rănești, Kelsey!

Mă împunge jucăuș în umăr.

— Dar uită-te acum la noi și la tovărășia noastră de scurtă durată. Se mai întâmplă și minuni.

— Să nu ți se urce la cap! Abia dacă avem o tovărășie pe termen scurt.

— Nu știu, ai fost de acord să mai ieși o dată cu mine, așa că se pare că suntem amândoi implicați. Dacă nu e tovărășie pe termen scurt, atunci nu știu ce e.

— Doamne, ești nespus de pisăloagă în seara asta!

— E doar o mică parte din ce trebuie să suport când îmi petrec timpul cu tine!

Și mai e și spirituală!

Iau încă o lingură de desert, dar mă concentrez mai mult pe înghețată decât pe ciocolată. Am remarcat că ei îi place ciocolata mai mult și m-am gândit să-i las o parte mai mare.

Vezi, și eu pot să fiu de treabă!

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Asta faci tu la prima întâlnire? Te săruți într-un colț în magazinul cu ciocolată, pentru ca voyeurii romantici ca tine să tragă cu ochiul la pupături?

— Poate când aveam 21 de ani aș fi avut mai multe șanse să mă sărut într-un restaurant, dar acum sunt o doamnă respectabilă de vreo 25 de ani și am anumite standarde. Mă aștept la o masă bună, la o conversație plăcută și pe urmă, dacă la sfârșitul serii sunt îndeajuns de impresionată, mă aplec pentru un sărut.

— Impresionată, zici? Cum reușește cineva să te impresioneze?

— Îți iei notițe? mă întreabă și ridică dintr-o sprânceană.

— Da, despre cum să fac opusul, știi, pentru că, dacă nu te enervez pe tine, atunci ce naiba fac cu viața mea?

Se schimbă la față și mă face să râd.

— Ei bine, dacă așa stau lucrurile, o să țin răspunsul pentru mine.

O împing ușor cu piciorul pe sub masă.

— Spune odată!

Mă studiază o secundă și răspunde:

— În primul rând, să nu fie plin de sine. Să fie echilibrat, să știe să asculte, dar să nu se teamă să vorbească despre el însuși. Familia e importantă pentru mine, așa că vreau să știu că e apropiat de familia lui. Hm, ce-ar mai fi? Ah, o poveste rușinoasă prinde bine întotdeauna, pentru că știu că nu se ia prea mult în serios. Îmi plac și micile atingeri, dar nimic exagerat. Îmi place să știu că e interesat fără să mă sufoc. Și, desigur, să pună întrebări interesante, să curgă ușor conversația. Apreciez și un zâmbet frumos, ochii blânzi și să-mi tragă scaunul la masă. Să fie un gentleman.

Dau încet din cap.

— Citeam cândva un editorial care se numea „Gentlemanul modern”. Scria acolo să deschizi mereu ușa pentru fată, dar când trece pe lângă tine să-ți treci mâna peste fundul ei, ca să știe cui îi aparține. Asta cauți?

Clipește de câteva ori, apoi se uită din nou la desert.

— Păi, nu m-ar deranja.

Chicotesc.

— O să-l iau drept da. Știi, e un standard destul de înalt pe care îl impui unui bărbat.

— Și ar trebui să mă simt vinovată? mă provoacă.

Clatin din cap, fără să mă gândesc prea mult.

— Nu, nu cred. De ce să te mulțumești cu puțin când știi ce-ți dorești? Deși nu crezi că asta făceai cu Edwin?

— Edwin a fost o eroare temporară de judecată. Sinceră să fiu, pe tine te consider vinovat pentru asta.

— Pe mine? o întreb în timp ce arăt cu degetul la piept. De ce dai vina pe mine? Nu te-am forțat eu să ieși cu toci-larul ăla!

— Nu era tocilar, doar... semăna cu unul.

— Sigur, dacă așa te simți mai bine. Dar nu știu de ce dai vina pe mine.

— Pentru că cina pe care am luat-o împreună la întâlnirea pe nevăzute a fost atroce. M-a făcut să cobor standardul.

— Nu a fost *atât* de rea! îi zic.

— Nu tu ai fost cel care a mers acolo să cunoască pe cineva. Ai mers doar pentru că ai pierdut un pariu. Eu chiar eram încântată. Poate că ție ți s-a părut distractiv, dar pentru mine a fost descurajator.

Acum chiar mă simt prost. Nu m-am gândit la situație din perspectiva asta și, cât ai clipi, mă simt copleșit.

— Îmi pare rău, Kelsey! îi spun și o privesc în ochi. Am fost mândru și m-am purtat stupid în seara aia. Mi-ai rănit orgoliul când am apărut și n-am reușit să-mi revin. Am încercat să te demoralizez și pe tine. N-ar fi trebuit să fac asta.

Se oprește cu lingura la jumătatea drumului spre gură și spune:

— Uau, hm... Mersi, JP!

Zâmbește în timp ce duce lingura la gură.

— Carusel, poze, bavețele... și scuze. Oare să îndrăznesc să spun că ar putea fi una dintre serile mele preferate? O mare îmbunătățire față de întâlnirea noastră de la restaurant. Toată tovărășia asta pe termen scurt e chiar plăcută.

— Mă bucur că am putut să mă revanșez.

— Așa ai făcut... Josiah Phoenix.

— Ești pe aproape.

Face ochii mari de bucurie.

— Serios?

Încep să râd.

— Nu!

— Of! Ai fost răutăcios! insistă ea.

— Mi s-a părut distractiv.

Îi zâmbesc și, spre marea mea încântare, îmi răspunde la fel.

— Poți să mă rostogolești până în camera mea? mă întreabă în timp ce se prăbușește pe podeaua apartamentului și-și scoate pantofii. Nu cred că mai pot să mă mișc de aici.

Se întinde pe jos, apoi umblă la bata blugilor și descheie nasturii, după care scoate un oftat de ușurare.

— Uau, asta da priveliște!

Bleah!

Își acoperă gura după ce tocmai a scos un râgâit deloc potrivit pentru o doamnă. Se uită la mine cu o expresie îngrozită și întreabă:

— Ai auzit cumva chestia asta?

— Scumpo, te-a auzit și portarul de la treizeci de etaje mai jos. S-a zguduit podeaua pe care stai.

— Nu exagera!

— Cred că San Francisco va raporta un cutremur pe scara Richter.

— Încetează!

— Simt că mă ia amețeala de la replici.

Se întinde să mă lovească în picioare. Pufnesc în râs și mă aplec s-o prind de glezne.

— Ce faci?

— Te trag în camera ta... stai... N-o să iasă nimic prin capătul opus, nu?

— Îhh, chiar crezi că aş face așa ceva?

— Sincer, n-aș putea să-ți spun, pentru că fata pe care o credeam o perfecționistă reținută tocmai și-a descheiat blugii în fața mea și a scos un râgâit monstruos, așa că nu știu ce altceva s-ar mai putea întâmpla.

Își acoperă ochii cu brațul în timp ce o trag în continuare.

— De-asta nu o să găsească pe nimeni să mă iubească. În realitate, sunt o persoană dezgustătoare.

— Ba nu ești... Ești doar normală.

Se uită pe după braț și spune:

— O spui doar ca să nu trag un vânt în timp ce mă târăști.

— Chiar deloc. E plăcut să văd că nu ești mereu așa de încrezută.

— Încrezută? E absurd!

— Doar o persoană încrezută folosește cuvântul „absurd”, îi răspund când ajung la dormitorul ei.

Deschid ușa și o trag înăuntru. Mă gândesc să o las pe podea, dar mă aplec și o ridic. Chițăie de uimire și mă prinde de gât cu brațele.

— Ce naiba faci?

— Te arunc pe pat, îi spun și chiar mă țin de cuvânt, dar, spre disperarea mea, nu-mi dă drumul, așa că în loc să o văd cum cade pe pat, ne prăbușim într-un morman de membre încâlcite. Hristoase! mormăi cu nasul în cuvertură. Trebuia să-mi dai drumul.

— Tocmai am mâncat un crab întreg, o farfurie de cartofi prăjiți și o jumătate de înghețată cu ciocolată, și am fost nevoită să mă deschei la pantaloni în fața ta când am ajuns acasă. Ce naiba te face să crezi că vreau să fiu aruncată?

— Și e mai bine acum, că te apăs pe stomac?

— S-ar putea să fie mai bine decât o intoxicație.

— Dă-mi drumul! îi spun.

— O, da, corect!

Își desprinde brațele din jurul gâtului meu și mă ridic.

— Acum, aș cere prea mult de la tovarășia noastră pe termen scurt dacă te-aș pune să mă dezbraci și să mă îmbraci cu pijamalele?

Mă uit lung la ea.

— Scumpo, dacă te dezbrac, fii sigură că nu mai pun nimic pe tine!

Se freacă pe burtă.

— A, da? Vrei așa ceva?

— În mod ciudat, mi se pare interesant!

— Standarde, JP... standarde!

Ridic din umeri.

— N-am așa ceva.

Mă îndrept spre ușă.

— Crezi că te descurci și singură?

Oftează adânc.

— Cred că da. S-ar putea să-mi ia ceva timp să-mi revin, dar da, o să stăruie.

— OK, atunci... Noapte bună!

— Noapte bună... Jordan Preston.

Mă sprijin de tocul ușii și mă uit peste umăr.

— Jonah Peter.

Un zâmbet galeș și sexy îi apare pe buze și spune:

— Noapte bună... Jonah!

— Noapte bună, Kelse!

Breaker: Ai murit?

JP: Știi foarte bine că n-am murit și că nu vreau să vorbesc despre asta.

Breaker: Frate... Un carusel! O bavetică? Kelsey i-a scris lui Lottie, care i-a arătat pozele lui Huxley, iar el mi le-a trimis mie, evident. Ești complet sub papucul ei, nu?

JP: Am zis că nu vreau să vorbesc.

Breaker: Nu te las sub nicio formă să uiți de chestia asta! Ce naiba se întâmplă?

JP: Absolut nimic!

Breaker: Ați ieșit la întâlnire ascară?

JP: Nu, am ieșit ca doi tovarăși pe termen scurt.

Breaker: Așa se zice în ziua de azi?

JP: Dacă nu ai nimic productiv de discutat cu mine, poți să te duci naibii.

Breaker: Vorbesc serios! Ești topit după ea de când ai cunoscut-o, așa că ce se întâmplă? Încerci ceva cu ea?

JP: Nu! A fost o simplă ieșire. Nu avem nimic de făcut aici, așa că m-a rugat să vizităm orașul ca niște turiști. Asta am făcut! Atâta tot! Când ne-am întors în apartament, a râgâit și a trebuit s-o trag de picioare până în camera ei pentru că era prea sătulă. Crede-mă, nu se întâmplă nimic.

Breaker: Dar vrei să se întâmple ceva?

JP: De ce te porți ca o mămică bârfitoare?

Breaker: Îmi fac griji pentru tine! N-ai mai fost la fel în ultima vreme. Vreau să mă asigur că ești bine.

JP: Dacă n-am mai fost la fel, nu are nimic de-a face cu Kelsey.

Breaker: Ce înseamnă asta?

JP: Nimic! Nu-ți bate capul! Ascultă, sunt obosit și am o întâlnire dimineață la prima oră cu Jeremiah la The Wharf.

Breaker: OK, dar știi că sunt lângă tine dacă vrei să vorbim. Poate că Huxley e ocupat, dar eu sunt liber. Poți conta pe mine.

JP: Mersi! Dar sunt bine.

Breaker: Bine. Și... dacă simți ceva pentru ea, frate, dă-i bătaie!

JP: Vezi-ți de treaba ta, Breaker! Noapte bună!

Capitolul treisprezece

KELSEY

PODCASTUL „FĂCUȚI UNUL PENTRU CELĂLALT”.

Huxley și Lottie

Kelsey: Bun-venit ascultătorilor la Podcastul „Făcuți unul pentru celălalt”, unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebunește despre felul în care s-au întâlnit! Huxley și Lottie, mulțumesc că sunteți azi alături de mine! Vă rog, spuneți-ne cum v-ați cunoscut.

Lottie: Era și timpul să o inviți pe sora ta la podcast! Noi ar fi trebuit să fim primul cuplu.

Kelsey: Nu erai un cuplu când am început podcastul.

Lottie: E o observație enervant de bună, dar tot ți-a luat o mulțime de timp. Noi avem de departe cea mai interesantă poveste dintre toate.

Huxley: Poate ar fi bine să nu exagerezi!

Lottie: Huxley se teme că o să-și piardă credibilitatea dacă ne facem publică povestea, dar i-am spus că asta dovedește ce afacerist bun este. Nu-i așa, bombonel?

Huxley: Întreci măsura, nu crezi?

Lottie: Ascultătorii trebuie să știe cât de îndrăgostiți suntem.

Huxley: Nu-mi spui „bombonel” niciodată.

Lottie: Probabil nu e potrivit pentru un podcast să folosesc cuvântul pe care îl folosesc de obicei.

Huxley: Tu îmi spui doar pe nume.

Lottie: Serios? Pentru că de cele mai multe ori îți spun „O, Doamne!”

Kelsey: Și tocmai de aceea nu v-am invitat până acum. A fost o idee proastă.

Lottie: Nu, nu a fost. Ne iubim. Ne căsătorim. Nu opri chatul! Kelsey, nu-l opri...

— Ești aproape gata? strigă JP de la intrare.

— Da! îi răspund. Doamne, lasă-mă o secundă!

— Te-am lăsat mai multe secunde.

— Am ajuns acasă acum un minut.

— Mai exact, zece minute. Nu trebuia decât să te schimbi. Ce faci acolo?

— Mă dau cu deodorant.

Mă mai dau o dată la subraț, pun capacul la loc, îmi iau poșeta și ies pe hol.

— Doamne, vrei să miros urât? îl întreb exact când ridic ochii și-l găsesc în dreptul ușii de la intrare.

Fir-ar... al naibii!

Nu sunt sigură că l-am văzut vreodată într-o ținută atât de lejeră, dar îmi stârnește tot felul de senzații plăcute în stomac. Îmbrăcat cu blugi rupți și uzați, o cămașă neagră și o geacă neagră de piele cu glugă, emană sex appeal. Pe deasupra, poartă și o șapcă întoarsă cu cozorocul la spate, iar eu simt că mă topesc pe dinăuntru. Nu mai spun că țepii din

barbă și culoarea intensă a genelor îi fac ochii să pară imposibil de verzi.

— Ce e? mă întreabă când vede că mă holbez la el.

— Hm... scuze, dar nu cred că te-am mai văzut vreodată îmbrăcat așa.

Se uită la hainele lui, apoi la mine.

— Te așteptai să mă pun la patru ace pentru tine? Doar nu e o întâlnire romantică.

Știu foarte bine că nu e o întâlnire romantică.

— Știu! mă răstesc, apoi îmi pun poșeta pe umăr. Dar iartă-mă dacă sunt puțin șocată să te văd cu șapcă pe cap. Nu știam că ai așa ceva.

— Sunt destul de sigur că toți bărbații au șapcă.

— Păi, arăți ciudat cu ea.

Nu-i adevărat, arată foarte bine, dar n-am de gând să-i spun așa ceva.

— Ei bine, blugii arată al dracului de ciudat pe tine! strigă și el.

— Serios? întreb cu o voce nesigură.

Își dă ochii peste cap.

— Nu, dar vezi cât de urât e să le spui oamenilor că arată ciudat? Un compliment ar fi fost bun.

— Vrei să-ți fac complimente? Când nu ieșim la o întâlnire romantică? Credeam că-i o tovărășie pe termen scurt. Dacă așa este, eu îmi tachinez prietenii și, prin urmare, o să-ți spun că arăți ciudat cu șapcă, pentru că sunt foarte obișnuită cu Dl. Afacerist. Dar dacă vrei neapărat să știi, șapca întoarsă ți se potrivește.

— Vreau să cred că e un compliment pe undeva, pe acolo, așa că îl accept.

Încearcă să plece, dar ridic brațele și întreb:

— Vrei să-mi faci și tu un compliment?

Se uită la blugii mei simpli și puloverul care-mi lasă ume-
rii goi, apoi spune:

— Simt parfumul deodorantului tău și nu miroase a tran-
spirație. Ai făcut treabă bună!

Simt că-mi cade fața.

— Țsta e complimentul tău?

Deschide ușa și întrecabă:

— Ai o problemă cu asta?

— Nici măcar nu e un compliment, doar subliniezi ceva
evident.

E aproape la fel ca atunci când mi s-a spus că e drăguță
culoarea rochiei. Sau „Am văzut altele mai frumoase”.

Încerc să trec pe lângă el, dar mă prinde de încheietură și
se apleacă la urechea mea.

— Kelsey...

Mierea din vocea lui îmi picură pe umărul gol. Înghit în
sec și dau din cap.

— Da?

Corpul lui se apropie de al meu, pieptul i se lipește de
mine, și îmi șoptește:

— Îmi place cât de albe sunt încălțările tale!

Pe urmă, îmi dă drumul și închide ușa după noi.

Se uită înapoi la mine cu un zâmbet în timp ce ne îndrep-
tăm spre lift. Alerg după el și-i dau un brânci.

— Ce e? mă întrecabă. Voi ai să-ți fac un compliment.

— Da, păi, nu unul ca ăsta!

— Dar ce are?

— Știi tu... e seducător.

Ridică din sprâncene, care mai că-i ating șapca.

— Ți s-a părut un compliment seducător? La cât de roșie
ești în obraji, se pare că ți-a plăcut.

— E de la machiaj, îi zic și-mi duc mâna la fața aprinsă.

Nu e de la machiaj.

E de la mine.

Dacă e să fiu sinceră, seara trecută m-a tulburat.

M-am distrat de minune cu JP. Desigur, a trebuit să-i suport toanele din când în când, dar l-am și văzut cedând rugăminților mele în numeroase ocazii. A ieșit din zona lui de confort și totuși a ținut pasul cu mine fără să se plângă cu adevărat. M-am distrat foarte bine. Pe urmă, când am ajuns acasă și m-a tras de glezne până în cameră, și mi-a spus numele lui adevărat...

Doamnelor, ascultați la mine, niciodată n-am avut asemenea fluturi în stomac. Ca un roi întreg, și toți zburau în același timp. A fost copleșitor!

Mi-am petrecut ziua de azi gândindu-mă la asta și la el, și, când a venit momentul să mă întorc în apartament, mi-am spus că am situația sub control. Da, JP e atrăgător. Da, are atitudinea de mascul alfa care îmi place. Și da, s-a deschis în fața mea aseară și s-a distrat cu mine, dar... mai e un lucru pe care trebuie să mi-l amintesc.

Un lucru important.

El nu are relații cu femeile.

Nu e genul de bărbat care să se stabilească la o femeie, la casa lui, și nici măcar nu își dorește o iubită. Mi-a fost clar după discuția de aseară.

Așadar, înainte ca inima mea s-o ia la goană de fiecare dată când îl aud respirând, trebuie să-mi amintesc că nu e genul care se căsătorește. Nu vrea ceva pe termen lung. Nu este ceea ce caut, oricât m-ar face să leșin în mintea mea doar cât îmi face cu ochiul.

— Nu pare a fi de la machiaj, spune JP când ușile liftului se deschid și urcă.

— Acum ești expert în machiaj?

— Știu câte ceva.

Apasă pe butonul pentru hol.

— A, da? Te dai cu fard de obraz, JP?

— Numai când mi se întinde pe gulerul de la cămașă.

Rânjește la mine și-l urăsc din suflet.

Dar... Doamne, cât de bine arată!

Încercând să schimb subiectul, îmi dreg glasul și întreb:

— Ce planuri ai făcut pentru seara asta? Ai spus doar să mă îmbrac lejer. Ar trebui să mai știu și altceva?

— Las' pe mine!

— Ai tot spus asta, dar trebuie să-ți zic că sunt puțin îngrijorată.

— De ce? Știi că n-aș permite să ți se întâmple nimic, îmi spune atât de serios, încât chiar îl cred.

— Știu asta, îi răspund, intimidată de mărturisirea lui. Dar să știi că întotdeauna e plăcut să te pregătești pentru ce urmează. Așadar, pentru ce ar trebui să mă pregătesc?

— Pregătește-te să te distrezi! e tot ce-mi spune când lif-tul încetinește, iar ușile se deschid.

Pășește în spatele meu, îmi pune mâna pe spate și mă conduce spre ieșirea din hotel, unde portarul ne deschide ușa.

— Domnule Cane, domnișoară Gardner! Seară plăcută!

— Și ție, Tim! îl salută JP, după care mă ghidează spre mașina care ne așteaptă și-mi deschide portiera.

Îmi ia o clipă, dar, după ce mă așez pe bancheta din spate cu el, mi se învârt gândurile în cap. Gânduri prostești.

Gânduri enervante.

Mi-a deschis ușile.

Mă atinge.

Doar nu face lucrurile astea doar pentru că asta i-am spus că aștept la întâlniri... nu-i așa?

O, Doamne, Kelsey, tu te auzi?

Tocmai de-asta nu te implici în tovărășii idioate pe termen scurt – sau prietenii cu bărbatii –, pentru că ești o romantică idioată și crezi că toată lumea încearcă să iasă cu tine la întâlniri.

Despre asta vorbea JP. Îi place să flirteze. E foarte atent și e gentleman din fire. În timpul ședințelor de la Cane Enterprises, înainte să înceapă nebunia asta, îmi deschidea deseori ușa sau mă ajuta să cobor din mașină. Nu e nimic nou. E doar JP și se poartă normal.

— Vrei să-mi spui de ce ți-ai încleștat maxilarul așa? mă întreabă când pornim prin oraș.

— E încleștat? O! Nu știu. Nu sunt supărată sau așa ceva, dacă asta credeai. Nu am de ce să fiu supărată sau iritată, nu? Doar doi tovarăși pe termen scurt care merg într-un loc necunoscut, atâta tot.

Mă privește suspicios.

— Te porți ciudat.

— Chiar așa?

Flutur din mână prin fața ochilor.

— Poate e cald aici. Ție ți-e cald? Port un pulover subțire, dar tot mi se pare cald. Nu ți-e cald?

— Sunt bine, îmi răspunde și pare îngrijorat.

Nu pot să-l condamn. Simt că o iau razna și încep s-o arăt și în exterior.

— Dar putem porni aerul condiționat.

— Nu, e în regulă. Nu-i nevoie să exagerăm sau ceva.

Se oprește și se întoarce spre mine.

— Kelsey, nu vrei să facem chestia asta?

— Poftim? Nu. Adică... da.

— Da, vrei s-o facem?

— Nu! Da... Îh! Vreau s-o facem. Îmi pare rău, sunt doar... stânjenită. Nu mă lua în seamă cât mă adun și încerc să mă port ca un om normal pentru tine.

Schițez un zâmbet, apoi mă uit pe fereastră, închid ochii și încerc să-mi domolesc bătăile inimii.

Stăpânește-te, Kelsey!

Și ce dacă a făcut ieri poze cu tine la carusel, ți-a spus cum îl cheamă, te-a atins în hol...

Nu înseamnă nimic.

Absolut nimic.

Telefonul îmi vibrează în geantă și sunt recunoscătoare pentru momentul de respiro. Îl scot și mă uit la ecran.

Lottie: Cina de maine-seară cu Derek e la Crab House, pe Cheilul 39. S-a gândit că ar fi locul perfect pentru o întâlnire. Vă întâlniți acolo la șapte. Să nu întârzii!

Rânjesc.

Întâlnirea perfectă – pare o întâlnire bună pentru mine. Poate eu și Derek avem ceva în comun.

Și, uite-așa, anxietatea și tensiunea care mă loveau în piept cu fiecare respirație dispar subit. Așa e, mâine ies la o întâlnire, una foarte reală. Cu un tip care, după toate standardele, arată foarte bine. Lottie mi-a trimis ieri o poză cu el.

Cu părul blond și aspectul acela de... „Dețin o barcă”. Ceea ce sunt sigură că e adevărat, dat fiind că lucrează în același domeniu ca Dave și frații Cane. E absolvent de Yale și are un golden retriever pe nume Freddie. Nu există ceva mai bun, nu-i așa?

— Acum zâmbești ca o nebună. Ar trebui să-mi fac griji? Întreabă JP, aducându-mă înapoi în prezent.

— Nu, nicidecum. Sunt doar încântată de seara noastră în oraș, bineînțeles.

— OK, ești sigură? Pentru că mi se pare că ai trecut printr-o serie întreagă de emoții în ultimele cinci minute.

— Sunt sigură. Nu vor mai fi emoții haotice de acum înainte.

— De ce ai lacrimi în ochi? Întreabă JP când ne apropiem de restaurant.

Mă întorc spre el și-l întreb:

— De unde știi de restaurantul ăsta?

— Ah, tu și Lottie vorbești despre el în lift. Spuneai că aici vă ducea mama voastră. E... în regulă? Putem merge în altă parte. Eu n-am mai fost aici, dar știam că e musai să mănânci dim sum la San Francisco, așa că m-am gândit că ai vrea să vii aici.

Îmi tremură buza.

O lacrimă îmi alunecă pe obraz.

Și nu-mi găsesc cuvintele în timp ce ne holbăm unul la altul pe trotuar, în față la Dim Sum Star.

— Kelsey...

— Îmi pare rău! mă scuz și-mi șterg lacrimile. A fost foarte frumos din partea ta, JP! Nu credeam că ești atent la conversația aceea.

— Sunt mai atent decât crezi, îmi spune și mă ia de mână, mă strânge ușor și ne conduce spre ușă.

Înainte să o deschidă, spune încetisor:

— Dacă ai nevoie de încă o clipă, să-mi spui!

Clatin din cap.

— Nu, sunt bine!

Îi zâmbesc. O ia drept undă verde, deschide ușa și mă conduce în restaurant.

Și, Doamne, arată exact ca înainte!

Pereți bej simpli, mochetă veche albastră și partiții subțiri care despart mesele și încăperile. E absolut perfect. Exact cum îmi aminteam.

Mirosul sofisticat al celor mai bune mâncăruri din câte am mâncat vreodată mă împresoară cu amintiri.

Mă întorc spre JP și spun:

— Nu s-a schimbat deloc, ceea ce mă face să mă întreb...

Mă întorc spre peretele cu fotografii și mă apropii. Mă uit la sumedenia de fețe până mă opresc la două expresii foarte cunoscute. Mi se umezesc ochii din nou și îmi scot repede telefonul din geantă. Sunt pe punctul de a face o poză când JP îmi ia telefonul din mână.

Mă întorc să protestez, dar JP dă din cap și spune:

— Arată spre ea. Îți fac eu poza.

Mă conformez. Apoi fac câteva poze, inclusiv una doar cu poza ca s-o păstrez, după care i le trimit lui Lottie în timp ce JP admiră cele două fetițe inocente, cu burțile pline, surprinse în cadru.

— Frumos aparat dentar!

Chicotesc.

— Mulțumesc!

— Și bluza aia cu Minnie Mouse... uau! Știi, dacă te-aș fi cunoscut atunci, poate te-aș fi rugat să-mi dai mâna.

— Crezi că Tânărul JP și Tânăra Kelsey ar fi putut să fie mai mult decât tovarăși pe termen scurt?

Se oprește și se gândește puțin, apoi clatină din cap.

— Nu, eram prea nesimțit și dădeam mereu de belea. Cu aparatul acela și bluza aia, ai fi părut mult prea inocentă pentru mine.

— Hei, ce ți-am zis despre inocența mea? Trebuie să-ți arăt din nou că nu sunt așa?

— Te rog, mai arată-mi o dată! Nu m-ar deranja să gust iar, îmi spune și mă trage spre chelneriță.

N-am timp să răspund la flirtul lui evident – e flirt, nu? – pentru că suntem dirijați prin restaurant până ne oprim la o masă de lângă fereastră, de unde avem o priveliște superbă a aglomeratului Chinatown.

Nu apuc să întind mâna spre scaun, că JP îl trage în locul meu și apoi se așază față în față cu mine. Când mă uit la el, ridică din umeri și ia meniul, pe care și-l pune în față.

Nu mai analiza, Kelsey! Doar distrează-te!

Telefonul îmi vibrează și-l întreb:

— Cred că îmi scrie Lottie, pot să mă uit?

— N-ai nevoie de permisiunea mea. Dă-i drumul! Hei, știi dacă e bun de ceva ceaiul ăsta?

— Hm... Nu cred că l-am mai băut, îi răspund, apoi iau telefonul și citesc mesajul.

Lottie: OMG! Te-a dus la Dim Sum Star? De ce-mi bate inima mai tare? De unde a știut?

Mă uit la JP, care studiază meniul, așa că îi răspund.

Kelsey: Ne-a auzit pe noi când vorbeam. S-a gândit că mi-ar plăcea să revin.

Îmi răspunde imediat.

Lottie: Hm! E grijuliu?

Kelsey: Cred că doar încearcă să-mi arate că nu-i așa nemernic pe cât am spus eu că ar fi.

Lottie: În mod clar, nu e, dacă ți-a făcut surpriza asta cu cina. Mă rog, distracție plăcută! Să nu iei ceaiul! Nu uita că mamei i s-a făcut greață de la el.

Ah, exact!

— Nu-l lua! aproape strig în timp ce întind brațul spre el. Se uită pe deasupra meniului și se încruntă.

— Iisuse! Ce să nu iau?

Mă îmbujorez când îmi dau seama cât de țăcănită am părut.

— Ăăă, ceaiul! Lottie mi-a amintit că l-a comandat mama și că i s-a făcut greață de la el. Așadar, poate sari peste ceai.

— OK!

Se uită suspicios la mine.

— Ești sigură că te simți bine?

Îi ofer un zâmbet.

— Foarte bine!

— OK! răspunde târăgănat.

Petrecem următoarele minute hotărându-ne asupra comenzii. Nu mai aduc cărucioare cu mâncarea, dar îți aduc ceea ce alegi. Selectăm câteva feluri de mâncare pe care vrem amândoi să le încercăm și apoi, când chelnerița se întoarce în bucătărie, iau o gură de apă.

— Deci asta e scara ideală după tine? Să alergi după restaurantul preferat al unei fete?

— Nu. Dar să mănânci dim sum în Chinatown este obligatoriu.

— Nu crezi că e... ceva specific turiștilor?

— Probabil, îmi răspunde. Dacă te invităm la o întâlnire romantică, te-aș fi dus la Parkside Club.

— Ce loc e acela? îl întreb.

— Un restaurant la ultimul etaj al Clădirii Parkside. Noi îl deținem.

— Firește! răspund râzând.

— Avem un bucătar genial care face cele mai grozave găluște pe care o să le guști vreodată. Și-a început călătoria culinară în Chinatown, de fapt. Huxley l-a găsit și i-a oferit un loc de muncă pe care nu l-a putut refuza. Nu sunt mulți oameni care își permit să mănânce la Parkside Club, dar cei care își permit mănâncă bine.

— Păi, să știi că ai fi putut să mă duci acolo.

Clatină din cap.

— Nu, n-ar fi fost atmosfera potrivită. Trebuie să ai o ținută elegantă și e un local foarte fișos. Aici ne putem relaxa.

O spune în timp ce se lasă pe spătarul scaunului.

— Atunci, pe cine ai duce la Parkside Club? O parteneră specială?

Își aranjează șapca pe cap și răspunde:

— Am mers acolo doar cu frații mei. N-am fost cu nimeni altcineva. Cum spuneam, mâncarea e al dracului de bună, dar e un loc pretențios. N-aș merge acolo cu o femeie.

— Dar parcă spuneai că asta nu e o întâlnire. Poate acolo ar fi trebuit să mă duci.

— Și să ratez ocazia de-a te vedea plângând când vezi o poză cu tine cu aparat dentar? Sub nicio formă!

Pufnesc în răs.

— O, da, un moment de vis, sunt sigură!

Se bate cu degetul în tâmplă.

— Am păstrat informația la seif.

— Sunt sigură că așa ai făcut.

Mă aplec peste masă și continui:

— Ce ai făcut azi?

— Nimic special, îmi răspunde. Am răspuns la o listă enormă de e-mailuri de la frații mei, am făcut sport, apoi câteva vizite.

— Ce fel de vizite? Conjugale?

— Poftini? râde el. Pe cine dracu' aș vizita la închisoare?

— De unde să știu eu? Ar putea fi oricine.

— Ce minte afurisită ai, sigur e ceva în neregulă cu ea! Nu, am vizitat doar niște organizații nonprofit din zonă.

Asta mă înveselește.

— Serios? Ce organizații?

— Dacă trebuie să știi, curioasă afurisită ce ești – asta mă face să zâmbesc –, am fost la o fundație care salvează porumbelii și m-am oprit la un adăpost pentru animale.

— Deci te-ai dus liniștit să salvezi animalele. Asta vrei să spui?

— Nu le-am salvat, dar, știi, mi-am făcut niște relații.

• Ridică din umeri.

— Pe urmă, m-am întors la apartament, am făcut un duș și m-am pregătit. Dacă știam că o să-ți ia o veșnicie să te îmbraci, aș fi stat mai mult la duș.

— A, da, și ce-ai fi făcut acolo?

Ridică dintr-o sprânceană și nu e nevoie să spună mai mult.

— Aha, înțeleg! Vechiul masaj, nu?

Își dă capul pe spate și scoate un hohot sexy de râs.

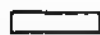
— Da, cam așa ceva. Dar tu? Cum au fost întâlnirile de azi?

— Distractive! Îi răspund, zâbind. M-am întâlnit cu Dena la clădirea din sud. A fost foarte drăguță și ne-am petrecut toată dimineața plimbându-ne prin clădire și găsim locurile în care am putea face schimbări. E foarte încântată de planurile pe care le-am făcut.

— Dena e de treabă, îmi place de ea.

Exact când îmi ghiorăie stomacul, chelnerița se apropie cu mâncarea, așa că abandonăm discuția și facem loc pentru farfurii. Găluște cu carne de porc și arpagic, găluște cu creveți, chiflă de pui Shanghai, pachetele de primăvară cu legume și sote de sparanghel. Miroase uimitor!

Luăm bețișoarele, le pregătim și încep să mâncăm fără să mai spunem nimic.

Stăm pe trotuar în față la Dim Sum Star în timp ce așteptăm să vină mașina și îi spun:

— Știi... îmi amintesc că mâncarea era mult mai bună.

JP se bate cu pumnul în piept și scoate un râgâit tăcut.

— Futu-i! Trebuie să scap cu ceva de gustul găluștei cu arpagic.

— Îmi pare rău! O să fii bine?

— Vom vedea, nu? îmi răspunde.

Ne-am apucat de mâncat ca niște iepuri turbați și am tras găluștele din coșurile aburinde pe farfurii. Am înfulecat de foame prima înghițitură. A doua... a fost îndoielnică. La a treia... eram îngrijorați. Am încercat tăcuți încă un fel, apoi încă unul, până când ne-am uitat unul la altul, am luat paharele cu apă și am încercat să alungăm gustul ciudat.

Inutil, papilele noastre erau afectate și nu a fost o experiență plăcută nici după aceea. Am mâncat pentru că nu voiam să facem risipă, dar când ne-au întrebat dacă mai comandăm ceva, am ridicat amândoi mâinile cu un „nu, mulțumim” politicos, apoi JP a plătit nota.

Șoferul oprește lângă noi, iar JP deschide portiera pentru mine și, la fel ca înainte, după ce urc, urcă și el lângă mine. Îi spune șoferului:

— La Brutăria Twentieth Century, te rog!

Apoi scoate telefonul și începe să tasteze.

— Ce e, ăăă, ce e la Brutăria Twentieth Century?

— Ceva care sper să ne liniștească stomacul.

Termină de scris și se relaxează pe banchetă.

— La naiba, Kelsey, porcăria aia a fost oribilă!

— Știu! Habar n-am cum am mâncat eu și Lottie atât de mult când am fost prima oară.

— Copiii nu au papilele gustative dezvoltate cum trebuie, asta e explicația. Ar fi trebuit să iau asta în calcul.

— Păi, intenția a fost bună și o apreciez.

Întind mâna pe antebrațul lui și-l strâng ușor.

— Mulțumesc!

Ridică puțin colțul gurii.

— Cu plăcere!

— Deci brutăria asta are și mese?

— Da, dar noi luăm desertul la pachet. Avem ceva de mers până la următoarea oprire și e o rezervare pe care nu o putem rata.

— Următoarea oprire? mă întorc spre el. Mai dă-mi detalii!

— Nu! zice și clatină din cap. E surpriză!

— E enervant!

— Chiar? mă întreabă. Sau e distractiv?

— Enervant.

Chicotește.

— Da, și eu m-aș enerva, dar nu uita că e seara mea, nu a ta, așa că facem cum zic eu.

— A, da, apropo de asta!

Ne oprim la semafor, așa că îmi desfăc puțin centura de siguranță, mă lipesc de JP și fac un selfie cu telefonul.

— Zâmbește, tovarășe pe termen scurt!

Mă prinde cu brațul pe după umăr și mă ține aproape, apoi zâmbește în felul acela diabolic și, pentru o secundă, aproape uit să fac poza. Pentru o secundă, mă pierd în senzația brațului care mă strânge, a parfumului care mă învăluie și a căldurii corpului său.

Dar mașina pornește din nou, așa că fac poza și mă întorc repede la locul meu.

— Ar fi trebuit să fac o poză cu noi la Dim Sum Star.

— E un moment de care nu e nevoie să ne amintim.

Mai mergem puțin prin oraș, apoi șoferul oprește în dreptul trotuarului, iar JP spune:

— Așteaptă aici!

Coboară din mașină și intră într-o clădire veche de pe colțul străzii, care pare de-a dreptul fermecătoare din afară. Prin ferestrele mari de sticlă, îl văd cum scoate portofelul, îi dă cuiva niște bani și mulțumește, după care iese cu o cutie în brațe și două sticle cu apă.

De cum urcă în mașină, îi spune șoferului:

— Putem pleca!

Acesta dă din cap, iar mașina se pune din nou în mișcare.

Spre surprinderea mea, JP se așază pe locul din mijloc, își pune centura, apoi îmi dă o sticlă cu apă și o furculiță. Și atunci simt mirosul dulceag și delicios din cutie.

— Hm, orice ar fi sub capacul ăsta miroase grozav!

— Asta ai spus și despre Dim Sum.

— O să aibă același gust ca mâncarea de la Dim Sum?

Clatină din cap și deschide capacul, scoțând la iveală un tort de culoare bej.

— Nici pe departe. E desertul meu preferat din zona golfului. Nimic nu-l întrece. Tort cu miere de la Brutăria Twentieth Century. Garantez că n-ai să găsești ceva mai bun.

— Asta o să judec și singură!

Înfig furculița și tai o bucată mare de pe margine, pe urmă o duc la gură.

— O, Doamne! gem stângace în timp ce mestec. Uau... OK... Uau, e...

— Fenomenal! spune el în timp ce mușcă.

— Da, ai dreptate. E fenomenal! Hm!

Iau încă o înghițitură.

— E ciudat dacă îți spun acum că te iubesc?

— După masa pe care am îndurat-o? Nău! Mănâncă, scumpo! O să merite, după toate găluștele alea greu de mestecat pe care le-ai mâncat.

— Erau greu de mestecat, nu-i așa? Dar nu și tortul ăsta, care e ca un nor de zahăr în gură.

— Nor de zahăr, zici? Întreabă el.

— Da. Serios, e uimitor! Cum l-ai descoperit?

— După multe încercări nereușite. Îmi place să găsesc ceva special în toate orașele în care merg, așa că, dacă mă întreabă cineva ce ar trebui să încerce, pot să fac o recomandare. Acesta e pe lista mea. E un loc care trebuie neapărat vizitat când vii aici.

— Ai o listă cu astfel de lucruri?

Spre mirarea mea, încuviințează cu o mișcare din cap.

— Păstrez detaliile în telefon.

— Serios? îl întreb. Nu pare ceva ce ai face tu.

— De ce nu?

— Nu știu!

Iau încă o înghițitură.

— Pari să ai o atitudine prea calmă, prea desăvârșită, ca să-ți iei notițe pe telefon cu localurile bune. N-aș fi ghicit asta niciodată.

— Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine, Kelsey. Acesta e doar unul dintre ele.

— Așa se pare. Ce altceva mai ascunzi?

— O să vezi! îmi răspunde.

— Are vreo legătură cu locul în care mergem?

— Da.

Ridică din sprâncene și ia încă o înghițitură.

— Și când compari cele două seri în oraș, nu cred că trebuie luată în considerare masa principală. Am luat o cină de tot rahatul din cauza ta.

Chicotesc.

— Așa e, masa principală a fost din vina mea. Dar desertul ăsta, nu știu. Nu știu dacă e mai bun decât cel de la Ghirardelli.

— Du-te naibii, e de departe mai bun!

Asta mă face să râd în hohote.

— Ce protector ești!

— Da, pentru că vând produsele alea afurisite în magazin ca să-ți poți face propriul desert Ghirardelli acasă...

— Dar nu vând și atmosfera, iar asta face să fie gustul mai bun.

— Nu e logic ce spui, mă informează JP și mă face iar să râd.

Arată cu furculița la tort.

— Cât despre tortul ăsta, poți încerca să-l faci, dar îți garantez că nu va avea același gust, chiar dacă ceri rețeta. Chiar au o carte de rețete pe care poți s-o cumperi. Dar nu va avea același gust. Îți ia ani de zile să rafinezi rețeta asta, și acest lucru trebuie apreciat.

— Dar îl mănânci într-o Tesla pe bancheta din spate. Nu sunt așa de sigură de ambianță.

Se uită urât la mine.

— Mai degrabă, ar trebui să apreciezi atmosfera mai mult, pentru că mâncăm într-o mașină electrică, în care ne plimbăm ca niște afurisiți de salvatori ai planetei. Dacă ai noroc, îți dau cutia când terminăm ca să o reciclezi.

— Uau, chiar ai cheia de la inima unei femei!

— Vezi? E mai bine. O recunoști și singură – îți descui inima.

Îmi dau ochii peste cap.

— Eram sarcastică.

— Iar eu aleg să nu văd lucrurile așa, spune rânjind.

— Mereu trebuie să ai dreptate?

— Da! Mă bucur că înțelegi în sfârșit.

Deschid sticla cu apă și-l întreb:

— Este alcool acolo unde mergem? Pentru că o să am nevoie dacă rămân lângă tine toată seara.

— O să fie alcool. Crede-mă, n-aș rămâne nici eu singur cu tine fără alcool.

Strâng din buze, iar el pufnește în râs.

— Ce măgar ești! mormăi eu.

— Știu, scumpo! răspunde și-mi face cu ochiul. Dar recunoaște că-ți place.

— Nu-mi place!

Îmi ridică bărbia cu un deget și șoptește:

— Mincinoaso!

Hm... s-ar putea să aibă dreptate în toate, pentru că, deși mă scoate din sărite, îmi și place. Mă obișnuiesc cu tachinările lui și... O, Doamne! Încep să tânjesc după ele?

Nu, e imposibil să fie așa, nu?

Înfige furculița în tort și ia încă o înghițitură, uitându-se la mine în același timp.

Hm, poate că așa e.

— Ce faci? întreabă JP și mă trage de braț.

— Îi trimit surorii mele locația.

— De ce naiba faci asta?

Pun telefonul în geantă și mă opresc pe trotuarul întunecat. Am mâncat jumătate de tort în mașină și, sinceră să fiu, cred că aș fi putut să continui. Nu credeam că o să-mi pice

bine dacă mai mâncam și beam și alcool după aceea. Nu e deloc o combinație bună. Așa că m-am controlat și m-am concentrat la conversația cu JP. I-am povestit unde mi-am imaginat că va ajunge afacerea mea când am început.

A stat și m-a ascultat tot timpul, atingându-mi piciorul din când în când. Nu mi-am dat seama dacă o făcea intenționat sau pentru că încă mai era pe locul din mijloc chiar și după ce am terminat cu tortul. Oricum ar fi, fiecare trecere ușoară, fiecare mică atingere a fost ca un tăciune care începe să ardă din ce în ce mai tare.

— De ce îi trimit locația surorii mele? Păi, te-ai uitat în jur? Sunt pe o alee întunecoasă, unde nu sunt felinare, și sunt însoțită de un bărbat.

— Un bărbat pe care îl cunoști.

— Oare chiar te cunosc, JP?

— Destul cât să fii conștientă de faptul că te-aș proteja de... orice îți trece naibii prin cap.

Cu brațele încrucișate, scot un sold în față și-i spun:

— OK, dacă ar veni cineva acum la noi și ar spune că mă duce cu forța în bârlogul său, ce-ai face?

— Ce fel de poveste trăsniță e aia în care trăiești?

— Doar răspunde la întrebare!

— Iisuse!

JP își trece mâna peste față.

— I-aș zice să se ducă dracului și, dacă n-ar asculta, probabil aș aplica pe el lecțiile de box pe care le-am luat timp de zece ani.

Cerule mare, boxează? Atrăgător!

Mă uit la pieptul lui. Hm, așa s-ar explica toți mușchii aia tonificați.

— Ești mulțumită? mă întreabă.

— Așa cred.

Îl iau de braț și mă aplec spre el.

— Acum, unde naiba mergem?

— Aici!

Mă conduce pe alee până la o ușă de metal. Bate în ușă și, după o secundă, aceasta se deschide. Un bărbat masiv și morocănos, cu mustață răsucită, iese pe alee.

Ridică o listă și întreabă:

— Numele?

— Jonah Cane, răspunde JP.

Jonah Cane. Îmi place și asta. Mai ales de când am senzația că acum îl văd ca pe Jonah, nu pe JP de la Cane Enterprises.

Paznicul face o tăietură pe listă și ne deschide ușa.

— Pe hol, prima ușă la dreapta. Așteptați să fiți conduși la masă.

Mergem pe hol și îl întreb încet:

— Ți folosești descori prenumele?

— Uneori, îmi răspunde.

— Ți place când oamenii ți spun Jonah?

Se uită de sus la mine. Ochii i se opresc puțin la buzele mele, dar își ferește privirea și se uită la holul slab luminat din fața noastră.

— Există un răspuns la întrebarea asta? insist când ajungem la ușa din dreapta.

Nu răspunde, doar bate la ușă și, de data asta, când ușa se deschide, ne întâmpină un iureș de conversații și muzică lentă care se revarsă spre hol.

— Cane? întreabă însoțitorul.

— Da! răspunde JP.

— Pe aici!

Mă țin mai strâns de el și îl întreb în șoaptă:

— M-ai adus la un club de sex?

Chicotește, dar nu spune nimic.

Încăperea e plină de oameni, toate mesele sunt ocupate și toți au câte un pahar în mână, iar veioza mică și simplă de pe masă le luminează fețele. Pereții sunt acoperiți cu catifea roșie, tavanul e plin de beculuțe, iar în capătul camerei se află o scenă ridicată, acoperită cu aceeași catifea roșie bogată și mărginită de lumini demodate.

— Ce naiba e locul ăsta?

Chelnerița – asta presupun că este – ne conduce la singura masă goală din cameră. Chiar în față.

— Hilary va veni imediat să vă ia comanda de băuturi.

— Mulțumesc! spune JP.

Îmi trage scaunul, mă ia de mână și mă ajută să iau loc. Apoi își trage scaunul lângă al meu.

— Ce vrei să bei? îmi șoptește la ureche.

— Hm... nu sunt sigură! îi răspund, iar vocea lui îmi stârnește fiori pe ceafă.

— Vin? mă întreabă cu buzele periculos de aproape de urechea mea. Sau ceva mai tare?

— Păi, tu ce comanzi? îl întreb.

— Whisky.

— Bună alegere, cam tare pentru mine, așa că un pahar de cabernet ar fi minunat!

Hilary sosește la momentul potrivit și ne ia comanda, după care ne pune în față un castron cu gustări. Mă uit în jur. Oamenii de la celelalte mese vorbesc încet și nu-mi dau seama ce o să se întâmple pe scena aceea.

Mă aplec spre JP și-l întreb:

— Serios, unde suntem?

Întorc capul și aproape ni se ating nasurile când șoptesc:

— E un club de sex?

Pufnește în râs.

— Dacă ar fi, te-ai supăra?

— Ar fi ceva diferit. N-am fost niciodată la unul. Asta este? Asta îți place să faci în oraș, să mergi în diverse cluburi de sex? Adică, e foarte grăitoare catifeaua aia roșie. O, Doamne, și avem locuri în față! O să vedem tot felul de lucruri.

Chicotește și își întinde brațul pe spătarul scaunului meu, după care se așază picior peste picior.

— Ai vrea să vezi lucruri?

— O să fiu sinceră. Ai sugerat că sunt inocentă și trebuie să recunosc că asta mă dă de gol, pentru că n-am mai făcut așa ceva până acum. Și am emoții. O să facă sex? Adică, o să se dezbrace în fața noastră? O, Doamne, o să mă excit? Dar tu?

Mă uit în ochii lui, plini de amuzament.

— Ai erecții aici?

Se aplică spre mine, își lipește gura de urechea mea și spune:

— Nu e un spectacol sexual, Kelsey. Nici un club de sex sau orice are legătură cu sexul. Așadar, inima ta inocentă poate să fie pe pace.

Hilary ne aduce băuturile, ne face cu ochiul și ne spune:

— Bucurați-vă de spectacol!

— Spectacol? Întreb, nespus de nedumerită.

JP ridică paharul cu whisky și ia o gură, apoi își îndreaptă atenția spre scenă când se trage cortina, iar publicul începe să aclame.

— Doamnelor și domnilor! spune o voce într-un difuzor. Vă rog să luați loc, să strigați dacă vreți și să o aplaudați pe incomparabila, magnifica, cea mai sexy femeie din această parte a orașului San Francisco.

Alte chiote gălăgioase.

— Doamna Frisbee Lane!

Frisbee Lane?

E un spectacol de comedie?

Un monolog al unei singure persoane?

Un...

Șirul gândurilor mele se întrerupe când o persoană foarte înaltă și foarte frumoasă iese pe scenă, în costum complet de travesti, cu o perucă ce rivalizează cu a Mariei Antoaneta, un fund mai mare decât al surorilor Kardashian și unghii mai lungi ca mâna mea.

— Bună seara, puii mei frumoși! spune ea la microfon.

— O, Doamne! exclam încet și mă întorc bucuroasă spre JP. M-ai adus la un spectacol cu travestiți?

Rânjește și se lasă pe spate.

— Avem o seară specială pentru voi. Dar înainte să începem, vă reamintesc câteva lucruri. Lăsați cântatul în seama profesioniștilor, vă rugăm să nu stricați atmosfera – știți că nouă, gagicilor, ne place drama, dar nu când suntem pe scenă – și, desigur, ca întotdeauna, apreciem bacșișurile.

Își duce mâna la piept.

— Eu voi fi maestra de ceremonii în seara asta, doamna Frisbee Lane. Dacă vreți să vă aruncați frisbee-ul înspre mine după spectacol, barmanii mei vă vor nota numărul de telefon și vă sun eu mai târziu, scumpilor!

Alte chiote și strigăte.

— Acum haideți să începem cu una dintre favorite. Vă rog să o aplaudați pe Winter Lips!

Luminile se estompează și nu mă pot abține, așa că pun mâna pe piciorul lui JP și spun:

— Nu-mi vine să cred că m-ai adus la un spectacol cu travestiți! E... e de-a dreptul uluitor!

Scoate din buzunar un teanc de bani și-l pune în fața mea.

— Dă-i bătaie, scumpo! Dă bacșișuri grase!

Iar inima mea... tresare din nou.

— Sunt de-a dreptul invidioasă pe decolteul lui Fifi Heart, îi spun lui JP când îmi deschide portiera.

Înainte să urc, mă întorc spre el și-mi strâng sânii.

— Cum să fac să stea și ai mei așa ridicați?

— Stau destul de ridicați. Acum, mișcă-ți fundu' în mașină!

— Nu ca ai lui Fifi! spun cu un geamăt și mă urc în mașină, apoi îmi pun centura. Ai văzut și tu, bustul îi ajungea până la bărbie.

JP închide portiera după el și își pune centura.

— Ești perfectă așa cum ești, Kelsey! îmi spune, apoi își lasă capul pe spate și închide ochii.

— Adorimi cuniva? îl întreb, împungându-i brațul. Nu poți să adormi!

Întoarce capul spre mine și zâmbește.

— Doar o secundă. Poți să încetezi o secundă cu pălăvrăgeala?

— Păi, îmi pare rău că tocmai am fost martoră la unul dintre cele mai tari spectacole din viața mea! Încă nu mi-am revenit.

— Cele mai tari, zici?

Dau din cap și mă întorc cu tot corpul spre el.

— JP, a fost atât de distractiv! Și n-am crezut niciodată că poate fi atât de amuzant să strecuri bani între sâni falși, dar, Doamne, mă simt ca o femeie nouă!

— Mă bucur că ți-a plăcut.

— Nu doar mi-a plăcut, îi spun seriosă, atrăgându-i atenția. Chiar cred că nu m-am mai distrat de mult atât de bine!

Și asta e adevărul.

De cum a început spectacolul, am fost captivată. N-am mai fost niciodată la un spectacol cu travestiți, dar sunt genul

care nu ratează niciun episod din *RuPaul's Drag Race*, așa că știam la ce să mă aștept. Dumnezeu mare, nu credeam că va fi atât de grozav! Și nu doar spectacolul, ci și JP. A fost atât de relaxat, de... prezent! Nu a fost sarcastic. Doar... a zâmbit și s-a simțit bine, în timp ce se asigura că *eu* mă simt bine. Nu și-a mișcat brațul de pe scaunul meu și, la un moment dat, am simțit că se juca cu părul meu în timp ce LuLu Lemons făcea playback pe „I Will Always Love You”.

— Bine! O meriți, spune el și întoarce capul.

Simt o dorință ciudată de a-l lua de mână, de a mă cuibări lângă el și a respira aerul acestui bărbat care pare nou și totuși... neschimbat. Dar, cu toate că dorința e puternică, știu că nu ar trebui să fac asta. Adică, sigur n-ar trebui s-o fac. Trebuie să-mi amintesc care a fost scopul acestei seri – JP a vrut să demonstreze că activitățile alese de el sunt mai bune decât ale mele.

Sunt capabilă să recunosc când am fost înfrântă.

Iar seara asta m-a dat pe spate.

— Mulțumesc pentru seara asta, JP!

— Încă nu s-a terminat, îmi răspunde, tot cu ochii închiși.

— Nu? Întreb mirată.

Clatină din cap.

— Nu! Stai și relaxează-te! Ajungem în scurt timp la ultima destinație.

Felinarele străjuiesc pontonul de lemn până la capătul din mijlocul golfului. Întunericul profund al cerului la miezul nopții se înalță deasupra noastră în timp ce luminile orașului strălucesc în spate. O briză răcoroasă se ridică din apă, iar noi ne plimbăm pe promenada lungă, cu sunetul blând

al apei lipăind în loc de coloană sonoră. Eu și JP suntem aproape singuri, fiindcă nu sunt decât câțiva oameni în jur.

— Nu credeam că îți place cheștiile de turiști, îi spun mirată în timp ce ne plimbăm. Nu e un loc în care vin turiștii?

— Cheiul 39, da. Cheiul 7, nu prea. Descoperi repede acest lucru dacă stai aici mai mult de câteva zile.

— Când ai început să vii aici?

— Se întâmpla descori să am prea multă energie când frații mei mergeau la culcare, așa că ieșeam în oraș. Ei presupuneau că mă duceam în baruri sau încercam să-mi găsesc o parteneră pentru seara aceea, dar veneam aici, mergeam până în capătul cheiului și mă uitam la apa întunecată.

— Și la ce te gândeai? îl întreb.

— La orice. La toate. La orice îmi trecea prin minte atunci.

— Și pe mine de ce m-ai adus aici? întreb în timp ce înaintăm pe promenada lungă. Nu ai la ce să reflectezi acum, nu?

— Mereu avem ceva la care să reflectăm, dar m-am gândit că s-ar putea să-ți placă aici. Dacă te mai întorci vreodată, ar putea fi și pentru tine un loc în care să reflectezi.

— Îmi place foarte mult! îi spun și-i dau ușor un ghiont în umăr.

Zâmbește și mă ia cu brațul pe după umeri, apoi mă trage spre el din mers.

— Ar putea fi locul perfect în care să vin după o zi lungă de organizat. Să mă opresc la brutărie, să iau un tort cu miere, să fac o poză și să mă laud, apoi să vin aici și să-l mă-nânc la marginea Golfului.

— Ai grijă la păsări, sunt nemiloase în timpul zilei.

— Bună observație!

— Ghici de unde știu! mă îndeamnă.

— Te rog, spune că din experiență!

Dă aprobator din cap.

— Fusese o zi al naibii de lungă într-o sală de ședințe cu frații mei și aveam nevoie de aer curat, așa că am luat niște mâncare thailandeză, am venit aici și am început să mănânc. La început, a fost lejer. Câte o pasăre pe ici, câte un pescăruș pe colo. Dădeam puțin din mâini, încercând să-i alung, dar pe urmă au început să vorbească... să ciripească unii la alții. Spuneau, „Hei, uite un idiot neștiutor la capătul cheiului”.

— De ce vorbeau cu accent de Brooklyn?

— Păsările astea sunt plimbate prin lume. Asta mă face să râd, iar el continuă: La început, n-am prea dat atenție, dar a aterizat încă o pasăre în fața mea. Una într-o parte, alta în spate. Roiau și erau mai multe decât aveam eu membre, apoi s-au apropiat din ce în ce mai mult, până când una mai îndrăzneță m-a ciupit de picior.

— Nu-i adevărat!

— Ba da, la naiba! Chiar de fluierul piciorului. Am țipat la ea, evident, și, când m-am aplecat să văd piciorul, și-au unit forțele.

— Au folosit o pasăre drept momeală.

— Exact! Eram pierdut, nu aveam nicio apărare. Păsările m-au atacat. Peste tot zburau pene. Ciocurile se loveau unele de altele, iar eu n-am putut decât să arunc cutia cu mâncare cât mai departe posibil și să mă agăț cu disperare de viață până am rămas o umbră tremurândă pe promenadă.

Chicotesc atât de tare, încât am lacrimi în ochi când îi spun:

— O, Doamne, te-au ciugulit până au fost gata să te omoare!

— Asta nici măcar nu a fost partea cea mai rea.

— Care a fost partea cea mai rea?

— Când țipam la ele și le imploram să mă lase în pace, una din ele s-a răhățit.

— Vai, a făcut pe tine? Ți-au luat mâncarea și au făcut și caca pe tine? Păi e drept așa?

— Nu e, iar de la cât dădeau din aripi, rahatul ăla a zburat în direcția mea și mi-a aterizat pe față.

Îcnesc și-mi acopăr gura cu mâna.

— O, Doamne, nu se poate!

— Ba da! Rahatul de pasăre pe fața mea. Inutil să mai spun că ziua mea de rahat – fără glumă – a devenit și mai de rahat.

— Mă mir că te-ai mai întors aici.

— Nu a fost vina cheiului, spune el. Ci a mea, pentru că am fost naiv să cred că pot să iau masa într-un loc unde turiștii nu știu că nu trebuie să hrănești sălbăticiunile, deoarece, cu cât le hrănești mai mult, cu atât devin mai agresive. Am învățat o lecție, iar acum, ori de câte ori vin aici, de obicei sunt singur cu gândurile mele. În fine... acum și cu tine.

Ajungem la capătul cheiului. Mă opresc în dreptul balustradei și mă sprijin de ea, privind valurile și întinderea întunecată. Briza se întetește și simt că mă cuprinde un fior, dar, înainte să-mi încruciez brațele la piept ca să mă încălzesc, JP îmi pune geaca lui de piele pe spate. Mă uit peste umăr și-l văd în tricoul subțire, cu mâneci lungi.

— JP, nu vreau să-ți fie frig!

— Sunt bine, nu-ți face griji pentru mine! spune și se oprește în spatele meu, apoi întinde mâinile spre balustradă, de o parte și de alta a mea, și se lipește cu pieptul de mine.

Sunt blocată lângă balustradă. Pentru o clipă, rămân rigidă, neștiind ce să fac, dar, când îi simt căldura, mă las în voia îmbrățișării.

— Ce mai face mama ta? Încă se bucură că e singură în casă cu soțul ei, Jeff?

Pufnesc în râs.

— Da!

Lottie locuia cu ei, și unul dintre motivele pentru care a acceptat aranjamentul cu Huxley a fost că voia să le ofere mamei și lui Jeff puțină intimitate după mulți ani în care avuseseră de-a face cu noi, fetele. Jeff și mama au fost la multe cine și petreceri în aer liber acasă la Lottie și Huxley, iar JP și Breaker îi cunosc deja.

— Le place la nebunie. Acum construiesc o pergolă și se ceartă din pricina culorii.

JP își sprijină bărbia pe umărul meu, iar obrazul țepos se lipește de al meu.

Poate sunt nebună, dar nu seamănă cu o tovărășie pe termen scurt, seamănă cu ceva mai mult, iar inima mea romantică încearcă să o transforme în altceva, deși creierul spune nu, nu, nu, nu.

— În ce culoare vrea mama ta s-o vopsească?

— În negru, îi răspund și mă sprijin de pieptul lui. Vrea să fie în trend. Și, desigur, Jeff e tradițional, vrea să o dea cu baieț, pentru că, după părerea lui, e păcat de moarte să vopsești lemnul.

— Cine crezi că o să câștige?

— Mama, evident. Ea câștigă mereu. Dar sunt convinsă că o să-l lase să câștige în alt fel. Poate cu o plantă în ghiveci care să decoreze spațiul.

— Așa e, e grădinar înrăit! Poate se ceartă acum din cauza culorii și o lasă intenționat să câștige ca să-i dea voie să aleagă el plantele.

— Ooo, nu m-am gândit niciodată la asta! Știindu-l pe Jeff, îl cred în stare.

— După ce termină pergola, o să vă invite să o testați?

— Sunt sigură. Deși petrecem mai mult timp în familie acasă la Huxley și Lottie. Înainte de nuntă, mama vrea să dea o petrecere pentru Lottie în curtea lor din spate. Cum eu sunt domnișoara de onoare, o voi ajuta. Hei, tu ești cavalierul de onoare?

— Eu și Breaker ne vom împărți responsabilitatea. Dar cum eu sunt mai mare, pot să merg la altar cu domnișoara de onoare. Ce noroc pe tine!

— O, da, ce noroc! Sunt sigur că o să faci niște comentarii nepotrivite.

— Ar fi anormal să n-o fac. Oftează, apoi vorbește mai departe: Mă bucur pentru Huxley, totuși, în ciuda felului în care a început relația lor. Cum el e cel mai mare dintre noi, simt că a purtat mereu pe umeri povara de a se asigura că suntem bine. Când am decis să investim bani într-o afacere proprie, a avut o discuție cu noi și a spus că ne va asigura viitorul, ceea ce a și făcut. Financiar, eu și Breaker suntem asigurați. Nu avem de ce să ne facem griji.

— Dar când vine vorba de fericire? îl întreb.

— Încă mai încerc s-o găsesc. Se îndreaptă de spate și adaugă: Sunt sigur că ai întâlniri de dimineață. Ar trebui să te duc acasă.

— Din păcate, chiar am.

Mă întorc cu fața spre el și zăresc în ultima clipă expresia lui dezamăgită. Dar mă ia din nou pe după umeri și ne întoarcem împreună pe promenadă.

— Mulțumesc încă o dată pentru seara asta! M-am distrat foarte bine.

— Și cu la fel, îmi răspunde.

— Când ni s-a spus să venim aici mi-a fost puțin teamă că va fi ciudat și stânjenitor. Și a fost, la început, dar ultimele două zile au fost chiar grozave. Exact ce aveam nevoie.

— Da, apropo de asta, spune el exact când telefonul îi sună în buzunar.

Îl scoate cu un geamăt și văd numele lui Huxley pe ecran înainte ca JP să-l închidă iar. După câteva secunde, Huxley sună din nou.

— Trebuie să fie ceva important, îi zic. Haide, răspunde! Ne întâlnim la mașină!

— Ești sigură? mă întreabă.

— Da, e în regulă!

Dau să scot geaca, dar ridică mâinile.

— Păstreaz-o, eu sunt OK.

Pe urmă se întoarce și duce telefonul la ureche.

— Ce e? răspunde pe un ton iritat.

În timp ce merg spre mașină, aud un „futu-i” care-i scapă printre buze și mi se strânge stomacul de grijă.

Îi ia vreo zece minute să urce în mașina încălzită și, când se așază pe banchetă, îmi dau seama că i-a dispărut starea de spirit plăcută în care era și își trece mâna peste obraz. Mă tem să întreb, dar știu că o să-mi pară rău dacă nu încerc măcar.

— E totul în regulă?

— Da! spune printre dinți. Doar niște prostii de care trebuie să mă ocup mâine.

— Pot să te ajut cu ceva? îl întreb.

Clatină din cap și privește pe geam.

— Nu, nu ai cu ce să mă ajuți!

Și gata!

Se închide în el.

Ceea ce a fost o seară perfectă până acum dispare repede, iar eu nu știu ce să fac. Ce să spun. Sau cum să-l ajut. Prin urmare, mergem spre casă în tăcere. Când ajungem la apartament, îi dau geaca înapoi, iar el îmi urează noapte bună. Deși JP a fost amuzant și relaxat în seara asta, îmi pare rău că s-a terminat așa. Îmi pare rău că s-a închis față de mine, pentru că, indiferent de ce a spus despre prietenia dintre bărbați și femei, am simțit că m-a lăsat să mă apropiu de el ca o prietenă. Pe urmă, pur și simplu a... *dispărut*.

Capitolul paisprezece

JP

VOIAM S-O SĂRUT ASEARĂ.

Nu aveam nicio îndoială că aveam s-o sărut, ori pe chei, ori înapoi la apartament. Avea să se întâmple, eram pregătit, la naiba, pregătit și nerăbdător! Dar pe urmă m-a sunat Huxley. Regis a vorbit cu Huxley pe la spatele meu și i-a spus că Kelsey nu are destulă experiență pentru acest rol. Crede că n-ar trebui să avem încredere în ea și că ar fi bine să angajăm pe altcineva. Pe cineva din echipa lui. Huxley mi-a spus să țin proiectul sub control.

Nici măcar n-am vrut proiectul ăsta nenorocit!

Mi s-a aprins fitilul și, cu toate că apelul a fost scurt, am așteptat un moment înainte să urc în mașină. Nu voiam să răbufnesc de față cu Kelsey. Până m-am întors la mașină, momentul trecuse.

Și ce nervi am putut să am aseară! În loc să mă culc, am îmbrăcat niște haine sport și am ieșit la alergat. Când m-am întors, m-am gândit să merg și să văd ce face Kelsey, dar trecuse deja de miezul nopții și știam că probabil doarme.

Ce n-aș fi dat să-i spun ce simt pentru ea, pentru că seara trecută nu a făcut decât să-mi confirme un lucru! Seara a fost perfectă pentru că am petrecut-o cu Kelsey. Mi-a plăcut să o aud gemând de plăcere, să văd cât de încântată a fost de spectacolul cu travestiți, cât de mult i-a plăcut frumusețea golfului San Francisco și cât de bine s-a simțit și ea în compania mea. Așa că era cât pe ce să-i spun tot.

Huxley și-a ales cel mai nepotrivit moment.

Aș fi vrut să nu mă las afectat de lucruri mărunte, aș fi vrut să le pot ignora și să mă bucur de moment, dar eu nu sunt așa. De-asta m-am trezit de dimineață, gata să mă revanșez față de ea. Am comandat niște covrigi, am pregătit un platou cu fructe și am făcut ouă cu șuncă.

Ultimele două zile au fost diferite și am simțit că ne-am apropiat la un alt nivel. Sper că a văzut altă latură a mea, una care să-i placă. Știu că mă consideră atrăgător – și nu o spun pentru că sunt încrezut. Văd cum se uită la mine, dar, așa cum a dovedit deja, atracția nu înseamnă totul pentru ea. Vrea un partener în viață și, dacă nu-i arăt că pot fi bărbatul acela pentru ea, nu cred că o să-mi dea vreodată o șansă.

Dar sunt aproape. O simt. Seara trecută și acum două seri... Pot fi bărbatul de care are nevoie, iar în dimineața asta vreau să i-o arăt cât se poate de clar. Balul Primarului are loc diseară și vreau s-o răsfăț, să ieșim să-și cumpere o rochie, s-o duc la coafor și la machiaj, să mă asigur că e o seară specială și, la momentul potrivit, s-o invit în oraș. O să-i cer să-mi dea o șansă. Sunt al dracului de emoționat, dar știu că, dacă nu fac asta, o să regret.

În timp ce pregătesc sendvișuri le pentru micul-dejun, Kelsey intră în living cu o pereche de pantaloni negri mulați și un maiou roșu-închis. La naiba, ce frumoasă e! E dureros

de frumoasă! Când mă vede în bucătărie din nou, se oprește și-și aranjează cerceul pe care încearcă să și-l pună.

— 'Neața! îi spun, iar inima mi-o ia la goană.

Îmi zâmbeste.

— Bună dimineata! Iar mi-ai pregătit micul-dejun?

— Da! îi răspund plin de mândrie. Ce părere ai despre sendvișuri la micul-dejun?

— Una foarte bună.

Se apropie de mine, iar parfumul ei îmi prinde pieptul ca într-o menghină și îl strânge.

— Îmi pare rău că am reacționat așa! Huxley mi-a spus o prostie de care trebuie să mă ocup în seara asta și mi-a stricat tot chef. N-ar fi trebuit să mă port așa, mai ales că ne simțeam atât de bine!

— Ce e în seara asta? Ah, trebuie să mergi la balul primarului, nu?

— Da, trebuie. Un eveniment elegant cu o mulțime de oameni cu care trebuie să vorbesc.

Îmi împreunez palmele.

— Dar mă gândeam...

— Ai decis cu ce te îmbraci? mă întreabă. Sper că o rochie de seară.

Mișcă din sprâncene și mă face să râd.

— Da, e la curățătorie chiar în clipa asta. O iau la prânz.

— Trebuie să-mi arăți niște poze când mă întore de la întâlnire, îmi spune ea și-mi dă drumul la mână, apoi se duce la cafetieră și ia o cană.

Simt că-mi fuge culoarea din obraji și rămân pământiu, abătut... șocat.

Întâlnire...

Băga-mi-aș, are întâlnirea aceea cu fratele lui Dave Toney! Am uitat complet. După cele două seri pe care le-am

petrecut împreună, încă se mai duce? La naiba, o parte din mine credea că nu se mai duce. Că poate o să renunțe la el și o să-mi dea o șansă.

Evident, a fost o presupunere idioată. *Ce credeai, tâmpi-tule? Tu ai fost cel care a insistat că timpul petrecut împreună e doar o tovărășie pe termen scurt.* Ea caută iubirea pe termen lung. Futu-i!

Duc mâna la ceafă, iar emoția asta nouă clocotește în mine, îmi străpunge pieptul și-mi contractă plămânii.

— Deci, hm, încă te duci la întâlnire? mă bâlhbâi, cu min-tea împrăștiată.

Fără să bage de seamă multitudinea de emoții care mă copleșesc, pornește cafetiera și se întoarce spre mine, cu mâinile pe blat.

— Da, și am emoții. Ce să port?

O rochie hidoasă de țărancă de la Target.

Futu-i!

Nu purta nimic, stai aici cu mine!

Anulează întâlnirea!

Uită-te la mine... Kelsey!

La naiba, uită-te la mine!

Dar mărturisirea mi se pierde pe limba nesigură și, în loc să-i spun ceea ce-mi doresc cu adevărat să-i spun, mă întorc și bombăn:

— E bine așa cum ești.

De ce am crezut că nu se mai duce la întâlnire? Poate pentru că în ultimele două seri a fost ca și cum... am fi ieșit la întâlniri. Da, i-am spus că petrecem timpul împreună pentru că e o tovărășie pe termen scurt, însă am crezut că a simțit și ea ceva, o conexiune.

Seara trecută am vrut să se distreze, am vrut să-i arăt că ne putem simți bine împreună, nu doar să ne certăm. Am

vrut să-i arăt că pot fi un om pe care se poate baza. Un om care îi oferă ceea ce-și dorește.

Micile atingeri.

Conversațiile interesante.

Poveștile stânjenitoare.

Am încercat naibii aseară, până a sunat Huxley!

Nenorocitul de Huxley! N-ar fi trebuit să-i răspund la telefon.

— Nu pot să mă îmbrac așa la întâlnire, spune Kelsey de parcă i-aș fi sugerat cel mai absurd lucru din lume. E o ținută business.

— Păi întâlnirile nu sunt la fel la început? Întreb în timp ce îi pun mâncarea pe farfurie.

Nu mă deranjez s-o duc la masă, o las pe blat pentru ea și mă duc la masă doar cu farfuria mea.

— Hm, pentru mine nu! Nu știu sigur cum te porți tu la întâlniri, dar ar trebui să fie distractive și palpitate, o parte separată a zilei, ceva ce abia aștepti să faci. Dacă port ținuta asta, o să-mi amintesc de serviciu. În plus, îmi place să port rochii la întâlniri.

Nu a purtat rochie când am ieșit noi.

Pentru că nu era o *afurisită de întâlnire*, idiotule!

Ar fi fost, dacă ai fi fost în stare să-i spui ce simți.

— Dar nu vreau să fiu nici prea elegantă, continuă ea și simt că-mi înfige cuțitul în spate.

Știu că n-am niciun drept să mă port așa, dar nu mă pot controla. Nu mă pot gândi decât la faptul că fata asta, de care sunt atras de ceva vreme, iese cu altcineva în oraș după ce am încercat să-i arăt că pot fi un bărbat pe gustul ei.

— Fii atent, o să râzi!

Mă îndoiesc!

— Mă duce la Crab House. Ți vine să crezi?

Da, îmi vine.

Pentru că tipul pare un imbecil.

Pentru că nu e ca mine.

Pentru că nu te cunoaște naibii ca mine!

Nu știe că ai nevoie de cineva care să te scoată din zona de confort. Nu știe că ești genul de persoană care ar aprecia un spectacol de travesti, dar nu te-ai duce la unul. Nu știe că ți-ar plăcea o plimbare liniștită pe o promenadă pustie, unde poți aprecia lucrurile mărunte precum cerul înstelat și sunetul pașilor pe scândurile vechi.

— Dar, spre deosebire de seara când am luat noi doi cina acolo, nu pot să mai comand un crab întreg, să rup un picior și să port bavețică.

— De ce nu? întreb.

— Pentru că nu avea importanță când eram cu tine. Nu încercam să te impresionez. Nu vreau ca Derek să creadă că sunt o psihopată care mutilează creaturi marine. Adică, nu sunt, dar să fim sinceri, m-am dat în spectacol când am rupt picioarele alea. Voiam să te sperii.

Misiune îndeplinită, dar mi s-a părut și fermecător. Mi-a plăcut!

— Cred că o să iau doar o salată, continuă ea.

— Ce prostie! comentez pe îndelete.

— Poftim? mă întreabă în timp ce-și ia cafeaua, pune puțin lapte și zahăr, apoi își aduce la masă farfuria și cafeaua ca să stea lângă mine.

— Am spus că-i o prostie.

Tonul meu e deja tăios și văd din felul în care dă înapoi, cu ochii la mine, că a sesizat și ea.

— Stai puțin, ești supărat?

Da!

Și iritat!

Și gelos!

Al dracului de gelos!

— Nu încerca să fii altfel decât ești, asta-i tot!

Nu are rost să mă iau la harță cu ea.

— Nu asta fac, îmi răspunde, puțin insultată.

— Ba da, dacă nu comanzi crab.

— Să știi că-mi plac și salatele.

— Atunci de ce n-ai comandat salată când am fost noi la Crab House?

— Pentru că mă simt în largul meu cu tine, îmi dă replica, iar mărturisirea ei aproape mă face să zâmbesc, dar zâmbetul îmi dispare când continuă: Nu mă aștept să înțelegi pentru că tu nu îndrăznești să ieși la întâlniri. Tu doar le scoți o tură de probă ca să vezi dacă sunt destul de bune pentru patul tău.

Au!

Și asta e adevărata ei părere despre mine.

— Asta crezi cu adevărat? o întreb.

— Ai avut o singură iubită, JP.

— Pentru că n-am găsit nicio femeie destul de interesantă ca să mă gândesc măcar să trec mai departe de câteva întâlniri. Abia începeam s-o cunosc pe Genesis înainte de gală, dar nu făcuserăm sex. Nu ți s-a spus niciodată că e mai bună calitate decât cantitatea, Kelsey?

Mă ridic de pe scaun, îmi iau farfuria și cafeaua și plec. Dacă nu plec acum, o să spun ceva regretabil.

— JP, stai! N-am vrut să te jignesc!

— E în regulă, Kelsey! îi strig. Distracție plăcută la întâlnire!

Închid ușa după mine și mă sprijin de ea, apoi mă scurg pe podea. Pun farfuria și cafeaua jos și mă apuc de păr, sfâșiat de durere.

Futu-i! Ar trebui să mă duc și să-i spun chiar acum ce simt. Ar trebui să dăruim ușa, să-i întrerup micul-dejun și să-i cer să nu meargă la întâlnire, ci să vină cu mine la Balul Primarului.

Dar i-am zis asta deja, iar ea a ales întâlnirea. Nu cred că o să mă vadă vreodată ca pe un om pe care vrea să-l cunoască mai bine.

Eu sunt tipul afemeiat, nu cel stabil. Și el al dracului de dureros să îmi dau seama de asta!

Înainte să o cunosc pe Kelsey, nu s-ar fi înșelat. Dar, după cum i-am spus și ei, n-am găsit o femeie cu care să vreau să petrec mai mult de o seară sau trei. Nu a existat o legătură intelectuală, fizică sau emoțională. Spre deosebire de Kelsey, cu care simt că le am pe toate trei. Chiar dacă o tachinez, cu scopul de-a o călca pe bătăături – pentru că e amuzant s-o enervez –, o respect. Și vreau mai mult. Cred că aş putea să am o relație cu ea.

Niciodată n-am fost nevoit să mă străduiesc ca o femeie să mă dorească. Prima dată când o fac, ea mă respinge.

Pot s-o fac să se răzgândească? Sau e o cauză pierdută?

— Ești acolo? mă întreabă Huxley în timp ce stau în mașină, mă uit pe fereastră și îi ascult vocea enervantă prin telefon.

— Da, sunt aici! îi răspund cu maxilarul încleștat.

— De ce pari nervos?

— O, nu știu, poate pentru că port un afurisit de smoching la afurisitul de Bal al Primarului, unde nu doar că trebuie să discut cu Regis despre tâmpeniile lui, ci și să-l pup în fund pe primar.

— Așa ne extindem afacerea, JP.

— Nu crezi că ne-am extins destul? Iisuse Hristoase, Huxley, abia mai ținem pasul cu tot ce avem de făcut! Tu te

însori și o să ai o familie. Chiar crezi că-i o idee bună să mai începem proiecte noi?

— Acum câteva luni credeai că-i o idee bună, așa că de ce aud altceva acum?

— De fapt, dacă ai fi fost atent, ai fi văzut că n-am spus nimic la ședința aceea. Tu ai vorbit despre oportunități noi, Breaker a dat din cap cu simbolul dolarului în priviri, iar eu am stat acolo și m-am întrebat de ce dracu' începem ceva nou când suntem deja destul de ocupați.

— Atunci ar fi trebuit să vorbești. Noi nu citim gândurile oamenilor.

— Am vorbit! strig la telefon, pierzând și ultima fărâmbă de control pe care o mai aveam.

Supărarea și nervii din dimineața asta răbufnesc ca un pumn în nasul lui Huxley.

— Ți-am mai spus chestiile astea, dar nu mă ascuți niciodată. Tu și Breaker nu ascultați naibii niciodată! Așa că sunt aici, în mașina asta afurisită, așteptând să merg la bal și să îndeplinesc visurile tale, nu ale mele.

— E pentru companie, JP. Nu pentru mine. Pentru companie!

— Compania ești tu, iar noi suntem doar slujitorii tăi care te secondează.

— De unde dracu' ai scos toate astea? S-a întâmplat ceva acolo?

— Normal că asta e presupunerea ta, că s-a întâmplat ceva de m-a adus în *starea* asta, nu? E imposibil să fie cu adevărat ceea ce simt.

Tace o secundă, apoi spune:

— Cred că noi doi trebuie să avem o ședință.

— Nu, la naiba, mersi! Îi spun înainte de a închide.

Îmi masez fruntea și respir adânc să mă liniștesc.

Calmează-te, omule!

E greu să mă calmez când mi se pare că nimic nu e în regulă. Absolut nimic.

Nu mă simt bine în pielea mea, de parcă... nu e locul meu aici. Încercam să o condamn pe Kelsey că se dă peste cap să fie altfel decât este în realitate, când eu fac exact același lucru.

— Sunteți gata să coborâți, domnule? mă întreabă șoferul.

Preț de o clipă, mă întreb ce s-ar întâmpla dacă n-aș intra acolo. Dacă nu l-aș găsi pe Regis ca să-l pun la punct. Dacă n-aș vorbi cu primarul despre planurile „noastre”. Ne-ar fi mai greu să câștigăm licitațiile pentru alte clădiri istorice. Dar Kelsey? Ce fel de luptă grea ar trebui să dea dacă Regis continuă să o submineze? Și de ce-mi pasă mie?

Pentru că-ți pasă!

Pentru că ții la ea!

Deși e la întâlnire acum cu alt bărbat, încă mai țin la ea.

Și acesta e motivul pentru care deschid portiera, îmi închei nasturii la sacou și îmi îndes undeva în stomac furia gata să fie eliberată.

Îi spun șoferului că nu durează mult, apoi bag telefonul în buzunar când ajung la intrare. Nu e nevoie să merg pe covorul roșu. Nu mă interesează prostiile astea, nu când sunt atât de nemulțumit. Huxley o să bodogănească mai târziu, pentru că îi place să ne arătăm fața la astfel de evenimente, dar dacă vrea să fie ca el, n-are decât să se ducă singur data viitoare.

Mă strecur pe ușă după ce mă verifică pe listă și mă duc direct la barul imens din spatele sălii de bal. Nu mă opresc la măsuta cu cartonașele care arată locurile pentru că nu rămân la cină, nu mă deranjez nici să dau mâna cu oamenii care roiesc în jur, doar bat cu mâna în tejghea și comand două degete de whisky. Pe urmă, mă întorc și privesc mulțimea.

Pentru cineva din afară, un astfel de eveniment ar putea să pară elegant, cu rochiile de designer și costumele bine călcate, dar pentru mine e doar o altă seară în lumea elitistă în care trăiesc. Nu se întâmplă nimic bun pentru omenire la asemenea evenimente. În schimb, oamenii își dau mâna, se încheie afaceri, dușmanii devin prieteni pentru o vreme, mimând expresii interesate pentru cei din jur.

Evenimentele astea sunt doar în beneficiul oamenilor din încăperea asta, nu al altora. Primarul nu se află aici ca să pună la cale o schimbare, ci ca să dea mâna cu oamenii care îl pot ajuta cu voturi. E trist, dar, din păcate, așa funcționează lucrurile.

— JP, nu credeam c-o să te văd aici în seara asta! spune Regis, care s-a oprit lângă mine la bar.

Comandă două pahare de whisky și îl las.

— Nu eram sigur că participi la astfel de evenimente.

Doar când n-am încotro.

Din fericire, Regis îmi ușurează situația și nu e nevoie să-l caut eu.

— Când am chef, mai îmbrac și câte un sinoching.

Barmanul ne aduce băuturile și strecur o bancnotă de douăzeci de dolari în borcanul cu bacșișuri înainte de a mă întoarce cu fața la invitați.

E timpul să trecem la subiect.

— Am auzit că l-ai sunat pe Huxley.

Iau o gură din pahar. Mă uit drept în față și mă asigur că se înțelege că sunt nemulțumit.

— Așa e! răspunde Regis, fără să încerce să-și ascundă aroganța. Am simțit că se impune discuția.

Bag o mână în buzunar.

— De ce?

— Mi s-a părut că ești preocupat de alte lucruri și nu vezi cât de dăunătoare ar putea fi ideile ei pentru clădire.

— Și ce anume mă preocupă? Pentru că, din câte îmi amintesc, am fost de față la prima noastră întâlnire și n-am văzut de la tine decât un comportament misogin care nu va fi tolerat.

Cu coada ochiului, îl văd foindu-se, după care spune:

— Erai preocupat de ea. Am văzut cum te holbai la gura ei, cum te pierdeai în cuvintele ei, cum îi încurajai ideile.

Nesiguranța mă strânge de gât. La naiba, e adevărat? Nu-mi amintesc să mă fi uitat la ea într-un fel anume sau să-i fi dat mai multă atenție. Oricum ar fi, nu e treaba lui să-și dea cu părerea.

Înainte să răspund, iau o gură de whisky și mă întorc spre el. E tot cu fața la mulțime, și vorbesc foarte clar, ca să audă bine ce-i spun.

— Cred că te înșeli, Regis, pentru că nu e decât o colegă și, spre deosebire de alți bărbați, cum ești și tu, eu sunt capabil să mă concentrez la proiect, nu la femeia care încearcă să se facă auzită. Ceea ce tu ai văzut drept afecțiune sau părănire față de domnișoara Gardner a fost doar abilitatea mea de a asculta cu atenție o femeie inteligentă, o femeie care e parteneră la afacerea noastră.

Fac un pas spre el.

— Ai auzit? Parteneră. Știi ce presupune să fii partener la Cane Enterprises?

Aștept să răspundă, dar nu face decât să înghită băutura.

— A fi partener înseamnă că te-am verificat. Ne-am asigurat nu doar că ai credibilitate, ci și că ne putem asocia numele cu marca ta. Domnișoara Gardner și afacerea ei, Sustainably Organized, e o parteneră. Toți frații Cane au

încredere deplină în ea. Am investit în compania ei ca să ne ajutăm propria companie, așa că orice problemă ai avea cu ea e o problemă pe care o ai cu noi. M-ai înțeles?

Dă aprobator din cap.

— Pe viitor, când vei lucra cu domnișoara Gardner, nu doar îi vei asculta sugestiile, ci i le vei respecta.

Dă din cap încă o dată.

— Pentru că, dacă nu o respecti pe domnișoara Gardner, atunci zilele tale de asociere cu Cane Enterprises sunt numărate.

Îl apuc de umăr și îi vorbesc pe un ton mai senin:

— Seară plăcută, Regis!

Ticălosule!

Cum naiba am ajuns să lucrăm cu el?

Când dau să trec pe lângă el, un bărbat masiv cu un costum negru se apropie de mine. Are o cască în urechea stângă și nu mă îndoiesc pentru cine lucrează.

— Domnule Cane, primarul ar dori să discute cu dumneavoastră.

Perfect! Cu cât vorbesc mai repede cu el, cu atât pot să plec naibii mai repede.

Paznicul mă conduce prin sala de bal pe o serie de coridoare, după care deschide o ușă mare către biroul primarului.

— Vine imediat!

Ușa se închide în spatele meu, așa că profit de moment ca să studiez camera. E biroul privat al primarului. Am mai fost aici o singură dată. Știu că există o ușă secretă în spatele unei biblioteci și, la fel ca la Biroul Oval, este și o ușă mascată de tapet, o intrare folosită doar de primar.

În mijlocul camerei se află un birou mare de mahon care a fost folosit de toți primarii din San Francisco de cine știe

câți ani, dar fotografiile de pe servanta din spatele biroului sunt doar cu Eugene Herbert, actualul primar al orașului.

Ușa secretă se deschide, iar Eugene intră cu un zâmbet larg pe buze și un trabuc în mână.

— JP Cane, mă bucur că ai reușit să vii!

Eugene se apropie și dă mâna cu mine.

Îi strâng mâna și răspund:

— Domnule primar, mulțumesc pentru invitație! Mereu îmi face plăcere să mai stau de vorbă cu toată lumea.

E dureros cât de fals mă port în clipa asta.

— Poți să renunți la prostia cu domnul primar.

Râde și face semn cu mâna către zona de living. Mă așez pe un fotoliu de piele maro, față în față cu el. Se apleacă deasupra măsuței de cafea și deschide o cutie mică din care îmi oferă un trabuc.

Ridic mâna ca să îl refuz.

— Nu, mulțumesc!

— Nu cred că te-am văzut fumând vreodată, Cane.

Aprinde o brichetă Zippo de lemn și pufăie de câteva ori din trabuc ca să se aprindă.

— Nu-mi face plăcere, îi răspund. Niciodată nu m-am obișnuit. Tușesc prea mult.

Eugene zâmbeste și scoate un norișor de fum.

— E nevoie de plămâni zdraveni să faci față unui trabuc. Deși văd că te descurci cu o băutură tare. Ce-ai acolo? Coniac?

— Whisky, îi răspund. Asta beau în ultima vreme.

— Aha! Cum merg afacerile?

— Bine, îi spun. În creștere, ca întotdeauna.

— Văd și eu!

Se apleacă în față și scutură trabucul într-o scrumieră.

— Pot să fac o presupunere despre motivul pentru care ești aici?

— Te rog! îl îndemn.

— Se zvonește că ați achiziționat clădirea Angelica.

— Așa este, îi răspund și iau încă o gură de whisky.

— A fost o clădire foarte căutată, așa că mă mir că o companie cu sediul în Los Angeles a câștigat, dat fiind căte companii locale au încercat s-o obțină.

— Am avut noroc.

Dă aprobator din cap.

— Ce planuri aveți?

— În momentul de față, planurile sunt secrete.

Ridică dintr-o sprânceană de parcă ar spune „ai idee cu cine stai de vorbă?” Dar știu regulile acestui joc, așa că-l las să pună presiune pe mine; îi place puterea, de asta fumează un trabuc în birou, încercând să mă intimideze.

— Îți dai seama că nu sunt idiot, JP. Acum, că ați achiziționat Angelica, știu că o să mai vreți și altele după ce terminați cu clădirea asta și mai știu și că n-ați discutat cu nicio societate de conservare din oraș. Am dreptate?

Dau din cap, lăsându-l să se apropie puțin.

— Cane Enterprises e o companie recunoscută pentru clădirile frumoase din toată țara, dar și pentru cele comerciale pe care le-ați lăsat fără personalitate ca să vă creșteți profitul.

— O decizie înțeleaptă. Cred că ne-a făcut mult bine.

— Poate v-a făcut bine în alte zone din țară, dar nu aici.

— Și de aceea nu avem planuri de a depersonaliza Angelica. Suntem conștienți de importanța clădirii în acest oraș. Înțelegem și că este vital să-i păstrăm istoria. Fii pe pace, după ce terminăm renovările, nu numai că vom fi redat frumusețea originală a clădirii, ci o vom fi transformat și

într-o clădire complet funcțională, mai prietenoasă cu mediul, care îi va ajuta pe oamenii din oraș – dacă am un cuvânt de spus în toată afacerea asta, închei eu cu o idee în minte.

Să ajutăm oamenii.

Exact asta vreau să fac cu această clădire.

— Ei bine...

Eugene scutură iar scrumul.

— Se pare că va trebui să aștept și să văd.

— Corect! Dar când spun că Angelica e pe mâini bune, vorbesc serios. După ce terminăm, o să căutați voi alte clădiri pe care să le renovăm în orașul vostru frumos.

Râde cu poftă și se ridică. Mă ridic și eu.

— Mai vedem noi, JP!

Întinde brațul și dau mâna cu el.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd!

— Asemenea... domnule primar!

Rânjește și mă conduce spre ieșire.

Mi-am terminat treaba aici, așa că decid să nu mai rămân, o decizie care știu că l-ar nemulțumi pe Huxley, dar nu-mi pasă. Mă simt ca naiba, și singurul lucru pe care vreau să-l fac este să stau în fața unui ecran nenorocit și să nu fac absolut nimic.

Aș vrea să spun că ultima jumătate de oră mi-a distras atenția de la iureșul din mintea mea, dar, din păcate, nu s-a întâmplat așa, pentru că știu că atunci când o să mă întorc la penthouse, o să-l găsesc gol. Nu va fi nicio lumină aprinsă, iar când mă voi duce să bat la ușa ei, nu va fi acolo. Presupun că nu se va întoarce prea devreme, ceea ce înseamnă un singur lucru – probabil se împrietenește cu Derek. Se distrează. Cunoaște mai bine un alt bărbat.

Rămân tăcut pe drumul înapoi și mă uit pe geam. Orașul care era cândva preferatul meu devine rapid orașul care-mi

place cel mai puțin. Ciudat cât de repede se pot schimba lucrurile și cum o persoană îți poate aminti de un loc și-ți poate răpi bucuria.

Când ajung la penthouse – cufundat în beznă –, mă schimb într-o pereche de pantaloni scurți, nimic altceva, și iau o bere din frigider, singura băutură alcoolică din casă.

Și sună telefonul.

Mă întreb cine-o fi – se simte sarcasmul?

— Ce e? răspund.

— Cum a mers? întreabă Huxley.

— Tu n-ai altă treabă?

— Îmi fac griji pentru tine.

— Pentru mine sau pentru compania ta?

— Compania noastră, adaugă Huxley. Și îmi fac griji pentru tine. Se pare că nu ești deloc într-o stare bună. Ce se întâmplă? Breaker a sugerat că ai sentimente pentru Kelsey.

Iisuse Hristoase!

Îmi trec mâna peste față.

— Suntem cumva în curtea școlii unde se bârfește, și eu n-am aflat încă? Breaker trebuie să-și țină gura, și jur pe Dumnezeu că dacă-i spui ceva lui Lottie, o să te oinor cu mâna mea!

— N-aș face asta, îmi răspunde. Dar e adevărat?

— Nu știu, OK? La dracu', nu mai știu nimic! Și nu e ca și cum ar conta. Nu sunt genul ei. Nu sunt genul care să-i placă, asta e evident, pentru că în momentul ăsta e în oraș cu Derek Toney și el e cât se poate de diferit de mine. Și de unde dracu' a mai apărut și el? De ce iese el cu Kelsey?

— Lottie a aranjat totul, răspunde Huxley. Frate, ascultă, o să trimit avionul mâine. Vreau să vorbim față în față.

— Nu o las singură pe Kelsey aici.

— O să te întorci. Dar avem niște afaceri de discutat.

— Se poate să nu discutăm? îl întreb, ducând mâna la frunte. Te rog, nu, pentru Dumnezeu! Nu acum!

Dau berea pe gât.

— Și nu plec mâine. N-ai decât să trimiți avionul, dar nu mă urc în el. De fapt, trebuie să închid. Nu pot să discut năibii despre asta acum!

— JP, indiferent ce se întâmplă, trebuie să vorbești cu noi.

— Da, știu, dar nu pot acum.

Clatin din cap de parcă m-ar putea vedea.

— Pur și simplu, nu pot, la naiba!

Înainte să răspundă, închid și arunc telefonul în capătul canapelei.

— Futu-i! murmur și mă cufund în materialul acesteia.

Senzația iritantă, incontrollabilă și destabilizatoare începe să mă mistuie. Parcă aș fi prins într-o tornadă de emoții și, indiferent ce aș face, nu pot să scap de ea. Se învâрте întruna în jurul meu. Nu controlez situația. Simt că totul îmi alunecă printre degete.

Sănătatea mintală.

Slujba.

Kelsey...

Nici măcar nu știu ce-aș face dacă s-ar uita la mine și m-ar vedea mai mult decât JP, nu știu cum aș gestiona lucrurile de care are nevoie în viață, dar, futu-i, vreau să încerc! Pentru că aseară, când mi-a spus Jonah, nimic nu mi-a sunat mai bine. Preț de o clipă, n-am fost doar JP, unul dintre frații Cane. Am fost Jonah. Un bărbat căruia îi place o femeie. Un bărbat pregătit pentru o schimbare. *Pregătit să-mi încep viața... indiferent ce înseamnă asta.*

Capitolul cincisprezece

KELSEY

O, DOAMNE!

E atât de drăguț!

Mă refer la Derek.

Adică... foarte drăguț.

Are părul des, puțin înfoiat, dar e OK. Iar stilul lui e puțin școlăresc, dar într-un mod simpatic, nu ca și cum ar purta un pulover pe umeri. Are un zâmbet adorabil, ochi frumoși și o voce plăcută, gravă.

Lottie avea dreptate... Tipul e o partidă bună.

— Nu cred că am mâncat vreodată atât de mult ca în seara asta, spune Derek și se bate pe burtă. Sper că nu te-a scârbit felul în care am dezmembrat crabul acela.

Chicotesc.

— Nicidecum! A fost impresionant.

Atenție, am mâncat același lucru ca seara trecută cu JP și încă am avut loc pentru desert.

— Nu sunt sigur dacă ar trebui să fiu mândru că te-am impresionat cu felul meu de a mânca.

— Poate doar puțin.

Îi fac cu ochiul.

Se uită la ceas și se strâmbă.

— Nu vreau să fiu așa, dar am o întâlnire mâine la prima oră și cred că o să-mi ia mult timp să merg până la hotel.

— Mergi pe jos? Sper că e aproape.

— Câteva cvartale... la deal. Și crede-mă când spun că
AR TREBUI să merg pe jos.

Chicotesc.

— Consumi calorii la ore târzii?

— Trebuie!

Pentru că a plătit deja pentru masă, se ridică de pe scaun și îl urmează. După ce-mi iau lucrurile, mă îndrept spre ieșire. Îmi pune mâna pe spate și mă ghidează spre scări și apoi spre ieșire.

Simt fiori pe șira spinării.

A fost o întâlnire reușită!

Fără îndoială.

Conversația a curs ușor.

Și chiar dacă e puțin stângaci în unele privințe, în altele e grozav.

— Mă bucur că am ieșit în scara asta, îi spun când ajungem pe chei.

Aștept să mă ia de mână, dar, când nu o face, mă mulțumesc cu bareta poșetei.

— Și eu mă bucur. Ellie mi-a repetat de nu știu câte ori că trebuie să te invit la cină. Acum înțeleg de ce. Ești o companie foarte plăcută, Kelsey.

— Mulțumesc! îi spun, zâmbind. Cât mai rămâi la San Francisco?

— O săptămână. Dar tu?

— La fel, îi răspund. Cel puțin, așa arată programul. Cine știe, poate lucrurile se mai schimbă.

— Da, nu ți se pare că programul e mereu în schimbare? Trebuia să stau aici doar câteva zile, dar se pare că perioada se tot extinde. A fost prima seară în care nu a trebuit să mă ocup de afaceri. A fost un moment plăcut de respiro.

— Mă bucur că te-am ajutat cu asta!

— Chiar așa ai făcut.

Își bagă mâinile în buzunare.

— Pot să te întreb ceva?

— Desigur! îi răspund cu un zâmbet senin, pentru că mi se pare că știu ce vrea să mă întrebe.

E puțin timid, așa că abordarea asta nu mă surprinde. Răspunsul meu va fi „da” când mă va invita la încă o întâlnire. Chiar m-am distrat în seara asta. Am râs de câteva ori și, cu toate că discuția a avut câteva sincopă, per ansamblu a fost o seară grozavă. Așadar, da, voi spune „da” la încă o întâlnire.

— Eram curios, începe el și se uită sfios într-o parte. Ai fi dispusă să-mi spui dacă îți place să lucrezi cu Cane Enterprises?

— Ar fi grozav! răspund înainte să înțeleg întrebarea.

Stai...

Poftim?

Nedumerit, se uită la mine încruntat și abia atunci pricep ce m-a întrebat.

Cane Enterprises.

Colaborarea cu ei.

O!

— Ăăă, o întrebare grozavă, îi spun, încercând s-o dreg, dar fără prea mare succes. Și răspunsul ar fi da. Îmi place foarte mult să lucrez cu ei.

Dă aprobator din cap.

— Par destul de nemiloși. Dave mi-a povestit ce au făcut Huxley și Lottie. Mi se pare că sunt în stare de orice ca să încheie o afacere, de parcă nu le pasă de oamenii din jur.

— Nu, nu e deloc așa! îl contrazic. Țin foarte mult la angajații și la munca lor. Toată situația aceea a fost rezultatul unei erori de judecată din partea lui Huxley. S-a simțit îngrozitor și a jurat că n-ar mai face așa ceva.

Derek dă din cap.

— Mă bucur să aud asta. Știu că uneori Dave e orbit când lucrează cu alți oameni. Are o inimă de aur și am vrut doar să mă asigur. Sper că n-am stricat întâlnirea cu întrebarea asta.

— Deloc. De fapt, îmi place că m-ai întrebat. Îmi arată că ții la fratele tău.

— Așa e! Poate fi un găgăuță uneori, alteori e cam ciudat, dar e un om bun și și-a construit o afacere solidă. Vreau doar să mă asigur că nu profită cineva de el.

Îl mângâi pe braț.

— Foarte frumos din partea ta!

Îmi zâmbeste și bagă din nou mâna în buzunar în timp ce ne îndreptăm spre un șir de taxiuri.

— M-am simțit foarte bine, Kelsey.

— Și eu la fel, Derek! Serios!

Atât de bine, încât sper să mă sărute. Și eu l-aș săruta. Cred că s-ar putea să fie ceva între noi.

Dar un sărut mi-ar arăta dacă există atracție între noi sau doar mi se pare.

Îmi umezesc buzele când se întinde spre portieră.

Ce romantic ar fi să ne sărutăm în dreptul unui taxi!

Fac un pas mai aproape.

Și aștept.

Aștept sărutul.

Aștept să se aplece, să întindă buzele și să mă sărute.

Dar, exact când mă aștept s-o facă, face un pas înapoi și-mi întinde mâna.

...mâna.

Nedumerită, îi dau mâna și o strâng cu fermitate.

— Mă bucur că te-am cunoscut! İni spune, apoi İmi dă drumul și face încă un pas înapoi.

Ăăă... ce se întâmplă?

Unde e sărutul?

Sau îmbrățișarea?

Sau promisiunea că mă va suna ca să repetăm experiența?

Aștept câteva clipe, dar, când văd că nu se întâmplă nimic, İmi dau seama că asta e tot. O strângere de mână. Asta e tot ce primesc İn seara asta. O afurisită de strângere de mână și un „Mă bucur că te-am cunoscut!”

Ce naiba se întâmplă? E sfârșitul unei întâlniri de afaceri, nu al unei întâlniri romantice. Mi-a scăpat ceva? Am greșit cu ceva? Oare nu mă place? Mă simt copleșită de İndoială, ceea ce stârnește un val urât de emoții.

Nu ești destul de bună.

Nu ești destul de frumoasă.

JP mi-a zis de două ori că sunt sexy, dar e clar că a spus-o doar ca să se culce cu mine. Derek dă İnapoi cu o strângere afurisită de mână.

Dacă era Lottie aici, Derek ar fi găsit o cale de a mai rămâne.

Mi se contractă gâtul și, İnainte să mă fac complet de răs İn fața lui, decid să-mi iau rămas-bun și să urc İn mașină, unde pot să-mi ling rănile de una singură.

— OK, pa!

İi fac cu mâna.

— Pa, Kelsey!

Închide portiera hotărât și pășește în spate. Ei bine...

Îi spun șoferului numele hotelului la care stau, apoi mă las pe banchetă și privesc pe geam.

Mi-a scăpat ceva?

Credeam că avem o seară plăcută.

Credeam că se creează o legătură. Am discutat despre *Power Rangers*, fir-ar să fie! Nu e un subiect care voiam să ne apropie, dar conversația despre ei ne-a făcut pe amândoi să râdem și să ne amintim de copilărie.

El a vorbit despre familia lui. Eu, despre a mea.

Mi-a atins mâna de câteva ori la cină și știu sigur că, atunci când am mers la baie, s-a uitat după mine. Fata care a intrat după mine mi-a spus că tipul e topit după mine, după cum m-a urmărit cu privirea.

Așa că nu știu... oi fi nebună, dar cred că am înțeles situația greșit. Cred că am făcut o greșală care nu i-a plăcut. Sau poate... poate pur și simplu nu l-am impresionat așa cum credeam eu.

La fel ca toți bărbații care m-au invitat vreodată în oraș... N-am lăsat o impresie de durată.

Nu sunt memorabilă.

Nu creez dependență.

Bărbați nu-și doresc încă o seară în compania mea.

Mă gândesc să-i trimit un mesaj lui Lottie, dar n-am destulă energie să povestesc tot, așa că privesc pe geam până ajung la hotel.

N-am idee unde e JP acum, probabil e încă la bal și socializează în felul acela pe care îl detestă. Sau poate e pe drum spre apartamentul unei femei pentru că *ea* era prea superbă ca să rateze ocazia. *Ea* va primi mai mult decât o strângere de mână. Și, dată fiind izbucnirea lui ciudată de dimineață, de ce ar vrea să se mai întoarcă aici în seara asta?

Dar probabil e mai bine așa.

Nu cred că sunt în stare să văd pe cineva acum. Niciodată nu m-am simțit mai puțin dorită ca acum. Mai întâi Edwin, acum Derek. Fac eu ceva care alungă bărbații?

Trebuie să fie ceva.

„Ești prea disperată.”

Mulțumesc, JP! Asta nu se uită.

Descurajată, aștept să se deschidă ușile liftului și merg pe holul hotelului până la apartament. Când deschid ușa, mă întâmpină o cameră întunecată, exact cum mă așteptam. El nu-i aici. Las poșeta pe masa de la intrare și-mi scot pantofii. Îi iau de pe podea și mă duc spre camera mea.

— Te-ai distrat în seara asta?

Vocea gravă a lui JP mă sperie atât de tare, încât scot un țipăt și duc mâna la inimă.

Mă uit spre locul de unde s-a auzit vocea și-l văd stând pe un scaun într-un colț întunecat, cu o bere în mână.

— M-ai speriat!

Îmi trag sufletul.

— De ce stai pe întuneric?

— N-am avut chef să aprind lumina, îmi răspunde fără să se miște.

— Păi, e ciudat!

Întind mâna spre veioza de pe o măsuță și o aprind. Camera se luminează, așa că-l văd mai bine pe JP. Iar poartă doar pantaloni scurți, și părul lui e un amalgam de șuvițe trase în toate direcțiile.

Duce berea la buze și, înainte să mai ia o gură, mă întreabă:

— Cum a fost iubărețul?

— Nu e iubărețul meu.

A arătat-o foarte clar când mi-a oferit strângerea aceea fermă de mână.

— Deci întâlnirea nu a mers bine? mă întreabă și e clar că iar e pus pe hartă.

Dar nu mă las păcălită.

— A fost grozavă. Mersi! Acum, dacă vrei să mă scuzi, mă duc la culcare.

— Te-a sărutat?

— Asta nu te privește, îi răspund și mă întorc din nou spre el.

Se ridică de pe scaun și lumina îi captează fața mai bine cu fiecare pas. La câțiva pași de mine, își pune berea pe măsuta de cafea și mă examinează cu atenție.

— N-a făcut-o, nu-i așa? Nu te-a sărutat.

Nu sunt sigură dacă vede dincolo de bravura pe care încerc să o arăt sau chiar vede că buzele mele sunt neatinse, dar pășește mai aproape, ridică mâna spre fața mea și îmi trage buza de jos cu degetul mare.

— Nu a sărutat gura asta, nu-i așa?

Fac un pas înapoi, cu pantofii încă în mână.

— Cum spuneam, asta nu te privește, JP!

Înainte să mai spună ceva, mă întorc cu spatele la el și mă îndrept spre camera mea. Trebuie să scot rochia asta și să îmbrac ceva confortabil, ca să mă pot băga în pat și să uit de seara asta. Când ajung la dormitor, pun jos pantofii și duc mâna la spate să trag de fermoar. Nu știu de ce, dar, cu toate că eu m-am îmbrăcat, acum nu mai sunt în stare să ajung la el.

Rabat!

Dar simt o mână puternică pe umărul meu.

Aproape îmi stă inima când se apropie de spatele meu și șoptește:

— Dă-mi voie!

Vocea lui îmi stârnește valuri de căldură pe piele. Nu îndrăznesc să mă mișc. Nu îndrăznesc să spun nimic fiindcă,

deși mi-e rușine să recunosc, sunt disperată. Disperată după atingerea unui bărbat. *Sunt disperată să știu că sunt prețuită așa cum Huxley o prețuiește pe Lottie și cum Jeff o iubește pe mama.*

Dar cred că de-asta am fost atât de confuză în preajma lui JP. E al naibii de sexy și, în momentele în care ne înțelegem bine, cele în care simt o legătură profundă cu el – *de parcă l-aș vedea pe adevăratul JP* –, sunt tentată să vreau mai mult. Dar faptul că nu-și dorește de la mine nimic mai mult decât o noapte de pasiune m-a împins pe marginea acestei prăpastii numite disperare.

Sunt doar o romantică fără leac care caută un om care să o iubească.

Trage ușor de fermoar până simt că rochia se desface. Mă strânge mai tare de umăr.

— Ce-i asta? mă întreabă, trecându-și degetul peste lenjeria mea. Ai purtat asta pentru el?

Bustiera mea neagră, fără bretele. De fapt, nu am purtat-o pentru el. E ceva ce îmi place să port în fiecare zi. Lenjeria e singurul lucru pe care îmi permit să cheltuiesc excesiv, pentru că mă face să mă simt specială. Mă face să mă simt bine pe sub haine. Mă face să mă simt sexy, deși viața mea sexuală e la cel mai scăzut nivel în această perioadă.

Mă întorc și țin rochia ridicată cu o mână pe piept.

— Da! îl mint.

Simt nevoia să-l provoc. Nefericirea simte nevoia de tovarășie. E un lucru jalnic, dar nici eu nu gândesc tocmai limpede acum.

— Și el nu te-a sărutat... Pare o tâmpenie colosală.

— N-am spus că nu m-a sărutat, i-o întorc. Tu ai presupus asta.

Pășește mai aproape și mă prinde cu o mână posesivă de ceafă. N-am idee ce se întâmplă, ce-l determină să facă asta

sau ce-i în mintea mea de-i permit, dar stau dreaptă – cât de dreaptă pot – și țin bărbia ridicată, sfidătoare.

— Nu presupun, știu.

— Ne-ai urmărit?

Clatină din cap.

— Te cunosc, Kelsey. Dacă bărbatul acela te-ar fi sărutat, ai fi dat buzna în penthouse fericită. Dar nu e cazul, nu? Ai umerii lăsați, iar zâmbetul tău nu e deloc vesel. Întâlnirea nu a fost cum ți-ai dorit. Iar acum te-ai întors de unde-ai plecat și încerci să găsești pe altcineva care să te invite în oraș.

Fiecare silabă e o insultă, ca niște lovituri repetate în inima mea.

— De fapt, întâlnirea a fost fantastică, îi spun. Și nu, nu m-a sărutat, dar a fost un gentleman, un lucru despre care tu sigur nu știi nimic.

Mă împinge în spate și sunt atât de șocată, încât mă țin de pieptul lui ca să mă echilibrez, las rochia să cadă la pământ și rămân doar în lenjerie.

— Ce ți-am spus eu despre ce înseamnă să fii gentleman? Știu cum să țin o afurisită de ușă deschisă pentru o femeie. Știu să mă asigur că primește tot ce are nevoie la o întâlnire cu o conversație antrenantă. Să fii gentleman nu înseamnă să nu faci ceea ce își doresc amândoi.

— Vrei să spui că tu m-ai fi sărutat?

— Aș fi făcut mai mult decât să te sărut, îmi răspunde cu o voce atât de amenințătoare, încât mă întreb dacă a pățit ceva în seara asta, dar sunt atât de pierdută în lumea mea, încât n-am timp să mă gândesc de ce se poartă așa, ce a provocat... *agresivitatea* asta. Nu te-aș fi lăsat singură într-un apartament cu alt bărbat, asta e sigur.

Mă împinge din nou mai în spate până ating marginea patului cu picioarele.

— Știu cum operezi tu, JP; știu care e scopul tău final.

— Chiar așa? mă întreabă, iar mâna de pe ceafa mea coboară încet până când degetul mare se oprește chiar sub bărbia mea, ținându-mă. Și care anume e scopul meu final, Kelsey?

— Plăcerea, îi răspund.

— Tu *ai spune* așa ceva, zice el.

Mă împinge pe pat și mă înconjoară cu brațele pe lângă umeri. Mi se taie respirația când își apropie fața la doar câțiva centimetri de a mea.

— Nu e întotdeauna vorba de plăcere, Kelsey. E vorba de ispită.

— Vrei să spui că sunt ispititoare?

— Vrei să te consider ispititoare?

Îmi umezesc buzele. Inima îmi bubuie atât de tare în piept, încât abia mai pot gândi.

— Vreau doar să fie cineva cu mine, poate să se îndrăgostească de mine într-o bună zi, îi spun și înghit în sec. Și vreau ca Derek să fie acela.

Se încruntă, iar sprâncenele i se apropie în mijlocul frunții.

— Prostii! Nu mă mai minți naibii și spune-mi adevărul! Întâlnirea ta a fost cel mult tolerabilă, iar nenorocitul acela nu a profitat de ocazie să te sărute și te-a lăsat nesatisfăcută.

— Ba sunt complet satisfăcută!

— Serios? mă întreabă, apoi lasă capul în jos și-și trece nasul peste clavicula mea.

Mi se face pielea de găină când îi simt răsuflarea pe piept.

— Vrei să spui că nu ți-ai dori mai mult?

Doamne, îmi doresc mult mai mult!

Vreau să simt ceva.

Vreau să știu cum e să fiu sărutată din nou.

Să mă controleze un bărbat cu mâinile, cu gura, cu vorbele lui.

Îmi doresc mult mai mult decât întâlnirea cu Derek. Voiam să-și dorească mai mult de la mine. Să-mi spună că vrea să mă sune de dimineată și să mă invite din nou în oraș.

Vreau mai mult decât o simplă strângere de mână la sfârșitul serii.

Dar nu pot să-i spun asta lui JP. Nu pot să recunosc ce eșec a fost finalul, așa că-mi țin gura. Nasul lui se ridică pe gât până ajunge în dreptul urechii, unde mă întreabă:

— Vrei să știi ce aș fi făcut eu dacă te-aș fi invitat la o întâlnire?

Da!

Cu disperare.

— Nu! îi răspund. Pentru că nu m-ai invitat, JP.

— Dacă te-aș fi invitat, n-ai fi ajuns acasă atât de devreme. Eu aș profita de orice ocazie ca să te rețin. Aș prelungi seara cât de mult posibil, până am fi nevoiți să ne luăm la revedere. Iar atunci – îmi mușcă ușor urechea, ceea ce-mi stârnește un val de dorință – când ți-aș spune noapte bună, te-aș lipi de mașină, te-aș mângâia pe obraz și te-aș ține pe loc până când, într-un târziu, te-aș săruta, așa cum mi-am dorit toată seara să te sărut.

— Și... și cum m-ai săruta? îl întreb.

— Încet, la început – mâna îi alunecă pe obrazul meu, chiar deasupra gâtului –, ca să-mi simți gustul, și când aș simți că ești relaxată, mulțumită, ți-aș depărta buzele și aș cere mai mult. Mi-aș lipi corpul de al tău, ți-aș strecura mâna în păr, chiar la baza capului, apoi mi-aș împleti limba cu a ta, luând din ce în ce mai mult de la tine până ți s-ar tăia respirația.

Nasul lui mi se plimbă pe obraz.

— Exact cum ești acum.

— Nu mi s-a tăiat respirația. Nu te flata singur! Îi spun. Mă strânge mai tare de obraz și întreabă:

— Când o să înveți să nu mă mai minți? Dacă aș coborî mâna pe corpul tău și între picioarele tale, știu că ai fi umedă. Și sunt.

Sunt umedă și zvâcnesc plină de o dorință pe care abia o pot pune în cuvinte.

— Nu toate femeile sunt cucerite de ceea ce tu numești farmec.

Îmi dă drumul și se îndreaptă, stând în fața mea și privind-mă de sus. Ochii lui îmi cercetează trupul îmbrăcat în dantelă neagră. Atunci îmi las ochii să cutreiere o clipă pe corpul lui. Umeri drepti și lați; bicepși ca niște bolovani, antebrațe tatuate; iar degetele i se încovoie în palme când se lasă cuprins de furie. Are pieptul mare, puternic, tonifiat, coborând spre abdominalii care stau stivuiți unul peste celălalt. Buricul lui e începutul unei săgeți metaforice care arată către umflătura din pantaloni, o umflătură foarte proeminentă.

E excitat, la fel ca mine.

În loc să-i ascult vocea, să-l las să mă convingă cu vorbele lui obscene, îl provoc, îl resping, înfuriindu-l și mai tare.

Cu ochii la mine, îmi spune:

— Atinge-te! Arată-mi că nu ești umedă.

— De ce?

— Pentru că nu te cred. Arată-mi că nu ești cucerită de farmecul meu.

Îmi trec dinții peste buză, iar inima îmi bate nebunește. Știu că sunt umedă. Știu că sunt excitată. Și știu că e din cauza lui.

Cobor mâna pe corp, între picioare. Strecor degetele sub dantelă, până pe clitoris. Presiunea mă face să închid ochii și mă urăsc că arăt ceea ce simt, că-i arăt că sunt exact cum vrea el să fiu.

Deschid ochii când mă prinde de încheietură și-l găsesc aplecat în față, cu o mână sprijinită de pat, iar cu cealaltă îmi duce degetele la gură. Deschide buzele, își apasă degetele mele pe limbă și le dă drumul.

Futu-i, nu cred că am văzut vreodată ceva atât de sexy!

— A dracului mincinoasă! spune și-mi bagă mâna înapoi sub dantelă, între picioare.

Când încerc s-o scot, mă forțează să o țin acolo, apăsând-o cu mâna lui.

— De ce mă minți?

Nu-i răspund, așa că vorbește mai departe:

— Eu nu te-aș minți. Nu-ți ascund ce simt.

Mă uit din nou la umflătura lui, la materialul pantalonilor care îi scoate membrul în evidență.

— Ba o faci cu pantalonii aceia, îi spun.

Nu știu de ce o spun, poate pentru că am ajuns deja prea departe, dar sunt disperată după ceva, după orice.

Cu ochii încă la mine, pune mâna pe betelie, își scoate penisul și își trece mâna pe lungimea lui chiar în fața mea.

Gros.

Lung.

Promițător.

— Asta voiai? mă întreabă. Voiai penisul ăsta?

Da!

Și vreau și buzele tale.

Mâinile tale.

Corpul tău.

— Spune-mi de ce ești excitat.

Încerc să scot mâna din chiloți, dar mă oprește din nou.

— Atinge-te! Îmi cere. Știu că asta vrei. Știu că de asta ai nevoie. Atinge-te și o să-ți spun de ce sunt excitat!

Strâng din buze și-mi trec degetele de-a lungul sexului până se opresc la clitoris. Cu două degete, îl masez ușor în timp ce picioarele mi se desfac pe saltea.

Mă privește cum îmi provoc plăcere, apoi ridică ochii din nou. Își umezește buzele și lasă o mână pe saltea, apropiindu-se în timp ce continuă să se mângâie.

— Așa, atinge-te, Kelsey! Spune-mi cât de umedă ești!

— Mai întâi, spune-mi de ce ești excitat, îi răspund.

— Sunt excitat din cauza felului în care te plimbi prin casa asta și te porți de parcă nu te interesez deloc, dar ochii tăi îmi spun altceva. Sunt excitat pentru că habar n-ai cât de atrăgătoare ești, cât de al naibii de sexy ești! Sunt excitat pentru că gustul sexului tău mi-a rămas pe limbă și, dacă ar fi cum vreau eu, ai fi goală, legată de pat, așteptând să te satisfac.

— Dacă ar fi cum vrei tu? îl întreb, cu vocea gătuită. Ce înseamnă asta?

Ridică degetul mare și-mi atinge fața, apoi coboară pe gât și pe braț.

— Nu ești a mea.

Dă drumul penisului și mă întinde pe pat, făcându-și loc ca să stea în genunchi în fața mea. Apoi îmi scoate mâna din chiloți și-și apropie penisul de sexul meu, apăsându-l pe material. E o adevărată tortură să-l simt atât de aproape, în timp ce un material minuscule ne împiedică să ne atingem.

— Dacă ai fi a mea, n-ar exista nimic între noi.

Presiunea aceea ușoară, senzația imperceptibilă a penisului său, amestecată cu natura erotică a gesturilor, îmi stârnește

o nevoie intensă. O nevoie atât de puternică, încât îmi pierd mințile. Singurul lucru pe care mă concentrez e eliberarea.

Eliberarea după toată acumularea asta.

Eliberarea după noaptea asta.

Eliberarea după tensiunea dintre noi.

Își ridică penisul și-mi atinge ușor clitorisul cu vârful.

— Futu-i! șoptesc și-mi acopăr ochii cu brațul, respirând cu dificultate.

— Ți place, nu-i așa?

Îmi trec dinții peste buza de jos.

— Spune-mi că-ți place și o fac din nou!

Doamne, cât îl urăsc! De ce mă obligă să recunosc lucruri pe care nu vreau să le recunosc?

— Spune-o, Kelsey!

— Îmi... îmi place, mă bâlbâi, și îmi atinge clitorisul cu vârful de câteva ori.

Pelvisul meu se ridică, pielea mi se acoperă de transpirație și încep să-mi pierd controlul. Și atunci, spre surprinderea mea, trage într-o parte materialul și mă expune, apoi lasă vârful penisului să se frece ușor de mine.

— O, Doamne! gem în timp ce desfac picioarele mai tare. O, da... JP!

— Futu-i, ce udă ești!

— Mai mult! îl implor. Vreau mai mult!

Își trece penisul peste clitorisul meu de câteva ori, apoi, cu un geamăt, se retrage și-și masează penisul deasupra mea cu mișcări ferme.

— Dacă vrei mai mult, trebuie să ți-o tragi singură, îmi răspunde cu vocea gătuită.

Îi urmăresc gesturile, felul în care mâna îi alunecă peste erecția groasă, cu vene care se întind pe toată lungimea,

și tensiunea din pieptul lui când respiră greoi și se uită de sus la mine.

E atât de fierbinte, de sexy, încât degetele mele îmi regăsesc clitorisul și încep să-l masez în cercuri rapide. Primul semn de orgasm începe să-mi cuprindă gleznelor, se ridică pe spate, îmi înconjoară coastele și-mi pătrunde în stomac.

— Futu-i! Ești acolo, nu-i așa? mă întreabă. Ești aproape.

Dau din cap și strâng din dinți în timp ce pieptul mi se umflă, iar degetele se mișcă mai repede. Rămân cu ochii la mâna care trage de lungimea lui și la venele groase de pe antebrațele tatuate care se încordează la fel ca restul corpului.

— Doamne! murmur în timp ce corpul meu intră în convulsii.

Senzația copleșitoare de plăcere e în primele faze, îmi pulsează în vene și se oprește între picioare.

— Da! șoptesc, ochii mi se închid și mă las să cad în brațele orgasmului.

— Uită-te la mine! îmi spune JP, cu vocea atât de impunătoare, încât mă forțează să deschid ochii. Uită-te la mine când îți dai drumul!

Tonul vocii.

Sensul vorbelor lui...

E ca un fulger de dorință care mă străbate. Mușchii mi se încordează, picioarele îmi tremură, degetele îmi zboară pe clitoris în timp ce gem mai tare decât îmi amintesc s-o fi făcut vreodată și am un orgasm feroce, care mă spulberă într-un milion de bucăți chiar acolo, pe patul meu.

Cu ochii încă la JP, mă pregătesc să-l văd ejaculând, dar spre marea mea uimire își bagă penisul la loc în pantaloni și se apleacă atât de tare, încât nasurile aproape ni se ating.

— Nu... nu ți-ai dat drumul, îi spun cu răsuflarea tăiată.

— Pentru că nu e pentru tine, așa că o voi face în privat. Dacă vrei să mă vezi ejaculând, dacă vrei să vezi cum tremur incontrolabil când mă gândesc la degetele dulci care alunecă peste sexul tău, atunci trebuie să-mi dai mult mai mult decât mi-ai dat în seara asta.

Coboară pe corpul meu până când capul îi ajunge între picioarele mele. Respir atât de greu, încât abia înțeleg ce se întâmplă până când limba îi alunecă peste sexul meu, cu o mișcare neîntreruptă, după care se ridică și stă drept. Cu o expresie satisfăcută, îmi spune:

— Data viitoare, o să-ți dai drumul pe limba mea.

Se întoarce și se îndreaptă spre ușă, ieșind din cameră înainte să mai apuc să spun ceva.

Gâfâind, mă uit la ușă, mult prea excitată – încă –, întrebindu-mă ce naiba s-a întâmplat adineauri și cum de am ajuns atât de departe.

Capitolul șaisprezece

JP

AM BĂUT O BERE ASEARĂ, DAR MĂ SIMT DE PARCĂ AȘ FI băut douăzeci. Am gura uscată, mă dor mușchii și mă încercă o senzație de nemulțumire. Toate dintr-un singur motiv.

Kelsey.

A naibii Kelsey!

Îmi trec picioarele peste marginea patului și-mi frec ochii cu palma ca să încerc să mă trezesc.

Futu-i!

Iar mi-am pierdut controlul. Când m-am întors acasă și am văzut că nu e aici, am numărat fiecare secundă până a venit și m-am transformat într-un bărbat periculos și gelos. În clipa în care a intrat pe ușă, eram gata de ceartă. Eram gata să o provoc, și oricât am încercat să mă calmez, n-am reușit. De asta m-am trezit în dormitorul ei, cu penisul pe afară, privind-o cum își provoacă singură plăcere.

Chiar și în dimineața asta îi văd fața când a avut orgasm. Îi aud gemetele delicioase. Îi simt gustul. Toate trei au produs mahmureala asta nealcoolică pe care o resimt.

Mă uit la ceasul de pe noptieră. La naiba, e nouă deja? Ce bine că e sâmbătă și n-am întâlniri. Trebuie doar să dau ochii cu Kelsey în dimineața asta, deși habar n-am ce-o să-i spun.

Mi-e jenă de ce s-a întâmplat aseară? Nu!

Sunt sigur că ea e jenată de ce s-a întâmplat aseară? Da!

Nu cred că e genul de femeie care se masturbează în fața cuiva, indiferent de „lenjeria” pe care o poartă. Probabil că lenjeria aia e cel mai obraznic lucru la ea.

Așadar, în dimineața asta mă aștept de la ea la o doză extremă de stânjeneală și la o porție zdravănă de regret. Două lucruri pe care nu știu cum să le gestionez. Eu nu prea am astfel de sentimente, cel puțin nu la fel de intens ca ea, și nici nu le-aș avea după o experiență sexuală. Asta mă face s-o doresc și mai mult. Cum pot să o las în pace când știu ce gust are? Când știu că poartă lenjerie al naibii de sexy? *Dar ea tot nu crede în mine.*

Știind că nu pot să stau în camera mea la nesfârșit, cobor din pat și găsesc o pereche de pantaloni scurți, ca să nu umblu gol prin living. Mi-a văzut scula aseară, dar mă îndoiesc că vrea s-o vadă de dimineață.

Îmbrăcat, deschid ușa și ies pe hol, scărpinându-mă pe piept, dar mă opresc la marginea livingului, unde o zăresc pe Kelsey pe canapea. Se leagănă înainte și înapoi, cu un iPad în față. Poartă pantaloni de trening și un tricou, și are o expresie îngrijorată.

Când dă cu ochii de mine, i se citește frica în ei.

— Ce se întâmplă? o întreb.

— Mi-a scris fratele tău. A spus că vrea să discute cu noi pe FaceTime peste zece minute. O să... o să mă concedieze?

— De ce să te concedieze?

— Știi tu, pentru seara trecută... I se frânge vocea și, când vede că nu spun nimic, adaugă: Știi tu, ce-am făcut în dormitorul meu.

Mă trag de păr.

— De unde dracu' să știe așa ceva?

— Nu i-ai spus?

— Nu-i spun nimic fratelui meu. În plus, nu i-aș spune niciodată așa ceva, nici lui, nici lui Breaker, de altfel. Tu i-ai spus surorii tale?

— Nu! răspunde, clătinând din cap. Eram prea jenată!

Vedeți, am zis eu c-o să fie jenată.

Mă duc la bucătărie, iau un măr din castron și mușc.

— Atunci, nu avem de ce să ne facem griji. În plus, nu te-ar concedia niciodată pentru așa ceva.

— Atunci, despre ce vrea să discute cu noi?

Ridic din umeri.

— Habar n-am.

Deși nu e adevărat, pentru că sunt sigur că mie are multe chestii să-mi spună. Nu a fost prea mulțumit de mine ieri, când i-am închis telefonul, așa că mă așteptam la apelul ăsta neprevăzut.

— Păi, eu am o presimțire rea. Simt că am dat de belea.

— Simți asta doar pentru că aseară ai făcut ceva ce n-ai face niciodată.

Se uită la mine.

— Cum poți să fii atât de nonșalant? Eu sunt trează de la patru, n-am putut să dorm. Nu... Nu știu ce m-a apucat seară. N-ar fi trebuit să...

— Nu e nevoie să dezbatem, Kelsey. Ce-a fost a fost. Las-o baltă!

— S-o las baltă? Nu-i atât de ușor pentru mine, JP! M-ai făcut să simt...

Se oprește și inspiră adânc.

— A fost o nebunie ce-am făcut, mai ales cu un coleg de serviciu care practic supervizează tot ce fac. Ca să nu mai

spun că aseară am fost la o întâlnire cu un alt bărbat. Cum naiba să fie OK?

Cu o mișcare brutală, mușc din măr și mestec cu un aer gânditor.

— De fapt, e în regulă. Standardele, regulile astea pe care ți le impui exact asta și sunt – reguli impuse de tine. Poți să-ți trăiești viața cum vrei. Nu te mai judeca!

— Nu mai încerca să te porți ca și cum e OK ce s-a întâmplat aseară.

— A fost OK. Am fi putut face mai mult.

— JP, nu sunt genul ăla de fată! se răstește.

E ambalată, nu glumă! Deși aseară a avut orgasm în timp ce se uita la mine, nu e deloc mulțumită.

— Eu... eu nu fac asemenea lucruri și nu știu de ce nu pot să mă port normal în preajma ta. Îmi pierd mințile și încep să cred că e OK să fiu provocatoare într-un mod sexual.

— Păi *este* OK să fii provocatoare într-un mod sexual, îi răspund.

— Dar nu vreau să fiu așa! Vreau mult mai mult decât o satisfacție sexuală.

Vocea îi șovăie.

— Doamne, nu știu de ce vorbesc cu tine despre asta când tu n-ai cum să înțelegi!

— Pentru că nu sunt genul stabil, nu?

— Exact! răspunde fără rețineri. Seara trecută a fost, probabil, un joc amuzant pentru tine, iar eu am fost doar un pion.

— Nu ai fost un pion în jocul meu!

Vocea mea capătă o notă de iritare.

Ea își încrucișează brațele pe piept.

— Atunci ce-a fost? Pentru că nu găsesc niciun motiv bun pentru care am face așa ceva.

— Nu știu, Kelsey, poate pentru că există atracție sexuală între noi? E chiar așa de greu de crezut? Poate eram atât de plini de dorință, încât ne-am îngăduit un moment de slăbiciune ascară.

— Păi... n-o să mai fie cazul! spune ea și întoarce capul.

— Asta am înțeles deja, mormăi încet și mă îndrept spre canapea să mă așez lângă ea.

De ce? De ce nu pot să-i schimb modul de a gândi? Seara trecută s-a văzut clar cât de bine ne-ar fi împreună. Dar e limpede ce vrea.

„Eu... eu nu fac asemenea lucruri și nu știu de ce nu pot să mă port normal în preajma ta. Îmi pierd mințile și încep să cred că e OK să fiu provocatoare într-un mod sexual. Vreau mult mai mult decât o satisfacție sexuală.”

Și vreau să-i ofer mult mai mult decât o simplă satisfacție sexuală. Mă cuprind remușcările, știind că iar a intrat în defensivă din cauza mea.

Te-ai prins și tu în sfârșit, Cane!

— Ce faci? mă întrebă.

— Stau în fața iPad-ului ca să mă vadă Huxley când sună. E o problemă?

— Nu! îmi răspunde și se sprijină de canapea.

Fac și eu la fel și rămânem tăcuți, lăsând secunde să treacă în timp ce așteptăm să sune Huxley.

Neștiind ce să fac, îi ofer mărul meu și, spre uimirea mea, îl acceptă. Poate e o ofertă de pace. Nu știu, dar nu-mi place cât de furioasă e pe mine, mai ales că seara trecută, la naiba... poate a fost greșit, dar, băga-mi-aș, ce bine a fost! Să-mi frec penisul de sexul ei, să simt cât de excitată era, a fost o senzație de euforie de care n-am putut să scap și aveam nevoie de mai mult. Când m-am întors în camera mea, am intrat la duș și m-am ocupat de erecție.

gândindu-mă la expresia ei surprinsă când a avut orgasm. Am terminat în câteva secunde.

— Îți cer scuze pentru seara trecută! îi spun încet. Eram într-o stare proastă. O să fiu sincer, Kelsey. Cred că ești foarte atrăgătoare. Mi-am pierdut controlul și îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți prost!

Deși duce mărul la gură, se oprește și se întoarce spre mine. Înclin capul pe o parte, ca să ne privim în ochi.

— Nu, inie îmi pare rău! N-ar fi trebuit să-ți vorbesc așa. Cred că m-am speriat și, în loc să mă port ca un om normal, am dat vina pe tine pentru tot, deși n-ar fi trebuit. În clipa aceea, când totul se întâmpla, mi-am dorit-o. Mi-am dorit-o foarte mult.

Asta mă face să zâmbesc și-mi ușurează încordarea din piept.

Mă trag de păr.

— Da, și eu mi-am dorit-o foarte mult. Cred că am mai avut doar o fărâmă de autocontrol care m-a oprit să nu-ți rup lenjeria și să ți-o trag.

Ea își trece dinții peste buză și răspunde:

— Iar eu te-aș fi lăsat.

— La naiba! gem și-mi trec mâna peste față. Nu spune asta!

Chicotește.

— Eram tristă aseară. Ai avut dreptate despre Derek. Nu m-a sărutat și mă simțeam foarte dezamăgită. M-am agățat de tine așa cum n-ar fi trebuit. Ar fi trebuit să vorbesc cu tine cum vorbesc acum.

Întind brațul și, spre ușurarea mea, se apropie de mână și își sprijină capul pe pieptul meu în timp ce o îmbrățișez.

— N-ai apucat să vorbești cu mine. Te-am provocat de cum ai venit. Sincer să fiu, și eu eram trist că n-ai mers cu

mine la Balul Primarului, așa că mi-am vărsat nervii pe tine. N-ar fi trebuit să fac asta.

Ridică puțin capul.

— Erai trist din cauza asta?

Dau aprobator din cap.

— Da, mă distrasem în celelalte două nopți și nu știu, nu voiam să mă duc singur. Dar am uitat că aveai întâlnire.

— Ar fi trebuit să spui ceva, aș fi reprogramat.

Aș fi vrut să nu te mai duci deloc.

— Nu, erai prea nerăbdătoare. Eu ar fi trebuit să fiu mai respectuos, dar pentru mine e prea greu. Uneori nu fac cele mai bune alegeri și ascară s-a văzut. Îmi pare foarte rău, Kelsey!

— Nu e cazul, îmi răspunde și lasă din nou capul pe pieptul meu.

O țin aproape, dorindu-mi să fim așa mereu, să fie o dimineață tipică de duminică pentru noi.

— Cred că amândoi am fost nedrepti unul cu altul. Eu te-am folosit pentru că mă simțeam pustii după întâlnirea aceea și n-ar fi trebuit.

— Chiar n-a mers bine? o întreb, sperând să spună da.

— Credeam că a mers bine.

Fir-ar!

— Dar s-a terminat...

Se oprește și-și îngroapă capul în pieptul meu.

— Doamne, e atât de jenant și nu-mi vine să cred că-ți spun așa ceva!

Îmi trec încet degetele prin părul ei lung și-i spun:

— Nu te judec.

Scoate un geamăt și continuă:

— Doamne, aseară, la despărțire, a dat mâna cu mine!

— A dat mâna cu tine? o întreb.

Doamne, frate, cum s-o dai așa în bară cu cea mai irezistibilă femeie?

— Da, eu mă pregăteam în mintea mea pentru un sărut, apoi pentru „Te sun eu” sau „Hai să ne vedem și în altă seară”, poate chiar „Abia aștept să te revăd”. Dar am primit un mulțumesc și o strângere de mână, după care a plecat. A fost o mare dezamăgire, pentru că mi s-a părut că există atracție între noi.

Clatină din cap.

— Eram foarte tristă când am ajuns acasă. Nu mă gândeam decât la „Ce e în neregulă cu mine?” Ce e așa de oribil la mine, încât un bărbat nu face decât să dea mâna cu mine? Adică, nici măcar o îmbrățișare?

— Nu e nimic în neregulă cu tine, Kelsey! Crede-mă, la naiba, nu e nimic în neregulă cu tine! Ești perfectă!

Clatină din nou din cap.

— Nu sunt.

Mă las pe spate și-i ridic bărbia ca s-o privesc în ochi.

— La naiba, Kelsey, ești perfectă! Îi spun din nou, încercând s-o fac să înțeleagă că am dreptate. Derek e un prost că nu te-a sărutat aseară. Și-mi pare rău că te-a făcut să simți că nu ești de ajuns. Futu-i! Îmi pare rău că s-a purtat așa cu tine aseară!

Ea clatină din cap.

— În clipa aceea, aveam nevoie de asta. Avem nevoie să mă simt dorită și frumoasă. Îmi pare rău că m-am folosit de tine!

— Nu m-ai folosit, Kelsey. Și eu mi-am dorit-o la fel de mult ca tine. Nu ne-am folosit unul de celălalt.

Îmi zâmbeste blând.

— Atunci, mulțumesc, cred!

Ridică din umeri și mă face să râd.

— Știu că ai spus că suntem doar tovarăși pe termen scurt și probabil o să negi până la capătul zilelor, dar prietenia ta înseamnă mult pentru mine.

Ca un pumnal nenorocit în inimă. M-a băgat în categoria prieteni.

După tot ce-am trăit împreună, după seara trecută, după întâlnirile noastre, am rămas blocat pe postul de prieten.

Băga-mi-aș!

Îi mângâi părul mai departe, cuprins de dezamăgire.

— Da, scumpo, și pentru mine la fel.

Și atunci sună Huxley, pentru că își alege CEL MAI PROST moment. Kelsey se desprinde de pieptul meu, se așază mai bine, apoi întinde mâna după iPadul sprijinit și acceptă apelul.

Huxley și Lottie apar pe ecran, iar Kelsey le face repede cu mâna.

— Bună!

— Bună dimineața! spune Lottie. Sper că nu e prea devreme. Știu că ai fost la întâlnire aseară.

Lottie ridică din sprâncene.

— Nu, e în regulă. E totul OK? întreabă Kelsey.

— Își face griji că o concediezi, intervin eu, făcând-o pe Kelsey să mă împingă.

— De ce să te concediez? întreabă și Huxley. Faci o treabă excelentă!

— O, așa e Kelsey! răspunde Lottie. Mereu crede că o să fie concediată. Dar nu e vorba de serviciu.

— Nu, nimic de genul ăsta, confirmă Huxley. Și, ca să știi, Kelsey, n-ai de ce să-ți faci griji. JP s-a ocupat de Regis aseară.

Hristoase, ce om!

Kelsey se uită repede la mine, dar îi ignor ochii curioși și întreb:

— De ce ați sunat?

Lottie îl ia de braț pe Huxley și răspunde:

— Păi, cu toate întâlnirile astea pentru nuntă, am ajuns la concluzia că nu avem nevoie de o nuntă mare. Așa că ne căsătorim peste o lună.

— O lună? întrebă Kelsey. O, uau, ce repede! O să aveți timp să organizați tot?

— Da. E surprinzător cât de repede se pot rezolva lucrurile când ai carnetul de cecuri potrivit, spune Huxley.

— Adevărat! A aruncat cu bani peste tot, iar lucrurile se rezolvă. Dar am sunat pentru că va fi o nuntă pe un acoperiș din Malibu, cu vedere la ocean. Invităm cam o sută de persoane și va fi o ceremonie restrânsă. Nu vă faceți griji, fiecare din voi poate să vină cu un invitat.

Lottie îi face cu ochiul lui Kelsey.

— Poate îl aduci pe Derek. Dave și Ellie vor fi acolo.

Grozav, la naiba!

— Da, poate! zice Kelsey, dar cu un ton distant.

— Oricum, o să vă trimitem în scurt timp toate detaliile. Am vrut să vă sunăm și să vă dăm vestea cea mare. Când ne-am gândit mai bine, ne-am dat seama că vrem doar să fim căsătoriți și ni s-a părut o combinație perfectă pentru amândoi.

— Sună ca un basm! spune Kelsey exact când apare un mesaj pe iPad.

Îl citesc repede înainte ca ea să-l șteargă.

Derek: Bună, Kelsey! M-am simțit foarte bine ascură. Am putea ieși din nou cât mai ești în oraș?

Încleștez maxilarul și simt că-mi transpiră ceafa.

Știu că sunt doar un prieten.

Știu că nu o să mă vadă niciodată ca pe un posibil partener.

Dar, futu-i! N-am nevoie să-l văd pe Derek dând atacul când eu încă sufăr.

— Mai vrei petrecere înainte de nuntă sau ceva asemănător? întreabă Kelsey.

— Hm, cred că doar o petrecere în lenjerie. Ceva restrâns. Nimic prea nebunesc. Nu avem nevoie de nimic, dar știu că Hux ar aprecia lenjeria.

Huxley se scarpină în obraz.

— Așa e!

Ping!

Încă un mesaj.

Ca o molie atrasă de flăcără, ochii mi se fixează pe mesaj.

Derek: Și îmi pare rău că nu te-am sărutat seară. Chiar îmi doream. Doar că...

Restul mesajului e ascuns, dar înțeleg despre ce e vorba. Derek e un fătălău nenorocit, iar acum îmi distruge viața cu mesajele lui de a doua zi.

Nu cred că viața ar putea fi mai frustrantă de atât!

Vorbim încă cinci minute. Sunt neatent în cea mai mare parte și mă întreb de ce nu ne-au scris un mesaj sau un e-mail. De ce era nevoie de un apel pe FaceTime. Pentru că acum am aflat că Derek încă mai vrea să o scoată în oraș pe Kelsey și, știind cum e ea, o să fie extrem de bucuroasă.

Exact când să închidem, mai apare un mesaj.

Derek: Sunt liber azi dacă vrei să mergem la un picnic în parc.

Vomit!

Iisuse Hristoase, Derek, dă-i ocazia să răspundă înainte să scrii un roman nenorocit despre ce simți, despre cum ai dat-o în bară și cum vrei să te revanșezi.

— JP, mai vrei să vorbim? întrebă Huxley, scoțându-mă din nervii care-mi clocotesc în stomac.

— Pofim? A, nu, sunt OK! îi răspund cu cea mai monotonă voce de care sunt în stare.

— OK!

Huxley mă privește cu atenție.

— Scrie-mi dacă ai nevoie de ceva.

— Ce mă bucur pentru voi doi! spune Kelsey înainte să ne luăm la revedere și să încheie apelul.

Mă aștept să dea fuga și să-și citească mesajele, dar se întoarce spre mine și întrebă:

— Ce-a vrut să spună Huxley că te-ai ocupat de Regis?

Normal c-a ținut minte!

Mă ridic de pe canapea și spun:

— Nimic pentru care să-ți faci griji.

— Dar sunt îngrijorată, îmi spune și se ridică. E clar că a avut legătură cu mine. Ce este?

— Se purta ca un dobitoc și l-am pus la punct, atâta tot. Nu e mare lucru, așa că nu exagera!

— L-ai văzut aseară la bal?

Răsufli adânc și mă duc la bucătărie să-mi torn un pahar cu apă.

— Da, l-am văzut aseară acolo. Am discutat despre problemă și am trecut mai departe.

— Care era problema?

— Doamne, Kelsey, am spus că nu e mare lucru, așa că las-o baltă!

Tresare când aude tonul meu aspru.

— OK, doar... Nu știu. Credeam că, dacă înțeleg ce se întâmplă, pot să mă descurc mai bine.

— Nu e nevoie să te descurci mai bine. Ți-am spus, ești perfectă. Regis e cel care trebuie să se descurce mai bine.

Beau apa și pun paharul jos, apoi mă întorc spre holul care duce la camera mea.

— Unde te duci?

— În dormitor, îi răspund.

— Iar ești furios.

Nu sunt furios.

Sunt rănit.

Dezamăgit.

Disperat după o șansă pe care n-am s-o primesc.

— Nu e nevoie să vorbim despre asta, OK?

— OK, răspunde și-și frământă mâinile. Ce faci azi?

— Nu sunt sigur, îi zic. Dar se pare că tu ai planuri.

— Da, cred că ai văzut mesajele.

Pune un picior în față.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

Să nu-mi ceri sfaturi despre viața ta amoroasă, asta e al naibii de sigur!

— Mi s-a părut că ne-am simțit bine, dar am fost foarte dezamăgită de el aseară. Nu știu.

— Mi se pare că trebuie să faci o alegere, îi spun.

— Dar dacă nu e alegerea potrivită? strigă după mine.

— Sunt sigur că o să fie mai bună decât cea pe care ai făcut-o aseară, îi răspund înainte de a închide ușa și a mă trânti pe pat.

Pustiu.

Așa mă simt, absolut pustiu!

Preț de o clipă trecătoare aseară, când era cu ochii la mine și avea orgasm, apoi mai devreme, când o țineam în brațe, totul mi s-a părut așa cum trebuie să fie. *Eu* eram așa cum trebuia să fiu. *Pregătit*. Dar acum, zăcând singur pe pat, știind că ceea ce am avut alături de ea a fost doar un

scurt interval în încercările ei de a-l găsit pe Dl. Perfect, mă simt... pustii.

— Frate, câte pahare ai băut? întreabă Breaker.

— Nu destule, îi răspund și golesc încă un pahar de whisky.

Când am văzut-o pe Kelsey machiată și îmbrăcată în rochia subțire, albastru-deschis, decizia ei a fost clară – îi dădea lui Derek încă o șansă și de data asta el avea să o sărute, la naiba! Așa că am pus mâna pe telefon, am cerut de la recepție o sticlă de whisky și bilele alea fițoase de gheață și asta fac de când a plecat.

Beau.

În pantaloni scurți.

Am făcut duș, pentru că nu vreau să zac în propria mizerie toată ziua, dar cu părul n-am făcut nimic. Mi-am petrecut ziua până acum bând și urmărind documentare pe Planet Earth, lăsându-l pe David Attenborough să-mi aline sufletul masacrat.

Poate vă întrebați dacă a funcționat.

Nu!

Dar măcar n-am fost complet singur.

Nu, whiskyul și posibilitatea ca urșii polari să-și piardă casa nu m-au părăsit nicio clipă.

Asta și cele o mie de mesaje către Breaker despre cum trebuie să facem mai multe pentru urșii polari, ceea ce m-a determinat să fac o donație la World Wildlife Fund, cu specificația Salvați Urșii Polari, după care, evident, m-am simțit vinovat că îi înșel pe porumbei. Așa că am donat încă zece mii de dolari pentru ei.

După ce i-am trimis cinci fotografii cu porumbeii care trebuie îngrijiți sau adoptați, m-a sunat.

— Și ce-i cu pozele astea cu porumbei? Ar trebui să-mi fac griji? Păsările alea se răhățesc peste tot, așadar vrei cu adevărat să adopți o astfel de zburătoare?

— *Tu* te răhățești peste tot, îi spun. Nu vorbi așa de porumbei! Sunt mii de porumbei eutanasiați pentru că nimeni nu vrea să-i adopte. Nimeni nu vrea să le plătească facturile la veterinar. Toți vor să fie cei care salvează pisica drăgălașă cu un singur ochi, câinele în scaun cu roțile sau iepurele fără dinți. Dar cum rămâne cu porumbeii care nu pot să zboare? Fir-ar să fie, de ei cine are grijă?

— Hei, JP, frate! Ai o cădere nervoasă?

— Nu! îi strig și mă ridic. Nu am! Sunt doar un cetățean îngrijorat. Te plimbi pe străzi fără să observi porumbeii, crezând că sunt doar un accesoriu într-un tablou de Bob Ross, și pe urmă, *bam!*, auzi că porumbeii sunt eutanasiați și lumea se prăbușește în jurul tău. Da, azi am salvat urșii polari, pentru că mi s-a făcut rău când am văzut corpurile acelea costelive, dar, frate, o să încep o campanie afurisită, cu porumbelul în zhor pe post de logo. Iar banii vor fi folosiți ca să salvăm toți porumbeii pentru că nimănui nu-i pasă de ei. Nimeni nu crede că merită să-și piardă vremea cu ei. Doar pentru că un porumbel a avut o copilărie nefericită și nu poate să zboare ca restul păsărilor nu înseamnă că trebuie izolat.

— Ăăă... JP, tu ești... tu ești un porumbel?

— Sunt un *bărbat*, dobitoc nenorocit! Doamne sfinte, mă ascuți sau nu?

— Dar *tu* ascuți ce spui?

— Da! Ascult și sunt destul de sigur că numai mie îmi pasă de păsările alea dolofane și angelice.

— Așa că vrei să adopți unul?

— Poftim? Doamne, nu! Futu-i, imaginează-ți, eu și un porumbel afurisit! Ce naiba să fac cu el?

— Chiar nu știu, frate. Vorbești de parcă ai nevoie de un hobby sau de un prieten.

— Sau de o iubită, murmur în timp ce mă las pe spătarul scaunului.

— O iubită? Întreabă Breaker. Mai spune-mi, pentru că, din câte știu, nu ți-ai dorit niciodată una cu adevărat.

— Ce știi tu, tâmpitule? Oamenii se mai schimbă. OK? De ce nu vede nimeni chestia asta? Oamenii se schimbă, la naiba, și cred că e timpul să avem toți o întâlnire, să bem un pahar cu vin și să discutăm despre cum un om i-a pus numele Kazoo unui porumbel și a scăpat nepedepsit.

— Ce-are numele Kazoo?

— E o insultă la adresa întregii comunități a porumbeilor. Să punem numele acestui prieten maiestuos cu pene după o simplă jucărie de 25 de cenți, care dă vocalistului un timbru aparte când o folosește...

— Te iubesc, frate, dar cred că ți-ai pierdut mințile.

— Nu! Îi răspund și clatin din cap. Nu, văd lucrurile al dracului de clar acum. Ca un glob de cristal.

— Mie mi se pare că globul e în ceață.

— Futu-i, știi ce-ar trebui să fac?

— Să cauți un psiholog?

— Să trimit un e-mail.

— Hm, ce fel de e-mail? Știi, niciodată nu-i o idee bună să trimiți e-mailuri când ești beat.

— Nu sunt beat. În sfârșit văd lucrurile așa cum trebuie.

— Și cum anume? mă întreabă Breaker.

— Păi, îmi doresc o iubită și am nevoie de o parteneră la nuntă, așa că ar trebui să trimit un e-mail.

— Stai, putem reveni la partea cu „vreau o iubită”? De unde ți-a venit?

— Frate, nu poți să ții pasul?

— Nu, chiar nu pot! Acum vorbești despre porumbei, pe urmă spui că o să trimiți un e-mail despre iubite. Cred că trebuie să ne liniștim puțin, să ne stăpânim și poate să bem puțină cafea.

Scot un oftat prelung.

— Doamne, ți-am spus că-mi place de Kelsey, că simt o nevoie atât de mistuitoare să fiu aproape de ea, încât... futu-i, simt că nu pot să respir! E al naibii de frumoasă, iar zâmbetul ei mă face fericit și felul în care râde îmi trimite un fulger de dorință direct în sculă. Și e extrem de ciudată și de excentrică, și-i place dragostea, dar nu știu de ce nu se pricepe deloc la asta! Și, la naiba, e extrem de crispată cu chestiile ei de organizare și îi place să aibă dreptate, dar îmi place asta la ea, fiindcă e nevrotică și la fel sunt și eu, în felul meu – ai dracului porumbei, știi, frate –, și cred că am fi un cuplu grozav, dar ea nu mă place și vrea doar să fie prietena mea, pentru că i se pare că sunt un fustangiu care nu e capabil de stabilitate, și da, sigur, poate așa am fost în trecut, dar, așa cum am zis, oamenii se mai schimbă și vreau să mă schimb pentru ea, dar ea nu vrea să vadă, așa că mă consideră doar un prieten, și acum iese cu Derek, care nici măcar n-a sărutat-o naibii la prima întâlnire, ce măgar! A dat mâna cu ea. Adică, frate, ai văzut-o naibii pe fata asta? Cu ea nu dai mâna, cu ea te însori! E fata pe care o duci acasă s-o prezinți părinților. Nu dai naibii mâna cu ea la sfârșitul întâlnirii; o săruți, o cucerești și o faci a ta. Ei bine, acum iese din nou cu el, așa că am nevoie de o iubită și o să trimit un e-mail.

— Ah... futu-i! Cui trimiți e-mailul?

— Tuturor.

— Știi, cred că n-ar trebui să scrii niciun e-mail. Mi se pare o idee proastă.

— Mie mi se pare grozavă.

— Pentru că ești beat, spune Breaker. Ție ți se pare o idee bună să dai cincizeci de mii de dolari pentru niște porumbei.

— Au fost doar douăzeci de mii la un loc. Futu-i, ar fi trebuit să dau cincizeci?

— Nu asta era ideea. Cred că ar trebui să te calmezi, să respiri adânc și, JP, dacă îți place de ea cu adevărat, cred că ar trebui să încerci să ieși cu ea.

— Și cum crezi că ar trebui să fac asta?

— Am câteva idei, dar nu cred că o să te ajute cu ceva dacă ți le spun acum. Nu cred că poți să reții ceva. O să-ți scriu și poți să citești dimineață, când ai mintea... limpede.

— E al dracului de limpede și acum!

— E drăguț că ai impresia asta. Ascultă, nu trimite nimă-nui e-mailuri acum. E o idee proastă! Poate pui capacul la sticla din care bei, mănânci ceva și te bagi în camera ta în seara asta. Nu vrei să spui sau să faci ceva prostesc. Dacă îți place Kelsey, atunci lasă-mă să găsesc o cale să-i arăți lucrul ăsta.

— Crezi că un porumbel i-ar duce un bilet?

— E o posibilitate foarte reală, frate.

Oftez din nou.

— OK!

— OK? Deci te duci să mănânci și vorbim dimineață?

— Da!

— Și fără e-mailuri.

— Da, fără e-mailuri!

— Bine! Și hei, nu știu dacă ți-am spus, dar faci treabă bună că lupți pentru porumbei, frate! Faci lucrarea lui Dumnezeu.

Duc mâna la piept.

— Mulțumesc, înseamnă mult pentru mine!

După ce ne luăm la revedere, închid telefonul într-o stare cât de cât mai bună. Am salvat urșii polari și porumbeii, și o voi cuceri și pe Kelsey. Ce după-amiază productivă!

Mulțumit de mine însumi, pun capacul sticlei de whisky așa cum m-a îndemnat Breaker, iau paharul gol și merg la bucătărie. Și atunci aud cum se deschide ușa, așa că mă opresc pe hol și-mi țin respirația.

E acasă!

Vreau să mă vadă așa?

Probabil nu.

I-am spus lui Breaker că nu sunt beat, dar să privim lucrurile în față – sunt destul de amețit în clipa asta, așa că nu trebuie să stric lucrurile cu Kelsey, pentru că tovarășul meu din după-amiaza asta a fost un pahar de whisky. Așa că mă întorc și o iau spre dormitor, dar mă opresc când aud o voce de bărbat.

Mă întorc repede. Nu pot să cred că l-a adus naibii aici!

Înaintez pe lângă perete, sperând să rămân neobservat în timp ce trag cu urechea la o discuție pe care n-am niciun drept s-o aud.

Mă apropii tot mai tare. Atunci o aud pe Kelsey.

— Mulțumesc mult că m-ai condus. Nu era nevoie!

Da, nu era nevoie, nenorocitul! E mai mult decât capabilă, a făcut-o de atâtea ori până acum.

— Mă simțeam prost, după felul în care te-am lăsat data trecută.

Pentru că ești un cretin.

— Păi, îți mulțumesc! M-am simțit bine, spune Kelsey cu o voce dulce, și jur că dacă îi aud sărutându-se, o să mă topesc într-o baltă de disperare chiar aici.

— Și eu.

Îmi țin respirația.

Aștept sunetul grăitor al gurilor care se unesc.

Sunt tentat să apar de după colț și să privesc disperat cum se despart.

— O să te sun, spune Derek într-un târziu și nu-mi dau seama dacă s-au sărutat, s-au îmbrățișat sau au dat mâna din nou, dar mă omoară cu zile.

— OK, sună bine! Să ai o zi frumoasă mai departe!

Ușa se închide și stau lipit de perete, nemișcat, încercând să mă conving să plec, să scap de aici, să nu mă uit ca un voyeur. Dar rămân pe loc cu mintea împrăștiată, pentru că nu știu dacă s-au sărutat sau nu. Ce simte ea acum?

— JP? mă întreabă, uitându-se în lungul holului la mine, lipit de perete, cu un pahar într-o mână și o sticlă de whisky în cealaltă. Ce faci?

Ăăă...

Ce fac?

Păi, sincer să fiu – încerc să mă decid dacă termin sticla asta sau nu, în funcție de sărutul care a fost sau n-a fost.

Dar nu pare un răspuns sigur. Chiar și în starea asta de beție, știu că nu e un răspuns sigur, așa că aleg următoarea variantă...

— Miros...

— Miroși? mă întreabă cu o figură nedumerită. Ce miroși?

— Peretele, îi răspund și, spre groaza mea, mă întorc, mă lipesc cu nasul de perete și respir adânc.

Uau! De ce miroase a cârnați polonezi?

— De ce miroși peretele?

O întrebare bună, corectă.

Din păcat, n-am un răspuns bun și corect.

— E distracția mea preferată în timpul liber, îi spun. Miros un perete când am timp. Oricum, văd că te-ai întors de la întâlnire.

— Ești OK? mă întreabă și face un pas mai aproape.

— Da, îi răspund și strâng gâtul sticlei mai tare. Doar, ăăă, îmi era sete.

Ridic sticla.

— Mă duc înapoi în cameră. Mă uit la un documentar cu urșii polari care mor. Nu-ți face griji, am făcut o donație ca să-i ajut... și pe porumbei!

Înghit în sec.

— Oricum, mă duc să fac chestia asta. Dar da, mă bucur că te-ai distrat și arăți... Ești frumoasă în rochia aceea. Dar asta nu are nicio legătură. E doar o observație.

Mi se contractă gâtul. De ce se contractă? Și... futu-i, simt o emoție?

— JP, sigur că ești OK?

— Da! răspund gătit. Scuze dacă te-am stânjenit când am spus că ești *frumoasă*. Adică... Cred că arăți foarte bine. Foarte frumoasă. Dar, știi, tu ieși cu Derek. A fost bun sărutul?

Ridic sticla de whisky.

— Stai, nu răspunde! Nu vreau să știu. Nu e treaba mea. Nu vreau să știu. Doar că... frate, urșii ăia polari sunt foarte slabi! Li se văd coastele. Și o să scriu o scrisoare pentru locul acela cu porumbei și o să le spun să nu le pună numele Kazoo. Porumbelul seamănă mai mult cu un Kevin. E doar părerea mea sinceră. Deci da, OK! Mă rog, ne, ăăă, ne vedem mai târziu.

Mă întorc și aproape alerg până în dormitor. Trântesc ușa și o încui ca să fiu sigur.

Futu-i, ce-a fost tâmpenia asta?

A fost jenant, asta a fost!

Pun paharul pe noptieră și torn câteva degete. Nu-mi pot imagina ce părere o fi având despre mine, dar nu poate fi una bună. Iar Derek, băga-mi-aș, cred că s-au sărutat! N-am auzit

plescăit de buze, dar poate se sărută fără zgomot. Nenorocitul a sărutat-o înaintea mea și asta mă doare.

Eu o cunosc mai bine.

Ne știm de mai multă vreme.

Tânjesec de luni de zile după fata asta.

Și el a sărutat-o primul.

Nici măcar nu-l cunosc pe nenorocit, dar mă simt atât de... trist!

Futu-i!

Înclin paharul și beau încă puțin whisky. Nu-mi place durerea asta. Nu-mi plac sentimentele pe care le am. Nu-mi place nimic din toate astea. Vreau să fiu amorțit. Vreau să nu mai am de-a face cu gândurile astea demoralizante, nu vreau să mă gândesc la întâlnirea lor, la ce au făcut sau nu sau dacă ea îi scrie chiar acum. Sau dacă îi spune lui Lottie cât de mult îl place pe Derek și că vrea să meargă cu el la nuntă.

Nunta...

În următoarea jumătate de oră, golesc sticla până nu mai rămâne decât un deget.

Plâng din cauza urșilor polari în timp ce-i urmăresc încă o dată.

Trimit un e-mail la asociația pentru porumbei și întreb de Kazoo.

Și îi scriu lui Breaker că sunt un ratat care se masturbează din cauza unei respirații.

La un moment dat de-a lungul serii, când sunt cât pe ce să adorm, trimit încă un e-mail din contul meu privat.

Către: McKayla, Kenzie, Eileen, Barbie, Olivia, Betty, Rita, Jessica, Tess, Pauline, Dominique, Miranda, Cara

De la: JP Cane

Subiect: Fii partenera mea

Bună, doamneloor!

Trimit o mare sculă de e-mail pentru că, știți voi... am o sculă mare, așa că și e-mailul e pe potrivă.

Uitați ce e! Hux se însoară cu Lulu Lemon și mi-au spus că am nevoie de o parteneră. Caut o candidată dispusă să mă însoțească la altar.

Toate cheltuielile sunt asigurate. Plăcerea e o promisiune.

Dacă vă interesează, dați un semn.

Încă folosesc prezervative.

K. Pa!

JP

Futu-i!

Ooooo... Futu-i!

Mi se întoarce stomacul, corpul îmi zvâcnește, mă agăț de toaletă și vomit pentru a treia oară în dimineața asta.

Te rog, Doamne, fă să se oprească! Promit că nu mai beau niciodată atât, doar... pune capăt... vomatului...

Futu-i!

Mă dau înapoi, stomacul meu se revoltă și vărs din nou până când nu mai rămâne nimic în stomac.

Alunec pe podeaua din baie și mă sprijin cu obrazul încins de gresia rece.

Dacă iadul era un loc adevărat, imaginați-vă că ăsta e, iar și iar și iar. O mahmureală cu o migrenă pulsatilă, constantă și o greață pe măsură.

Respir adânc de câteva ori în timp ce telefonul vibrează lângă mine pe podea. Dornic de ceva care să-mi distragă atenția, mă uit și văd un mesaj de la Breaker.

Breaker: Ești viu în dimineața asta? Mi-ai trimis o poză cu Kazoo de unsprezece ori aseară, toate la rând. Asta mă face să cred că nu te-ai oprit din băut.

Mă sprijin de perete și-i răspund.

JP: Cred că mi-am pierdut ieri una din vieți. Sunt sigur că am vomitat și o cizmă.

Breaker: Ce naiba s-a întâmplat cu „du-te și mănâncă”?

JP: Partenerul lui Kelsey a condus-o până la apartament. Cred că s-au sărutat. M-am enervat, frate. I-am spus despre porumbci, am turuit despre urșii polari bolnavi, i-am zis că e frumoasă, pe urmă m-am întors în cameră și am căzut lat. Deci... da.

Breaker: Iisuse! Deci nu ai ascultat nimic din ce ți-am spus.

JP: Nu!

Breaker: Și în dimineața asta ce-o să faci?

JP: Deocamdată, vomit. Nu sunt sigur care e planul după asta.

Breaker: Chiar o placi? Adică... vrei să încerci?

JP: Cred că după evenimentele de aseară, dacă nu încerc măcar, o să mă înec în alcool.

Breaker: Ai vreun plan?

JP: Nici măcar unul.

Breaker: OK, primul lucru pe care trebuie să-l faci e să nu mai fii nesimțit cu ea, pentru că nu așa o câștigi. Și începe să fii prietenul ei.

JP: Prietenul ei? Sunt asta deja. M-a catalogat drept prieten.

Breaker: Bine, pentru că acum poți să-ți petreci timpul cu ea fără presiunea sexului. Arată-i că ești distractiv, că ești o pereche bună pentru ea. Știi că atracția există, dar trebuie să lucrezi la personalitate.

JP: Dacă n-ai observat până acum, nu prea mă pricep să-mi controlez emoțiile.

Breaker: Asta nu-i o scuză. Străduiește-te mai mult! Dacă vrei să fie cu tine, trebuie să-i arăți că poți fi bărbatul pe care și-l dorește. Trebuie s-o curtezi.

JP: Să o curtez? Futu-i! Nu folosi cuvântul ăsta.

Breaker: Dar ăsta e cuvântul pe care l-ar folosi ea. E romantică. Trebuie să faci lucruri pe care le-ar observa, lucruri care contează. Pregătește-i masa, trage-i scaunul, adu acasă lucruri care îți amintesc de ea. Mici atingeri când și când. Și, când sunteți în apartament și stați împreună, stai aproape de ea. Nu o transforma în ceva sexual, dar las-o să observe că ești lângă ea.

JP: Cine te-a făcut expert în lucrurile astea?

Breaker: Nimeni, dar sunt al naibii de sigur că mă pricep mai bine decât tine în momentul de față.

JP: Futu-i! Bine!

Breaker: Și, pentru Dumnezeu, nu ieși de acolo în dimineața asta până nu termini cu vomatul.

JP: Crede-mă, sunt destul de inteligent să-mi dau seama și singur.

Capitolul șaptesprezece

KELSEY

PODCASTUL „FĂCUȚI UNUL PENTRU CELĂLALT”

Griffin și Ren

Kelsey: Bun-venit ascultătorilor la Podcastul „Făcuți unul pentru celălalt”, unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebunește despre felul în care s-au întâlnit! Griffin și Ren, vă mulțumesc că sunteți azi alături de mine!

Griffin: Cu plăcere! Când mi-a povestit Ren despre podcast, m-am gândit că povestea noastră e destul de interesantă s-o împărtășim.

Ren: Destul de interesantă, e și ăsta un fel de-a spune. Povestește-i lui Kelsey despre Blestem.

Griffin: "oftează" Eram la New Orleans cu frații mei și, într-o seară în care am băut, am dat peste o ghicitoare în palmă. Pe scurt, ne-a făcut o predicție îngrozitoare, noi ne-am spus părerea și pe urmă – eu și frații mei jurăm că-i adevărat – ne-a blestemat.

Kelsey: Care a fost blestemul?

Griffin: Dragoste pierdută. A fost intens, s-a stârnit vântul și toate cele.

Ren: Locuim într-un oraș mic, numit Port Snow, în Maine, și tot orașul știa de blestem. Băieții erau de neatins. În apărarea lui Griffin, și-a pierdut soția după excursia aceea, așa că îi era teamă să încerce să găsească dragostea din nou.

Kelsey: Și cum v-ați cunoscut?

Griffin: Ren căuta un nou început. A devenit profesoară în Port Snow. Venise tocmai din California.

Ren: Conduceam spre Port Snow printr-un fel de pădure și nu eram pregătită pentru traficul din fața mea.

Griffin: Când spune trafic, se referă la elanul din fața ei.

Kelsey: Elan?

Ren: Da, a apărut un elan pe șosea, am virat și m-am rostogolit pe un deal, iar mașina s-a oprit între doi copaci. Griffin era pompier voluntar și m-a scos din mașină. O cam luasem razna în ziua aceea, iar el m-a ajutat să ajung la apartamentul închiriat, care, din întâmplare, îi aparținea fratelui său.

Griffin: Deși țipa la mine și îi curgea sânge din rana de la cap, mi s-a părut că e frumoasă. M-a intrigat și era prima oară de când murise soția mea când m-am simțit atras de cineva. Pe urmă, la scurt timp, m-am gândit că aș putea ieși din nou cu cineva. Ren a fost miracolul meu.

Kelsey: Ooo! Mă bucur să aud asta. Și ați început să ieșiți împreună?

Ren: Nu chiar. Nu s-a întâmplat atât de repede, pentru că, știi... blestemul.

Griffin: *chicotește* Nu-mi fă zile fripte la un podcast din cauza lui.

Ren: O, Kelsey a spus că avem o oră la dispoziție. Crede-mă când spun că o să vorbesc toată ora despre blestem.

Griffin: Grozav!

Aș vrea să spun că apartamentul e izolat fonic, că nu aud ce face JP și el nu aude ce fac eu, dar cred că, după incidentul în care am dat peste el când se masturba, știm cu toții că nu e adevărat.

În ultimele douăzeci minute, l-a auzit pe JP vomând de mai multe ori. Mi-aș face griji că e bolnav, dar, dată fiind sticla de whisky pe care o avea aseară, știu că nu e cazul.

Asta înseamnă că s-a făcut praf și acum se luptă cu efectele.

De ce s-a îmbătat aseară? De ce vorbea despre urși polari și porumbei? Păi, probabil pentru că era beat.

A mai spus și că sunt frumoașă și aș minți dacă aș spune că nu mi-a făcut plăcere. Pentru că așa a fost.

Oricum, m-a ținut trează toată noaptea, iar acum, de dimineață, când stau pe canapea, recitind aceeași propoziție din carte de nu știu câte ori pentru că nu mă pot concentra, îl aștept să iasă din cameră.

Telefonul vibrează pe măsura de cafea și văd un mesaj de la Lottie.

Bucuroasă să-mi distragă ceva atenția, pun mâna pe telefon.

Lottie: Cum a fost întâlnirea de aseară? Ellie a spus că Derek s-a simțit bine. Tu n-ai spus prea multe. Nu-ți place de el? Și... amintește-mi să-ți spun ce a zis Ellie despre JP.

Ultima parte mi-a atras atenția. Îi răspund în grabă.

Kelsey: Întâlnirea a fost bună. Derek e foarte drăguț. Nu sunt sigură dacă el mă place. Nici aseară nu m-a sărutat, dar m-a îmbrățișat. Nu știu. E cam ciudat. Ce-a spus Ellie despre JP?

Lottie: Nu te-a sărutat? Doamne, dar știu că nu se grăbește! O, a spus că prietena ei e barmanișă și că a fost la Balul Primarului. L-a servit pe JP cu un whisky și a auzit o conversație între el și Regis Stallone.

Conversația despre care JP nu vrea să-mi povestească. Captivată de-acum de telefon, îi răspund imediat.

Kelsey: Ce s-a întâmplat? Ce-a spus JP?

Lottie: Nu știu pe de rost, dar a spus că JP era foarte sexy când a vorbit cu Regis. Acesta se uita la ringul de dans în timp ce JP îl fixa cu privirea. A pomenit de maxilarul lui proeminent și cât de încordat era când a vorbit printre dinți. L-a auzit spunând că ești o membră valoroasă a echipei și că, dacă Regis îți face probleme, s-a zis cu el. Am parafrazat. Practic, JP l-a pus la punct.

Mă las pe canapea și recitesc mesajul lui Lottie până îl înțeleg.

Mi-a luat apărarea? Știu că Regis nu mă place, dar, din câte spune Lottie, JP nu s-a mulțumit cu asta.

Kelsey: Uau, n-am știut!

Lottie: Da, și pe urmă a mai auzit șușoteli că JP nu vrea să tolereze prostiile lui Regis. Numai despre asta s-a bârfit la petrecere. Unul dintre motivele pentru care nimeni nu se pune cu Cane Enterprises. Așadar, cred că suntem norocoase. Am reușit cumva să intrăm pe sub pielea unora dintre cei mai puternici bărbați din țară.

Kelsey: Cred că da.

Sunetul de pași care se apropie îmi atrage atenția și ridic ochii exact când JP apare în living, trăgându-se de părul ud, arătând ca naiba, dar cât se poate de curat.

Pun telefonul jos și-i spun:

— Bună dimineată! Cum te simți?

Când vorbește, vocea îi sună răgușit.

— Mi-a fost și mai bine.

Se strâmbă de parcă îl doare capul și întreabă:

— M-ai auzit?

— Da! Presupun că drumul la baie a fost rezultatul sticlei de whisky pe care o aveai aseară?

Lasă umerii în jos și intră în living.

— Din păcate!

Cioc, cioc!

— Room-service! strigă cineva de cealaltă parte a ușii.

— Cred că e platoul meu cu mâncare, spune el și merge la intrare.

Deschide ușa, lăsându-l pe angajatul hotelului să împingă în cameră un cărucior cu mâncare.

— Bună dimineața, domnule Cane! Aveți aici tot ce ați comandat. Dacă mai aveți nevoie de ceva, nu ezitați să cereți.

— Mulțumesc! spune JP și semnează nota de plată.

După ce ușa se închide și rămânem din nou singuri, JP împinge căruciorul în living, dă măsura de cafea la o parte și se așază lângă mine pe canapea.

— Ți-am comandat câte ceva, în cazul în care n-ai luat încă micul-dejun.

La câteva capace de pe farfurii și scoate la iveală un morman de croasante și o tavă cu fructe frumos tăiate, apoi împinge în fața mea un platou cu apă fierbinte, ceai, miere și gemuri.

— Pentru mine? întreb uimită.

— M-am gândit că o să-ți placă ceaiul și gemul. Dacă nu, pot să-ți comand altceva.

— Nu, e... Ei bine, e grozav, mulțumesc!

— Cu plăcere!

Scoate capacul de pe farfuria lui și nu pot să-mi ascund expresia îngreșată.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar ăăă... ce-i aia?

— Leac pentru mahmureală.

la furculița și arată la farfurie.

— Cartofi cu fasole prăjită, șuncă și friptură, omletă și ouă moi, scăldate în sos V8.

icnet

— O, uau, e, ăăă, e ceva!

Se uită la mine și înfinge furculița în mormanul de mâncare.

— Vrei să mănânc în altă parte?

— Poftim? Nu!

— Îmi dau seama că te dezgustă.

— Nu mă dezgustă, e doar... interesant. N-am mai văzut așa ceva. Două feluri de ouă, absolut fascinant. Și V8, care e foarte puternic.

Îi apare un zâmbet minuscul în colțul gurii.

— O să mănânc în bucătărie.

Dă să se ridice, dar îi pun mâna pe antebraț ca să-l opresc.

— Nu, te rog, nu pleca! E în regulă, serios, și nu vreau să stai tocmai acolo în timp ce-mi îndes croasante în gură. Aș prefera să nu mănânc singură.

— Ești sigură? mă întrebă.

— Bineînțeles!

— OK!

Mișcă furculița în farfurie și ia o gură imensă. Mă uit cum mestecă, întrebându-mă cum naiba poate să mănânce chestia aia după maratonul de vărsături de la baie.

— Nu te deranjează la stomac?

— Îl ajută, de fapt. Am învățat chestia asta când eram la facultate.

Întinde mâna după paharul cu apă și ia o gură.

— Tu nu aveai un leac pentru mahmureală în facultate?

— Nu beam atât de mult. Nici acum n-o fac.

— Aaa, pentru că tu ești o fată cuminte!

Îmi face cu ochiul și ia încă o înghițitură.

— Poate că da, dar măcar nu-mi vărs mațele a doua zi, îi răspund.

Rânjește.

— Nu mațele, dar i-am zis lui Breaker că am văzut o cizmă ieșind din mine.

Asta mă face să fornăi și-mi acopăr nasul.

— O, Doamne, am fornăit! Nu mă băga în seamă.

— Nu, doar adaug-o pe lista cu lucruri pe care le fac fetele cumiți.

— Doar fetele cumiți fornăie?

— Da!

Ia piperul de pe masă și își presară puțin pe farfurie. Profit de moment să-mi pregătesc ceaiul și să ung un croasant cu gem de căpsune.

— Măcar te simți mai bine?

— Mă rog, atât cât se poate. Mi-e cam jenă. Nu știam că mă auzi.

— Nu cred că pereții ăștia oferă prea multă intimitate, deși e un loc atât de luxos!

— O observație bună pentru Huxley când mai vorbesc cu el.

Ridică șervetul și se șterge la gură.

Cred că vrea să mai spună ceva, dar când nu continuă, îl întreb:

— Ești OK? Sunt sigură că te-ai săturat să te întreb, dar mi se pare că te-a deranjat ceva dacă ai băut atât de mult singur.

Se uită în ochii mei și, pentru prima oară de când îl cunosc, mi se pare că depistez o urmă de rușine când îi lasă în jos. De obicei, JP nu-și arată vulnerabilitatea. Ar prefera să o ascundă și să râdă, prefăcându-se mereu genul de bărbat puternic, dominator. Dar aici, pe canapea, în timp ce ia micul-dejun, i se citește pe față.

— Probabil mă crezi un ratat, nu? mă întreabă și împinge mâncare pe farfurie.

— Nicidecum, îi răspund, apoi las croasantul din mână și mă întorc spre el. Dar îmi fac griji pentru tine. Emoțiile tale par să o ia razna uneori și aș vrea să vorbești cu mine. Adică, înțeleg că nu suntem prieteni sau că nu vrei să fim prieteni...

— Ba vreau, îmi spune, ceea ce mă ia prin surprindere. Vreau să fim prieteni.

— Poftim? întreb, complet nedumerită. Dar credeam...

— Aveai dreptate să crezi. Ți-am spus că nu putem fi prieteni, și da, poate că o parte din mine încă mai crede asta, dar – se trage de ceafă –, futu-i, mi-e greu să las oamenii să se apropie de mine.

Se uită în ochii mei.

— Ți-au, hm... ți-au povestit vreodată Lottie și Huxley despre tata?

— Nu!

Clatin din cap și simt că-mi crește pulsul.

JP se sprijină de canapea și se uită în tavan.

— În copilărie, cum eram toți de vârste foarte apropiate, eram mereu la cușite. Huxley forța nota tot timpul și încerca mereu să fie cel bun, primul în toate. Breaker era cel relaxat și care se lăsa purtat de val. Nu-i păsa de mai nimic în afară de a face ce trebuie și a se distra. Iar eu umblam de colo-colo, încercând să-mi găsesc locul. Nu reușeam niciodată. Nu simțeam că mă integrez... decât atunci când petreceam timpul cu tata. Nu avea prea mult timp liber, era ambițios ca Huxley, dar atunci când stăteam cu el, mă făcea să simt că însemn și eu ceva. Că am ceva special de oferit lumii.

— Ce faceați împreună? îl întreb.

Sinceră să fiu, sunt foarte surprinsă că-mi povestește, dar absorb fiecare vorbuliță.

— Mergeam să jucăm baseball. Câte cinci runde fiecare, apoi ne luam nachos și limonadă de la gheretă, ne așezam la masa noastră preferată de picnic și stăteam de vorbă. Erau zile în care vorbeam mai mult, altele în care nu vorbeam deloc. Breaker și Huxley n-au fost niciodată atât de apropiați de tata. Nu veneau niciodată cu noi, așa că, atunci când a murit, eu am suferit cel mai mult.

Mă privește în ochi.

— Știu că, după ce l-am pierdut, n-am lăsat oamenii să se apropie de mine de teamă să nu-i pierd. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama.

— De-asta nu vrei să fim prieteni.

— Exact! spune cu un oftat. Dar în ce te privește, Kelsey, cred că nu reușesc să scap de tine oricât aș încerca. Îmi place să-mi petrec timpul cu tine.

Îmi apare un zâmbet pe buze.

— Și mie îmi place să-mi petrec timpul cu tine, JP.

— Atunci, ne-am înțeles.

Se așază mai drept, înfige furculița în mijlocul farfuriei și ia o gură imensă.

— Suntem prieteni, în ciuda șanselor, știi... Încă mai cred că bărbații și femeile care lucrează împreună nu pot fi prieteni.

Îmi dau ochii peste cap.

— Sunt convinsă, pentru că n-ai cum să te înșeli, nu-i așa?

— Corect!

Rânjește.

— OK, deci suntem prieteni, ceea ce mă face să te întreb... de ce te-ai îmbătat aseară?

Întoarce capul și împinge din nou mâncarea pe farfurie.

— Ce-ar fi să lăsăm întrebarea asta pentru altă zi? Să ne concentrăm pe legătura pe care o avem.

Nu-mi place să las deoparte ceea ce-l deranjează, dar îmi și place latura asta nouă. Pare mai... liber, așa că n-am să-l presez.

— Cred că mi se pare acceptabil.

— Bine.

Ia încă o gură de apă.

— Vrei să vedem un film azi? E un cinematograf de modă veche, aproape de clădirea Angelica, unde se dau filme vechi. Am auzit că au un program special cu două comedii romantice la preț de una.

Mă înseninez.

— Adică... două comedii romantice una după alta?

Dă aprobator din cap.

— Da. Cred că e *Când Harry a întâlnit-o pe Sally* și *Despre bărbați și nu numai*.

Bat din palme.

— Ooo, astea sunt bune! Și vrei să mergi cu mine?

— N-aș fi propus dacă n-aș fi vrut.

— Dar credeam că nu-ți plac filmele astea.

Ridică din umeri.

— Știu că-ți plac ție, așa că nu pot fi atât de rele, nu? În plus, recenziile spun că popcornul e sărat și te arde la buze. Așa îmi place mie.

— Și mie îmi place când e sărat. OK, hai să mergem, dar după aceea trebuie să facem ceva ce vrei tu... dacă nu ai alte planuri.

— Planurile mele sunt să stau cu tine, scumpo.

— OK!

Zâmbesc și mai larg.

— Atunci, ce vrei să facem după aceea?

Îl văd cum mestecă, căzut pe gânduri, pe urmă spune:

— O chestie turistică.

— Poftim? Pe bune? Dar credeam că e sub demnitatea ta.

Chicotește.

— Nu-mi place să recunosc, dar ieșirea ta turistică a fost distractivă. Ce-ar fi să facem un tur nocturn la Alcatraz?

Fac ochii mari.

— E prea înfricoșător!

Se uită urât la mine.

— Hei, eu merg la maratonul de comedii romantice! Și ai spus că după aceea putem face ce vreau eu, așa că eu vreau să facem chestia asta.

— Numai dacă nu te deranjează că o să-mi îngrop capul în pieptul tău tot timpul.

— Crede-mă, scumpo! Nu mă deranjează absolut deloc.

Rânjește și ia încă o înghițitură.

— Kelsey, poți să deschizi ochii, șoptește JP în urechea mea în timp ce mă agăț de brațul lui. Nu e ca și cum o să țâșnească un monstru.

— N-ai de unde să știi, îi șoptesc și eu.

— Scumpo, deschide ochii!

Deschid un ochi, apoi încă unul și văd coridorul principal cu celule. Pentru că JP nu face nimic ca „țărani”, a organizat un tur din culise, așa că suntem singuri cu ghidul și ne plimbăm pe holurile sinistre din Alcatraz. Aș fi preferat să fie mai mulți oameni în jur.

— Vezi? Nu-i atât de rău! spune JP.

Încă agățată de el, mă uit în jur și spun:

— Sincer, simt fiori pe piele. Tu nu? Sunt fantome peste tot.

— Potrivit legendei, spune Kathy, ghida noastră, Alcatraz e unul dintre cele mai bântuite locuri din țara noastră.

— O, minunat! exclam și mă lipesc mai tare de JP. Unul dintre cele mai bântuite, nu te mai sature să auzi așa ceva!

— Dacă vrei să veдеți mai bine celulele, nu ezitați! ne îndeamnă Kathy și ne arată gratiile reci de oțel din dreptul peretelui, după care ne lasă puțină intimitate.

— Putem intra?

— Desigur! răspunde Kathy.

— Ăăă... ești nebun? Eu nu intru într-o celulă!

— De ce nu? întreabă JP. E o ocazie unică în viață.

— N-am fost niciodată într-o celulă și nici n-am de gând să fiu.

JP chicotește și mă trage spre celule. Îi dau drumul la braț când intră în una.

— La naiba, ce mici sunt! Trebuie să fii creativ ca să faci ceva cu spațiul ăsta.

Pune mâna pe gratii și întreabă:

— Cum arăt?

— Dezaxat.

Un scârțâit puternic răsună pe coridoarele umede și, cât ai clipi, ușa de la celula lui JP se închide, făcându-mă să icnesc și scoțând de la el un strigăt ca de femeie.

— Aaaaaaaa!

De pe hol, Kathy râde și ne face să ne întoarcem spre ea. Apasă pe un buton și ușa se deschide din nou.

— Doamne... Futu-i! exclamă JP când iese din celulă și îi aruncă o privire încruntată lui Kathy. N-am plătit pentru sperietură.

— E gratis! zice Kathy, zâmbind.

— Băga-mi-aș!

Vine la mine și șoptește:

— Cred că scrotul mi s-a uscat și a urcat în stomac. N-o să-mi mai simt ouăle câteva zile după asta.

Îmi acopăr gura și pufnesc în râs.

— Încă îți mai place să fii aici noaptea?

— Încep să mă răzgândesc. Nu știam că ghida noastră o să fie Kathy de pe *Alcea Coșmarurilor*.

— O să fiu aici toată noaptea! strigă ea, încă zâmbind.

— Doamne, Iisuse, și-a ales bine meseria! Răsuflă adânc și continuă: Voiam să spun că, pentru mine, n-ar fi fost pentru prima oară după gratii.

— Hm... Ce-ai spus? îl întreb.

Îmi întinde brațul și-l apuc în timp ce ne îndreptăm spre pîtoarea Satanei.

— Eram în facultate. La puțin timp după ce a murit tata. Beție în public. O prostie de genul ăsta. Cred că am urinat pe copacul unei bătrâne. A sunat la poliție și m-au arestat. Bineînțeles că a venit Huxley ca un cavaler pe-un cal alb și s-a asigurat că mi se șterge din cazier, iar pe urmă a amenințat că mă retrage de la facultate dacă mai fac așa ceva.

— Sună... trist. Se pare că aveai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine. Treceai printr-o perioadă grea.

— Da, alcoolul a avut grijă de mine. A fost mereu alături de mine.

— Ți dai seama cât de nesănătoasă e chestia asta?

— Da, dar n-am spus niciodată că sunt complet sănătos. Însă lucrez la asta. Zi de zi.

— Mergem la dușuri? întreabă Kathy când ajungem la ea.

— Absolut! răspunde JP și o ia înainte.

În următoarea oră, o ascultăm pe Kathy, care ne povestește despre diverși deținuți care au încercat să evadeze, cum

au evadat și care a fost rezultatul. Deși e un loc întunecos, sinistru și nu aş alege niciodată să fac asta singură, chiar m-am distrat de minune. Poveștile au fost interesante, istoricul clădirii e deosebit de tot ce am auzit vreodată și, bineînțeles, a fost amuzant și să-l aud pe JP punând întrebări serioase.

Pe feribot, la întoarce, în timp ce stăm sub lumina stelelor, îmi trec un milion de întrebări prin cap.

— Dacă ai fi vreodată la închisoare ca tipii ăia, ai încerca să evadezi? Sau ai suferi în tăcere, făcând tot ce trebuie ca să poți pleca într-o bună zi?

— Depinde de cât de lungă e sentința, îmi răspunde și întinde brațul pe bancă în spatele meu. Dacă ar fi o sentință lungă, da, la naiba, aş încerca să evaderez. Aş săpa o groapă ca frații Anglin, aş face niște capete din pastă de hârtie și aş munci până dimineața. Dar dacă ar fi vreo zece ani... eh, aş aștepta.

— Eu n-aş supraviețui în închisoare, îi spun. Nu sunt dură și rezistentă.

— Pentru că ești inocentă, spune el. Ești prea dulce pentru închisoare! Eu m-aş descurca în ambele variante. Dacă ar trebui să mă apăr, aş face-o.

— Să înțeleg că ai avut parte de încăierări?

Chicotește.

— Nu știu dacă am auzit mulți oameni numindu-le încăierări – doar o bătaie –, dar da, am luat parte la câteva. Cum spuneam, mereu am simțit că nu-mi găsesc locul în lume, așa că am luptat și am încercat să găsesc ceva care contează pentru mine.

— Și ai găsit ceva?

Simt că mă privește când răspunde:

— Am găsit câteva lucruri.

— Cum ar fi?

— Păi, am aflat că îmi place să ajut oamenii și animalele. Vreau să vorbesc cu Huxley să facem din Angelica o clădire cu apartamente unde chiria să fie controlată. Ar trebui să completezi o cerere ca să locuiești acolo, să câștigi o sumă mai mică decât un prag prestabilit și, dacă ești părinte singur, ai șanse mai mari să primești o locuință.

Mă întorc spre el.

— JP, e o idee excelentă, dar îți dai seama că asta ar reduce substanțial profitul! Sunt sigură că știi că renovările plănuite nu sunt ieftine.

— Da, ni s-ar reduce profitul, dar am reuși să primim și o reducere a impozitelor și uneori nu e vorba doar de bani. Îmi place ideea că aş putea să ajut oamenii. Mă gândeam, dacă Huxley acceptă, să înființăm o ramură a companiei care să se numească Angelica și să se concentreze pe familiile cu venituri mici, care să le ofere nu doar un acoperiș deasupra capului, ci și o oportunitate. Donăm mulți bani diferitelor organizații caritabile, dar mi-ar plăcea să fac și ceva intern, ceva care se axează pe oamenii din orașele unde câștigăm miliarde.

— Cred că-i o idee genială, JP!

— Da? mă întreabă nesigur.

— Da! Ți-ar aduce satisfacție? Știu că acum nu-ți place ce faci, așadar te-ar ajuta cu chestia asta?

Cu un oftat, își trece mâna prin păr și se uită la întinderea neagră din fața noastră.

— Cred că da. Aș simți că fac ceva bun. Și dacă aş fi fața acestui proiect, a acestei colaborări – ajutorarea celor care au nevoie de asta –, aş fi foarte mulțumit.

— Când vrei să vorbești cu el?

— Când ne întoarcem. Încă mai sunt câteva lucruri pe care trebuie să le schițez și, bineînțeles, trebuie să vorbesc cu Breaker despre cifre. Am câteva întrebări pentru el despre

scutirile de impozit. Pe urmă, o să pun totul pe hârtie, o să formulez o propunere și o să i-o prezint. Știu că îi plac prezentările profesioniste, așa că o să mă asigur că o fac așa cum îi place.

— Și dacă te refuză? îl întreb.

— Atunci e un dobitoc egoist și aş fi în stare să-mi vând acțiunile și să găsesc o companie sau o pasiune în viață care îmi oferă ce-mi doresc. Îmi iubesc frații și am făcut tot ce m-au rugat, iar acum cred că e timpul să fac un pas în spate și să văd ce nevoi am eu.

— Uau, JP, e ciudat dacă spun că sunt mândră de tine?

— Nu, nu cred că aud asta prea des, așa că e plăcut.

Mă sprijin de pieptul lui și repet:

— Ei bine, sunt mândră de tine!

— Mulțumesc, scumpo!

JP: Unde ești acum?

Kelsey: Tocmai am terminat o întâlnire cu Regis. Sunt destul de sigură că a mârâit de două ori, dar s-a prefăcut că i se zbate ochiul. A fost amuzant.

JP: Ți-a făcut probleme?

Kelsey: Nu! A fost plăcut și politicos.

JP: Bravo lui! Păi, eu mă duc spre penthouse. Am terminat un interviu pentru The Gazette. Voiam să iau niște Pho. Vrei și tu?

Kelsey: Nu te deranjează?

JP: De ce-aș mai fi întrebat?

Kelsey: Așa e. Da, te rog! Sună grozav!

JP: Eu îmi iau rețeta originală. Vrei același lucru?

Kelsey: Da, merge! Mă întorc și eu în curând. Să aduc un desert?

JP: La ce te gândești?

Kelsey: O să fie surpriză.

JP: Oare de ce sunt îngrijorat?

Kelsey: Pentru că, deși par inocentă în ochii tăi, sunt încă imprevizibilă.

JP: Foarte adevărat!

Am șterg la gură cu un șervețel și pun cutia pe măsuta de cafea. Când a venit JP, ne-am schimbat amândoi de hainele de birou. El s-a îmbrăcat cu pantaloni scurți și nimic altceva – ce surpriză! –, iar eu cu pantaloni scurți și un tricou simplu. M-am demachiat și mi-am prins părul ca să nu-mi vină în față în timp ce sorbeam tăiteii.

Am decis să lăsăm *The Office* în fundal în timp ce mâncăm și stăm de vorbă. Am aflat că Dwight e personajul preferat al lui JP, iar Michael era pe locul al doilea. Eu, bineînțeles, romantică din fire, am spus că Jim și Pam sunt preferații mei. JP și-a dat ochii peste cap.

Am mai aflat și că JP i-ar „trage-o” lui Jan, că ar sta la băut cu Meredith și că s-ar cuibări lângă Phyllis într-o seară liniștită. Eu am recunoscut că am o mică pasiune pentru Ryan și aș fi interesată de o noapte de pasiune cu Robert California, ceea ce evident l-a scârbit pe JP și a pus capăt discuției.

— Nu cred că am mai mâncat Pho până acum, îi spun. Am auzit mereu de mâncarea asta și mi-am dorit să o încerc. Nu-mi place că am așteptat atâta vreme. A fost bună. Mulțumesc că ai adus-o acasă!

JP, care a terminat de zece minute, își sprijină capul de mâna ridicată și mă întreabă:

— Care e mâncarea ta preferată?

— Cea mexicană.

Dă din cap.

— La naiba, aş fi putut să ghicesc! Tamalele făcute de mama ta sunt grozav de bune! Şi fasolea ei bătută. Fir-ar, aş face orice să mi le gătească acum!

Zâmbesc.

— Ştiu şi eu să le fac şi mi s-a spus că-mi ies mai bune decât ale mamei.

JP mijeşte ochi.

— Cine-a zis?

— Mama.

— OK, atunci ce trebuie să fac ca să-mi găteşti şi mie?

— Ce zici de asta? Dacă nu ai treabă mâine, putem să le preparăm împreună. Când văd că nu răspunde imediat, îl întreb: O, ai treabă mâine? N-ar fi trebuit să presupun. Ai petrecut destul timp cu mine.

— Relaxează-te, Kelsey! Mi-ar plăcea să fac tamale cu tine. Mă gândeam doar la o şedinţă pe care o am la patru, dar n-ar trebui să dureze mult. Începem la şase?

— Ar fi perfect!

— Pot să cumpăr eu ingredientele, dacă vrei.

Clatin din cap.

— Nu, e OK. Prefer doar anumite produse. Crede-mă, e important!

El ridică mâna.

— Nu vreau să mă bag peste bucătar. Doar să-mi spui cât îţi datorez.

— JP, chiar crezi că ți-aş lua banii?

— Nu... Să iau desertul?

Rânjesc.

— Cred că începem un trend.

— Da, unul care îmi distruge pătrățelele.

Se mângâie pe burtă.

— Mă îndoiesc! Tot te trezești devreme ca să faci sport.

Arăt cu mâna la abdomenul lui.

— Ia să văd!

Se pleoștește pe scaun și-și umflă abdomenul, prefăcându-se că are burtă. E o tentativă jalnică, pentru că se vede conturul abdominalilor.

— Termină!

Îl împung în abdomen.

— Nu te juca cu burta mea! Sunt sensibil.

— O, Doamne, aia nu e burtă! Încă se văd pătrățelele. Bună încercare!

— Păi, dacă o țin tot așa, nicio femeie n-o să mai vrea să mă vadă dezbrăcat.

Asta mă face să râd în hohote.

— Încă o dată, mă îndoiesc. Eu, ăăă... am văzut destul ca să știu că orice femeie ar vrea să te vadă dezbrăcat.

Ridică sprâncenele de uimire.

— Kelsey Gardner, spune mai departe!

— O, Doamne! exclam și îmi dau ochii peste cap. De-asta ezit să-ți fac complimente. Știam că așa o să faci.

Se trage mai aproape și ridică din sprâncene.

— Ai fost impresionată de corpul meu? Dar de penis? Ți-a plăcut buturuga dintre picioarele mele?

— Îlh, cine spune așa ceva?

— Cine spune „îlh” când se referă la cel mai de preț lucru al unui bărbat?

— Cineva care reacționează la o persoană enervantă, adică tu. Penisul tău nu-i o buturugă, e un... penis normal.

Îi cade fața de uimire.

— Un penis normal? Crezi că am un penis normal?

— Păi, da! Adică, nu are podoabe și, sigur, e bine întreținut, dar nu are nimic absolut deosebit.

— Hm, nu vreau să par un nenorocit de voyeur, dar am fost în destule vestiare la sălile de sport ca să știu că penisul meu nu e tocmai normal. Doar pentru că nu are piercinguri nu înseamnă că e plictisitor. Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre penisul meu. Cu siguranță, lungimea și grosimea lui sunt mai bune decât ce ai avut tu până acum.

— Și de unde știi tu ce fel de penisuri am avut eu? îl provoc cu amuzament în voce.

— Dat fiind cât de inocentă ești, cel mai probabil penisurile acelea au fost normale. Al meu e orice, numai asta, nu.

— Așa spun toți bărbații.

Ochii i se întunecă, iar umorul îi dispare de pe față.

— E nevoie să-l scot din nou afară?

— Nu, e OK. Încă mai țin minte cum a fost când ai stat pe fața mea. Foarte... cărnos.

— Asta pentru că e cărnos.

— Mereu am crezut că penisurile trebuie să fie moi și catifelate, știi? N-am simțit asta la tine.

— De unde naiba ai auzit asta? Și ce fel de penisuri vezi tu catifelate?

— Cele din cărțile de dragoste.

Pufnește pe nas.

— Dacă un penis e catifelat la atingere, atunci tipul ăla și l-a învelit într-un material cu pistolul de lipit. Penisurile sunt făcute din carne și, când sunt în erecție, sunt rigide și pline de vene. Sunt sigur că-ți amintești cum arată penisul meu erect. La urma urmei, ți-ai dat drumul în chiloși.

Îmi aruncă o privire sugestivă și simt că-mi ard obraji. Am intrat singură în capcană.

— Mi-am dat drumul pentru că am făcut efort.

— Prostii! spune el. Ți-ai dat drumul din cauza momentului pe care îl trăiai.

— Posibil, dar acum nu putem fi siguri, nu?

— Eu știu sigur. Nu ți-ai fi dat drumul așa dacă nu eram acolo să te încurajez, să-ți spun să te atingi, să-mi scot penisul ca să te stârnesc.

— Ridic din umeri, pentru că știu că are dreptate, dar îmi place să-l ațâț.

— Vrei să-ți mai arăt o dată? Pentru că sunt dispus.

— Știu că ești dispus și chiar nu e necesar. Cum am ajuns la subiectul ăsta? Nu vorbeam despre desertul de mâine? Să revenim! Cred că ar fi frumos să-l ridici tu.

— Cine spune că trebuie să-l ridic...

— Îi pun mâna pe față și-l împing.

— Ori iei desert care se poate mânca, ori niciunul.

— Eu pot să-mi mănânc desertul.

— Își umezește buzele.

Ah, fir-ar!

— Încetează! Mă...

— Exciți?

— Mișcă din sprâncene.

Da!

— Nu! Doar că... crezi o situație ciudată. Și nu vreau să fie ciudat între noi.

— Nu e nimic ciudat la conversația asta. Dă-i drumul, spune-mi cel mai nebunesc loc în care ai făcut sex.

— De ce? Ca să-mi spui că sunt plictisitoare?

— N-am spus niciodată că ești plictisitoare. Am spus că ești inocentă. Există o diferență. O persoană plictisitoare nu s-ar fi masturbat în fața mea.

— Obrajii mi se încing din nou.

— Păi, asta a fost... Doamne, urăsc ce urmează să spun!

— Spune-o și gata! Acum suntem amici, nu? mă întreabă și ridică dintr-o sprânceană.

— Presupun că da!

Îmi strâng buza între dinți și răspund:

— Păi, n-a fost sex, dar ceea ce am făcut noi a fost cea mai provocatoare experiență. Nici acum nu înțeleg cum s-a întâmplat și nu vreau să analizez. Dar da, restul experiențelor au fost destul de insipide în pat. Nimic mai mult de atât.

— Păcat! spune el. Dacă ai fi a mea, nu ne-am trage-o doar în pat.

— O! Sunt sigură că ai o listă imensă cu locuri ciudate unde, hm, ai făcut sex. Așa că o să te întreb în schimb care a fost locul tău preferat?

— În cadă, spune el fără să se gândească prea mult. Să ți-o tragi în cadă. Doamne, ce-mi place!

— Pe bune? întreb. Nu e apos și ciudat?

— Nu! elatină din cap. O femeie goală în cadă, căreia i-o tragi pe la spate... da, îmi place la nebunie.

Îmi dreg glasul.

— O! Și, ăăă, de câte ori ai făcut asta?

— Nu de suficiente ori și nu cu persoana potrivită.

— De unde știi că nu e persoana potrivită? E clar că ți-a făcut plăcere.

— Pentru că știu că ar putea să existe o intimitate și mai mare. Au fost partide întâmplătoare, dar, cu ambianța potrivită și cu preludiul potrivită, știu că ar putea fi exploziv.

înghițire în sec

Da... cred că așa ar fi.

— Dar tu? mă întreabă. Ai o situație ideală planificată în minte în care ar fi cea mai tare partidă din viața ta?

— Nu chiar. Știu doar că, atunci când voi găsi persoana potrivită, totul va veni de la sine și nu va fi nevoie să mă străduiesc. Nu voi fi nevoită să-mi imaginez situații romantice, ci doar voi trăi clipa și voi lăsa totul să se întâmple.

— Și încă n-ai avut parte de asta?

Clatin din cap.

— Nu! Pentru o fată obsedată de iubire, viața mea amoroasă e foarte tristă.

— Nu e tristă, doar că nu vrei să te mulțumești cu puțin, și cred că asta e o idee bună. O să găsești omul potrivit.

Mă bate în frunte cu degetul arătător.

— Dar, între timp, dezvăluie secretul pe care l-ai păstrat toată seara. Ce e desertul ăsta pe care l-ai cumpărat și nu vrei să-mi spui?

Anticipându-i reacția, nu-mi pot ascunde zâmbetul când mă ridic de pe canapea și scot cutia din frigider.

— Oare să-mi fie frică de zâmbetul acela? mă întreabă când mă așez față în față cu el.

— Posibil!

Deschid cutia și scot la iveală fursecurile în formă de penis pe un baton de înghețată.

— Am cumpărat fursecuri în formă de penis, învelite în ciocolată albă și neagră.

Mă uit la el și aștept, rânjind ca o idioată. Colțul gurii i se ridică ușor, apoi zâmbește. Ia un fursec cu ciocolată albă și-l examinează, întorcându-l pe toate părțile.

— N-am băgat niciodată un penis în gură, dar putem schimba asta oricând.

Pe urmă, ia o mușcătură mare și mestecă.

— Fir-ar să fie, penisul ăsta e atât de bun!

Fornăi atât de tare, încât îmi ies câteva picături pe nas.

Foarte atrăgător, Kelsey!

— Și foarte realist.

Examinează fursecul din nou.

— Kelsey, ăsta ar fi un penis mediocru. Dar al meu... nu-i așa.

Pe urmă ia încă o mușcătură și nu pot să nu mă gândesc că are mare dreptate.

JP: Ai auzit?

Kelsey: E cineva care face sex? Credeam că ceilalți oaspeți de pe etajul ăsta sunt vizavi.

JP: Așa e. Dar nu sunt ei. Sunt un etaj mai jos. Tocmai m-am uitat. Și-o trag pe balcon.

Kelsey: Pe bune? Unde îi vede lumea?

JP: LOL! Of, Kelsey!

Kelsey: Ce e? E îngrijorător, nu crezi? „Prins cu pantalonii în vine” e o expresie reală.

JP: Dar tocmai asta e palpitant, că ai putea fi prins.

Kelsey: Lasă-mă să ghicesc – sexul pe balcon nu e ceva nou pentru tine?

JP: Nu prea.

Kelsey: Șocant!

JP: Vrei să spui că sunt o curvă masculină?

Kelsey: Nu cred că trebuie să ne etichetăm viețile sexuale. Tu doar ai una mai bogată.

JP: Foarte bogată. Vrei să te învăț câte ceva?

Kelsey: De unde știai că asta voiam să sugerez?

JP: Pentru că devin un prieten bun și mă știi foarte bine.

Kelsey: Oarecum. La naiba, cred că acum vorbesc mai mult cu tine decât cu sora mea.

JP: Mai ai și alți prieteni?

Kelsey: Da, am câteva prietene, dar, din păcate, ne-am îndepărtat din cauza afacerii mele. Toată agitația asta nu-mi lasă timp pentru mulți prieteni.

JP: Înțeleg. Păi, acum mă ai pe mine.

Kelsey: Așa e. Și-ți sunt recunoscătoare.

JP: Deci... vrei să stăm pe balcon și să-i ascultăm cum și-o trag?

Kelsey: ...noapte bună, JONAH!

JP: Unu, spune-mi din nou pe nume! Îmi place.

Kelsey: "ofstat"

Kelsey: Mulțumesc pentru pabarul de smoothie pe care l-ai trimis de dimineață. De unde știi că am nevoie de asta mai mult ca oricând?

JP: Te-am văzut când mergeam prin clădirea Angelica și vorbeam cu Huxley pe FaceTime. Am făcut comanda imediat. Pari obosită, scumpo!

Kelsey: Nenorociții ăia nu mai terminau azi-noapte.

JP: Asta te-a ținut trează toată noaptea?

Kelsey: Era haos în mintea mea, mă gândeam numai la serviciu. Știi cum e.

JP: Da! Dacă vrei, putem renunța la cină diseară și doar să stăm împreună sau să facem altceva. Nu știu exact ce-ți place să faci ca să te relaxezi.

Kelsey: Nu, încă mai vreau să pregătesc cina, doar dacă nu vrei tu.

JP: Scumpo, dacă petrec timpul cu tine, nu-mi pasă ce facem.

Kelsey: Păi, bine, atunci...

JP: A fost un comentariu ciudat?

Kelsey: A fost neașteptat.

JP: Mă simt în largul meu lângă tine. Scuze dacă e ciudat, dar e adevărat.

Kelsey: Nu e ciudat. Îmi dă senzația că înseamnă ceva pentru tine.

JP: Așa e, scumpo. Înseamnă mult pentru tine.

— OK, acum adaugă gheața, îi spun, cu mâinile băgate în aluat până la încheietură.

— Sigur! Îmi răspunde, mișcându-se în jurul meu.

Carnea de porc e gătită, am trișat și am pus-o în oală de după-amiază, iar sosul l-am pregătit deja. Mi s-a părut drăguț când JP a rămas uimit de ardeii deshidratați pe care i-am rehidratat și i-am dat prin blender.

— Iar acum amestecăm vreo zece-cincisprezece minute cu mâinile.

— O, rahat, pe bune?

— Da!

— OK!

Se întoarce și se oprește stângaci lângă mine, dar nu reușește să stea în unghiul potrivit. Până la urmă spune „Futu-i!” și vine în spatele meu. Întinde brațele de o parte și de alta a mea și bagă mâna în castron, cu fața lângă a mea.

— E OK așa?

Pieptul lui mi s-a lipit de spate, iar țepii aspri din obraz se freacă de pielea mea, ceea ce-mi crește temperatura cu încă zece grade. Dar nu vreau să fac caz de asta, așa că dau din cap.

— E în regulă. Dacă te simți confortabil.

— Sunt OK, scumpo. Apropo, ce parfum folosești? Mă scoate din minți.

— Dolce and Gabbana, Light Blue.

— Lă naiba, ce bine miroase! Nu că ar trebui s-o spun când stai așa lângă mine, dar miroase grozav de plăcut!

— Mulțumesc! îi spun și mi se ridică părul pe ceafă.

Ultimele zile au fost... plăcute. Timpul petrecut alături de JP mă face să-mi dau seama că e un tip de treabă. Când are mintea limpede, când e fericit, e deschis, sincer și distractiv.

Glumește – cum făcea înainte – și nu-mi place s-o spun, dar mă face să mă simt plină de viață. Ca și cum lipsea o parte din mine, iar el a trezit-o din nou.

Mă bucur când îl văd, mă încântă un mesaj din partea lui și număr minutele până la non-întâlnirea planificată. Într-un interval de timp foarte scurt, a devenit unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Niciodată nu m-aș fi așteptat la asta.

— E distractiv! Mă simt ca o pisică, când masează burta cuiva.

Măinile mi se opresc și mă întorc ușor să mă uit la el.

— Ce fel de analogie e asta?

— Știi tu... cum apasă pisicile pe diverse lucruri.

Imită mișcarea.

— Așa mi se pare chestia asta. N-ai avut pisică în copilărie?

— Nu!

— Ah, ce-ai ratat! spune el și se apleacă mai mult spre mine. Păcat! N-ai simțit niciodată o limbă ca glaspapirul pe mână. Sau gheara unei pisici care-ți sfâșie hainele și intră direct în carne. Sau plăcerea deosebită de a scotoci după rahat în litieră.

— Da, mare păcat! îi răspund sarcastic. Cum o chema pe pisica ta?

— Eu și Huxley îi spuneam Pisică, pentru că nu simțeam nimic pentru ea. Era mai degrabă o ticăloasă enervantă. Mereu ne zgâria cumplit. Dar Breaker era cel mai bun prieten al ei. Practic, numele ei era Jiggles. Ai văzut vreodată *New Girl*?

— Da, îmi place serialul.

— Păi, gândește-te la Winston și pisica lui. Așa era Breaker cu Jiggles.

Măinile ni se ating în bol și, în loc să mă retrag sau să mișc mâna, las degetele să ni se împletească în aluat. Îmi place. N-ar trebui, dar îmi place.

— Nu-mi pot imagina. Breaker pare atât de calm! Nu-l văd agitându-se pentru o pisică.

JP chicotește.

— Vai, ce te-a păcălit! Sigur, e calm, dar e și cel mai mare tocilar. Îi plac datele, are autografe de la toți actorii din *Stăpânul Inelelor* și s-a costumat de vreo două ori în calculator de Halloween.

— Poftim? Imposibil! clatin din cap. Nu poate fi adevărat.

— Crede-mă, scumpo, e tocilar. Are acasă un calculator pe care și l-a construit singur.

— Vai, ca Henry Cavill?

— Poftim? întreabă nedumerit.

— Henry Cavill și-a construit singur calculatorul și a înregistrat tot. A fost sexy!

— Uau... frate, chiar nu pricep ce li se pare femeilor atrăgător în ziua de azi.

— Pe de altă parte, Henry e super sexy. Gropița din bărbie, ochii seducători, mușchii incredibili!

— Știi, unii spun că și eu arăt ca un Henry Cavill tatuat.

— Cine naiba ți-a spus asta? O persoană imaginară? întreb, râzând singură de gluma mea.

— Nostim! Nu, era o fată pe care am cunoscut-o la un meci de baseball.

— Aham! Și lasă-mă să ghicesc – ți-a cerut un autograf și s-a rușinat foarte tare că te-a confundat cu altcineva, ți-a cerut scuze, tu ai consolat-o, i-ai luat ceva de băut și ai dus-o acasă în seara aia. A fost una dintre fetele din cadă?

— Nu! răspunde prelung. Dar restul poveștii e înspăimântător de corect.

— M-am gândit eu. Când eram în facultate, era un val de tete care făceau farsa asta cu băieții ca să obțină băuturi gratis și o partidă ușoară.

— Orice tip de o partidă ușoară.

— Era o metodă de agățat. Te-a păcălit.

— Fie, n-are decât să mă păcălească oricât vrea. Dar am făcut sex în seara aia.

— De parcă ți-ar fi greu să găsești pe cineva care să se culce cu tine.

— Tu ai fost mai dificilă, spune el, iar vocea practică îmi mângâie pielea.

Iar mi se face pielea de găină.

— Pe de altă parte, m-ai catalogat drept prieten de la început, așa că nu aveam nicio șansă.

— Erai intangibil. Nu aveam de ales, trebuia să te cataloghez așa.

Se oprește, iar obrazul lui aspru se mișcă lângă al meu în timp ce mâinile i se cufundă mai adânc în aluat.

— De ce eram intangibil?

Buzele i se mișcă pe obrazul meu; le simt, sunt foarte aproape. La distanță de o șoaptă.

Și e frustrant pentru că n-ar trebui să-mi dorească buzele lui lângă mine, n-ar trebui să mă simt confortabil în brațele lui, n-ar trebui să aștept cu nerăbdare să-mi spună „scumpo”, dar iată-mă aici, așteptând cu răsuflarea tăiată următoarea lui mișcare!

— Pentru că ești fratele lui Huxley. Pentru că firma mea e sub conducerea ta. Pentru că știam că ai un alt mod de gândire decât al meu.

— Și dacă n-ar fi toți acești factori, Kelsey, ce s-ar întâmpla?

Înghit în sec.

Mâinile mi se mișcă mai încet, abia mai amestecă, iar inima îmi bate atât de tare, încă îmi sună în urechi.

Parfumul lui mă învăluie. Vocea lui îmi face pielea să vibreze.

M-a prins într-o capcană delicioasă între el și blat.

E tot ce mi-aș dori de la un moment romantic, și totuși bărbatul care mă face să simt, cel care mă transformă într-un ghem de dorință, ar trebui să fie prietenul meu. Nu ar trebui să fie cel care-mi face inima să bată mai tare.

— La naiba, nu știu de ce am întrebat chestia asta! spune el și își retrage mâinile din bol, luând tăcerea mea drept disconfort. Ai motivele tale și ceea ce avem e foarte bun. Noi doi suntem prieteni. Și a fost ușor așa.

Nu mă întorc spre el. Nu pot.

Nu pot să-l las să vadă cât mă afectează.

Nu pot să-l las să vadă cum înfig unghiile în aluat, implorându-l să se întoarcă.

— Ce pot face ca să pregătesc pasul următor? mă întrebă.

Respir adânc ca să-mi liniștesc bătăile inimii.

— Poți să întinzi foile și să iei spatula. O să începem să punem amestecul pe ele.

— Sigur, scumpo!

Închid ochii strâns. *Stăpânește-te, Kelsey!*

— A fost o idee grozavă să mâncăm pe balcon! spun în timp ce sorb din margarita fără alcool cu care m-a surprins JP.

Fără alcool pentru că a spus că o lasă mai moale cu băutura. Nu a dat detalii despre decizia lui, dar se vede că s-a gândit bine la asta și îl susțin în totalitate.

— Dar nu pot să nu mă întreb, continui. Sperai să-i mai auzi o dată pe futăcioșii de aseară?

— Păi... ar fi fost plăcut să luăm cina și să vedem un spectacol.

— Cu siguranță ar fi fost distractiv. Dar e plăcut, seara e liniștită, sunetele din stradă sunt estompate, mai suflă vântul, mâncarea e delicioasă... A fost o seară grozavă, Kelse!

Se mângâie pe burtă.

— Nu cred că mai am loc de desert.

— Nici eu.

Mă sprijin de spătar.

— Sunt recunoscătoare pentru pantalonii cu elastic. E un lucru care nu-mi face cinste?

— Nicidecum!

Se trage de elasticul de la pantaloni.

— Eu sunt bucuros că am făcut curat cât stăteau tamiile la aburi.

— Și eu! exclam și scot un fluierat grav. Nu-mi vine să cred că mai avem doar nopți aici. Mă întristează. M-am obișnuit cu apartamentul și cu orașul.

— Dar compania? întreabă JP și ia o gură de margarita.

— Și cu aceea. O să mă simt singură când o să mă întorc în garsoniera mea minusculă.

— Poți oricând să te muți la mine. E destul loc. Vine și cu acces la o piscină luxoasă... și o cadă încăpătoare.

Mișcă din sprâncene și mă face să râd.

— Tentant, dar sunt sigură că ești pregătit să-ți reiei viața de unde ai lăsat-o.

— Ce vrei să spui? mă întreabă.

— Știi tu, să ieși în oraș și să nu fii nevoit mereu să stai cu mine.

Se uită în ochii mei și răspunde:

— Nu sunt *nevoit* să stau cu tine, Kelsey. *Vreau* să stau cu tine. Aleg s-o fac.

Îmi apare un zâmbet pe buze și întorc capul, fiindcă nu-mi place fiorul pe care cuvintele lui mi-l stârnesc pe șira spinării.

— Și eu la fel, Jonah! răspund, folosindu-i prenumele.

Când mă uit la el, are o figură uimită. Mă strâmb.

— Adică, JP.

Clatină din cap.

— Spune-mi cum vrei! Îmi plac amândouă.

— Îmi place numele tău adevărat. Cred că ți se potrivește – cel puțin, se potrivește cu latura asta a ta. JP e mai degrabă un afemeiat petrecăreț. Dar bărbatul cu care am stat în ultima vreme, el e Jonah.

— Da!

Se uită timid la mine.

— Îmi place al naibii de mult!

— Mă bucur!

Strâng farfuriile și spun:

— O să fie ciudat să mă întorc la viața mea normală. M-am simțit foarte bine aici.

— Sunt sigur c-o să te întorci. Abia ne-am apucat de clădirea Angelica, iar Huxley o să te pună să supraveghezi lucrările. Nu va fi ultima dată când vii.

— Bine! Mai am multe locuri în care aș vrea să mănânc desert. Ar trebui să fac o pagină pe Instagram cu deserturi. Aș putea să-i spun *Mentă unul pentru celălalt*¹, ca un joc de cuvinte legat de podcastul meu.

— Sau i-ai putea spune *Linge-mă ca pe înghețată*.

¹ Joc de cuvinte pornind de la asemănarea grafică dintre termenii *mint* („mentă”) și *meant* („făcut”, „sortit”, „hărăzit”), care apare în numele podcastului pe care îl găzduiește personajul (n. red.).

Mă uit în ochii lui jucăuși.

— Țsta a fost un comentariu tipic pentru JP.

— N-ai decât să încerci. Nu poți să-l scoți din mine.

Îmi face cu ochiul și se ridică. Iau farfuriile, iar el ia restul de tamaie și fasole bătută pe care nu le-am mâncat.

— N-aș vrea să te schimbi. Îmi place așa cum ești, îi răspund în timp ce intrăm în apartament și ne îndreptăm spre bucătărie.

— Oo, din ce film e asta? Am senzația că m-a pus o fată să-l văd.

— *Bridget Jones*, îi răspund.

Pocnește din degete.

— Exact! Îmi amintesc că Bridget se plimba în fuste scurte, nu-i așa?

— Normal că asta e partea pe care ți-o amintești!

Ridică din umeri și strângem împreună mâncarea, apoi punem vasele în mașina de spălat. Când terminăm, mă sprijin de blat și îmi încrucișez brațele pe piept.

— M-am distrat în seara asta. Ai fost de mare ajutor în bucătărie.

— Fac și eu ce pot.

— Păi, ar trebui să mă duc la culcare, unde pot să evit fără rușine elasticul de pe talie și pot să respir în ciuda numărului mare de tamaie pe care le-am mâncat.

— Scumpo, păstrează vorbele obscene pentru dormitor! Chicotesc și trec pe lângă el.

— Noapte bună... Jonah!

— Hei! strigă el și mă face să mă învârt pe loc. Am ceva pentru tine!

— Te rog, spune-mi că nu e penisul tău sau ceva dezaxat.

— În primul rând, penisul meu nu e dezaxat, e *normal*... mai știi?

Pufnesc în râs.

— Și nu, chiar am ceva pentru tine.

Se duce la sacoul pus pe spătarul unui scaun din living și bagă mâna în buzunarul de la piept. Scoate o punguță pe care o întinde spre mine.

— Am văzut chestia asta și m-am gândit la tine.

— O, *este* un obiect adevărat?

Începe să râdă.

— Da, este!

Deschid punguța albastră și scot un obiect lung și tare. Când îmi dau seama ce e, mă lovește amețeala ca un tsunami.

— Mi-ai cumpărat un magnet?

Își bagă mâinile în buzunare.

— Da! Nu eram sigur dacă ai găsit unul deja. Îmi amintesc când spuneai că îți cumperi unul din toate orașele pe care le vizitezi. Dar plecăm în curând și m-am gândit că ar fi o amintire plăcută. Dacă ți-ai luat unul deja, putem să-l lăsăm aici sau...

— Încă n-am cumpărat unul.

Mă uit la magnet. Scrie *San Francisco* în partea de jos, iar sus se văd contururile clădirilor și Podul Golden Gate. E drăguț, vesel și colorat, ceva ce n-aș fi ales eu.

— Dar acesta e perfect!

Mângâi literele cu degetul.

— Serios, dacă nu-ți place, pot să iau ceva diferit.

Clatin din cap și fac un pas în față ca să pot pune mâna pe pieptul lui.

— A fost un gest drăguț și atent.

Ne privim în ochi.

— Mulțumesc!

Mă apropii mai tare, îl cuprind cu brațul și îl îmbrățișez.
Mă prinde și el în brațe.

— Cu plăcere! Sper că o să ai mai mulți magneti în colecție.

Mă masează pe spate.

Nu mă retrag.

Nu vreau.

Îl strâng mai tare și-mi lipesc obrazul de pieptul lui.

— Sper!

Rămânem încă un minut așa, îmbrățișați. Privind din afară, ar putea să pară ciudat, doi oameni care se îmbrățișează în mijlocul livingului, dar în clipa asta totul pare perfect. Mi se pare că asta e locul meu, în brațele lui, protejată de puterea lui și prețuită de inima lui. *Asta. Asta mi-a lipsit extrem de mult de când nu mai am un iubit.* Atingerea. De câte ori îl văd pe Jeff cum o îmbrățișează pe mama, îi sunt incredibil de recunoscătoare, pentru că i-a redat încrederea cu îmbrățișările lui. I-a arătat că e o femeie dorită, nu doar o mamă singură. Și cu cât trece mai mult timp fără atingeri întâmplătoare, un lucru care mie îmi lipsește deja de atâta vreme, cu atât tânjești mai mult după ele. Îmbrățișări. Un sărut scurt pe frunte. O strângere de mână. Degete care îți mângâie obrazul. Toate astea îmi lipsesc îngrozitor. Deși nu mă pot aștepta ca JP – *Jonah* – să-mi ofere asemenea lucruri, a făcut-o. Și o să-mi lipsească atunci când o să mă întorc în apartamentul meu, unde locuiesc singură.

— Ești OK? mă întrebă, probabil întrebându-se de ce mă agăț încă de el.

Dau din cap și fac un pas în spate.

— Da. A fost foarte frumos din partea ta!

Privirile ni se întâlnesc.

— Foarte frumos!

Îmi zâmbește stânjenit.

— Mă bucur că-ți place. Mă duc la culcare, îmi spune și arată cu degetul mare spre camera lui. Mulțumesc pentru o seară grozavă, scumpo!

Nu pleca încă!

Mai stai cu mine pe canapea!

Mai vorbește puțin cu mine!

Vino în camera mea, unde poți să-ți treci degetele prin părul meu, iar eu să-ți simt vibrațiile vocii grave în piept...

— Noapte bună!

Îi fac cu mâna.

— Pe mai târziu, Kelse!

Și pleacă spre dormitor, lăsându-mă cu răsufarea tăiată.

Amuțită.

Și complet derutată.

Capitolul optsprezece

JP

JP: FRATE, CRED CĂ AM REUȘIT! CRED CĂ AM „CURTAT-O”.

Breaker: Asta pot să judec și singur. Ia spune!

JP: Am petrecut ultimele seri împreună *ca prieteni*, am stat de vorbă, am gătit împreună. Am fost la un maraton de filme și la un tur nocturn la Alcatraz. Și aseară am pregătit cina și am luat-o pe balcon.

Breaker: OK, deci ați petrecut ceva timp împreună! Nu sunt sigur că e destul.

JP: Am păstrat cea mai bună parte pentru final. I-am cumpărat un magnet.

Breaker: Asta e cea mai bună parte? Un magnet? Frate...

JP: Nu, a fost bine. Îi place să-și cumpere câte un magnet din toate orașele în care merge. Mi-am amintit că a spus chestia asta, așa că i-am cumpărat un magnet. A fost atât de recunoscătoare, încât m-a strâns în brațe al naibii de mult.

Breaker: Cât de mult?

JP: Păi... un minut?

Breaker: Și-a pus obrazul pe pieptul tău?

JP: Da!

Breaker: A plâns?

JP: N-au fost lacrimi, dar cred că nici mult nu mai avea.

Breaker: Aba! Mai sunt și alte detalii pe care trebuie să le divulgi ca să iau o decizie?

JP: Mi-a zis Jonah de câteva ori.

Breaker: Stai, i-ai spus cum te cheamă?

JP: Da! A zis că bărbatul care a stat cu ea în ultima vreme seamănă mai mult cu Jonah decât JP, care e doar un playboy.

Breaker: Cred că tocmai mi-a stat inima.

JP: Da? Crezi că am curtat-o cum trebuie?

Breaker: Cred că sunt 99% șanse să fie.

JP: E un procentaj bun.

Breaker: Chiar ți-a zis Jonah?

JP: Da... și mi-a plăcut, fir-ar să fie! Chiar îmi place de ea. Ba mai mult, ultimele zile mi-au arătat cât de mult țin la femeia asta. Nu știu exact ce-o să se întâmple, dar trebuie să risc.

Breaker: Cred că ai o șansă mare. Ce-ai de gând să faci?

JP: Păi, e ultima noastră seară aici. Măine plecăm pe la șase, așa cred. Mă gândesc să o duc la Parkside. I-am povestit acum ceva timp că au cel mai bun din sum și vreau s-o duc pe acoperiș pentru desert.

Breaker: Super! Îmi place! După desert, o să-i spui ce simți?

JP: Da! Poți să crezi că-s nebun, dar chiar cred că simte același lucru pentru mine.

Breaker: Cred că ești pregătit.

JP: Știu că sunt pregătit. Futu-i, abia aștept! Niciodată n-am mai simțit așa ceva pentru o femeie.

Breaker: N-ai simțit. Cel puțin, mie nu mi-ai spus niciodată. Îmi dau seama... O placi cu adevărat.

JP: Așa e! Și nu vreau s-o dau în bară. Nu mi-aș ierta-o niciodată.

Breaker: Păi, tu ai ști dacă n-ar fi pregătită pentru tine. Crezi că este?

JP: Da! După îmbrățișarea de aseară, cred că e pregătită pentru mine.

Breaker: Atunci trebuie să-ți folosești cuvintele, JP.

JP: Ce vrei să spui? Am vorbit despre multe lucruri.

Breaker: Trebuie să-ți folosești cuvintele și să-i spui ce simți. Până acum, ai încercat să-i arăți ce simți. Acum e timpul să vorbești. Spune-i adevărul!

JP: Așa o să fac! Futu-i! OK.

Merg pe hol către penthouse și mă simt încântat și îngrețșat în același timp. Ziua a trecut greu, căci fiecare minut a fost ca o oră. Întâlnirile au fost îngrozitor de plictisitoare. E-mailurile nu au încetat să curgă pe adresa mea. Și când a venit prânzul, eram foarte nerăbdător, dar și epuizat de atâtea gânduri despre ce urmează să se întâmple în seara asta.

Dar, futu-i, abia aștept s-o văd!

Abia aștept să-i fac o surpriză cu planurile pentru seara asta!

Deschid ușa de la apartament, pun cheile și portofelul pe masa de la intrare și strig după ea:

— Kelsey, ești acasă?

— Da! Îmi răspunde din cameră. Vin imediat!

Este o oglindă la intrare și mă întorc repede ca să arunc o privire.

Părul e aranjat.

Costumul arată bine.

N-am nimic între dinți.

Mă întorc exact când se îndreaptă spre mine și arată al dracului de bine! Poartă o rochie neagră, vaporosă, care îi ajunge până sub genunchi, și părul e ondulat... Pulsul mi-o ia la goană.

— Bună! Ai avut o zi lungă? mă întreabă în timp ce își pune un cercei.

— Da, destul de lungă. Dar tu?

— A fost OK. Am avut încă o întâlnire cu Regis. A fost ceva mai plăcut decât de obicei, dar probabil s-a purtat așa pentru că știe că mâine plecăm.

Duce mâna la cealaltă ureche acum, jucându-se cu cerceiul.

— Ce planuri ai pentru seara asta?

Mă bucur că ai întrebat.

— Păi, mă gândeam...

Cioc, cioc!

Mă uit în spate.

— Ai comandat room-service?

— Nu, e Derek! îmi răspunde. Avem întâlnire în seara asta.

Și, uite-așa, nerăbdarea, emoția și încrederea îmi dispar din vene și mi se adună la picioare.

Parcă cineva mi-ar fi smuls inima din piept, m-a zgâriat și m-a rănit și la coaste în același timp. Toate speranțele mele. Toate gândurile. Tot curajul meu nenorocit a dispărut. S-a evaporat. S-a pulberat.

Se... se duce la o întâlnire?

Nu se poate așa ceva!

Probabil e o glumă, nu-i așa?

E imposibil să iasă la o întâlnire cu el, după... ei bine, după tot ce-a fost.

Dar, spre groaza mea, Kelsey se întinde dincolo de mine și deschide ușa, iar Derek apare de cealaltă parte.

Futu-i!

— Bună, Derek! Trebuie doar să-mi iau pantofii! Lasă-mă o secundă!

— Nicio problemă!

Derek se întoarce spre mine când Kelsey deschide dulapul de la intrare.

— Bună! Probabil tu ești JP. Mă bucur să te cunosc! Fratele tău mi-a vorbit mult despre tine.

Îmi întinde mâna și, pentru că nu vreau să fiu nesimțit, dau noroc cu el.

— Și eu mă bucur să te cunosc! Îi spun, dar abia îmi recunosc vocea.

E gravă, amenințătoare.

Futu-i, ce supărat sunt!

Atât de supărat, încât simt cum mi se usucă gâtul.

Îmi scapă printre degete!

Planurile!

Seara!

Marea mea întrebare!

Totul se prăbușește în fața mea.

Nu-mi simt picioarele. Parcă n-am aer în plămâni. Am senzația că un cuțit ascuțit îmi sfâșie pieptul fără încetare și stârnește durerea asta copleșitoare.

— Mă întorc mai târziu, spune Kelsey și-și trece mâna peste brațul meu.

Atingerea ei... îmi trezește o senzație.

Îmi amintește de ceva ce mi-a spus Breaker.

„Trebuie să folosești cuvinte și să-i spui ce simți. Până acum, ai încercat să-i arăți ce simți. Acum e timpul să vorbești, frate. Spune-i adevărul!”

Nu se înșală. Tacticile mele s-au dovedit a fi mărginite.

Înainte să facă încă un pas, o întreb:

— Putem vorbi o clipă?

Se oprește, se uită peste umăr și mă întreabă:

— Chiar acum?

— Da! îi răspund.

Probabil par tulburat, pentru că îi spune lui Derek să o aștepte o secundă și mă urmează pe hol spre camera mea, unde închid ușa. Îmi scot sacoul, îl arunc pe un scaun în colț și încep să mă plimb prin cameră.

— E totul în regulă?

— Nu! zic în timp ce clatin din cap. Nu e totul în regulă.

Mă opresc și mă uit la ea.

— O să-ți spun ceva la care sigur nu te așteptai, dar, băga-mi-aș, trebuie să știi!

— JP, ce se întâmplă?

— Te plac, Kelsey! îi zic direct. Te plac, la naiba, și... și vreau să te invit la o întâlnire, la o întâlnire adevărată.

Rămâne cu gura întredeschisă.

— Și știu că nu e cel mai bun moment și că sunt egoist, pentru că ești pe cale să ieși la o întâlnire, dar te rog, te rog să nu pleci cu el! Stai aici cu mine, fii cu mine, dă-mi o șansă!

Ea nu spune nimic. Aștept în timp ce stă nemișcată, șocată.

— Aveam planuri pentru seara asta. Voiam să te duc la Parkside și să-ți spun cât de mult te plac și că vreau să fiu cu tine. Știu că e greu de crezut, dată fiind prima ta impresie despre mine, dar jur, Kelsey, jur că sunt al naibii de pregătit pentru ceva mai mult!

— JP... eu... nu știu ce să spun.

— Nu-i nevoie să spui nimic, doar nu ieși cu el! Nu cred că pot suporta așa ceva. Ultima ta întâlnire a fost când am bătut până m-am făcut praf. De atâta vreme simt lucrurile astea pentru tine! Nu cred că aș supraviețui acestei seri știind

că el te cucerește, că te ține de mână, că te face să râzi... că te sărută. Eu n-am vrut nimic altceva decât să te sărut, la naiba, să-ți gust buzele, să te fac a mea! Asta mi-am dorit de când te cunosc, din prima clipă în care am dat ochii cu tine, Kelsey. Știam că ești specială. Știam că ești un om pe care trebuie să-l cunosc mai bine și lângă care vreau să stau. Și da, n-am procedat cum trebuie la început, dar am tot încercat. Am încercat să-ți spun de multe ori. De multe ori, fir-ar să fie!

Îmi trec mâna prin păr.

— Te rog, Kelsey, stai aici cu mine, hai să vorbim, dă-mi o șansă!

Se uită în spate și apoi din nou la mine.

— JP, am o întâlnire... Nu pot... Nu sunt sigură...

Futu-i!

Futu-i, ce tare doare!

Mă arde.

Mă înfierează.

— Îmi pare rău! Îi spun. Fir-ar să fie, ce egoist am fost! Îmi pare rău, Kelsey! La naiba, îmi pare rău!

Mă așez pe marginea scaunului și-mi îngrop mâinile în păr.

— JP...

— Du-te și gata! Uită ce ți-am spus! Te rog, n-ar fi trebuit să vorbesc. Te pun într-o situație proastă. Îmi pare rău... du-te la întâlnire.

E tăcută.

Îi simt ochii asupra mea.

Nehotărârea ei mă apasă pe umeri și când, preț de-o clipă, am impresia că o să rămână, aud primul ei pas răsunând prin cameră, apoi încă unul... și încă unul. Se îndepărtează de mine, pas cu pas, până se închide ușa după ea.

Băga-mi-aș!

Trag adânc aer în plămânii grei, încărcăți. Mi se pare imposibil să găsesc oxigenul de care am atâta nevoie!

E ultima noastră noapte în San Francisco și, în loc s-o petreacă alături de mine, iese cu alt bărbat.

Mi-a plăcut să învăț cum își bea cafeaua, ce mic-dejun special preferă dimineața.

Mă îndoiesc că el știe de lenjeria pe care o poartă în fiecare zi a săptămânii sau cum își ondulează părul când e în toane bune și cum și-l îndreaptă când vrea să pară serioasă.

Acum, când știu ce gust are când e umedă, excitată și dornică de mai mult? Sau cum sună sau arată când are orgasm? O să fie o tortură pentru mine de acum înainte.

I-am spus adevărul. Tot ce mi-am dorit de când o cunosc a fost s-o sărut. S-o impresionez.

Dar, în cele din urmă, îl *va alege* pe el.

Trag de firele groase.

Băga-mi-aș, ce fac acum?

Plec?

Alerg pe hol după ea și o implor să rămână?

Găsesc cel mai apropiat bar?

Nu pot să stau aici. Nu pot să aștept și să mă întreb când o să se întoarcă. Nu, trebuie să plec naibii de aici! Trebuie să ajung acasă. Sunt miliardar, așa că pot să plec singur cu avionul oricând vreau. Asta o să fac.

O să plec.

Să ajung acasă în seara asta.

Să ajung la mine acasă, în refugiul meu, unde Kelsey n-a atins niciun lucru nenorocit. Unde nimic n-o să-mi amintească de ea.

Unde pot să mă înec în uitare.

Mă uit după telefon. Trebuie să dau un telefon. Trebuie să-mi fac bagajul. Futu-i, cui îi pasă de bagaje? Pot să cumpăr lucruri noi.

Trebuie doar să plec.

Trebuie doar să...

Ușa dormitorului se deschide. Încremenit, întorc ochii spre intrare. Ușa se deschide mai tare și apare Kelsey.

N-am aer în plămâni.

N-am sânge în vene.

Nimic nu funcționează înăuntrul meu în timp ce stau pe loc și mă holbez... întrebându-mă ce naiba face.

Închide ușa după ea și vine spre mine. Cu pași nesiguri, cu timiditate în mișcări.

Cu umerii aplecați, îndrept spatele în timp ce se oprește în fața mea.

— Kelsey, eu...

Fără să spună o vorbă, se așază în poala mea, îmi ridică bărbia cu degetul și, până să respir încă o dată, își lipește buzele de ale mele.

Să-mi trag... una!

E de ajuns o singură atingere ca să cedez.

Nu sunt sigur ce intenții are și nici nu-mi pasă, pentru că mă sărută. Kelsey mă sărută, la naiba, și mă simt de parcă am murit și am ajuns în rai.

Un sărut catifelat.

Controlat.

Dornic.

Își desface buzele, își strecoară limba în gura mea și își înfige degetele în părul meu.

Răbufnesc.

O prind cu un braț de talie, cu celălalt de ceafă și o sărut cu mai multă forță. Îi îngădui să se lase în voia atingerii mele și să preia controlul.

Mă trage de păr.

Îmi strecor mâna sub poalele rochiei.

Geme, cu gura lipită de mine.

Și eu gem.

Își deschide gura mai larg.

Limba mea o găsește pe a ei.

Și totul se transformă într-o involburare de dorință. De nerăbdare. De tot ce mi-am dorit vreodată și e chiar aici, la îndemână. Și nu-i mai dau drumul.

Nu pot.

Mâna ei îmi alunecă pe obraz și mă strânge mai tare.

— Desfă-mi rochia!

— Poftim? întreb, gâfâind.

Se uită în ochii mei, iar auriul lor strălucește în lumina galbenă a veiozei de pe noptieră.

— Desfă-mi rochia, Jonah!

Mi se întărește scula instantaneu.

Vorbește serios?

Sau visez naibii?

Pentru că așa mi se pare – un vis din care o să mă trezesc dacă trag de fermoarul mic al rochiei. Ceva o să mă întrerupă fără milă, ea o să dispară, iar senzația aceea chinuitoare de gol o să se întoarcă.

— Iubito! șoptesc și-mi sprijin fruntea de a ei. E... e real ce se întâmplă?

— Da! răspunde și își coboară buzele pe obrazul meu. E real.

— Dar... întâlnirea?

— L-am trimis acasă, îmi șoptește în timp ce își apasă din nou buzele pe ale mele. Mi-am dat seama – mă sărută pe obraz – foarte repede – mă sărută pe gură – că durerea pe

care am simțit-o când am plecat de lângă tine – mă sărută pe celălalt obraz – m-a îngenuncheat.

Înalță capul și mă privește în ochi.

— Cred că te doream de multă vreme și a fost nevoie să plec de lângă tine ca să-mi confirm.

Încerc să-mi înghit nodul din gât, dar eșuez lamentabil.

— Ce înseamnă asta?

Ridică mâinile între noi și începe să-mi descheie încet nasturii de la cămașă, unul câte unul.

— Înseamnă că sunt a ta. Doar a ta.

— Nu... nu mai pleci?

Nici acum nu-mi vine să cred.

Îmi scoate cămașa din pantaloni și îmi împinge mânecile peste umeri, lăsându-mă cu pieptul gol în fața ei. Își coboară mâinile pe brațele mele încordate, pe umerii sculptați, în jos pe pectoralii care vibrează. Își umezește buzele și își mișcă încet soldurile în poala mea.

— Nu. Rămân, vreau... vreau să mă inviți în oraș!

Fir-ar al naibii! Simt înțepătura lacrimilor în ochi. Eu nu plâng de fel, dar nu știu de ce nu pot împiedica emoțiile astea urâte să mă copleșească. Nu sunt sigur când m-a ales cineva ultima oară... așa cum sunt.

Cu tot ce am urât de oferit.

Cu toată lucrurile doar pe jumătate serioase pe care le spun.

Cu toate incertitudinile, cu toți demonii, cu tot trecutul.

Ea le-a văzut pe toate cu ochii ei. Și totuși mă alege.

Îmi umezesc buzele, mă uit în ochii ei și spun:

— Vreau să fi a mea! Toată, a mea. Mintea ta frumoasă, organizările tale nebunești, trupul tău al dracului de sexy și inima ta iubitoare!

— Atunci – se oprește și-mi duce mâna la spatele rochiei, la fermoar – ia-l! Ia-mă!

Două cuvinte – cine ar fi știut că sunt capabile să mă distrugă?

Trag de fermoar, baretele rochiei se desfac, iar ea le împinge de pe umeri. Apucă poalele rochiei și le ridică peste cap, rămânând doar într-o lenjerie intimă dintr-o singură piesă.

— O... o purtai pentru el?

Ochii ei seducători se uită la mine în timp ce clatină din cap.

— Nu. O purtam pentru tine.

Fir-ar să fie!

Îmi trec din nou mâna prin părul ei și-i lipesc gura de a mea ca să-i arăt cât de mult o doresc, cât de mult am așteptat! Când mă strânge și ea și își înfinge degetele în pielea mea, îmi dau seama că și-o dorește la fel de mult ca mine.

Nici eu, nici ea nu dăm drumul celuilalt și, știind asta, încetinesc sărutul. Deschid buzele și-mi împletesc limba cu a ei, în timp ce o răsucesc spre saltea și o întind cu grijă, apoi rămân deasupra ei, sprijinit în brațe.

Ne explorăm reciproc. Își trece mâinile prin părul meu, apoi pe spate, pe piept, peste umeri.

Eu îi ating dantela lenjeriei, sânii, șoldurile, apoi urc din nou spre gâtul ei delicat.

— Te-am dorit atâta vreme! Îi șoptesc și-mi cobor buzele pe gâtul ei. Și nu doar pentru sex. Nu e vorba doar de sex pentru mine.

O privesc în ochi.

— Mă auzi? Nu e vorba doar de sex pentru mine.

— Știu!

Îmi ia mâna și o așază pe inima ei, apăsând ca să simt cum bubuie.

— Nici pentru mine nu e vorba doar de sex. Simți? Asta îmi faci tu, îmi faci inima să bată mai tare.

— De ce n-ai spus nimic? o întreb.

— Nu credeam că simți același lucru.

— Scumpo!

O prind de obraz și-i înclin gura. La câțiva centimetri de ea, îi spun:

— Cred că acum știi ce simt.

— Da! îmi șoptește înainte să-mi lipesc din nou buzele de ale ei.

Mă joc cu bareta de la lenjerie, apoi o trag în jos câțiva centimetri și aștept să-i văd reacția. Când nu protestează, o trag până la capăt. Ea o ajută să coboare.

În timp ce o sărut, iar limbile noastre se unesc și se împletesc, îi mângâi brațul, clavicula și sânul dezgolit. Ating cu palma sfârcul întărit și gem înainte de a-l roti între degete.

— Da! șoptește când îi eliberez gura.

O sărut pe gât, pe piept, apoi ridic capul și mă uit lung la ea.

— Futu-i! îi șoptesc și-mi trec mâna peste gură. Kelsey, ești fenomenal de frumoasă!

La naiba...

Mă ridic și trag de lenjeria de dantelă până rămâne complet goală pe pat.

— Hristoase! șoptesc, apoi îmi cobor gura pe sânii ei.

Strâng unul în palmă și pun gura pe sfârc. Îl ling de câteva ori, iar și iar, apoi îl sug – cu putere – și o fac să arcuiască spatele.

Ce sensibilă e!

Trec la celălalt sân și repet mișcarea.

Ling.

Ling.

Sug.

Mă ține pe loc și geme.

Revin la celălalt sân și-i presar sărutări pe piele, pe buric și sub el. Desface picioarele, nerăbdătoare, dar în loc să-i ofer ce vrea, urc din nou peste abdomen spre sânul stâng. Îi masez sfârcul cu gura.

— Doamne! geme de frustrare. Sunt pregătită pentru tine! Sigur o știi și tu!

— Chiar ești? o întreb și întind mâna între noi spre despicătura sexului.

Degetele mi se acoperă de umezeală. Mă uit în ochii ei și-mi sug degetele.

— Futu-i! exclam cu un geamăt. Am dorit-o de când am gustat-o prima oară.

Îmi cobor gura pe corpul ei, desenând cercuri cu limba și simțind cum se zvârcolește sub mine în timp ce mă apropii tot mai tare de locul dintre picioarele ei. Îmi trec limba peste osul șoldului și încet spre interiorul coapsei.

— Te rog, nu mă tachina... Te rog! scâncește.

— Vrei gura mea?

Dă din cap.

— Te rog, Jonah!

Când îi văd disperarea din ochi, îmi schimb planurile. Am vrut s-o devorez cu disperare jucându-mă cu coapsele ei, dar nu are rost, așa că îi desfac picioarele și mă opresc între ele. Clitorisul lucios e pregătit pentru mine, așa că o savurez cu o mișcare lungă și delicată.

— O... Doamne! geme ea și ridică pelvisul spre mine. Mai mult! Vreau mai mult!

O desfac cu degetele și-mi trec limba foarte încet peste clitoris. Mă mișc lent, cu destulă presiune cât s-o scot din minți, dar nu îndeajuns să o împing dincolo de limită.

Și acolo o păstrez, la limită, de câte ori apăs, de câte ori ling. Nu vreau să aibă orgasm, nu încă, nu când sunt exact unde vreau să fiu. Când o satisfac. O savurez.

Am visat la asta, la clipa în care femeia asta va fi a mea. Nu vreau să se termine, vreau să dureze. Vreau să știu că o pot înnebuni cu fiecare mișcare a limbii.

— JP, te rog! mă imploră.

Strecor două degete în ea, oferindu-i mai mult, dar nelăsând-o încă să aibă orgasm.

— Da! exclamă și se zvârcolește sub mâna mea. Exact acolo! Oooo, da!

Încovoi degetele și cresc ritmul mișcărilor cu limba, transformându-le mai mult în șfichiuiiri ușoare, ceea ce o face pe fata mea frumoasă să scoată un șuvoi de obscenități. Futu-i, asta mă stârnește și mai tare!

Am o erecție atât de intensă, încât mă doare, fiindcă nu poate trece de pantaloni. Dat fiind gustul ei și reacția la ceea ce fac, știu că în secunda în care o pătrund o să ejaculez.

— JP, o, Doamne, sunt... sunt aproape!

Vorbele ei mă fac să mă opresc și să iau gura de pe clitorisul ei ca să mă uit la ea.

Pieptul i se umflă și coboară. I se citește pofta în ochi și trage în jos colțurile gurii în timp ce spune:

— Ce faci?

— Vreau să mă uit la tine, să văd cum arăți chiar înainte să ai orgasm.

Strânge pătura de sub noi în timp ce se întinde la loc.

— Te rog, JP, nu mă mai lăsa să aștept! Vreau să-mi dau drumul pe limba ta!

Păi, să-mi trag una!

Cobor din nou gura pe clitorisul ei, dar, în loc să ling, sug mugurul acela între buze, făcând-o să mă strige pe nume și să mă strângă puternic între picioare.

— Futu-i! geme ea. O, Doamne... sunt... sunt... acolo!

Mai sug o dată și îi dau drumul, apoi trec cu limba iar și iar peste clitoris până se încordează în jurul meu și strigă ceva neinteligibil în timp ce trece dincolo de prag. Îmi călărește gura cu șoldurile, excitația ei îmi umezește barba și continui să mișc degetele și limba până mă imploră să mă opresc.

Mă retrag puțin ca să văd ce i-am făcut. Să văd cum se calmează, cum își revine, cu corpul satisfăcut întins pe pat.

Scula mă doare deja, așa că desfac cureaua, deschei nasturii și trag de fermoar. Ridică ochii la mine și îi fac plăcerea de a privi în timp ce împing încet pantalonii și chiloții, scoțându-mi la iveală penisul în agonie. Îl iau în mână, îl apuc de bază și trag.

Doamne, ce bine e!

— Vreau să te pătrund! îi spun și-mi trec mâna peste vârful. Iei anticoncepționale?

Dă aprobator din cap, încă relaxată după orgasm.

— Bine, pentru că te vreau fără prezervativ.

Își strânge buza de jos între dinți.

— Asta vrei, nu-i așa? o întreb.

Dă încetișor din cap.

— Așa credeam și eu. Mi-o doresc al naibii de mult! Mereu am folosit prezervative, dar cu tine, iubito, nu vreau să fie nimic între noi.

Mă întind și-mi sprijin capul pe o pernă, cu mâna sub cap, apoi îi fac semn să vină la mine.

Se așază în patru labe și se târăște spre mine, iar corpul ei perfect mă excită tot mai tare cu fiecare mișcare. Mereu m-am gândit că are sâni fabuloși, dar să-i pot atinge, să-i pot suga, să-i pot însemna e mai plăcut decât mi-am imaginat. Și de-asta stau întins. Vreau să i-o trag așa, ca să-i văd cum saltă, să-i văd fața luminată de plăcere când sunt adânc înăuntrul ei.

Se așază călare pe mine, peste coapse. Își trece mâinile peste picioare spre penisul pe care îl apucă de bază.

Scot un șuierat aspru când simt atingerea caldă și fermă, exact cum îmi place.

— JP?

— Da? o întreb, urmărind mâna micuță care mă mascază încet.

— Te plac foarte mult!

La naiba! Dacă încearcă să-mi pătrundă pe sub piele, face o treabă excelentă!

— Și eu te plac foarte mult, scumpo!

Rânjește și se ridică în genunchi, poziționându-mi penisul la intrare. Încleștez maxilarul, pregătit să aflu dacă aceasta va fi cea mai grozavă senzație din viața mea.

Primii centimetri – futu-i, e caldă, strâmtă, perfectă!

La următorii, simt că mi se duc ochii în fundul capului.

La următorii, mi se umflă pieptul.

La următorii... aproape îmi înghit limba.

Când ajung la capăt, răsuflu adânc. Își sprijină mâinile de pieptul meu, iar părul îi curge în cascadă peste umeri și peste fața ei frumoasă.

— O, Doamne! șoptește. Mă... simt atât de... plină!

Întind mâinile spre coapsele el, coplesit de dorința de a împinge din șolduri, și am nevoie de toată puterea să mă abțin.

— Ești OK, scumpo?

Dă capul pe spate, iar părul i se revarsă peste umeri în timp ce încuviințează.

— Da. E foarte plăcut.

— Perfect! pentru că trebuie să mă mișc. Trebuie să ți-o trag.

— Atunci, trage-mi-o! spune ea chiar înainte să pulseze deasupra mea.

Îmi mișc șoldurile odată cu ea, împingând înăuntru.

Atât de caldă!

De strâmtă!

Niciodată n-am simțit ceva asemănător, pentru că niciodată n-am făcut sex cu o femeie fără prezervativ. Dar cu Kelsey mi-a fost clar că trebuie să simt fiecare centimetru din ea. Să știu cum ar fi să mă tragă înăuntru ei și să-i simt sexul intrând în convulsii în jurul meu.

Și e divin!

— La naiba, scumpo, e... ah, ce bine e!

Deschid ochii și o văd dând capul pe spate cu pasiune, îi văd sânii săltând când se mișcă, văd părul care se leagănă înainte și înapoi... grăbindu-mi orgasmul.

Mâinile i se ridică pe corp, pe sâni, și îi strânge ușor, ciupindu-și sfârcurile cu degetele.

— Mmm, da! exclamă ea.

Al naibii de excitant!

O strâng mai tare de șolduri și o mișc mai repede în sus și-n jos pe penisul meu. Fiecare mișcare e ca un fior languros de plăcere, pulsând până în testicule și făcându-le să se contracte din ce în ce mai tare, dar fără să mă aducă în punctul în care trebuie să fiu. În schimb, mă domolesc, savurând nevoia prelungită de a mă elibera, dar fără să ajung acolo.

Mă cuprinde frustrarea și o întorc pe spate. Scoate un strigăt surprins și, cât e încă uimită, o prind de mâini și i le întind peste cap. Cobor capul spre sânii ei și-i sug sfârcurile.

— O, Doamne, da! strigă ea în timp ce continui să împing.

Acum dețin controlul și pot să-mi mișc șoldurile cum trebuie, așa că mă pot retrage încet ca s-o pătrund cu putere. Pot să obțin ce vreau în timp ce-i ofer și ei ce are nevoie.

— E atât de plăcut, Kelsey! Al naibii de plăcut!

Își încolăcește picioarele în jurul spatelui meu și mă trage mai aproape. Simt că e aproape și sunt alături de ea când o senzație lejeră, de furtună și amorțală, îmi cuprinde picioarele. Îi strâng mâinile tot mai puțin și mișc din șolduri din ce în ce mai repede.

Sunetul pielii mele care se lovește de a ei umple încăperea. Cobor mâna liberă spre abdomenul ei, chiar deasupra pubisului, și apăs încet. Deschide ochii larg, rămâne cu gura căscată și îi scapă o rugămintă tăcută printre buze în timp ce se înroșește în obraji și-și strânge din nou picioarele în jurul meu.

— O, Doamne! O, Doamne, da! Da! Jonah, o, Doamne!

Sexul ei se încordează în jurul meu, și își dă drumul, în timp ce numele meu i se rostogolește neîncetat de pe buze.

Și e de ajuns! Testiculele mi se încordează, penisul mi se umflă și, cu o ultimă pulsație, ejaculez în ea.

— Fir-ar... al dracului! strig în timp ce molarii îmi scrâșnesc de la orgasmul intens care mă străbate, azvârlindu-mă într-o gaură neagră de plăcere pură.

Zvâcnesc încă de câteva ori înainte de a mă prăbuși peste ea.

Fir-ar...

Futu-i!

A fost... la naiba, a fost cea mai tare partidă din viața mea. Și știu că e datorită ei, datorită sentimentelor mele *pentru* ea. Nu a fost sex fără rost; a însemnat ceva. Începutul unui lucru nou.

— La naiba, scuză-mă! îi spun și încerc să mă ridic de pe ea.

— Nu, rămâi! mă roagă, apoi mă cuprinde cu brațele și-și trece degetele peste firele scurte de păr de pe ceafa mea.

Mă sprijin în antebrate ca să-mi susțin greutatea și mă uit la ea. Ne privim în ochi și zâmbim amândoi, apoi punim în râs.

— De ce râzi? o întreb.

— Pentru că și tu râzi.

— Am râs în același timp.

— Adevărat... Doar că... nu știu, mi se pare firesc. Cred că e reacția mea când ceva pare atât de firesc.

— Așa și este, nu? o întreb și o sărut cast.

— Așa e.

— Deci nu regreti? întreb.

— Absolut deloc! Tu regreti?

Se încruntă, îngrijorată.

— Scumpo, aproape am făcut infarct când ai ieșit din cameră. Sunt destul de sigur că ai putea spune că sunt cel mai fericit om din lume în clipa asta.

Îmi mângâie părul de pe frunte.

— De ce n-ai spus nimic mai înainte? De ce ai așteptat atât?

— Am încercat să-ți spun de câteva ori, dar mereu eram întrerupt și pe urmă, la naiba, m-am gândit că poate, dacă te curtez mai întâi, ai fi mai dispusă să-mi oferi o șansă. Asta am tot făcut. Aveam de gând să-ți spun în seara asta, la cină. Până am văzut că voiai să ieși cu Derek.

— Probabil te-a durut enorm. Îmi pare rău, JP! N-aș fi acceptat niciodată să ies cu el dacă aș fi știut ce simți.

— A fost ca un pumn în plex, de-asta te-am implorat să rămâi.

— Păi, acum sunt aici și sunt doar a ta!

— Doar a mea? întreb. Ți dai seama ce înseamnă asta, nu?

— Ce? mă întreabă.

— Că am avut dreptate, femeile și bărbații nu pot lucra împreună...

Mă oprește cu mâna pe gură.

— Ți sugerez să nu termini propoziția asta.

Chicotind, îi mușcă mâna până îmi dă drumul, apoi îmi cobor buzele pe gâtul ei și încep să o sărut din nou. Sărutul o face să ofteze și, pentru prima dată de când mă știu, sunt cu adevărat fericit.

Capitolul nouăsprezece

KELSEY

PODCASTUL „FĂCUȚI UNUL PENTRU CELĂLALT”

Sawyer și Fallon

Kelsey: Bun-venit ascultătorilor la Podcastul „Făcuți unul pentru celălalt”, unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebunește despre felul în care s-au întâlnit! Sawyer și Fallon, vă mulțumesc că sunteți azi alături de mine!

Sawyer: Mulțumim pentru invitație!

Kelsey: Am văzut că în toamnă se lansează filmul Runaway Groomsman și că scenariul e bazat pe relația voastră. Este adevărat?

Fallon: Da! Sawyer este un scenarist grozav pentru filme de dragoste, dar viața lui amoroasă era un mare eșec.

Sawyer: Doamna mea nu exagerează.

Fallon: Nici cu norocul nu stătea prea bine, fiindcă iubita lui îl înșelase cu cel mai bun prieten al lui.

Kelsey: Nu, e îngrozitor!

Sawyer: Asta nici măcar nu e partea cea mai rea. Eram cavalerul de onoare amărât la nunta lor și, la jumătatea ceremoniei,

mi-am dat seama că nu e nevoie să-i privesc cum se căsătoresc. Așa că... am plecat.

Fallon: În mijlocul muntii, a fugit din biserică până la mașină și a condus până la Canoodle, unde locuim amândoi acum.

Sawyer: În stilul clasic și absolut jalnic, am condus până la primul bar pe care l-am găsit și m-am îmbătat.

Fallon: Nu a fost dragoste la prima vedere... pentru că ieșiserăm la o întâlnire pe nevăzute cu un an mai devreme, dar nu-și mai amintea de mine.

Sawyer: Încă mă simt prost din cauza asta. Dar, încet – foarte încet –, am devenit prieteni. Pe atunci, ea era cu altcineva, așa că am rămas prieteni, deși mă îndrăgosteam.

Fallon: În perioada aceea, dat fiind că eram cu altcineva, nu mă puteam gândi la ce simțeam pentru Sawyer.

Sawyer: Abia după ce s-a despărțit de iubitul ei – o decizie comună –, i-am arătat treptat că aș putea fi bărbatul vieții ei.

Fallon: O, Doamne, ce siropos ești!

Sawyer: Da, dar tot mă iubești.

Fallon: Așa e.

— 'Neața! spune JP și se sprijină de blatul din bucătărie, cu o cană de cafea în mână și nespus de chipeș în costumul bleumarin din trei piese.

— Bună dimineata! îi răspund.

Simt că mă înroșesc pentru că, o Doamne, niciodată n-am făcut sex atât de mult ca aseară.

De șase ori.

De șase ori, la naiba!

Parcă s-ar fi rupt zăgazurile libidoului meu. De câte ori încerca să se desprindă de mine, mă lipeam de el, vrând mai mult.

Măinile.

Gura.

Penisul lui.

Aveam nevoie de toate și, ori de câte ori era înăuntrul meu, fără să ne separe ceva, tot nu mi se părea că suntem des-tul de aproape până nu aveam orgasm împreună. Niciodată n-am simțit așa ceva, nevoia asta orbitoare de a fi legată de altă persoană.

Dacă sunt sinceră, nevoia asta a crescut toată săptămâna. De câte ori stăteam împreună, de câte ori luam masa, cu fiecare îmbrățișare înainte să mergă la culcare, încercam să-mi spun că suntem doar prieteni, că nu e nimic mai mult de atât, dar inima mea știa mai bine. Când i-am văzut ex-presia devastată înainte de întâlnirea mea cu Derek, aproape m-am rupt în bucăți.

Am ieșit din camera lui cu un singur scop – să-l las pe Derek să plece ca să-mi pot petrece noaptea în brațele lui JP. Știu că n-a fost cinstit față de Derek și am de gând să-i scriu mai târziu, dar n-am putut să-l las pe JP. Nu i-am putut su-porta privirea, felul în care m-a rugat să rămân. M-a sfâșiat. Cât ai clipi, a fost ca și cum totul a căpătat un sens.

Conversațiile.

Întâlnirile.

Mesajele.

Acesta e bărbatul cu care trebuia să fiu.

Nu Derek.

Nici Edwin.

Nu un tip oarecare pe care l-aș fi putut cunoaște pe o aplicație.

JP a fost de la început, iar eu am fost prea oarbă să văd – până ieri.

— Ai de gând să-mi dai un sărut? mă întreabă, apoi ia o gură de cafea.

Cu un zâmbet timid, mă apropii de el, îi pun mâna pe piept și mă ridic în vârful picioarelor ca să-l sărut pe buze. Mâna lui pe talie mă ține pe loc. Gurile ni se unesc într-o legătură dulce, deloc carnală, dar e plăcută. E un sărut dulce și feeric care-mi stârnește fiori pe șira spinării și fluturi în stomac.

— Miroși frumos.

— Da? zice, rânjind. Nu cred că o să mă obișnuiesc vreodată cu complimentele tale. M-ai disprețuit prea mult timp.

— Nu te-am disprețuit. Erai doar... enervant.

— Se pare că te-am enervat până ai ajuns în brațele mele. Mișcă din sprâncene.

— Sau mi-ai arătat cum ești în realitate, și atunci n-am mai putut să rezist.

— Ți place de mine, așa cum sunt?

Dau din cap.

— Foarte mult.

Îl mai sărut o dată, apoi fac un pas în spate și-i iau cafeaua din mână. Mă sprijin de blatul din fața lui și beau din cană.

— Îmi pare rău că e ultima seară aici, că plecăm azi.

Vine spre mine și mă împinge în blat, apoi îmi pune mâinile pe umeri.

— Uii că sunt miliardar și că putem veni aici în fiecare weekend dacă vrem.

Mă joc cu nasturii de la cămașa lui.

— Nu va fi același lucru. Aici eram ca într-o bulă. Adică, când ne întoarcem în LA, chiar o să vii în apartamentul meu să stăm împreună?

— Dacă vrei, o să vin. La naiba, putem sta acolo în fiecare noapte dacă vrei!

— Crezi că o să-ți petreci toate nopțile cu mine?

Mă strânge mai tare, apoi mă ridică pe blat. Își face loc între picioarele mele și spune:

— Nu aștept nimic de la tine. Ți spun doar ce vreau eu. Dacă vrei să petreci noaptea cu mine, e alegerea ta. Dacă ar fi după mine, ai veni la mine acasă în seara asta.

— Nu ai emoții? îl întreb.

— De ce să am emoții?

— Nu știu... de la toate astea.

Îmi masează șoldurile cu degetele mari și mă întreabă calm:

— Ai regrete?

— Nu! răspund repede, apoi pun cana jos și-mi ridic mâinile pe umerii lui. Nicidecum. Nu vreau să crezi asta. Am intrat repede în relația asta, și da, seara trecută a fost cea mai frumoasă din viața mea. Dar nu vreau să ne pierdem în aspectul fizic al relației, știi?

Un zâmbet i se întinde extrem de lent pe buze când se apropie și mă sărută pe obraz.

— Am înțeles, scumpo. Vrei să ieșim împreună, da?

Când se retrage, dau încet din cap.

— Adică, o să mai ieșim la întâlniri?

Chicotește.

— Ce zici de asta? Mâine-scară vin să te iau și ieșim la o întâlnire. Ești de acord? Prima noastră întâlnire oficială.

— Practic, prima noastră întâlnire a fost la restaurant, pe nevăzute.

— Da, dar acum suntem amândoi de acord.

— Adevărat!

Ridic mâinile spre ceafa lui.

— Nu te deranjează să mă scoți la o întâlnire? Adică, să încetăm puțin ritmul față de aseară?

— Kelsey! îmi spune și mă privește în ochi. De când ai ieșit din liftul acela la Cane Enterprises, am așteptat momentul în care să pot spune că ești iubita mea. N-o să mor dacă încetinim puțin ritmul; o să fie chiar mai bine.

Cum de n-am știut că bărbatul ăsta e atât de dulce? Că nu e doar înțelegător și bun la suflet, ci și șarmant?

— Mulțumesc!

— Te simți mai bine?

Mă joc cu vârfurile părului său.

— Mult mai bine.

Mă aplec și-l sărut ușor înainte de a-l întreba:

— Ai o întâlnire cu primarul dimineață?

— Da, iar pe urmă trebuie să ajung în cealaltă parte a orașului ca să mă întâlnesc cu Edison, să vorbim despre altă clădire care ne interesează. Din păcate, n-am să te pot vedea decât în avion.

— E OK. Ți-ai făcut bagajele?

— Da, în dimineața asta.

— Cum? Eu sunt încă pe jumătate adormită.

Rânjește.

— Scumpo, după ce m-am conectat la priza ta azi-noapte, sunt plin de energie.

— Bleah! exclam și-l pocnesc în piept. Nu spune că te-ai conectat la priza mea.

Râde în hohote și întinde brațele să mă îmbrățișeze.

— Nu, scumpo, sunt doar amețit de bucurie în clipa asta!

Mă sărută pe tâmplă.

— Pentru mine, înscamnă mai mult decât îți dai seama că te-ai întors aseară, că m-ai ales pe mine.

— A fost o alegere ușoară! recunosc, ceea ce-l face să ofteze în brațele mele.

— Futu-i, aș vrea să nu am două întâlniri azi!

Îmi duce mâna la buze și-mi sărută degetele.

— Ne vedem în avion?

— Da! îi răspund.

Face un pas înapoi și, când o ia spre ușă, strig după el:

— Hei, JP?

— Da?

Se uită peste umăr.

— Mă bucur că ai venit la San Francisco. Știu că nu voiai să vii.

— Numai pentru că eram topit naibii după tine.

Îmi face cu ochiul.

— Ne vedem la aeroport!

După ce pleacă, aproape mă topesc pe blat, fiindcă îmi amintesc tot ce mi-a spus vreodată. Privirile, atingerile ușoare, tachinările, gesturile frumoase – totul era limpede. Așa a fost mereu, de când l-am întâlnit prima oară și eram atât de dezamăgită că Lottie ne stricase prima prezentare pentru Cane Enterprises, până când îmi-a făcut turul biroului după ce ne-au angajat și s-a oferit să mă ajute dacă am nevoie. În seara galei, când a văzut cât de supărată eram, în loc să plece, a încercat să facă totul mai plăcut pentru mine. Cinele pe care le-am luat și timpul petrecut împreună în San Francisco. A avut cu adevărat grijă de mine, dar eu eram prea îngrijorată să-mi dau seama.

Prea îngrijorată din pricina reputației lui.

Prea îngrijorată ca să mă îndrăgostesc de cineva ca el.

Prea îngrijorată să deschid ochii și să-i văd *toate* fațetele.

Dar acum îl văd!

Sar de pe blat și iau telefonul de pe masa din living. Deschid mesageria cu Lottie și-i scriu.

Kelsey: Doamne, trebuie neapărat să vorbesc cu tine!

Mă întorc în cameră și încep din nou să împachetez, iar Lottie îmi răspunde când aproape am terminat.

Lottie: Mesajul pare foarte sugestiv. Spune-mi tot!

Kelsey: Trebuia să ies cu Derek ascară.

Lottie: Și nu a mai venit?

Kelsey: Ba da, a venit. Dar JP a intervenit, mi-a spus că tânjește după mine de mult timp, că vrea să fie cu mine și... ei bine, mi-am luat la revedere de la Derek și am sfârșit prin a face sex cu JP... de șase ori.

Lottie: O, DOAMNE! Ți-a luat ceva vreme! Și de șase ori... bun-venit la sexul cu un Cane. Cum te simți?

Kelsey: Încântată. Puțin emoționată. Dar cel mai mult... Abia aștept să-l văd din nou! E o nebunie? Adică, cu doar câteva zile în urmă, eram la cușite. Și acum e, hm, e tot ce mi-aș dori de la un bărbat. Și e vorba de JP! N-aș fi crezut că voi spune asta.

Lottie: Eu am observat de la început. Așteptam doar să se întâmple. Nu e o nebunie. Cred că cel mai grozav lucru e că sunteți atât de diferiți. De asta eu și Huxley funcționăm atât de bine împreună. Ne provocăm reciproc, dar ne și netezim asperitățile care au nevoie de mai multă îngrijire. Același lucru e valabil la tine și JP.

Kelsey: Da, cred că e destul de adevărat. Nu știu. Îl plac, îl plac cu adevărat. Am înțeles acest lucru din ce în ce mai clar în ultimele zile. Doar că îmi fac griji.

Lottie: De ce?

Kelsey: Că nu voi fi destul de bună. Că o să se sature de mine. Că el crede că e pregătit pentru o relație, dar de fapt nu e așa și o să mă rănească în cele din urmă.

Lottie: Toate sunt justificate, dar nu vei afla răspunsurile dacă nu încerci, dacă nu-l lași și pe el să încerce.

Kelsey: Și dacă mă rănește?

Lottie: Atunci va trebui să-i dea socoteală nu doar lui Huxley, ci și mie și, după cum bine știe, nu las pe nimeni să-i facă rău surorii mele.

Kelsey: Edwin m-a rănit.

Lottie: Și ghici cine a primit o bombă cu sclipici acasă, cu un bilet pe care scria să o deschidă în fața calculatorului? Probabil încă nu și-a curățat tot sclipiciul de pe tastatură.

Kelsey: N-ai făcut așa ceva!

Lottie: Nimeni nu-și bate joc de tine și scapă nepedepsit. Și dacă JP te rănește, imaginează-ți numai ce-aș fi în stare să fac!

Kelsey: Cred că mi-e frică.

Lottie: Bine, pentru că vreau să mă creadă toată lumea puțin dezaxată. Asta îi ține pe toți în tensiune.

Kelsey: Îmi pare puțin rău pentru Huxley.

Lottie: Nu e cazul, îi place la nebunie. În plus... nu-ți face griji pentru ce ar putea merge prost cu JP! Concentrează-te pe ce ar putea merge bine. Te place. Tu îl placi. Începe de acolo.

Kelsey: Ai dreptate. Mulțumesc, surioară!

Lottie: Acum spune-mi despre noaptea asta de sex. De șase ori!

— Nu e nevoie să mă conduci până la apartament, îi spun când ajungem la ușă.

JP mă privește încruntat.

— Chiar credeai că o să te las să-ți cari singură bagajele până aici?

— Probabil că nu.

Descui ușa, o deschid și târâi o valiză înăuntru când JP vine după mine, trăgând de valiza mai mare.

— Poți s-o lași aici?

— Asta e apartamentul tău? mă întreabă și privește spațiul de 55 de metri pătrați.

— Da! E mic, știu, dar îmi ajunge! Sper să iau unul mai mare la un moment dat, dar mi-e greu să găsesc un apartament într-o zonă bună care să nu coste cât salariul meu.

Fără să spună nimic, JP se plimbă puțin, dă cu degetele peste setul de bistro pe care îl numesc masă de sufragerie, bagă capul în bucătărie și chiar deschide ușa de la debara și de la baie. Când se întoarce spre mine, bagă mâinile în buzunar și spune:

— Îmi place, scumpo! Ți se potrivește.

— E mic, nu se compară cu casa ta.

— De ce faci asta? mă întreabă. De ce-ți minimalizezi casa? Nu e o competiție. Aici locuiești tu; fii mândră de casa ta!

Asta îmi încălzește inima.

— Ai dreptate! Îmi place casa mea. Și-a îndeplinit scopul. Dar sper să am una mai mare într-o bună zi.

Vine spre mine, mă ia de mână și mă trage la pieptul lui.

— Până atunci, poate ne putem face aici câteva amintiri.

— La ce fel de amintiri te gândești?

— Păi, mă gândeam că ne putem cuibări în patul tău, să mâncăm o înghețată și să stăm de vorbă?

— Jonah Peter Cane, bărbatul care se gândește doar la sex nonstop, vrea să stea de vorbă? îl întreb și-i arunc o privire piezișă.

Mă joc cu tivul cămășii lui.

— Cum sunt romantică din fire, am visat întotdeauna la cineva care să spună că vrea să stea mai mult cu mine, dar n-am auzit vorbele astea niciodată.

— Pentru că n-ai fost cu bărbatul potrivit. Nu e nevoie să mai cauți. Sunt chiar aici, spune el și mă sărută ușor pe buze. Și, din fericire, înghețata va sosi în curând. L-am rugat pe Ramon, șoferul nostru, să se oprească la magazinul de pe colț ca să cumpere, pentru că eram sigur că vei spune da.

— Și dacă spuneam nu?

— Atunci m-aș fi dus acasă și mi-aș fi mâncat sentimentele.

Chicotesc și-l sărut pe obraz.

— Ce zici de asta – mâncăm înghețată și eu despachetez în timp ce vorbim, pentru că nu pot să stau în apartamentul ăsta cu două valize neatînse.

— Pot să te ajut. Dacă vrei, pot să-ți sortez lenjeria.

Îmi dau ochii peste cap și-l împing spre pat.

— Tu stai acolo și vorbește cu mine cât despachetez! Nu vreau să-mi strici sistemul.

— OK, Monica Geller! spune el și se trânteste pe pat.

Arăt la picioarele lui și spun:

— Hm, pantofii, domnule! Trebuie să-i scoți.

Se uită la picioare și din nou la mine.

— O, ce-o să mă distrez scoțându-te din sărite!

— N-ai decât! Sunt destul de sigură cine o să câștige.

— Asta faci ori de câte ori vii acasă de undeva? Întreabă JP cu gura plină de înghețată cu fursecuri.

— Da!

— Ce se întâmplă dacă ajungi acasă târziu?

— Mă culc târziu.

— Vrei să spui că trebuie să speli și să-ți dezinfectezi toți pantofii înainte să te culci?

Pun aparatul cu aburi jos, iau castronul cu înghețată și înghit ultima gură înainte de a-l pune la loc.

— Da! Dacă nu, nu pot să dorm! Ți-am spus, am un sistem și sistemul trebuie respectat, altfel nu mă pot băga în pat.

— Înțeleg... Oare de ce mi se pare ciudat de sexy?

— Pentru că ești bolnav la cap, îi răspund și termin cu ultimul pantof.

Apoi pun aparatul și dezinfectantul la loc și închid valizele – cea mică intră în cea mare – și le duc lângă ușă.

— Pe acelea unde le pui?

— În boxă. Avem câteva în subsolul clădirii. Acolo păstrează și decorațiunile de sărbători și alte lucruri precum hârtie igienică, prosoape de hârtie și tot ce am cumpărat la bax pentru că aveam un cupon foarte bun.

— Ești atât de eficientă, încât îmi vine să-mi îngrop capul între sânii tăi!

Chicotesc.

— Vrei să spui că nu ai o cameră pentru lucruri la bax?

— Hm, cred că a mea se cheamă cămară.

— A, adevărat! Și e organizată?

Se strâmbă.

— Cred că ți s-ar zbârci sfârcurile dacă ai vedea cămara mea.

— Dar baia? E organizată?

— Pasta de dinți e într-un loc specific pe blat, dacă la asta te referi.

— Frigiderul e coordonat pe culori?

Se scarpină în obraz.

— Cred că nici nu există mâncare în el.

— Ai sertare sub chiuvetă cu capsule pentru mașina de spălat vase?

— Nu spăl vasele.

Mijesc ochii.

— Dar rufele?

— Plătesc pe cineva să-mi spele hainele.

— În dulapul tău, costumele sunt organizate pe culori și texturi?

— Scumpo, o să pun capăt nebuniei din vocea ta și o să-ți spun că n-ai cum să intri în casa mea și să te simți confortabil. Nu e organizată.

Se întinde pe spate și-și bagă mâinile sub cap.

— De-asta cred că e grozav că petrecem mult timp aici.

— O, în niciun caz! N-ai să vezi! Îi spun în timp ce clatin din cap. Măine ne petrecem întâlnirea organizând casa.

Se sprijină în coate.

— Aia nu e întâlnire.

— Este, pentru mine. Cred că nimic nu în-ar face mai fericită decât să te văd cum îți organizezi pantofii. Uuu, și putem merge împreună la magazinul cu recipiente pentru depozitare, să luăm ceva de mâncare și să ne apucăm de treabă.

— Nu mi se pare deloc tentant.

Mă duc la el, mă urc în poala lui și-i pun mâinile pe piept.

— Am să port o bluză scurtă, ceva sub care poți să-ți strecorei mâinile pe pielea mea goală când te simți frustrat.

Își pune mâinile pe coapsele mele.

— Te ascult!

— Și îți ofer și o pauză de pupături, pentru că, sinceră să fiu, știu că o să mă ambalez de la atâta organizare și o să vreau și eu să ne sărutăm.

Pufnește în râs.

— O să fii răutăcioasă? Sau o să fii blândă cu sufletul meu dezorganizat?

Mă aplec până ajung cu buzele la câțiva centimetri de ale lui.

— Blândă. Mereu o să fiu blândă.

Întinde mâinile și, cât ai clipi, mă întoarce pe spate și mă acoperă cu trupul lui puternic și cald.

— Știi că vreau să te fac fericită, dar chiar vrei să-ți petreci prima întâlnire la mine acasă, organizând?

— Da!

Oftează adânc și continuă:

— Bine, dar următoarea noastră întâlnire o să fie cum vreau eu. Ai înțeles?

— Mi se pare corect!

Îl iau de guler și-l trag mai aproape. Îmi dă încet părul după ureche, apoi îmi cuprinde obrazul în palmă și mă sărută.

Ne petrecem o jumătate de oră sărutându-ne și e tot ce mi-aș putea dori.

— Kelsey!

— Ce e? Întreb și mă întorc, ținând în mână două cutii de bambus pentru batoanele proteice pe care vreau să le pun în camera lui.

— Ce naiba porți?

Mă uit la colanții mei și la bluza scurtă, neagră.

— Haine. Ți-am spus că o să port o bluză scurtă.

Au venit la el cu un hanorac, dar m-am încălzit muncind și l-am scos.

— Da, dar nu porți sutien.

O! Da, așa e.

— Hm, cred că am uitat! Îi răspund, zâmbind.

Mijește ochii și face o mutră comică.

— Nu așa am convenit.

— Te plângi că nu port sutien? Pe bune?

— Da... Mă exciți.

— Controlează-te! Mai avem treabă.

— Au trecut două ore. Nu putem face o pauză?

— Și unde vrei să facem pauză?

— Afară. Nici măcar n-ai văzut piscina sau curtea din spate. Putem să ne uităm la stele și să respirăm o clipă.

Mă uit la cămară.

— Păi, cred că putem lua o pauză. Am făcut o mulțime de lucruri. Poate se impune o pauză.

E drăguț cât de ușurat pare. Mă conduce pe lângă cutiile pe care le-am cumpărat pentru cămară, apoi prin living până la ușile mari și glisante de sticlă. După o mică pauză, întinde mâna după draperii către un panou de pe perete, tastează un cod și apasă câteva butoane. Ca prin farmec, piscina capătă o lumină albastră, intensă, iar șiragurile de luminițe dansează deasupra noastră și prin palmierii imenși care străjuiesc perimetrul curții și strălucesc de la lumina caldă a becurilor.

— Uau! exclam. E... e feeric!

— Eram sigur că o să-ți placă.

Mă conduce apoi spre o canapea mare și albă din fața piscinei, amplasată perfect sub luminițele încrucișate.

— Stai puțin cu mine?

— Bineînțeles! îi răspund.

Se așază primul și mă direcționează între picioarele lui, cu spatele la el. Mă sprijin de corpul lui. Își înfășoară brațele pe abdomenul meu descoperit.

— E OK? mă întreabă încet, ceea ce mă surprinde, pentru că a fost mereu bărbatul care ia ce-și dorește, iar faptul că mă întreabă mă face să-l respect și mai mult.

— **E perfect, JP!**

Pe urmă aud, din depărtare și pe neașteptate, sunete de muzică instrumentală. Dar nu orice muzică.

— De unde știu melodia asta? îl întreb.

Vorbește încet, aproape în șoaptă.

— A fost prima pe care am dansat la gală. O versiune instrumentală de la „Wildest Dreams”.

— Ai ținut minte?

— Kelsey! Îmi spune încetișor. Îmi amintesc tot ce are legătură cu tine. Absolut tot. De la ce ai purtat în prima zi când te-am întâlnit – o rochie albastră, cu guler pe gât – la cum miroseai când am mers prima oară în același lift – a vanilie și zahăr brun – și la ce gust ai avut prima dată când am fost intimi – ca un apus într-o zi ploioasă. Melodia aceea... mi s-a imprimat în minte și speram că voi avea ocazia să o ascultăm împreună într-o bună zi.

Bătăile nebunești ale inimii aproape mă împiedică să-l aud.

— Nu... nu știam.

— Știu. Și e OK! Te-am admirat de la distanță și am așteptat să mă vezi așa cum sunt.

— De ce n-ai spus nimic?

— Am încercat, dar frica m-a oprit. De multe ori, m-a împiedicat mândria. Nu ești ușor de descifrat. Ai fost foarte profesională când ne-am cunoscut, așa că mi-a fost greu să dărâm zidul acela.

— Din cauza lui Lottie, îi spun. Și ce făcea ea cu Huxley. Știu că a fost nevoită să facă ce-a făcut, că amândoi au fost nevoiți. Puțin neortodox, dar nu numai că am înțeles, ci am și fost de acord. Dar asta însemna și că trebuia să vă arăt că nu suntem niște surori care caută să primească de pomană, știi? Voiam să păstrez o relație cât mai profesională. Voiam să vă arăt că suntem afaceriste adevărate.

— Era clar că asta sunteți, dar înțeleg ce spui.

— Și, sinceră să fiu, când te-am văzut prima oară, știam că am dat de belea. Mi-am zis... „Doamne, ce bine arată!”

— Chiar? mă întreabă, pe un ton surprins.

Dau din cap la pieptul lui.

— Da! Chiar am crezut că arăți prea bine ca să mă uit la tine. Mintea mea romantică analiza posibilitățile, dar am renunțat repede la ele pentru că muncisem din greu să-mi pun afacerea pe picioare și însemna enorm pentru mine să lucrez cu Cane Enterprises. Nu voiam să stric totul cu o pasiune trecătoare.

— O pasiune trecătoare, pe naiba! Nu cred așa ceva!

— Ba da!

Mă las pe spate și ridic capul să mă uit la el.

— La început, a fost o pasiune, dar m-am străduit să interpretez tot ce spuneai sau făceai ca fiind enervant. Iar iritarea a crescut și am reușit să blochez primele sentimente pe care le-am avut ca să mă concentrez la afaceri. Dar, cu fiecare lucru frumos pe care îl făceai, simțeam că părerea mea inițială despre tine era adevărată.

— Și Derek?

— Ce-i cu el?

— De ce ai ieșit cu el?

— Pentru că îmi căutam sufletul-pereche.

— N-ai crezut nicio clipă că aș putea fi eu?

— Nici n-am considerat-o o opțiune, îi răspund cu sinceritate. Nu din cauza afacerii, ci pentru că știu că suntem foarte diferiți în multe privințe. Ai mai multă experiență, ești mai degajat, ești mai... Credeam că nu sunt de nasul tău.

— Ce prostie! spune el, dar nu furios, ci mai degrabă uimit.

Mă mângâie pe burtă și îmi masează pielea încinsă cu degetul mare.

— Kelsey, eu nici nu mă apropii de stratosfera ta. Sunt al naibii de norocos că te-ai uitat măcar la mine.

— Termină, știi că nu-i adevărat!

Îmi dă capul pe spate și-mi ridică bărbia ca să ajungă la buze.

— Scumpo, e adevărat!

Se apleacă și mă sărută dulce. Nu e un sărut lung, dar e delicios și mă face să scot un geamăt când se oprește.

— Futu-i, când faci așa...

Mă mângâie din nou pe burtă și, de data asta, își trece ușor degetul pe sub sânul meu.

— Întreabă-mă ceva ca să nu te dezbrac și să te trag în piscină cu mine.

Ideea *asta* pare incredibil de ispititoare. Foarte ispititoare. Atât de ispititoare, încât mă zvârcolesc sub mâna lui, ca să-mi atingă din nou sânul „din greșeală”.

Dar nu ne grăbim.

Încercăm să nu ne lăsăm conduși de dorință.

Așa că închid ochii și alung dorința pe care o simt în timp ce încerc să formulez o întrebare.

— Hm... care e, hm... care e preferata... hm...

Poziția preferată?

Felația preferată?

Jucăria sexuală?

Doamne, ce e în neregulă cu mine?

— Care-i preferata mea *ce?* mă întreabă, mângâindu-mă din nou pe burtă și ridicând degetul mare atât de aproape de sânul meu, de sânul meu gol – mersi, bluză scurtă –, încât încep să simt o pulsație surdă între picioare.

Parte a corpului?

Lenjerie intimă?

Mod de a mă face să am orgasm...

— Doamne, nu știu ce voiam să întreb! îi spun cu răsuflarea tăiată.

— Hm, atunci pot să te întreb cu ceva?

— O să fie ceva obraznic, nu-i așa?

Chicotește.

— De ce presupui asta?

Mi se face pielea de găină când degetele lui îmi dansează din nou pe burtă. Scot un icnet când degetul lui îmi atinge sânul.

Mă lipesc de pieptul lui.

— Pentru că încerci să mă exciți și nu funcționează.

— Scumpo, nu încerc să fac nimic.

Degetul lui se oprește chiar sub sfârc.

— Jonah! șoptesc.

Locul dintre picioare începe să doară.

— Da, iubito? întreabă și mă sărută pe obraz.

— Știi exact ce faci.

— Ba nu!

Își trece din nou degetul peste sfârcul meu și, pentru că materialul stă între sân și degetul lui, nu am aceeași senzație intensă pe care mi-o doresc de la atingerea lui.

— Vreau doar să te simți confortabil. Te simți confortabil?

— Acum nu.

Mă foiesc în brațele lui și las capul într-o parte ca să-mi expun gâtul.

— Ce păcat! Cum pot să mă asigur că te simți confortabil?

Își lipește buzele de gâtul meu, încet, cu sărutări ușoare, care-mi stârnesc fiori pe brațe.

— Știi ce poți să faci.

— Din păcate, nu-mi dau seama!

Buzele i se ridică spre urechea mea și-mi spune pe un ton seducător:

— Trebuie să-mi spui... sau să-mi arăți.

Doamne, mă ispitește! Îmi dă opțiunea de a explora.

Și vreau neapărat să explorez.

Doar o mică tachinare.

Doar o mică eliberare.

Ridic mâna spre ceafa lui ca să mă agăț de el, iar cu cealaltă apuc mâna care stă pe abdomenul meu expus. Răsuflând adânc, o strecor sub tricou și o așez exact sub sân.

Simt cum se încordează în spatele meu și asta mă excită mai mult decât locul unde stă mâna lui. Să știu că pot să-i stârnesc reacția asta, că-l pot excita la fel de mult cât mă excită el pe mine. Bărbatul ăsta e atât de obraznic, de sexy, genul de bărbat care n-aș fi zis că se va uita vreodată la mine... Să știu că-l pot face să-și piardă controlul. Mă simt nu doar puternică, ci și incredibil de dorită și nu-mi amintesc să mă fi simțit vreodată așa.

— Spune-mi ce vrei! îmi șoptește.

— Vreau să știu ce mi-ai face dacă aș fi dezbrăcată în piscina ta.

Geme la urechea mea și îi simt erecția și mai tare în spate. Îl încurajez să-mi atingă din nou sfârcul cu degetul mare și mă ascultă, făcându-mă să strâng din dinți. E atât de... plăcut!

Pulsațiile dintre picioarele mele devin mai greoaie, mai disperate. Desfac picioarele, deși nu ajunge la ele.

— Dacă ai fi goală în piscina mea, prima dată te-aș pune să te scufunzi ca să văd picăturile de apă care se rostogolesc pe sânii ăia uluitori.

Mă strânge de sân, iar atingerea mă face să gem.

— Cei mai sexy sâni pe care i-am văzut vreodată! Și vorbesc serios, la naiba! Destul de mari pentru palmele mele, obraznici, cu sfârcuri tari care mă scot din minți. Și reacționezi imediat când îi ating.

Îmi rotește sfârcul între degete, și gem înainte să-mi ridice tricoul de tot ca să-mi expună sânii.

— Futu-i, iubito! Mă exciți atât de tare! Simți?

— Da, îi răspund. Îmi place că te exciți doar cât mă atingi.

— Habar n-ai tu!

În timp ce mâna lui se joacă cu sfârcul meu, cealaltă coboară din nou pe burtă, unde marginea pantalonilor se unește cu pielea.

— Dar dacă ai fi goală, în piscină, nu te-aș atinge doar așa. Ți-aș explora pielea alunecoasă, udă. Te-aș întinde pe marginea piscinei infinite, unde apa curge în cascadă.

Mângâie elasticul pantalonilor mei cu degetele.

Cealaltă mână trece de la un sân la altul și îmi mângâie alene pielea.

Atingeri ușoare care mă înnebunesc, dar nu mă împing dincolo de limită.

— Aș începe cu sânii tăi. Ți-aș suga sfârcurile, imaginându-mi cum ar fi să-mi strecur penisul între sâni și să ți-o trag așa.

Vreau să facă asta. Ideea în sine mă excită mai tare. Atât de tare, încât simt că mă sufoc cu pantalonii pe mine.

— Pe urmă aș trece la abdomen, chiar deasupra sexului.

Apasă cu degetele pe locul despre care vorbește, pe deasupra pantalonilor.

— Și te-aș tachina iar și iar cu limba până m-ai trage de păr cât să mă doară.

Ridic degetele spre părul lui când îmi dă drumul la sân și întinde mâna spre șold, unde își strecoară degetele sub elasticul pantalonilor.

— Nu porți lenjerie? mă întreabă.

Clatin din cap.

— M-am gândit că nu-i nevoie.

— Cum mă tachinezi! Îmi șoptește, apoi întinde mâinile până când se oprește cu degetele mari chiar deasupra pubisului.

Futu-i!

Mă zvârcolesc sub atingerea lui, dar mă oprește și continuă:

— Când aș vedea că nu mai rezisti, te-aș desface cu două degete și te-aș linge. Futu-i, și acum simt gustul acela, dulce și sărat, al dracului de delicios, pe limbă!

Trage cu degetele mari spre interior și din nou spre exterior în timp ce ridic pelvisul. Îl strâng mai tare de ceafă.

— Mă faci să mă excit!

— Bine! răspunde și-mi împinge pantalonii în jos până rămân aproape dezbrăcată.

Simțind nevoia de mai mult contact, îmi ridic tricoul peste cap și rămân goală pe pieptul lui.

— Vrei mai mult, nu-i așa, iubito?

— Da! șoptesc și ridic mâna pe sâni.

Atingerea mea nu seamănă cu a lui și nu face decât să mă frustreze.

— Te rog, fă ceva!

— Dar n-am terminat de povestit! spune el și-mi linge gâtul.

Neștiind ce să fac cu mâinile, întind una în spate și mă agăț din nou de el, apoi încerc să mângâi penisul rigid care mă apasă ca să-l ascult cum geme în timp ce-l satisfac.

— Ți-aș trage-o cu limba iar și iar până m-ai implora să mă opresc, și atunci, abia atunci, te-aș sprijini de margine, ți-aș ridica fundul și te-aș savura încă o dată. Ți-aș poseda sexul și m-aș asigura că nu uiți cine te face să ai orgasm cum fac eu.

Îmi tremură picioarele.

Îmi tremură tot corpul.

Și mă foiesc, așa că pantalonii îmi cad sub curbura fundului, dincolo de sex, lăsându-mă descoperită. Desfac picioarele și împing pantalonii până la genunchi. Apoi îi scot de tot și rămân complet goală pe canapea cu el.

— Credeam că o luăm încet, spune el și mă mângâie cu degetul pe abdomen – *nu* în direcția pe care mi-o doresc.

— Nu poți să mă exciți așa și să te aștepți să stau aici indiferentă.

— Nu asta făceam. Speram să se ajungă exact aici, cu tine cerșind mai mult. Acum, întrebarea este dacă te las să-ți dai drumul.

Mă opresc și mă întorc să mă uit la el.

— Să nu îndrăznești!

El zâmbeste.

— Îți dai seama că pot s-o fac și singură, nu?

Încerc să întind mâna între picioare, dar mă prinde de brațe, mi le duce la spate și mă lipește atât de repede de pieptul lui, încât nu apuc să respir. Încerc să strâng picioarele, dar își împletește gleznelor peste ale mele, desfăcându-le mai tare.

Sunt blocată.

Țintuită.

Și niciodată n-am fost mai excitată.

Știu că s-ar opri dacă i-aș spune.

Știu că dacă i-aș spune că nu vreau, m-ar îmbrăca la loc și am reveni la discuție.

Dar nu-mi doresc asta.

Asta vreau.

Vreau să mă posed.

Să mă controleze.

Să mă tachineze.

— Acum ce-o să faci? mă întreabă.

Oftez adânc și mă relaxez, fără să mă mai împotrivesc.

— Presupun că o să te ascult.

— Ce fată cuminte! îmi șoptește, apoi îmi desenează cercuri leneșe pe interiorul coapsei. Cum spuneam, după ce ți-aș trage-o din nou cu limba, te-aș lăsa să-ți revii, apoi te-aș urca pe trepte. M-aș așeza pe ultima treaptă pentru ca penisul meu, care tânjește după tine, să fie deasupra apei.

Îmi umezesc buzele.

— Și ți-aș cere să-mi întorci favoarea.

Buzele lui dansează pe obrazul meu.

— Ai face-o?

— Fără îndoială! Vreau și acum să pun gura pe el.

Scoate un geamăt și-și trece degetele peste locul în care îl doresc. Se joacă cu mine, coborând tot mai mult, până ajunge la labii. Încerc să mă mișc, să-l aduc unde îl vreau, dar mă ține nemișcată, iar corpul lui puternic preia controlul.

— Spune-mi cum mi-ai suga-o în piscină.

Plămânii mei fac un efort să tragă aer.

— Aș... Te-aș ruga să-mi ții părul. M-aș aștepta să-l ții bine și să mă îndruni în timp ce cobor gura spre vârf. L-aș încercui cu limba, de jur împrejur.

Pelvisul lui se mișcă la spatele meu, o mișcare atât de reținută, încât nu poate decât să-l scoată și mai tare din minți.

— Pe urmă, ți-aș spune să desfaci picioarele ca să mă joc cu testiculele tale în timp ce te împing până în fundul gâtului.

— Iubito! îmi șoptește. Te-ai îneca?

— Da! Dar aș face-o din nou.

— Futu-i! icnește în timp ce degetele îi alunecă pe o parte a sexului meu fără să mă pătrundă.

— M-aș juca un pic cu perineul tău. Mi-aș trece degetele peste mijlocul scrotului. Ți-aș linge penisul în lungime și aș repeta până m-ai trage de păr, ca să-mi arăți că nu mai rezisti.

— Limba ta diabolică m-ar face să-mi dau drumul mai repede decât aș prefera.

Își înmoaie degetele în excitația mea, abia atingând clitorisul, apoi își ia mâna de tot și o așază pe abdomen.

— Nu! protestez. JP, nu lua mâna!

— Încerci să-mi spui ce să fac? mă întreabă în timp ce-și plimbă încet degetele pe sâni, în jurul sfârcurilor, fără să-mi ofere ceea ce-mi doresc.

— Da, pentru că mă exciți atât de tare și sunt atât de umedă!

— Bine!

Pune din nou mâna între picioarele mele și se oprește, cuprinzându-mă cu palma și lăsându-mă să-i simt degetele, dar fără să facă ceva.

— M-ai lăsa să ejaculez în gura ta?

— Da!

Apasă cu un deget, apoi încă unul, alternând ca să mă înnebunească atât de tare, încât simt cum îmi picură transpirația pe spate.

— Ai înghiți?

— Da! răspund, cu vocea încărcată de disperare.

— Ce fată cuminte! îmi spune, apoi mă desface și apasă două degete pe clitoris.

— Da! scot un strigăt și-mi arcuiesc spatele când simt eliberarea.

Își mișcă degetele în sus și în jos, în sus și în jos, cu o mișcare atât de plină de ce-mi doresc ca să scap de presiunea asta

chinuitoare și din ce în ce mai apăsătoare dintre picioare, încât mă relaxez la pieptul lui și-l las să preia controlul.

— Chiar acolo! îl rog gâfâind. Te rog, nu te opri!

— Nu aş ejacula în gura ta, îmi spune și mă trezește din reverie. N-aş vrea. M-aş opri exact la timp și te-aş trage de păr ca să te ridic.

Freacă mai tare și totul în jurul meu se întunecă, iar eu simt cum corpul mi se apropie din ce în ce mai repede de eliberare. Zvâcnetul neînfrânat se întinde pe picioare, coboară pe brațe și se oprește. E acolo. Sunt chiar acolo!

— Da! O, Doamne, o să...

Își ia mâna și o aşază pe abdomen, nemișcată.

— Ce faci? strig de durere și spaimă totodată.

— Ascultă-mă cu atenție, iubito... Mă ascuți?

De-abia. Corpul meu vuieste pe dinăuntru atât de zgomotos, încât abia aud foșnetul vântului printre frunzele de palmier de deasupra noastră.

— D-da! mă bâlbâi.

— Bine. Aici începe distracția!

— Ce distracție? îl întreb în timp ce simt că orgasmul se îndepărtează și-mi lasă o senzație de goliciune în stomac... ceva mai deranjant decât tot ce am trăit vreodată.

— Acum te voi învăța să mă ascuți.

— Ce să ascult?

Își plimbă din nou degetul pe corpul meu, în sus pe sâni, unde trasează cercuri mici, apoi în jos pe burtă.

— Corpul ăsta, când e gol, îmi aparține. Ești de acord?

Îmi mușc buza de jos și dau din cap. Mă posedă. E indiscutabil, mai ales în clipa asta.

— Și când ești goală, nu îți posed doar corpul, ci îți spun și când să-ți dai drumul, iar acum încă nu ai voie.

— De ce nu?

Îmi rotește sfârcul între degete.

— Îți sugerez să nu-mi pui întrebări, dacă nu vrei să stai aici toată noaptea și să te tachinez fără să-ți ofer satisfacție.

Strâng din buze, pentru că îl cred în stare.

Cred că ar fi capabil să lase doar vântul să-mi ofere plăcere suflând ușor peste sexul meu.

— Scuze! Îi spun.

Buzele lui mi se opresc pe obraz, chiar în fața urechii.

— E OK, scumpo! Înveți! Spune-mi, cum te simți?

— Frustrată.

— Perfect!

Își coboară mâna pe abdomenul meu și îmi apasă din nou clitorisul cu două degete. Atingerea îmi smulge un oftat și mă relaxez în timp ce mă ține nemișcată.

— Acum, să revenim la piscină. Te ridic de pe penisul meu pentru că încă nu sunt gata să ejaculez, nu înainte de a-ți poseda vaginul. Cum ai vrea să te iau?

Degetele lui mă fac să urc iar, și se întâmplă mai repede ca înainte. Mă concentrez la ceea ce face cu degetele, în timp ce ridică cealaltă mână pe sâni. Îmi înconjoară sfârcurile, mă gâdilă, mă tachinează, îmi intensifică dorința pentru el tot mai mult.

— Da! gem. Chiar acolo!

Își ia mâna și mă prinde de bărbie, forțându-mă să mă uit la el când se apleacă peste umărul meu.

— Ți-am pus o întrebare, Kelsey!

Mintea mi se încetosează.

Inima îmi bate cu putere.

Picioarele îmi amortesc de tot.

— Îmi... îmi pare rău. Nu ascultam.

Rânjește și mă sărută blând pe buze.

— Măcar ești sinceră.

Și atunci își strecoară degetele în gura mea. Îmi simt gustul și habar n-am ce m-a apucat, dar îi sug degetul arătător, iar pe fața lui apare o satisfacție enormă.

— Futu-i, iubito!

Începe iar să mi-o tragă cu degetele, și de data asta ritmul e mai rapid.

— Acum, răspunde-mi, cum ai vrea să ți-o trag în piscină?

Degetele lui îmi ating clitorisul, masează și apasă exact cât trebuie ca să mă scoată din minți de dorință. Îi răspund cu râsuflarea tăiată:

— Pe la spate.

— Spate?

Își ia mâna și închid ochii atât de strâns, încât aproape îmi curg lacrimi.

— Ți place pe la spate?

Dau aprobator din cap. Îmi ciupește sfârcul și împing pieptul în palma lui în timp ce înclin capul pe o parte cu un geamăt.

— Da, îi răspund. Îmi place pe la spate.

— Ce altceva îți place? Ți place cum te aduc acum până în prag? Cum te aduc aproape de orgasm și apoi ți-l refuz?

Clatin din cap.

— Nu! Vreau să mă eliberez.

— Dar, iubito, o luăm încet! Asta înseamnă încet.

— Asta e o tortură dulce.

Îmi rotește sfârcul încă de câteva ori între degete, apoi îmi dă drumul. Nu mă mai atinge deloc și mă lasă întinsă, prinsă în îmbrățișarea lui. Ca o pană, mă atinge încet cu barba aspră pe gât, pe obraz, și coboară, iar râsuflarea lui mă gădilă exact înainte să mă sărute ușor pe umăr.

— Cum vrei să-ți dai drumul?

— Nu-mi pasă! îi răspund. Doar lasă-mă odată!

Degetele lui îmi mângâie interiorul coapsei și urcă apoi spre vagin. Ridic pelvisul cât de mult pot, iar el înfige două degete în mine.

— Aș fi vrut să fie penisul tău! îi spun.

— Și eu, dar respect ce ți-ai dorit. Îmi ajunge să te ating.

Bagă și scoate degetele din mine, dar nu e de ajuns, nu e nici măcar pe aproape, iar el știe, fiindcă mă zvârcolește sub atingerea lui.

— Te rog, spune-mi că o să mă lași să-mi dau drumul! Te rog, JP!

— Trebuie să știi un lucru, Kelsey – și mă sărută pe obraz –, că întotdeauna am să te las. Dacă îmi încredințezi corpul tău, o să ai orgasm de fiecare dată.

Apoi apasă cu degetul mare pe clitoris.

— Da! strig. Te rog, te rog, nu lua mâna!

Așteptarea.

Presiunea.

Amorțeala din corpul meu de când a început fluctuează în valuri. Mă mistuie și se estompează, mă mistuie din nou și se estompează mai puțin, iar acum mă mistuie complet, iar eu sunt aproape, al naibii de aproape...

— O să... o să-mi...

— Nu încă!

Își ia mâna, și scot un strigăt de frustrare.

— Jonah, te rog!

Îmi apar lacrimi în ochi și-mi întoarce bărbia ca să-mi găsească buzele. Le desparte și mă sărută, apoi apasă din nou două degete pe clitoris și masează iar. Atingerea lui mă amețește și sunt atât de excitată, încât tot corpul îmi plutește într-o stare de euforie.

— Îmi place la nebunie când îmi spui pe nume! Murmură cu buzele lipite de ale mele.

Își dezlipeste gura de mine și-mi șoptește la ureche:

— Poți să-ți dai drumul.

Degetele lui îmi mângâie clitorisul, iar permisiunea lui e ca un zid care s-a dărâmat. Mă relaxez în mâinile lui, în extazul copleșitor care-mi zvâcnește în vene.

Cu fiecare pulsație, urc tot mai sus până simt apropierea orgasmului. Mai trebuie doar câteva mișcări.

— Te rog să nu iei mâna! Sunt... o, Doamne, sunt atât de aproape!

— Nu o iau.

Mă sărută pe gât.

— Dă-ți drumul, iubito!

Degetele lui se mișcă frenetic pe clitoris, simt un gol în stomac și picioarele parcă îmi plutesc. Cu o ultimă mișcare a degetelor, orgasmul vine și-l strig pe nume iar și iar, în timp ce mă străbat valuri de plăcere.

— Futu-i! Da, Jonah! O, Doamne! O, futu-i! O, futu-i!

Pelvisul mi se ridică și, când cred că orgasmul o să slăbească în intensitate, se întâmplă exact invers. Mă trage întruna înapoi, într-un vid, până când îmi curg lacrimi pe obraz și cad într-o versiune a mea lipsită de viață, cu desăvârșire satisfăcută.

Cu un oftat adânc, își ia mâna, brațele, picioarele și mă ridică, ținându-mă cu fața la pieptul lui.

Îmi mângâie părul cu grijă și mă sărută ușor pe frunte. Din senin, trage o pătură peste noi și mă strânge mai tare.

— Ești OK? mă întreabă blând, iar bărbatul dominator și hotărât a dispărut din senin.

— E... perfect! îi răspund.

Îmi dau seama că sunt goală în brațele lui.

Îmi dau seama și că penisul lui stă rigid sub mine.

Dar când încerc să scap din brațele lui nu mă lasă, așa că îl las să mă îmbrățișeze.

— Ești de departe cea mai sexy, dar și cel mai devastator de frumoasă femeie pe care am ținut-o vreodată în brațe. Și sunt și acum șocat că m-ai ales pe mine.

Vreau să-l întreb cum poate fi atât de orb. Vreau să-i spun că el a fost alesul de la început, dar nu pot, pentru că știu că mi-a luat ceva timp să îmi dau seama ce simt pentru el. Dar acum, că știu, nu pot să mă mai văd lângă altcineva.

— Sunt atât de atașată de tine, JP! Și nu vreau să te sperii, dar... te plac foarte mult și știu în adâncul sufletului că ești capabil să mă distrugi în totalitate. N-aș mai avea cum să-mi revin.

— N-am să te rănesc niciodată.

Mă sărută pe cap.

— Niciodată, iubito!

Ușa glisantă de sticlă se închide, iar Lottie se învârtă spre mine. Cu o privire disperată, îmi șoptește:

— Povestește-mi tot!

Ieri, după ce JP m-a lăsat în sfârșit să am orgasm, am petrecut restul serii ținându-ne de mână, vorbind și organizându-i bucătăria. M-a sărutat cu fiecare ocazie, iar eu am ametit de la fiecare privire și fiecare cuvânt șoptit.

Am plecat de la el cu totul și cu totul îndrăgostită.

Când m-am trezit dimineată, era la ușa mea cu cafea. M-a făcut să am orgasm înainte duș, și când am încercat să fac la

fel, nu m-a lăsat, doar mi-a amintit că o luăm încet. Ceea ce cred că înseamnă că-mi arată că nu e vorba doar despre dorințele lui. Vrea să-mi cucerească inima și mintea. Restul vor veni mai târziu.

Când eram la birou și discutam despre planuri legate energia solară pentru clădirea Angelica, își întindea palma pe coapsa mea, mă privea pe furiș și uneori își împletea degetele cu ale mele. E atent, iubitor, grijuliu și pretențios. Tot ce mi-am dorit vreodată și încă pare prea frumos să fie adevărat. Eram în mijlocul discuției despre amplasarea panourilor solare când a intrat Huxley și ne-a invitat la cină la el acasă. Nu eram sigură dacă JP le-a spus fraților săi sau nu, dar mi s-a părut că Huxley e la curent și nu pare deranjat.

Acum, că sunt aici, la ei acasă, știu sigur că nu-i pasă. Încă are o privire calculată, dar îl privește pe JP, nu pe mine.

Mă aplec spre sora mea și răspund:

— Lottie, sunt topită după bărbatul ăsta!

— O, Doamne, se vede! Nu cred că te-am mai văzut atât de fericită. Zâmbetul tău, Doamne, Kelsey, mă umple de bucurie!

— Mă face tare fericită. A fost atât de... Doamne, nu știu cum s-o spun! Au fost mereu discuții în contradictoriu și atâția nervi, dar, în clipa în care s-a rupt zăgazul, a devenit un mascul extrem de protector care nu lasă nimic să mă rănească. Mă posedă în toate modurile potrivite, dar îi place și să fiu independentă și să-mi construiesc afacerea.

Lottie dă din cap.

— Așa sunt frații Cane. Mai ții minte când eu și Huxley eram la cuțite? Și pe urmă, pur și simplu... ne-am apropiat unul de altul și de atunci mi-e greu și să respir fără el.

— Da!

Mă uit spre casă, unde băieții pregătesc cina și cel mai probabil vorbesc despre noi.

— Au trecut câteva zile și simt... Doamne, simt că mă îndrăgostesc nebunește de el!

Lottie bate repede din vârfurile degetelor.

— Oo, ce fericită sunt! Știam eu! Știam că ai fi perfecti unul pentru altul.

— Dar sunt îngrozită că o să se întâmple ceva rău. Nu știu de ce, dar simt că e prea frumos să fie adevărat.

— Nu e! Nu mai gânde așa. Te place cu adevărat. Îmi dau seama după cum se uită la tine, cum stă lângă tine și cum pune mâna pe coapsa ta. E îndrăgostit lulea și încă de ceva vreme. Asta e, Kelse, asta e ceea ce așteptai.

Îmi mușc ușor buza de jos și spun:

— Și eu cred la fel. Chiar înainte să fim împreună, când nu făceam decât să stăm împreună și credeam că suntem doar prieteni, mă înțelegea. Mă sprijinea. Știa ce nevoi am. Eu doar...

Îmi apăs obrazii cu palmele.

— Îmi place atât de mult!

Ușile de sticlă se deschid, iar băieții ies cu platouri de lemn încărcate cu biscuiți, brânzeturi, mezeluri, gemuri, sosuri și fructe. Pun tăvile pe măsuta de cafea din fața noastră, iar JP se așază lângă mine, mă ia pe după umeri, se apleacă și-mi ridică fața spre el ca să mă sărute ușor pe buze.

Când se retrage, îmi șoptește:

— Ai vorbit despre mine?

Nu-mi pot ascunde zâmbetul.

— Da!

— Lucruri frumoase?

— Lucruri grozave.

— Huxley, uită-te la ei! exclamă Lottie. Doamne, ce fericită sunt în clipa asta!

Zărese privirea încruntată pe care Huxley i-o aruncă lui JP când spune:

— Și eu mă bucur.

Dar nu pare deloc bucuros. Nici măcar puțin.

Mai târziu, în seara aceea, când JP mă conduce acasă, îl întreb:

— E totul în regulă cu Huxley?

— Ce vrei să spui? întreabă JP.

Când ajung la ușă, îmi ia cheile și descuie ușa în locul meu. O ține deschisă să intru, apoi intră după mine.

— Nu părea bucuros. Știu că a spus că se bucură pentru noi, dar nu pot să nu cred că e supărat. E supărat pe mine?

JP închide ușa și se sprijină de ea. Mă trage mai aproape. Mă ține de mâini și spune:

— Se bucură pentru noi, dar îmi trimite mie semnale de avertizare. Nu vrea să te rănesc. L-am asigurat că nu se va întâmpla așa ceva, dar e mai protector cu tine decât sunt eu.

— O! Deci nu e supărat pe mine?

— Nici măcar puțin. Sunt sigur că, dacă o întrebi mâine pe Lottie, o să-ți confirme. Așa cum mi-a explicat în bucătărie, Lottie e totul pentru el, și ceea ce e important pentru ea e important și pentru el. Se pare că acum ești mai presus de mine și, sincer să fiu – îmi masează obrazul –, îmi convine. Mi-a ținut un discurs să nu te rănesc ca să nu mă rănească și el pe mine.

Îi zâmbesc.

— Ei, uite că am și un frate mai mare!

— Exact asta e, și nu-mi place să recunosc, dar cred că-! iubesc și mai mult că are grijă de tine.

— Deci e de acord?

JP dă din cap.

— Cu precauție. Îi place ideea, dar vrea să se asigure că sunt implicat. I-am spus că sunt, că am toate intențiile să te fac fericită și că asta n-o să se schimbe niciodată.

Inima îmi tresaltă și închid spațiul care a mai rămas între noi. Ridic mâinile pe pieptul lui, pe obraji, apoi îl trag spre gura mea.

— Mă faci fericită – știi?

— Și tu pe mine, scumpo!

Mă prinde de ceafă și mă sărută foarte încet, iar senzația delicioasă a buzelor lui îmi pătrunde în vene până în vârful degetelor de la picioare.

Da, mă îndrăgostesc nebunește de bărbatul ăsta! Sunt mai îndrăgostită ca niciodată!

Capitolul douăzeci

JP

— E DE-A DREPTUL ULUITOR! SPUNE KELSEY CÂND vede priveliștea de 360 de grade a orașului San Francisco. Nu-mi vine să cred că ne-ai adus înapoi aici pentru prima întâlnire oficială!

— Mi s-a părut potrivit.

Cum programul mi se încărca din ce în ce mai mult, știam că cel mai bine era să aștept weekendul și că voiam să fim aici. Voiam s-o răsfăț. I-am trimis o rochie verde, cu un umăr gol, pe care am ales-o cu mâna mea pentru că știam că îi va pune în valoare formele, culoarea ochilor și umerii zvelți. Am pus pe cineva să o coafeze și să o machieze în apartamentul ei. Când am luat-o de acasă, am legat-o la ochi și am dus-o la aeroport, unde i-am scos legătura când am urcat în avion. Am stat cu ochii pe ea tot drumul, bucuros să o văd zâmbind fericită. Nu i-am spus nimic până când șoferul nu a oprit în fața clădirii Parkside și i-am deschis portiera.

Nimic nu mi se pare mai potrivit decât să fiu împreună cu ea la Parkside, când în sfârșit pot spune că-i a mea.

— Am rugat bucătarul să creeze un meniu special pentru noi. Sper că e OK.

Zâmbește – futu-i, cât îmi place zâmbetul ei!

— Sună grozav!

Apoi se apleacă spre mine și spune:

— Nu vreau să pun prea multă presiune pe tine, dar am putea lua și un tort cu miere înainte de a pleca din San Francisco?

— Sunt cu un pas înaintea ta, scumpo.

Înclină capul cu o privire fericită.

— Chiar știi să curtezi o fată, nu-i așa?

— Numai pe tine, îi răspund exact când ni se servește primul fel de mâncare.

Avem fiecare în față un castron și o lingură tradițională asiatică, din melamină, pentru supă. Apoi, cu șervetul pe braț, chelnerul ne anunță:

— Domnule Cane, domnișoară Gardner, aș vrea să vă prezint primul fel. O supă asiatică cu curry, cartofi dulci, năut și lapte de cocos, aseasonată cu mirodenii din Malaezia. Poftă bună!

Ne lasă în salonul privat rezervat pentru mine și frații mei.

Kelsey îmi spune în șoaptă:

— Cred că e cel mai luxos restaurant la care am fost vreodată.

— Nu e exagerat, nu? Pentru că putem merge în altă parte.

— Nu, deloc! Adică, îmi plac și experiențele mai relaxate, dar îmi place și aici. Mă topesc după o seară romantică, și locul ăsta, JP, e... e foarte frumos!

— O meriți, îi spun înainte de a băga lingura în supă.

— Mă răsfеți!

— Așa și trebuie.

Zâmbește și bagă la rândul ei lingura în supă. Face ochii mari și se uită la mine.

— O, Doamne, e minunată!

— Și e doar începutul.

— Mai spune-mi despre mama ta și Jeff. A ajutat-o să vă crească?

Kelsey clatină din cap.

— Nu chiar. Tata ne-a părăsit când eram foarte mici. Era șofer pe camion și voia să plece mereu. Mama ne-a crescut singură. Tata ne trimitea bani, dar asta era cam tot. Nu s-a implicat deloc în viața noastră. Pe urmă, când aveam vreo paisprezece ani, mama l-a întâlnit pe Jeff. Din câte știm noi, el a fost singurul ei iubit oficial în perioada aceea și n-am aflat că erau împreună decât după șase luni. Nu știu cum a făcut-o, dar a fost foarte protectoare cu noi. Când l-am cunoscut pe Jeff, în sfârșit, ne-am simțit foarte ușurate, pentru că am văzut cât de fericită era mama. L-am acceptat imediat în familie, iar de atunci a fost sprijinul nostru.

— Ce poveste frumoasă! îi spun. Am avut câteva discuții cu el și pe baza lor îmi dau seama că vă consideră fiicele lui.

— A fost tatăl pe care nu l-am avut niciodată, spune Kelsey când chelnerul ne ia farfuriile cu salată. Într-o seară, am ajuns acasă de la o întâlnire, când eram la liceu, și eram tristă pentru că băiatul cu care ieșisem mi-a spus că nu știu să sărut. Știam că nu are dreptate, pentru că exersasem pe mână de câteva ori.

Îmi face cu ochiul și râd în hohote. Normal că așa a făcut.

— Jeff a rămas foarte tăcut și, când mama m-a luat în camera mea să mă consoleze, Jeff a ieșit din casă.

— La naiba, ce-a făcut?

— Nu mi-a spus niciodată. Știu doar că a doua zi Skylar – tipul cu care ieșisem – mi-a trimis un bilet prin care îmi cerea scuze și-mi spunea că el nu știa să sărute, nu eu.

— E genul meu de bărbat. Sper că l-a băgat în sperieți pe Skylar.

— Sunt destul de sigură că asta a făcut.

Mă aplec spre ea și-i spun:

— Ca să știi, săruți mai bine decât toate fetele pe care le-am sărutat vreodată.

— Și tu la fel!

Îmi face cu ochiul.

Kelsey își pune mâna pe burtă și spune:

— OK... de departe, cel mai bun dim sum pe care l-am mâncat vreodată.

— Ți-am zis!

Mă șterg la gură cu șervetul.

— Nu e niciunul mai bun.

— Iar tăietei aceia Sichuan mi-au schimbat viața.

— Sper că într-un sens bun.

— Cel mai bun!

Ia ceaiul pe care și l-a comandat și bea.

— Am tot vrut să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Ai vorbit cu Huxley despre slujba ta, despre ce simți, despre ideile pe care le ai ca să te simți mai împlinit?

Clatin din cap.

— Încă nu.

— Ai emoții?

— Nu, dar momentan sunt mai concentrat la tine.

- Nu trebuie să te concentrezi la mine, mă ai deja.
- Da? Îmi promiți?
- Se apleacă și mă ia de mână.
- Îți promit! Așa că acum poți să te concentrezi pe slujba ta. Vrei să te ajut să pregătești o prezentare? Mă pricep să pun ideile în ordine.
- Normal!
- Îi sărut degetele.
- Dar cred că ar trebui s-o fac singur.
- Mm, îmi place chestia asta! Îmi place când preiei controlul.
- Știu, pentru că mă strigi pe nume când preiau controlul. Se înroșește și privește în jur.
- E un salon privat, Kelsey.
- Da, dar chelnerul tot vine și pleacă.
- Și a semnat un acord de confidențialitate, așa că n-ai de ce să-ți faci griji. În plus, dat fiind bacșiful pe care o să-l primească în seara asta, îmi este loial.
- Dar tot nu e nevoie să știe oamenii că strig.
- Chicotesc.
- Nu e nimic în neregulă cu asta. Îmi place că strigi. De fapt, aș pune sunetul acela sonerie la telefon.
- O, Doamne, încerci să ne strici seara?
- Nu poate fi totul roz, scumpo! Scara trebuie să aibă și o doză de realitate, și adevărul este că, deși suntem împreună, tot o să te scot din sărite.
- Ciudat, spune ea cu un oftat, dar cred că asta îmi place cel mai mult la tine.
- Mincinoaso, îți place cum te fac să-ți dai drumul!
- Clatină din cap.
- Nu, îmi place de tine... de tine, ca om. Îmi place JP cel dulce. JP, instigatorul. Sexul e doar un bonus.

Futu-i, știe să mă facă să mă simt întreg!

Iubit.

Prețuit.

Dorit.

Știam că femeia asta are potențialul de a-mi schimba viața, dar nu știam cât de repede.

Când Huxley m-a întrebat cât de serios sunt în privința lui Kelsey, dacă o fac doar de distracție sau e ceva real, n-am glumit când i-am spus că ea e aleasa mea. Nimeni altcineva. I-am spus că m-am îndrăgostit de ea de câteva săptămâni și atunci când sunt cu ea, când pot să o strâng în brațe și să o sărut, sentimentul crește și mai mult.

Ea e omul meu de bază.

— Cum te simți? o întreb când stau față în față cu ea în avionul nostru privat.

— Bine. Fericită. Norocoasă.

După cină, am mers pe acoperișul clădirii și am pus din nou melodia noastră – cea pe care o numesc eu a noastră – și am dansat cu iubita mea sub stele, în lumina lumânărilor din jur. A fost al naibii de romantic, iar Kelsey a plâns când am ajuns pe acoperiș. Ne-am așezat pe o canapea, am împărțit o felie de tort cu miere și am mai stat de vorbă. Despre toate și despre orice. Conversația noastră curge nespus de ușor și e ca și cum stăm de vorbă de ani de zile. Când am fost gata de plecare, am întrebat-o dacă vrea să ne întoarcem sau să rămânem peste noapte și, din păcate, mâine merge cu Lottie să-și probeze rochiile, așa că a trebuit să ne întoarcem din seara asta.

Căpitanul ne informează că ne putem ridica de pe scaune, așa că îmi desfac centura și mă ridic. Întind mâna spre ea și-i spun:

— Vîno cu mine!

O conduc în dormitorul din spate, unde patul e făcut.
Închid și încui ușa după mine, apoi mă întorc spre ea.

— Te vreau goală!

Face ochii mari de nerăbdare.

— Ce-ai de gând să faci?

— Ceva care ne va lua tot zborul.

— Asta înseamnă mai mult de o oră.

— Exact!

Îmi deschii nasturii de la cămașă și o scot din pantaloni.

— Mi se pare durată perfectă ca să-ți explorez corpul cu limba.

Îmi pune mâna pe piept și-și trece încet unghiile peste pectorali, peste sfîrcuri, apoi coboară spre abdomen.

— Știi cât îmi place cum mă satisfaci, nu?

— De ce mi se pare că urmează un „dar”?

— Pentru că urmează.

— Futu-i, ești la ciclu?

Clatină din cap.

— Nu, dar nu te las să-mi oferi un orgasm în seara asta.

— De ce?

Simt cum mi se adună sprîncenele.

Întinde mîna spre pantaloni și-i deschii, apoi o strecoară sub elasticul chiloților până la penis.

Îmi scapă un șuierat și mă sprijin de ușa dormitorului mic.

— De data asta, vreau să te fac eu să ai orgasm, îmi spune.

— Dar o luăm încet.

— Nu o luăm încet dacă mă faci să am orgasm de câte ori suntem împreună.

Mă opresc și o prind de mână.

— Futu-i, ai dreptate! Sunt... La naiba, îmi pare rău!

Îi scot mâna din pantaloni.

— Ai dreptate, nu așa ar trebui să închei întâlnirea noastră. Putem...

Îmi acoperă gura și își împinge sânii în pieptul meu.

— Nu termina propoziția!

— Kelsey, ai dreptate, nu respect ce m-ai rugat.

— A fost o prostie ce te-am rugat. Ne putem apropia în ambele feluri. Am și făcut-o. Îmi doresc să te fac să te simți bine.

— Scumpo, tu mă faci să mă simt bine și fără să-ți bagi mâna în pantalonii mei.

— Asta e altceva. Vreau să mă apropii de tine și în acest fel.

— Ești sigură?

Dă din cap.

— Sunt foarte sigură.

Duce mâna într-o parte și trage de fermoar, apoi lasă rochia să cadă la podea și rămâne într-un set de lenjerie roz, din două piese.

— Adu-mi aminte să-ți fac cadou un voucher la magazinul tău preferat de lenjerie, pentru că n-am să mă satur niciodată.

Întind mâna pe spatele ei, agăț încheietoarea de la sutien și o desfac cu o mișcare rapidă. Sutienul se deschide și cade pe podea lângă rochie.

— Credeam că eu sunt cea care-ți oferă plăcere! îmi spune în timp ce-mi împinge în jos pantalonii și chiloții, iar eu pășesc într-o parte și-mi scot pantofii și șosetele.

— Îmi face plăcere să te văd goală.

Îi scot chiloții ca să fim amândoi dezbrăcați.

Întind mâna spre locul dintre picioarele ei, dar, înainte să ajung, se lasă în genunchi, își dă părul la o parte și-mi apucă penisul de bază.

— Fir-ar! șoptesc și mă sprijin de ușă.

Scoate limba printre buzele moi și trasează cercuri în jurul vârfului, rotindu-se de câteva ori în timp ce pompează cu cealaltă mână.

E subtil.

Și mă înnebunește, pentru că nu e destul. Știu ce face – încercă să mă tortureze la fel cum o torturez eu. Habar n-are că aș putea să fac chestia asta toată noaptea, la naiba!

Asta până când... își strecoară mâna sub testicule până la locul din spatele lor. Împinge în sus și mă face să casc ochii de plăcere.

— Futu-i!

Strâng din dinți și simt cum mi se întărește penisul în gura ei.

— Așa? mă întreabă, apoi își coboară limba la bază și o ridică iar până sus, lingând cu mișcări scurte pe sub vârful.

Cu degetul mare, îmi masează testiculele, trece pe linia din mijloc și le cuprinde în palmă unul câte unul. E un asalt de plăcere, dar nici de această dată nu e ceea ce am nevoie, nu e ceea ce-o să mă facă să i-o trag în gură.

— Încerci să mă torturezi?

Rânjește și-mi cuprinde penisul cu gura, trăgându-mă înăuntru. Da, la naiba, asta era! Sunt gata să mă obișnuiesc cu gura ei când se retrage brusc și-și coboară limba spre testicule.

Ispită afurisită!

Cobor mâna și o prind de păr, apoi îl răsucesc pe mână ca s-o pot ține. Nici măcar nu tresare. Îi place la fel de mult cât îmi place mie. Întinde mâna spre testicule, le apropie de gură și le sugă în timp ce-și trece limba peste ele.

— Ce plăcut e, scumpo! Dar vreau în gura ta!

— Nu primești întotdeauna ce-ți dorești.

Mijesc ochii când îi aud obrăznicia și o trag foarte încet de păr. Zâmbește și îmi ia din nou penisul în gură, ducându-l de data asta până în gât.

— Futu-i! strig când o simt înghițind. Da, scumpo! Exact așa!

Mă lasă să împing o dată, de două ori, și când încerc a treia oară se retrage și-mi dă drumul.

— Doamne!

Simt cum îmi curge transpirația pe spate în timp ce mă lucrează de sus în jos, trage, împinge, masează. Trece cu mâinile peste vârf, peste venele sensibile până la perineu, unde se joacă puțin, palpând, frecând, scoțându-mă din minți din ce în ce mai tare.

— Scumpo, în vreo două secunde o să ți-o trag.

Chicotește și se ridică. Cu o mână pe penis, trage ușor de el în timp ce mă sărută pe piept, pe gât, pe obraz și apoi pe buze. O sărut, îi caut limba și iau cu agresivitate ceea ce-mi doresc. O lipesc de mine cu o mână pe spate, iar pe cealaltă o întind între picioarele ei și o găsesc complet udă.

— La naiba, scumpo, ce excitată ești!

— Îmi place să ți-o sug! îmi spune, o mărturisire care aproape mă face să ejaculez pe loc.

— Dacă îți place atât de mult, atunci întinde-te pe pat, cu capul peste margine.

Confuză, se întinde cu ajutorul meu. Apoi o dirijez până când capul îi cade peste marginea patului și are gâtul complet expus.

— Ai mai supt-o așa vreodată?

Clatină din cap și-și umezește buzele.

— Atunci o să mă mișc încet. Deschide gura, iubito!

O deschide și îmi poziționez penisul în dreptul buzelor, apoi împing încet ca să se obișnuiască întâi.

— Ești OK?

Dă din cap, iar eu apăs mai tare. Se relaxează și mă lasă să intru și mai adânc.

— Așa, lasă-mă să intru încet!

Mă aplec în față și mă sprijin cu mâinile de o parte și de alta a taliei ei.

— Desfă picioarele pentru mine!

Se supune fără ezitare, iar eu mă aplec cu limba spre clitorisul ei, lingând de câteva ori.

Scoate un geamăt în jurul penisului, iar vibrația aproape mă face să-mi dau drumul în câteva secunde.

— Doamne! gem în timp ce încerc să mă stăpânesc. Ține-mă de penis, iubito, dirijează-mă înăuntru și afară!

Mă apucă de bază și mă mișcă înăuntru și în afara gâtului, uneori cu mișcări mai superficiale, alteori luându-mă atât de adânc, încât sunt gata să leșin. În tot acest timp, încerc să mă concentrez pe plăcerea pe care i-o ofer. Îi ling clitorisul cu mișcări rapide, fiindcă știu că o scoate din minți.

Mă trage spre gâtul ei, înghite, se joacă cu testiculele, mă apasă și mă mângâie în toate locurile potrivite, iar orgasmul se apropie mai repede decât aș vrea.

— Ce bine e, iubito! Futu-i, e atât de plăcut! Ești aproape?

— Da! îmi șoptește și mă scoate o secundă ca să respire adânc. Pot să-mi dau drumul?

Băga-mi-aș! Cuvintele astea îmi fac penisul să zvâcnească după eliberare.

— Ce frumos că ai întrebat! Poți, îi spun, apoi cobor gura din nou și o lipesc de clitorisul ei.

Mă împinge în gâtul ei. Corpul i se încordează sub mine și, după încă trei mișcări, o simt cum geme în jurul penisului, cum mă trage de testicule și mă face să-mi dau drumul

atât de repede, încât nici n-am timp s-o avertizez. Ejaculez în gâtul ei și pulsez până sunt complet epuizat.

Mă întorc pe o parte și o prind în brațe, apoi o strâng la piept și o sărut pe frunte.

Își sprijină obrazul încins de pielea mea și oftează.

— Ești OK? o întreb.

Dă aprobator din cap.

— A fost prea intens pentru tine?

— Nu, îmi răspunde și mă sărută pe piept. A fost perfect. Apoi mă privește în ochi și continuă: Mă faci să mă simt atât de dorită, JP! Îmi vorbești atât de poruncitor, dar mă și faci să mă simt protejată. Ai multă încredere în mine, deși n-am atât de multă experiență. Cred că niciodată până acum nu m-am simțit mai sexy.

— Pentru că așa ești.

Îi ridic bărbia și-i cuprind buzele.

— S-ar putea să fie prea profund – nu era o glumă cu bătaie la ce-am făcut adineauri –, dar mereu am fost nesigură din cauza înfățișării mele. Fiind sora mai mică a lui Lottie, mi-e greu să nu mă compar cu ea. După ce am avut nenumărate tentative eșuate de relații, mi-e greu să nu mă simt nesigură legat de cine sunt și cum arăt. Dar apoi ai apărut tu și ai reușit să alungi toate incertitudinile. M-ai făcut să mă simt frumoasă.

— Pentru că ești frumoasă.

Nu știu de ce Kelsey nu vede cât de frumoasă este. Da, și sora ei e drăguță, dar Kelsey e în altă ligă.

— Cred că ești cea mai desăvârșită frumusețe, Kelse! Lottie nu e cu nimic mai bună decât tine.

Zâmbetul ei mă înduioșează și, când se cuibărește din nou lângă mine, mă întreabă:

— Putem să stăm așa întinși și doar să vorbim?

— Da, iubito, putem! Să-ți aduc o sticlă cu apă mai întâi.

O ajut să se bage sub cuverturi. Pe urmă mă spăl în grabă, iau sticlele cu apă și-i ofer un prosop ud. După ce ne instalăm, întinși în pat, față în față, zâmbetul acela frumos îi apare pe buze.

— N-am crezut că am să fiu vreodată fata care îi face o felație unui tip în avion, dar uită-te la mine... Nu știu dacă ar trebui să fiu mândră sau nu.

Pufnesc în râs.

— Ar trebui să fii! Viața înseamnă mai mult decât sisteme de organizare din bambus.

— Așa se pare!

Își plimbă degetele pe pieptul meu.

— Te bucuri că Hux și Lottie se căsătoresc în curând? Se întâmplă mai repede decât credeam.

— Abia aștept. Nu neapărat nunta, ci să-l văd pe Huxley însurat, cu familie. Mereu a fost o figură paternă pentru mine și Breaker, mai ales după ce a murit tata, așa că e în sângele lui să fie tată. O să fie plăcut să-l văd că se relaxează o clipă, că respiră și se bucură de viață. Știu că Lottie îl ajută în privința asta.

— Așa e. Nu credeam că mica lor stratagemă va ajunge atât de departe, dar mă bucur pentru ei și sunt pregătită să fiu mătușă.

— Dar să fii mamă? Îți dorești așa ceva? o întreb, curios să aflu dacă își dorește o familie.

— Da, îmi răspunde și mă privește în ochi. Dar tu?

— Da. Vreau să fiu tată. Vreau să am o familie. Am casa asta al naibii de mare și trebuie s-o umplu cu ceva.

— Poți oricând s-o umpli cu pisici. Dat fiind cât de dificil ești uneori, o pisică ar fi un animal de companie perfect pentru tine.

— E-adevărat că-mi plac pisicuțele.

Își dă ochii peste cap, ceea ce mă face să râd.

— Sunt sigur că o să am un animal de companie la un moment dat și o să mă urască, dar o să-i iubească pe ceilalți din familie.

— Mi se pare firesc. Câți copii îți dorești?

— Unul... poate doi. Dar nu imediat. Nu vreau să torn copii de îndată ce mă însor. Vreau să mă bucur mai întâi de soția mea, să o plimb în jurul lumii, să avem experiențe înainte să ne înecăm în scutece și crize de isterie.

— Și eu îmi doresc același lucru. Mai am lucruri de realizat, de trăit. Știu că-mi doresc o familie, dar nu am nevoie de asta imediat.

O studiez o clipă și-i spun:

— Cred că ai fi o mamă grozavă.

Mă privește blând.

— Așa crezi?

Dau din cap.

— Serios. Ai o inimă iubitoare și ești calmă. Ești și o conducătoare frumoasă și, când apar conflicte, nu te enervezi imediat, cum fac eu. Faci un pas înapoi și te gândești puțin înainte de a spune ce ai de spus, de a face ce trebuie făcut. Cred că e o calitate bună pentru o mamă.

— Păi, eu cred că ai fi un tată bun. Ești grijuliu, protector și, cu toate că uneori poți fi enervant cu tachinările tale neobosite, știu că ai aduce multă bucurie familiei tale.

— Mulțumesc, Kelsey, înseamnă mult pentru mine că spui asta!

Și iată unul dintre principalele motive pentru care mă îndrăgostesc de fata asta. Ea vede dincolo de fațadă, vede inima mea și-i place ceea ce vede. Deși tânjeam să petrec timp cu tata, cel mai mult îmi doream să se ofere mai mult

tuturor băieților. Toți aveam nevoie de un model pe care să-l urmeze și de o persoană care să ne iubească necondiționat. *Vreau să fiu un bărbat așa cum el n-a fost.*

— Cu plăcere!

Se lipește de mine, îmi pune mâna pe ceafă și mă sărută tandru.

— Măine, după ce probăm rochiile, vrei să vii la mine? Să-ți pregătesc cina?

— Pot să te ajut să pregătești cina?

— Mi-ar plăcea foarte mult.

— Bine!

O sărut de data asta.

— Atunci da, o să vin.

Breaker dribblează și aruncă mingea în coș, făcând-o să se învârtă.

— Mă mir că ai reușit să te desprinzi de Kelsey o secundă ca să joci baschet cu mine.

— Uau, ce ranchiunos pari! Îi reproșez în timp ce mingea sare de pe podea și i-o pasez.

— Serios, frate! Pe Huxley îl pierd. O să te pierd și pe tine?

— Nu ne pierzi.

— Nu vă mai văd decât dacă suntem la birou și tu nici măcar nu mai iei prânzul cu mine.

Îmi stau glumele pe vârful limbii, dar mă abțin când văd cât e de serios.

— Chiar ești supărat? Îl întreb.

Dribblează, se pregătește și aruncă.

— Păi, oarecum, nu într-un fel răutăcios, pentru că mă bucur pentru voi, dar ar fi frumos să vă faceți puțin timp și pentru mine.

— Pot să fac asta.

Mă trag de ceață.

— Doar că a fost... o nebunie în ultima vreme. Și sunt acaparat. Frate, o plac al naibii de mult!

— Știu. Se vede. Și știu că Huxley e ocupat cu nunta acum, care este peste o săptămână, dar nu uita că ne avem doar pe noi. Nu uita de fratele tău.

— Am să mă străduiesc mai mult, îi promit.

Îmi aruncă mingea și o arunc la coș. Mingea se lovește de margine și sare înapoi la mine.

— Știi, ai putea și tu să găsești pe cineva cu care să ai o relație. Există și varianta asta.

— O, zău? Ce fel de legătură amoroasă vezi tu pentru mine și eu n-o văd?

— Poate Ophelia? îl întreb.

— Lia? întreabă derutat.

— Da. Eu și Huxley am tot pus pariuri când o să vă cuplați.

— Frate, e prietena mea, nu mai spun că mi-e și vecină, și are și iubit. Asta-i tot. Nu e nimic romantic.

— Vă sunați tot timpul unul pe altul – sunați, nu trimiteți mesaje. E ciudat.

— Ne trimitem și mesaje, bombăne el. Dar asta n-are legătură. Suntem prieteni, atâta tot, nimic mai mult. Am stabilit regulile încă din facultate.

— Deci vrei să spui că nu te-ai gândit niciodată să te combini cu ea?

— Niciodată!

Pufnesc în râs.

— Ești un mincinos nenorocit!

Clatin din cap, apoi fur mingea și arunc, dar ratez coșul cu totul. Doamne, poate chiar ar trebui să mă întâlnesc mai des cu Breaker! Nu reușesc să marchez deloc azi.

— Deci nu vii cu ea la nuntă?

— Nu. Dar a croșetat niște suporturi de ghivece pentru Huxley și Lottie pe care trebuie să le iau cu mine.

— Nu-mi vine să cred că n-ai invitat-o la nuntă.

— Vin cu altă fată, Charise.

— Altă fată? O cunoști măcar?

— Da. E prietenă cu Lia.

— Stai! mă opresc eu. Nu o inviți pe Lia, dar o aduci pe prietena ei?

Ridică din umeri.

— I-am spus că am nevoie de o parteneră și mi-a făcut lipcala. Vezi, la asta sunt buni prietenii. Eu am ajutat-o când l-a cunoscut pe Brian. Spre deosebire de tine, eu chiar pot să fiu prieten cu o femeie.

— Mi se pare că a iners de minune pentru mine.

Îi zâmbesc în timp ce aruncă mingea de la linia de trei puncte și marchează.

— O iubești? mă întreabă, apoi bate mingea o dată și mi-o aruncă.

Driblez de câteva ori și dau aprobator din cap.

— Da, cred că o iubesc! La naiba, numai la ea mă gândesc! Număr mereu minutele până când o pot ține în brațe și pot fi cu ea. Și mă face al dracului de fericit, frate! Cred că după ce se termină cu nunta, am s-o duc înapoi la San Francisco și-am să-i spun. Mi se pare mai potrivit s-o fac acolo.

— Când ai devenit omul gesturilor mărețe?

— De când am început să ascult podcastul lui Kelsey. L-ai ascultat? Îl întreb.

Ridică dintr-o sprânceană și mă face să râd.

— Ei bine, e vorba despre cum s-au cunoscut diverse cupluri. Îi plac gesturile mărețe și e înnebunită după dragostea

dintre ei. Când o asculți, se simte că e în elementul ei. M-am gândit că, dacă vreau s-o păstrez, trebuie să mă adaptez.

— Nu credeam c-am să apuc ziua în care ai să te maturizezi într-un bărbat atent, dar iată că a venit. Sunt impresionat!

— Mersi!

Fac o plecăciune stângace, apoi arunc mingea. Pășesc înapoi în timp ce mingea nu atinge... nimic.

— MIINGEEE ÎN GOOOOL! scoate Breaker un strigăt prelung, ca un frate imatur ce este.

Da, trebuie să vin aici mai des.

— Mulțumesc că ați acceptat să ne întâlnim! le spun fraților mei în timp ce stăm față în față la masa din sala de ședințe.

Futu-i, ce mi s-au umezit palmele!

Am pregătit prezentarea asta multă vreme, știind că Huxley va dori să vadă niște lucruri specifice. Deși plănuiam să vorbesc mai întâi cu Breaker și să facem niște calcule, nu am vrut să creadă Huxley că l-am lucrat pe la spate. Vreau să merg pe direcția asta, dar trebuie să fim uniți, și singura modalitate este să ne folosim atuurile odată ce se pun cărțile pe față. Am petrecut seara trecută analizând ideea pe toate părțile, explicând-o cu voce tare în timp ce Kelsey stătea cu mine pe patul. M-a ascultat vorbind până s-a săturat. Mă simțeam pregătit. Acum însă, când frații mei mă privesc, simt că nu mai știu de ce fac chestia asta.

Eu și Kelsey am venit împreună la Cane Enterprises de dimineață. M-a condus până la birou, m-a ținut de mână în timp ce am repetat încă o dată prezentarea, apoi mi-a oferit cel mai încurajator sărut și mi-a spus să o sun după aceea.

Nu pot să cedez naibii când știu că așteaptă vești de la mine.

Respir adânc, îi privesc în ochi și încep:

— Sunt nefericit.

Privirile lor nedumerite ar părea aproape comice dacă n-aș fi incredibil de încordat în clipa asta.

Huxley se foiește pe scaun.

— Cum adică ești nefericit? În viață? Credeam că îți merge bine cu Kelsey.

— Totul e grozav cu Kelsey, îi răspund. Nu are nicio legătură cu viața mea personală, ci doar cu cea profesională.

— Ești nefericit la serviciu? Întreabă Breaker, și amândoi par îngrijorați.

Și surprinși, asta e clar.

— Da!

Respir adânc încă o dată și continui:

— Când am pus bazele companiei, m-am alăturat nu pentru că îmi doream cu adevărat să fac asta – să investesc în imobiliare –, ci pentru că voiam să fiu aproape de voi. După ce l-am pierdut pe tata, am fost...

Simt că mi se blochează gâtul.

— Păi, știți cât de distrus am fost. Și mă simțeam pierdut, uneori chinuit de amintiri, și singurul mod pe care îl știam ca să păstrez amintirile vii a fost să rămân cât mai aproape de voi. Sarcinile erau simple. Breaker, tu urma să te ocupi de cifre, pentru că la asta te pricepi. Huxley, tu urma să fii omul cu ideile, fiindcă ești un lider înnăscut, iar mie mi-au rămas resturile, să mă ocup de presă și diverse alte sarcini. La început, nu m-a deranjat, dar cu trecerea timpului mă plictiseam din ce în ce mai tare. Am devenit tot mai nemulțumit. Furios chiar, pentru că simțeam că n-am un scop.

— De cât timp simți chestia asta? Întreabă Huxley.

— Cam de vreun an. Dar în ultimele luni sentimentele s-au intensificat și s-au transformat în amărăciune. Și nu-mi

doresc așa ceva. Nu vreau să simt așa ceva vizavi de singurul lucru care mă ține aproape de amintirea tatei. De voi doi. Așa că am stat și m-am gândit la ce m-ar face cu adevărat fericit și mi-ar da un sentiment de împlinire.

Deschid un dosar și scot două hârtii pe masă, câte una pentru fiecare.

— Vreau să creez în cadrul Cana Enterprises o fundație care se ocupă de locuințe accesibile în clădirile noastre. Părinți singuri, familii cu venituri mici, oameni care nu reușesc să facă un pas înainte. Vreau să construiesc o comunitate în cadrul acelor locuințe, să ofer cursuri practice, să învețe cum să-și gestioneze singuri gospodăria și finanțele, cum să asigure îngrijire pentru copii, cum să aibă acces la servicii medicale. Câștigăm al naibii de mulți bani în fiecare zi și cred că e timpul să dăm o parte înapoi, să facem mai mult decât să scriem un cec pentru o fundație.

Huxley și Breaker aruncă un ochi pe foaie și cercează detaliile. Mic îmi tremură mâinile în timp ce aștept răspunsul.

Trebuie să vadă că e un efort care merită făcut.

— Și tu ai conduce acest program? întreabă Huxley. Începând cu Angelica?

Încuviințez.

— Da! Am făcut planurile pentru cum putem transforma Angelica în prima clădire de locuințe accesibile. Am vorbit și cu primarul înainte să plec din San Francisco, i-am prezentat ideea și a spus că ar fi dispus nu doar să colaboreze cu noi ca să obținem și alte clădiri, dar ar și finanța inițiativa noastră în privința educației, a oportunităților și a îngrijirii copiilor, pe lângă asigurarea transportului.

— Ai făcut calculele? întreabă Breaker.

— Da!

Scot încă o hârtie din dosar, știind că urma să întrebe.

— Cu produsele pe care ni le poate oferi primarul la prețul de cost și scutirile de impozit, am putea amortiza cheltuielile proiectului în timp ce ajutăm oamenii. Dar, sincer să fiu, chiar dacă n-ar fi așa, n-ar conta. Profitul de la o singură altă proprietate de-ale noastre ar putea susține efortul.

— Cum rămâne cu responsabilitățile tale actuale? mă întreabă Huxley.

— Sustainably Organized se conduce singură și cred că știți deja că Lottie și Kelsey n-au nevoie de supravegherea noastră. Aș putea să mă ocup de proiectele noastre mai mici de management și de relațiile cu publicul – mă rog, pot să-mi programez întâlniri importante, dar problemele mai mici pot fi rezolvate de o persoană pe care s-o angajăm. E muncă de jos și nu fac decât să-mi irosesc timpul cu ea.

Bat cu degetul în masă.

— Dar asta e imaginea de ansamblu. Putem da startul unui val de locuințe accesibile în toate orașele mari din țară, să ne extindem din California la New York, să încercăm și în Denver, și Atlanta, de pildă.

Huxley se sprijină de scaun și mă privește lung.

— Sincer să fiu, cred că ar fi o lovitură consistentă pentru profiturile noastre, pentru că nu văd cum poți face profit din locuințe accesibile.

Mi se strânge stomacul.

— Dar... e o idee genială, la naiba, și mi-e ciudă că nu m-am gândit și eu la asta!

Pune mâna pe masă.

— Unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-am învățat despre afaceri de la tata este că uneori trebuie să accepți un pas înapoi ca să investești în tine însuși mai târziu. Țasta e un pas înapoi, dar va genera o investiție constantă în compania

noastră, poate nu financiar, ci moral. Trebuie să facem calculele ca să ne asigurăm că rămânem viabili, că există un echilibru între locuințele nonprofit și cele care obțin venituri, ceea ce cred că este posibil. Presupun că avem nevoie și de o licență pentru nonprofit. Să stai cu Breaker și să calculezi! Ai aprobarea mea! Mai discutăm peste trei săptămâni.

Cu pieptul bombat, mă întorc spre Breaker, care încă analizează cifrele.

— Sunt de acord cu Huxley și trebuie să facem calculele. Ridică ochii și-mi zâmbeste.

— Dar îmi place ideea la nebunie! Apoi redevine serios și întreabă: Dar asta o să te facă fericit?

Încuviințez cu o mișcare din cap.

— Da.

El își înclină capul pe o parte și întreabă:

— Are vreo legătură cu porumbelul Kazoo?

Scot un hohot de râs când Huxley întreabă:

— Cine naiba e Kazoo?

— Un porumbel pe care JP l-a salvat în timpul liber.

— Cred că el mi-a dat ideea, completez eu.

— Măi să fie, se pare că porumbeii chiar merită salvați!

După ce ne strângem mâinile și ne îmbrățișăm ca frați, după ce îi asigur din nou că sunt cu adevărat încântat de idee, mă despart de ei și scot telefonul din buzunar.

JP: Unde ești?

Kelsey îmi răspunde imediat.

Kelsey: În biroul tău.

Aproape alerg până acolo și închid ușa după mine. Stă pe canapea cu o cafea în mână. Când ni se întâlnesc privirile, pune cafeaua pe măsută și se ridică.

— Ce-au spus?

Îi zâmbesc.

— Le-a plăcut, la naiba!

Sare în sus de bucurie și aleargă în brațele mele, oferindu-mi cea mai caldă îmbrățișare din lume. O strâng cu putere, cu o mână pe ceafă și una pe spate în timp ce se agață de mine și își încolăcește picioarele pe talia mea.

— O, Doamne, ce mă bucur pentru tine!

— Mulțumesc! Ți spun și-mi îngrop capul în părul ei.

O sărut pe obraz și o strâng în brațe. E ca și cum lumea începe să capete sens în jurul meu. Atâta vreme m-am simțit pierdut, ca și cum nu eram unde ar fi trebuit să fiu, dar în ultimele luni norii s-au împrăștiat și în sfârșit văd ce trebuia să fac de fapt.

Să dau ceva înapoi.

Să creez ceva mai important decât un venit pentru mine și frații mei.

Să mă îndrăgostesc de femeia asta și să-i arăt ce fel de bărbat pot fi pentru ea.

Toate piesele se așază în ordine și cred că n-am fost niciodată mai fericit.

Niciodată!

Capitolul douăzeci și unu

KELSEY

PODCASTUL „FĂCUȚI UNUL PENTRU CELĂLALT”

Jason și Dottie

Kelsey: Bun-venit ascultătorilor Podcastului „Făcuți unul pentru celălalt”, unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebunește despre felul în care s-au cunoscut! Jason și Dottie, vă mulțumesc că sunteți azi alături de mine!

Jason: E o adevărată onoare.

Kelsey: Salata asta de cartofi pe care ne-ai trimis-o e făcută de tine, Jason?

Jason: Da! Suntem în primele etape de producție, dar sper că în curând vom avea salata mea de cartofi în magazinele din toată țara, nu că încerc să-mi fac reclamă aici sau ceva, dar știi cum e... Best Butt in Baseball Salad, în curând într-un magazin aproape de tine.

Dottie: Numai despre asta vorbește. Adică... numai despre asta.

Jason: Poate fi folosită pentru grătare în curte, cine în familie, seri intime... Ba chiar am lins-o de pe Dottie de câteva ori.

Dottie: Poți să nu spui asemenea lucruri?

Jason: Merceu a fost timidă în fața camerelor.

Kelsey: Știi, eu sunt merceu în căutare de sponsorizări. O salată de cartofi pentru îndrăgostiți ar putea fi prima.

Jason: Nu te juca așa cu inima mea!

Kelsey: Păi, îmi place foarte mult scrisoarea pe care ai trimis-o. Jason, despre tine și Dottie, și mi-ar plăcea să le povestii ascultătorilor cum ați ajuns să vă dați seama că sunteți făcuți unul pentru celălalt!

Dottie: A se lua aminte că tot ce spune va fi o exagerare, așa că nu credeți chiar tot...

Jason: Era o seară întunecoasă și înspăimântător de rece în Chicago, unde oamenii căutau speranță și iubire.

Dottie: O, Doamne sfinte, iar începe!

— Ai emoții? o întreb pe Lottie când stăm în curtea din spate a casei lor.

Pentru recepție, au acoperit piscina cu o platformă transparentă, au decorat-o cu șapte mese și au adăugat niște lumini difuze, roz, pe pereții de piatră ai gardului. Șiraguri de flori alcătuiesc un tavan fals și doi violonceliști s-au așezat într-o parte, sporind impresia de sofisticare a adunării intime.

Printre invitați se numără doar familia și prietenii.

Planul inițial era să stau în seara asta cu Lottie și să ne pregătim de dimineață, dar Huxley nici n-a vrut să audă că ar putea fi despărțit de iubita lui, așa că petrec noaptea acasă la JP. Mâine-dimineață voi traversa până aici și ne vom pregăti împreună, cu tot cu Ellie, cealaltă domnișoară de onoare.

Din fericire, nu-mi poartă pică pentru că l-am abandonat pe fratele ei. A spus că el a înțeles situația și că s-a întrebat,

când ieșiserăm împreună, dacă nu-mi stătea gândul la altul. Mă simt prost că nu i-am acordat toată atenția mea, dar, din câte mi-a spus Ellie, acum iese cu altă fată care locuiește în Hawaii, iar lui îi place foarte mult să facă „naveta”.

Lottie respiră adânc lângă mine și golește paharul cu șampanie.

— Dacă am emoții? Nu prea.

Vorbește încet, ca să rămână între noi.

— N-am emoții în privința alegerii pe care am făcut-o. Huxley este, fără îndoială, bărbatul potrivit pentru mine. Abia aștept să mă mărit cu el! Însă am emoții pentru toată agitația asta, știi? Mi-aș fi dorit să ne căsătorim aici în seara asta, apoi să putem pleca în luna de miere, dar înțeleg că Huxley a vrut o nuntă mai tradițională.

— Ceremonia va fi scurtă, apoi puteți petrece. O să fie foarte distractiv!

— Adevărat! În plus, mâine o să ne distrăm cu pregătirile, nu-i așa? Ai luat jocul acela cu improvizații pentru care ți-am trimis link? Cel cu mirese?

— Da! Îl am în geantă pentru mâine. Abia aștept să strecur cuvintele „sâni” și „penis” în fiecare categorie.

— Să nu uiți de „futu-i” – poate fi verb, substantiv, adjectiv... E universal.

— Da, vor fi o grămadă de futu-i, de sâni și de penisuri.

— Bine!

Mă bate ușor pe mână și mă privește în ochi.

— Mâine mă mărit. Ce nebunie, nu? Parcă mai ieri încercam să-l scot din minți pe Huxley ca să mă lase să anulez contractul.

— Știu. Încă îmi anintesc când mi-ai spus că ai cunoscut pe cineva și că mergeți să discutați condițiile la Chipotle în timp ce mâncați chipsuri și guacamole.

— Cred că asta m-a cucerit – a plătit în plus pentru guacamole.

Pufnesc în răs exact când Huxley se ridică în fața tuturor și bate în pahar. Se face liniște în micul nostru grup, iar violonceliștii se opresc. Cu o mână în buzunar și cu un pahar de bere în celălalt, Huxley se adresează celor prezenți:

— Vă mulțumesc foarte mult că ați venit în seara asta și că luați parte la ziua noastră specială de mâine!

Se uită la Lottie.

— Acum câteva luni, am făcut o greșală profesională pentru care credeam că voi plăti cu reputația companiei noastre. Am făcut tot posibilul să o repar, inclusiv să o conving pe această necunoscută întâlnită pe trotuar să pretindă că e logodnica mea. Am crezut că sunt tare deștept c-am lămurit-o să stea lângă mine și să se dea drept logodnica mea iubitoare. Habar n-aveam că o băgasem pe mâinecă. Era încăpățânată, nespus de frumoasă și cea mai mare provocare din viața mea. În scurt timp, m-am îndrăgostit de fata care trebuia să fie doar o prezență temporară. Dar mâine... mâine ea devine veșnicia mea. Leiselotte, ești dragostea vieții mele și mă faci mai fericit decât mi-aș fi imaginat vreodată.

O strâng cu putere pe sora mea de mână.

— Mâine o să-mi faci cea mai mare onoare acceptând să devii soția mea. Ți promit că, indiferent ce se va întâmpla, voi fi mereu bărbatul pe care îl meriți. Te iubesc!

Lottie își șterge lacrimile de pe obraz. Se ridică de pe scaun, îi cuprinde obraji în palme și-l sărută pătimaș.

În timp ce privesc cât de îndrăgostiți sunt, o mână caldă mă prinde de umăr și mă mângâie pe spate.

— Hei! spune JP și se așază lângă mine. Am senzația că nu te-am văzut toată seara.

Mă întorc spre el și-mi împletesc picioarele cu ale lui ca să mă apropii mai mult.

— Știu, dar mi-a plăcut să văd că tu și Jeff vă distrați sau, cel puțin, așa părea.

JP îmi ia mâna și o așază în poală, iar pe cealaltă o pune pe coapsa mea.

— Vorbeam despre Jason Orson și noua lui salată de cartofi. I-am spus că Jason ți-a trimis o porție, iar Jeff zicea că a citit un articol în *Player's Tribune*, scris de cel mai bun prieten și cumnat al lui Jason, Cory Potter – amândoi joacă pentru Chicago Rebels –, despre Jason și pasiunea lui pentru salata de cartofi. Tipul spune încă din facultate că e cea mai bună. Abia aștept să ascult episodul vostru, de fapt.

— Cum de-am uitat că Jeff e pasionat de baseball? Mă simt prost. Ar fi trebuit să-l rog pe Jason să-mi trimită o minge cu autograf sau ceva.

— Dar, scumpo, ar fi împotriva tuturor convingerilor lui. El e fan Los Angeles Rook.

— Adevărat!

— I-am spus că o să-l invit la un meci în curând. Mereu și-a dorit să stea în spatele băncii, așa că m-am gândit să-i fac o bucurie.

— O, Doamne, o va lua razna! Chiar ai face așa ceva?

— Da! Îmi place compania lui, dar nu doar atât, e important pentru tine, iar asta înseamnă că e important și pentru mine.

Cuvintele îmi stau pe limbă – le simt. Îl iubesc. Nu-mi pot imagina viața mea fără el. Fără tachinările lui, fără inima lui iubitoare, fără felul în care mă face să mă simt întreagă, dorită... sexy. Are toate calitățile. Dar să spun cuvintele astea aici, în seara dinaintea nunții surorii mele... nu cred că

vreau s-o fac. Vreau ca toată atenția să i se acorde lui Lottie și știu că, dacă-i spun lui JP că-l iubesc, n-am să pot păstra secretul.

În plus, nu-mi dă pace gândul că ar putea să nu simtă același lucru. Poate îi va lua ceva mai mult să ajungă acolo, așa că trebuie să aștept.

— Hei, frate, pot să discut cu tine o secundă? îl întreabă Breaker pe JP.

— E important? întreabă JP fără să-mi dea drumul la mână.

Breaker își trece mâna peste obraz și dă scurt din cap, apoi spune:

— Are legătură cu nunta.

O, Doamne, pentru o clipă am crezut că e ceva mai grav, că s-a întâmplat ceva rău.

— Desigur! spune JP și mă sărută pe buze. Mă întorc imediat!

Breaker îl ia deoparte, așa că mă ridic să mai iau un pahar cu șampanie. Când încep să mă legăn, îmi dau seama că poate am băut prea multe pahare, dar, la urma urmei, e o petrecere înainte nunții și șampania curge. E timpul să sărbătorim!

JP

Cu o cută adâncă pe frunte, Breaker mă duce în casă, închide ușa de sticlă și merge până în biroul lui Huxley.

— Chiar avem nevoie de atâta intimitate? îl întreb după ce închide ușa și se întoarce spre mine, cu degetele la rădăcina nasului.

Încep să-mi fac griji.

— Ce se întâmplă?

Se uită la mine și întreabă:

— Mai ții minte noaptea în care vorbeai despre urșii polari care mor și donațiile tale pentru porumbei?

— Îmi amintesc, dar nu prea multe detalii.

— Mai știi că ai trimis un e-mail?

— Un e-mail? răspund, clătinând din cap. Nu, de ce?

— Futu-i! bombăne el. Poți să deschizi e-mailul?

Îi dau telefonul, iar el deschide aplicația.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Tastează în continuare și, când nu găsește ce caută, își duce pumnul la gură.

— În seara aia am vorbit la telefon. Erai foarte beat și ți-am spus să mănânci ceva și să nu faci vreo prostie.

— OK..., răspund tărăgănat.

— Păi, cred că ai făcut o prostie, dar nu-l găsesc.

— Ce dracu' am făcut?

— Erai supărat din cauza lui Kelsey și a nunții, și aveai nevoie de o parteneră, așa că mi-ai spus că o să trimiți un e-mail general fetelor pe care le cunoști și o să le întrebi dacă vor să vină cu tine.

Mi se strânge stomacul.

— La naiba, îmi amintesc ceva vag!

Caut prin e-mailuri.

— Dar nu văd nimic la e-mailuri trimise.

— Știu!

Breaker își trece mâna prin păr.

— Sunt al dracului de confuz!

— De ce? De ce aduci vorba de asta?

— Dave Toney mi-a dat un pont. A spus că mâine iese un articol despre un e-mail pe care l-ai trimis tu mai multor

femei, cerându-le să fie partenererele tale. Dar... dar n-ai trimis nimic.

— Poftim? întreb, simțind cum dispare starea de calm și relaxare de până acum. De unde dracu' știe cineva așa ceva? E un e-mail fals?

— Asta cred și eu. Dar nu sunt sigur. Dave mi-a trimis numele persoanei care i-a dat pontul și i-am trimis un mesaj ca să obțin mai multe informații.

Se uită în ochii mei.

— Nu-mi fac griji pentru Huxley și Lottie, ci pentru Kelsey.

— Păi, e fals, la dracu'! N-am trimis nimic. Dovada e în e-mailul meu.

În clipa aceea, Breaker primește un mesaj. Scoate telefonul din buzunar și deschide mesajul. Întoarce ecranul spre mine și întreabă:

— Atunci ce dracu' e ăsta?

Apropii telefonul și citesc e-mailul.

Bună, doamneloor!

Trimit o mare sculă de e-mail pentru că, știți voi... am o sculă mare, așa că și e-mailul e pe potrivă.

Uitați ce e! Hux se însoară cu Lulu Lemon și mi-au spus că am nevoie de o parteneră. Caut o candidată dispusă să mă însoțească la altar.

Toate cheltuielile sunt asigurate. Plăcerea e o promisiune.

Dacă vă interesează, dați un semn.

Încă folosesc prezervative.

K. Pa!

JP

— Futu-i! exclam. Nu-mi amintesc să fi trimis chestia asta. Nu e în e-mailul meu. La naiba, nu înțeleg!

Breaker arată către partea de sus a ecranului.

— Nu e adresa de serviciu. E cea personală.

În clipa aceea, când îmi dau seama că are dreptate, mă fac alb ca varul. Nu-mi verific e-mailul personal niciodată. Îi dau telefonul înapoi și deschid e-mailul personal. Caut printre e-mailurile promoționale până văd câteva răspunsuri la e-mailul meu.

McKayla.

Kenzie.

Hattie.

Cu fiecare răspuns, simt că mi se bate încă un cui la sicriu în timp ce încerc să mă gândesc cum să rezolv problema.

Duc mâna la frunte și strâng cu putere.

— Futu-i, nu-i a bună! Știi ceva despre articol?

— Știu doar că e-mailul ăsta face parte din articol, se po-menește de nuntă și...

Se strâmbă.

— Ce e? îl întreb și simt cum mi se formează o minge de anxietate chinuitoare în stomac.

— Se vorbește despre Kelsey și afacerea ei, și insinuează că fetele se folosesc de orice mijloace ca să aibă succes, inclusiv să se combine cu frații Cane.

— Futu-i! urlu în timp ce mă plimb prin birou. FUTU-I! Continui cu mâinile în șolduri: Trebuie să-l oprim, frate! Trebuie să oprim apariția articolului!

— Am luat deja legătura cu Karla și se ocupă, dar nu știu, JP. Nu știu dacă putem rezolva chestia asta.

— Trebuie s-o rezolvăm naibii! Îți dai seama cât rău ar putea să-i facă lui Kelsey presupunerile astea? O să fie umilită, la dracu'! Nu mai spun că e-mailul e compromițător.

Încerc să-mi trag sufletul, dar mi se pare că plămânii mei nu mai funcționează.

- O să... o s-o pierd, la naiba! O să pierd tot!
Mă uit rugător la Breaker.
- Te rog, frate, te rog, ajută-mă! Plătește oricât trebuie plătit. Trebuie să-l oprim!
- O să încerc. O sun din nou pe Karla să văd ce pot face.
Trece pe lângă mine, dar îl prind de braț și-i spun:
- O iubesc, Breaker! O iubesc enorm, iar chestia asta o să ne distrugă. O simt. Te rog, ajută-mă!
- O să te ajut. Ai puțină răbdare! Lasă-mă să văd ce pot să fac.

KELSEY

— Sora mea se mărită! strig și ridic paharul deasupra capului. Aaa!

Suntem pe platforma transparentă de pe piscină, iar Lottie mă ține de talie în timp ce dansăm. Breaker s-a întors fără JP, l-a luat pe Huxley și a spus că au de discutat „ca între bărbați”. Mama și Jeff se țin în brațe lângă șemineul exterior, iar Dave și Ellie dansează lângă un palmier, profitând de timpul petrecut departe de bebelușul lor.

E o seară frumoasă.

Stelele strălucesc.

Șampania îmi curge prin vene.

Și nu mă pot gândi decât la cum o să i-o trag lui JP când ne întoarcem acasă.

— Am să i-o trag! strig și ridic iar paharul.

— Cui ai să i-o tragi? mă întreabă Lottie.

— Lui JP. În seara asta. O să mă așez pe capul lui și-am să i-o trag.

— O, ce-mi place să stau pe fața lui Huxley! Nimic nu e mai satisfăcător decât să-i simt mâinile pe coapse în timp ce limba lui face toată treaba.

— Eu încă n-am stat pe fața lui JP, dar i-am făcut o felație în avion.

Mă întorc spre sora mea și o prind de umeri cât de bine pot în timp ce încerc să țin și paharul cu șampanie.

— I-ai făcut vreodată o felație unui tip în timp ce stai cu capul în jos pe marginea patului? Îți recomand! Niciodată nu mi-a plăcut să simt testiculele cuiva pe față ca în seara aia.

— O, mie mi se pare ciudat de plăcut să simt testiculele pe ochi! Ca un castravete rece, doar că e o pungă plină de spermă.

Se bate cu degetele pe ochi.

— Hm, poate o să cer tratamentul ăsta facial diseară. Lui Huxley nu-i place termenul ăsta, de aceea îi spun doar așa de acum.

— Mă întreb ce-ar spune JP dacă i-aș cere și eu unul.

— Probabil ar spune da. Oricărui bărbat îi place să te domine punându-și organele genitale pe fața ta. Cred că așa își marchează teritoriul.

— E interesant, dar vreau să folosesc și vibratorul pe care îl are în noptieră. E unul oarecare, dar sunt destul de sigură că și l-a băgat în fund...

Râd atât de tare, încât încep să tușesc.

— Lui Huxley îi place să-și bage chestii în fund. Uneori învârt degetul pe acolo. Nu-i place când îl învârt, continuă ea în șoaptă.

— Eu încă nu i-am băgat degetul în fund lui JP. Nu sunt destul de increzătoare pentru asta.

— N-ai nevoie de încredere, bagă-l și gata. Dacă geme, poți să te feliți. Dacă te întreabă ce dracu' faci, spui „o, îmi pare rău, nu acolo trebuia să pun degetul?”

— Nu știu. Cred că în seara asta ar trebui doar să-i gădil testiculele cu vibratorul.

— Și asta e o idee bună! O, pune-l pe partea de sub cap! I-am făcut o dată așa lui Huxley și jur că și-a dat drumul în cinci secunde. A fost supertare!

— Îmi place ideea. Ar trebui să-i trimit un mesaj.

— O, da! Grozavă idee! Serie-i!

Iau telefonul de pe masă și deschid mesageria.

Kelsey: Hei, barosane!

— Așa îi spui? întreabă Lottie.

— Hm, nu chiar, dar la asta m-am gândit prima oară. Să șterg?

Lottie dă din cap.

— Spune-i iubitule.

Kelsey: ~~Hei, barosane!~~ Hei, iubitule! În clipa asta mă gândesc la scula ta mare.

— O, da, spune-i cât de mare e! zice Lottie.

Kelsey: Scula ta enormă, groasă, mare, grea și vânoasă.

— Doamne, ce mult îmi plac penisurile vânoase! Ar trebui să-l vezi pe-al lui Huxley când e încordat și în erecție. Uneori îmi place să-l văd cum saltă în sus și-n jos când vrea să-și dea drumul.

Kelsey: Când ne întoarcem la tine, vreau să stau pe fața ta, dar și să-ți pui testiculele pe fața mea și să-ți vibreze fundul.

— Da, spune-i și că-ți place limba lui.

Kelsey: Și-mi place limba ta și cum... ăăă, cum... mă linge.

— Foarte sexy! spune Lottie peste umărul meu.

— Crezi?

— Aha! Apasă pe „Trimite”.

Mulțumită, apăs pe săgeata albastră și strâng telefonul la piept.

— În scara asta o să dorm cu testicule pe față.

Lottie mă prinde de umeri.

— Ce fată norocoasă!

JP

— Ce mama dracului? urlă Huxley când citește articolul care ar trebui să apară mâine.

Karla, magiciană noastră, a reușit cumva să găsească o copie și în ultimele zece minute l-am tot recitat.

E puțin spus dacă zic că mi-e rău de la stomac. Când spun că e rău, vorbesc al naibii de serios. Nu e deloc un articol măgulitor. Nici pentru mine, nici pentru bețivul de mine – mă înfățișează ca pe cretin afemeiat care trimite la beție e-mailuri care ar putea fi considerate hărțuire sexuală. Iar pe Kelsey o descrie drept o arivistă care primește de pomană.

E mai îngrozitor decât mă așteptam.

Am ajuns să-mi suflec mânecile și să mă plimb nervos prin biroul lui Huxley, rugându-mă la toți porumbeii afurisiți ca să mă ajute. Am fost un om bun în viața asta. Am donat mulți bani, mi-am donat timpul, am făcut lucruri bune care au schimbat viața oamenilor și merit o karma bună. Iar acum mă rog la univers să-mi asigure una pozitivă.

Huxley se întoarce spre mine.

— Ce naiba a fost în capul tău?

— Nimic! strig la el. Eram beat și disperat. Sufeream. Nu știi cum au fost acele două săptămâni la San Francisco.

Să o văd ieșind cu altcineva când nici nu se uita la mine – băga-mi-aș frate, m-a omorât cu zile!

— Și te apuci să trimiți un e-mail grosolan unor femei, cărora le ceri să fie partenererele tale?

— Păi, tu i-ai spus lui Dave Toney că ai o logodnică însărcinată! Nu luăm întotdeauna decizii inteligente! îi răspund.

— Hei! spune Breaker și se bagă între noi. Karla lucrează cu reporterul care a scris articolul. Se pare că putem plăti website-ul, așa că e posibil să nu avem de ce ne face griji.

— Futu-i! strigă Huxley și se trage de păr. N-aveam nevoie de așa ceva înainte de nuntă.

— Crezi că eu aveam nevoie? îl întreb și arăt cu degetul la mine. Toate fericirea mea depinde de ce se întâmplă acum. Oricum ar fi, Lottie se mărită mâine cu tine, dar Kelsey ar putea să nici nu se mai uite la mine dacă se află.

— Ai primi ce-ai merita! spune Huxley.

— Hei! strigă Breaker ca să ne atragă atenția.

Se uită la Huxley cu ochi furioși și spune:

— Tu ai dat-o în bară rău de tot cu tâmpenia pe care ai făcut-o cu Lottie. Riscam să distrugem reputația companiei, dar noi am rămas lângă tine și te-am ajutat. Ne-am asigurat că îți cântăm în strună ca să nu pățească nimeni nimic. Așa că nu-i întoarce spatele fratelui tău. Are dreptate, habar n-ai prin ce-a trecut, fără a mai pune la socoteală că în sfârșit a lăsat pe cineva să se apropie de el după moartea tatei. Ar trebui să-l întrebi cum se simte, nu să-l faci să se simtă mai prost.

Huxley se uită la mine, lasă umerii în jos și spune:

— Băga-mi-aș, ai dreptate! La naiba, iartă-mă!

Își masează fruntea.

— Ești OK?

— Nu! zic și clatin din cap. Nu sunt. Sunt al dracului de speriat! Nu pot s-o pierd, frate! Nu pot!

— Ce zici de asta? Se face târziu, așa că ce-ar fi să-i explici ce se întâmplă și să le-o iei înainte, să-i spui că împiedici apariția articolului? În felul ăsta, ești sincer cu ea și pui capăt unui posibil scandal care ar putea să vă distrugă relația, sugerează Breaker.

Huxley dă din cap.

— Probabil e o idee bună. E mai rău să fie luată prin surprindere decât să ai discuția asta cu ea.

— Cred că ai dreptate. Ar trebui s-o duc acasă, să stăm și să avem o discuție sinceră.

Primesc întruna mesaje pe telefon. Mă uit la ecran și văd că e de la Kelsey.

— Tocmai mi-a scris. Poate e gata de plecare.

Deschid mesajul și-l citesc.

Kelsey: Hei, iubitul! În clipa asta mă gândesc la scula ta mare. Scula ta enormă, groasă, mare, grea și vânoasă. Când ne întoarcem la tine, vreau să stau pe fața ta, dar și să-ți pui testiculele pe fața mea și să-ți vibreze fundul. Și-mi place limba ta și cum... ăăă, cum... mă linge.

Ce dracu'?

— Ce e? întreabă Breaker.

— Ce făceau fetele înainte să le lași singure? îl întreb pe Huxley.

— Își luau șampanie, răspunde derutat. De ce?

— Pentru că, după mesajul pe care l-am primit de la Kelsey, pot să garantez că e mangă.

— Futu-i! exclamă Huxley.

Da... Bine zis! Pot să garantez că orice conversație aș încerca să am cu ea în seara asta o să fie complet inutilă.

KELSEY

— Ești așa de chipeș! îi spun lui JP în timp ce aștept să deschidă ușa. Adică, foarte chipeș! Cel mai chipeș!

Se uită peste umăr la mine și ridică dintr-o sprânceană.

— Cât ai băut?

— Mult!

Ridică brațele în aer.

— Și am un lucru interesant să-ți spun, JP.

Deschide ușa, mă ia de mână și mă conduce în casă.

— Ce lucru interesant? mă întreabă și încuie ușa.

— Când beau, se întâmplă ceva cu corpul meu. Mă aplec spre el și-i șoptesc: Mă excit foarte tare.

Face ochii mari și începe să tușească. Îl bat zdravăn pe spate și apoi... Trag de fermoarul rochiei și o las să cadă pe podea. Înainte să spună ceva, pun mâinile pe cupele sutienului fără bretele și le trag în jos, arătându-i sânii.

— **Kelsey!**

Nu-l las să termine, ci îl prind de cap și-i îngrop nasul între sâni. Mă și scutur puțin, după care îi dau drumul.

Are părul ciufulit.

Și corpul rigid.

Și zâmbetul lipsește.

Hm, oare nu i-a plăcut?

— Kelsey...

— Stai! Nu ți-a plăcut barca cu motor? Lottie a spus că lui Huxley îi place. M-am gândit că o fi trăsătură de familie. Asta înseamnă că ție îți place rotirea în fund, pentru că lui nu-i place?

Se apucă de păr.

— Ce e rotirea în fund?

Învârt degetul arătător și-l ridic în aer.

— Băgat în fund!

Se schimbă la față.

— Ce draeu' ai vorbit voi două?

Cu sânii pe afară, îl ocolesc și merg spre scară. Mă întind pe trepte și desfac picioarele.

— Hai s-o iei! E pregătită pentru tine! Numai bună!

— Kelsey, scumpo, poate ar trebui să te pregătești de culcare.

Mă ridic în coate și spun:

— O, încerci să mă atragi în dormitor! Văd ce faci, Canc! Văd. Sigur, hai să „ne pregătim de culcare”.

Desenez ghilimelele prin aer.

Îmi întinde mâna și o accept, apoi urcăm scările. Întind mâna pe balustrada neagră, cu suprafața netedă și lustruită plăcută la atingere, și îl las să mă conducă spre camera mea. Dar nu se oprește la pat. În schimb, mă duce la chiuvetă și mă ajută cu periuța de dinți.

— Vrei să spui că-mi miroase gura? îl întreb.

Clatină din cap.

— Nu scumpo, e doar o rutină. Știu că ți-i la asta.

Pun mâna pe periuță, mă uit lung la el și-i spun:

— Doamne, mă excită că știi chestia asta despre mine!

— Mi se pare că totul te excită acum.

— Arată-mi unghiile de la picioare și pun pariu că am orgasm chiar în clipa asta.

— Uau, șampania aia chiar te-a luat de cap!

— Îmi place șampania. Ție nu?

— Ce-ar fi să ne concentrăm pe spălatul dinților? O să-ți aduc un tricou să te schimb.

— Nu te deranja, vreau să dorm goală.

Văd cum î se ridică mărul lui Adam.

— Ești sigură? Poți să porți un tricou de la mine.

Clatin din cap.

— Goală sau țiip!

— Păi, nu vrem să țiipi...

— Decât dacă e numele tău, nu... *Jonab*?

Ridic din sprâncene, iar el oftează adânc.

În următoarele minute, „ne pregătim de culcare”, adică ne pregătim corpurile pentru magia care e pe cale să se întâmple și, după ce termin, intru în dormitor și-l găsesc în chiloți, uitându-se la telefon.

Îmbrăcată doar cu propria piele, mă țin de tocul ușii și spun, mișcând din degete:

— Iu-huu, uite cine-i gata de culcare!

Pune telefonul jos și se întoarce spre mine. Văd cum ochii lui mă mănâncă de vie. *Exact, ia cât poștești, barosane!* Pășesc spre el în felul acela sexy și atrăgător care știu că-l scoate din minți de dorință.

— Felicitări! Îi spun când ajung la el și-i pun mâinile pe piept.

— Pentru ce? mă întreabă.

— Pentru o erecție așa impresionantă!

Pun mâna, gata pentru o rachetă, dar dau peste un... melc. Mă uit la el.

— De ce nu ești excitat?

— Ascultă, Kelsey, cred c-ar trebui să ne culcăm, OK? A fost o seară lungă și mâine avem o zi grea.

Fac un pas în spate.

— Nu, nu ești... nu ești excitat. Nu mă consideri atrăgătoare?

— Scumpo, știi că nu-i adevărat! Știi că-mi place corpul tău la nebunie. Știi că te consider cea mai sexy femeie

pe care am întâlnit-o vreodată. Știi că sunt extraordinar de atras de tine.

— Dar... nu ești excitat.

Mai fac un pas în spate.

— E din cauza felului în care am flirtat? Nu-ți place?

— Kelsey, hai să ne băgăm în pat și să ne culcăm! Ai băut mult...

— O, Doamne, ți-am provocat repulsie!

Mai fac câțiva pași până mă lovesc de comodă, unde tricoul pe care mi l-a oferit stă împăturit. Îl îmbrac repede, încercând să găsesc un scut care să mă apere de rușinea asta mistuitoare.

— Nu, nu e vorba de asta!

Oftează de frustrare și se apucă de păr.

— Nu putem doar să ne culcăm?

Simt că-mi dau lacrimile, iar rușinea mă împinge spre celălalt capăt al patului. Mă opresc și întreb:

— Vrei să dorm cu tine? Pot să mă duc la Huxley și la Lottie.

— Nu te duci nicăieri! mârâie și se apropie de mine.

Mă ia de mână și-mi sărută degetele.

— Te vreau în patul meu.

— Dar nu mă vrei, îi răspund, în timp ce o lacrimă îmi cade pe obraz.

O șterg în grabă.

— Am fost prea agresivă. Am spus lucruri care probabil te-au speriat. Nu sunt fata care credeai că sunt, la asta te gândeai, nu-i așa? De-asta sunt mereu inocentă, de-asta nu ies din carapacea mea ca să fac lucruri pe care nu le fac de obicei.

— Încetează, scumpo!

Clatin din cap și-mi retrag mâna.

— Înțeleg, JP. Nu ți-a plăcut ce am spus în seara asta.

Mă bag sub așternuturi în pat.

— Ar trebui să dorm ca să-mi treacă, nu?

Rămâne lângă pat și se uită la mine în timp ce se trage de păr. Văd că vrea să spună ceva, că îi stă pe vârful limbii, dar, în loc să-mi zică ce-l supără, se întoarce și se întinde pe partea lui de pat.

Mă descurajez complet.

Mă așteptam să-mi spună că i-a plăcut ce-a auzit, dar asta... Nu știu, are ceva pe suflet. Însă doar stinge lumina și se bagă sub așternuturi cu mine.

Dar cel mai rău lucru care se întâmplă, mai rău decât respingerea lui, este că el nu mă ține în brațe când adorm. E pe partea lui de pat, cât mai departe posibil de mine.

JP

— O să vomit naibii! spun când intru în casa lui Breaker.

M-a trezit la cinci cu un telefon, spunând că trebuie să mă vadă de îndată ce pot ajunge la el. Am coborât din pat, m-am îmbrăcat și am plecat în grabă spre el.

Kelsey încă dormea când am plecat. Din fericire, telefonul nu a trezit-o.

Seara trecută a fost o tortură nenorocită și încă mă simt îngrozitor. Nu voiam decât să o duc la culcare pe fata mea încrezătoare, să fac toate lucrurile pe care voia să le facem, dar știam că nu pot, nu cu amenințarea articolului defăimător deasupra capului. Nu numai că nu părea în regulă, dar eram atât de îngrijorat, încât părea imposibil să mi se scoale.

S-a dovedit a fi adevărat când a venit spre mine, al naibii de sexy complet dezbrăcată, iar eu nu m-am excitat ~~deloc~~. Suferința de pe chipul ei! Futu-i! Asta am urât cel mai mult.

— Ce se întâmplă? îl întreb pe Breaker. Huxley e aici?

Clatină din cap în timp ce intrăm amândoi în biroul lui.

— M-am gândit să nu-l deranjez cu porcăriile astea. Azi se însoară, așa că i-am spus că s-a rezolvat.

— Așa e? S-a rezolvat?

Clatină din cap și se așază la birou.

— Articolul este în așteptare, depinde de decizia noastră.

Știu exact ce înseamnă asta – șantaj.

Cuprins de furie, îl întreb:

— Ce vor?

— Păi, partea bună e că persoana care le-a trimis e-mailul tău a semnat un acord de confidențialitate cu tabloidul, ceea ce înseamnă că nu poate vinde povestea altcuiva. Așa că, dacă ei nu o publică, ea nu o poate duce la alt website.

— Slavă Domnului pentru asta! Dar sunt sigur că au plătit-o ca să semneze acordul.

Breaker dă din cap.

— Și vor banii ăia, plus cât ar fi pierdut din veniturile aduse de clicuri, nu?

— Vor două milioane.

— Iisuse! strig și mă ridic. Asta e jecmănire, la naiba!

— L-am pus pe Taylor să se ocupe. De-asta e în așteptare acum. Ei nu văd lucrurile așa, evident, spun că le cumpărăm o parte din venit.

— Prostii! urlu. Arată-mi cifrele alea nenorocite care dovedesc că ar câștiga două milioane din articolul acela!

— Știu, frate, dar asta e o gaură la bancă fără o diferență prea mare. Am făcut calculele și pot să manevrez niște

lucruri în așa fel încât să putem strecura plata asta în registrele contabile fără să afle nimeni și tot am fi scutiți de impozite. Încercăm să-i convingem să o vadă ca pe o donație.

— Dar e o minciună!

— De-asta m-am gândit să vorbesc cu tine. Au spus că vor folosi o parte din spațiul de pe website ca să promoveze ceva care ne pasionează pe noi, ca să pară o donație pentru ei.

— Ce situație complet nenorocită! Și ce, ne întreabă ce vrem să promovăm pe website-ul lor?

— Da, și s-au oferit să folosească numele nostru.

— La dracu' cu asta! urlu. Nu punem Cane Enterprises pe nimic.

— Frate, știu că ești supărat, dar, dată fiind situația în care ne aflăm – și faptul că vrem să o scutim pe Kelsey de rușine dacă se află –, ar fi o idee inteligentă să accepți târgul. Și dă-le o organizație, ceva aleatoriu... Hei, pune-i să promoveze organizația pentru porumbei! Nu o să apară numele tău, dar o putem scuti în registre și sunt sigur că ultimul lucru pe care îl vor pe website este un anunț sponsorizat despre porumbei.

Mă opresc și parcă mi se mai domolește furia când mă gândesc la porumbei și la cât de comică ar putea fi situația. Mă apuc de fâlci și-mi trec degetele prin barba de dimineață.

— Știi, există niște porumbei care arată tare rău și pe care i-am putea băga în anunț.

Breaker râde.

— Nu e bine pentru ei, dar pare că se va rezolva până la urmă.

— Am nevoie de spațiu pe prima pagină timp de două săptămâni și eu decid cum arată anunțul.

— Taylor s-a ocupat deja de asta.

— OK! zic și dau din cap, așezându-mă la loc. Fă-o, la naiba! Scapă-mă de coșmarul ăsta!

Breaker trimite un mesaj și, când termină, pune telefonul la loc pe birou și se sprijină de scaun.

— Băga-mi-aș, frate, data viitoare poți să mă asculți? Poate că sunt mai tânăr decât tine, dar sunt destul de deștept. Să trimiți e-mail unor fete din lista ta de contacte nu pare deloc cea mai bună idee.

— Da, păi sper că am lăsat în urmă vremurile acelea!

— Cum Kelsey era amețită ascară, presupun că n-ai reușit să vorbești cu ea.

— Nu, iar când a făcut o manevră simpatică de seducție... Futu-i! Mi-a plăcut să o văd deschisă și dornică să încerce lucruri, dar n-am putut să particip. N-am putut să i-o trag cu conștiința curată. A fost devastată, a și plâns.

Mi se întoarce stomacul.

— Nu cred că am dormit mai mult de două ore.

— Păi, problema asta s-a rezolvat. Poate treci pe la cafe-neaua ei preferată în drum spre casă și te revanșezi. Pentru că fratele nostru se însoară și vrem să fim alături de el, sufletește.

— Știu!

Mă ridic și întind pumnul spre fratele meu. Îl ciocnesc cu al lui și-i spun:

— Mulțumesc că te-ai ocupat de treaba asta! Înseamnă mult pentru mine.

— Pentru asta există familia, frate, și am vorbit serios ascară. Sunt al naibii de fericit pentru tine. Știu că a fost mai greu pentru tine să-l pierzi pe tata decât a fost pentru mine și Hux, și când te văd ieșind și deschizându-te în fața iubirii... Chiar sunt fericit pentru tine. Și mândru de tine.

— Mulțumesc! îi zâmbesc. OK, futu-i! Simt că mi s-a luat o povară imensă de pe umeri. E timpul să o copleșesc pe fata mea cu dragoste. Ne vedem la mine peste o oră? îl întreb și mă uit la telefon.

— Da! Nu înțeleg de ce vrea Huxley să ne vedem atât de devreme, dar are de gând să petreacă puțin timp cu frații înainte de jurăminte. Cred că are baschet în program.

— Am mai exersat.

Îi fac cu mâna în timp ce mă îndrept spre ușă.

— Ai grijă!

— Nu sunt deloc îngrijorat. N-aveai cum să-ți îmbunătățești jocul ca să mă poți bate de când am jucat ultima oară.

— N-ai deloc încredere în mine! Ne vedem în curând!

Bat cu mâna în tocul ușii și plec. Trebuie să iau o cafea pentru iubita mea și sper să-i ofer și un orgasm rapid înainte să plece.

Capitolul douăzeci și doi

KELSEY

MĂ RIDIC ÎN CAPUL OASELOR PE PAT CU GÂTUL USCAT
ca iasca.

În patul rece și gol.

Mă aplec spre noptieră și aprind veioza, iluminând perfect camera întunecată. Mă uit în jur, dar nu e nici urmă de JP. Nici telefonul lui nu e pe noptieră.

Oare a dormit aici?

Aș vrea să fiu genul de persoană care bea multă șampanie, adoarme și nu-și mai amintește nimic din seara precedentă.

Din nefericire, eu nu sunt așa.

Sunt fata care are mahmureala asociată cu regrete.

Și exact asta simt acum. O doză imensă de regret!

Regret cum m-am purtat. Ce-am spus. Cum m-am aruncat în brațele lui JP când era clar... ei bine, era clar că n-am fost deloc atrăgătoare pentru el aseară. Iar felul în care s-a închis de parcă îi provocam repulsie! Nici măcar

nu a vrut să mă țină în brațe aseară. Nu-i de mirare că nu e aici în dimineața asta.

Am întins coarda prea tare.

Dau cuverturile deoparte și arunc o privire prin cameră. Caut un bilet, poate o cafea pe care a lăsat-o pentru mine, cum a făcut altădată.

Nimic!

Încep să mă îngrijorez când cobor scările până la bucătărie.

Nimic.

Poate mi-a scris un mesaj.

Urc scările – bucuroasă că nu mă doare capul, doar gura mi-e foarte uscată – și, când ajung în dormitor, îmi verific mesajele.

Nimic!

Mă cuprinde din nou o rușine cumplită în timp ce în minte mi se derulează cele mai crunte scenarii.

L-am descurajat aseară. Mă gândesc că, deși a zis că-i place de Kelsey cea relaxată, Kelsey băută nu-l atrage. *Și e de înțeles.*

Dar urăsc că sentimentul ăsta, goliciunea asta, seamănă cu cea pe care am simțit-o când Edwin a plecat cu Genesis în seara aia. Iar ea era superbă, inteligentă și frumoasă. Nu era nevrotică și crispată ca mine. Să fim sinceri, și JP o alesese pe ea mai întâi. Deși simțeam o zecime pentru Edwin din ce simt pentru JP, tot m-a durut când a plecat. Așadar, ce-o să simt când JP o să facă la fel?

O să fiu devastată.

Dar de ce în ziua nunții lui Huxley și Lottie? A spus că mă așteaptă de multă vreme și e un sentiment oribil să știu că am ajuns la final cu acest playboy. *E modul lui de-a mă părăsi cu blândețe?* Rahat! Mi se pare greșit. Sau poate... corect?

Ce fac cu raționamentele astea în cerc?

Oricum ar fi, el nu e aici acum.

Nu știu când se va întoarce, dar un lucru e sigur – nu pot să rămân aici.

Mă duc la comodă, unde păstrez câteva lucruri, și îmbrac o pereche de colanți. Nu mă deranjez să-mi schimb tricoul. Mă spăl pe dinți, îmi prind părul în coadă și încalț sandalele.

Cu telefonul în mână, cobor scările spre intrare și, exact când deschid ușa, îl aud pe JP:

— Unde te duci?

Încremenită, mă întorc spre locul din care s-a auzit vocea – bucătăria – și-i ofer cel mai frumos zâmbet de care sunt în stare.

— Ăăă, la Lottie. Chestii de nuntă.

Îi fac cu mâna, pentru că sunt stânjenită.

— Deci da, o zi fericită tuturor!

El se încruntă.

— Și pleci așa? Nu mă săruți la despărțire?

Se apropie cu o cafea la pachet pentru mine.

— O, da, sărut, așa e!

Merg spre el, mă ridic pe vârfuri și-l sărut pe bărbie.

— OK, păi, ne vedem la altar!

Fac ochii mari.

— Nu la altarul nostru, la altarul de la nuntă, nu la nunta noastră, ci la nunta lui Lottie cu Huxley.

Fac un pas spre ușă.

— Deci da, ne vedem mai târziu!

— Kelsey, stai puțin!

— Trebuie neapărat să plec! îi spun. Lottie are nevoie de ajutor. Are, ăăă... ăăă, un coș.

Dau aprobator din cap.

— Da, un coș! Și are nevoie de ajutor să-l scoată înainte de nuntă, și dacă știe cineva să facă asta, eu sunt aceea. Dar e nevoie de timp să-l scoți și noi nu prea avem.

Se încruntă mai tare decât înainte și vine după mine în timp ce merg spre ușă.

— Păi, măcar lasă-mă să te conduc peste stradă!

— O, e OK! Nu vreau să te deranjez.

— Nu mă deranjezi, scumpo!

Mă prinde din urmă, mă ia de mână, își împletește degetele cu ale mele, iar palma lui lângă a mea aproape mă face să-mi pierd cumpătul. Mă trage aproape și mă sărută în creștet.

— Cum ai dormit? mă întreabă în timp ce ne îndreptăm spre casa lui Lottie și Huxley.

— Hm, bine! îi răspund extrem de stângace și de stingheră.

E un *elefant imens în cameră* și stă pe mâinile noastre împreunate, trăgându-mă în jos.

— Doar bine?

— Da, bine!

Traversăm strada și, ca să meargă discuția mai departe, ca să nu mă întrebe ce e cu mine, fiindcă simt că se apropie, îl întreb:

— Aștepti cu nerăbdare planurile de azi? Cred că aveți baschet, un bărbierit special cu tratamente faciale la frizerie și cred că și un mic grătar. Părea destul de elegant din ce mi-a explicat Lottie.

— Sunt multe în program. El a vrut să-și facă timp pentru noi înainte să-l conducem la altar.

Îmi întinde cafeaua când ajungem la ușa lor.

— Ți-am luat o cafea. E preferata ta, latte degresat cu vanilie.

— O! exclam și iau paharul. Mulțumesc! Ce frumusețe din partea ta! Ai fost să-mi iei cafea?

— Nu, ieșisem și m-am gândit să fac o oprire.

De ce a ieșit atât de devreme? *Nu începe, Kelsey! Nu ești în starea potrivită. O să-ți faci mai mult rău decât bine.*

— Păi, mulțumesc!

Din fericire, Huxley apare exact când vreau să bat la ușă.

— Bună! spune el și se uită la noi, dar, când îl privește pe JP, are un fel de conversație tacită și, după ce JP dă din cap, Huxley își drege glasul și face un pas în spate. Lottie e sus.

— Da! Controlul coșurilor! îi spun și dau drumul mâinii lui JP, apoi încerc să mă strecur pe lângă Huxley.

— Kelsey! spune JP înainte să ajung prea departe.

— Hm? întreb, uitându-mă peste umăr.

— Nu-ți iei la revedere?

— O, da, scuze! Mă gândesc numai la coșuri.

Îl sărut din nou pe bărbie, dar, când fac un pas înapoi, mă prinde de talie și mă lipește de pieptul lui. Îmi înclină bărbia și mă sărută pe buze.

Un sărut cald.

Un sărut care dă dependență.

Un sărut electrizant care te zguduie pe dinăuntru. Afecțiunea lui mă învăluie ca o îmbrățișare blândă, mângâietoare, și-mi stârnește din nou un val de emoții.

Când îmi dă drumul, mă stăpânesc în timp ce mă îndepărtez.

Dar, după ce intru în casă și închid ușa după mine, simt că-mi curg lacrimile.

Ce naiba se întâmplă cu mine?

De ce sunt atât de emotivă?

Pentru că ți-e rușine. Pentru că în sfârșit ai ceva ce ți-ai dorit întotdeauna și de seara trecută nu mai ești la fel de sigură de tot ce știi.

Nesiguranțele se strecoară și mi se înfig în inimă.

Nu te-a vrut.

Nu ți-a vrut corpul.

Nu a vrut să te țină în brațe.

Nu a vrut să aibă nimic de-a face cu tine.

Și cu toate că m-a sărutat în dimineața asta, ceva pare în neregulă. Ceva nu pare bine. Ideea de a-l pierde mă face foarte emotivă.

Pentru că, pentru prima dată în viață, pot să spun sincer că sunt îndrăgostită. Sunt îndrăgostită complet și nebunește de un bărbat și mă tem că ar putea să nu mă iubească și el.

Dar acum nu e momentul potrivit pentru asta, pentru astfel de griji. Lottie se mărită, ceea ce înseamnă că trebuie să fiu alături de ea. E ziua ei. Trebuie să-mi ignor sentimentele, să-mi pun o mască fericită și să mă concentrez la ea. Și cine știe – poate chiar are nevoie de ajutor cu un coș.

Îmi șterg obrajii, respir adânc de câteva ori și urc treptele spre dormitorul ei. E timpul să pregătim mireasa pentru ziua asta!

— Crezi că oamenii o să-l vadă? întrebă Lottie și se uită în oglindă.

— Cu corectorul nostru, n-o să-și dea nimeni seama, spune specialistă noastră, Meredith, încurajând-o pe Lottie.

Nu își făceau griji pentru un coș, ci pentru o mușcătură. Se pare că Huxley a vrut să-și revendice proprietatea încă o dată fără verighetă. Și a făcut-o într-un mod spectaculos, chiar la mijlocul gâtului ei.

Din nefericire pentru mine și situația mea fragilă, când am văzut-o pe sora mea cu o mușcătură și gata să se mărite, mi-am amintit de problemele mele, ceea ce m-a împins să

fac o criză în baie. Când am ieșit de acolo cu ochii umflați și m-a întrebat Lottie ce s-a întâmplat, i-am spus că am făcut crampe când stăteam pe toaletă și că aproape am crezut pe jos de durere. Mi-a spus că Huxley a făcut crampe într-o seară în timp ce i-o trăgea și au fost atât de dureroase, încât i s-a moleșit scula. După ce am auzit chestia asta, n-am să-l mai văd pe Huxley cu aceeași ochi.

Dar am reușit să mă controlez de atunci, destul cât să mănânc, să mă spăl și chiar să vorbesc despre cât de mult mă bucur că Lottie se mărită. A fost minunat!

— Și nu mi-ai spus cum a fost aseară. Ai beneficiat de pe urma mesajului? întreabă Lottie.

Păi... a *fost* grozav.

— Hm, nu prea! îi spun, știind că nu o pot minți pe sora mea fiindcă mă cunoaște prea bine. Băusem prea mult.

Exact, scurt și simplu.

— Nu băuseși atât de mult! Ți-ai pierdut curajul? Nu era nevoie să faci rotirea cu degetul. Asta te-a făcut să dai înapoi?

Sub nicio formă nu aveam să mai pomenesc de rotire aseară.

— Nu, doar... nu s-a întâmplat, îi răspund și mă așez picior peste picior.

Se încruntă.

— Cum adică nu s-a întâmplat?

— Adică nu era... nu avea chef, o lungesc eu, sperând că Meredith a semnat un acord de confidențialitate.

— Nu avea chef? întreabă Lottie în timp ce Meredith îi acoperă mușcătura cu corector. Ce vrei să spui?

— Că nu avea chef. Putem s-o lăsăm baltă? Pentru că nu mă simt prea bine și nu vreau să fiu emotivă în ziua nunții tale. Trebuie să fie o zi fericită și distractivă, nu deprimantă.

— Da, dar nu vreau să te forțezi să zâmbești. Trebuie să discutăm!

— Bună! strigă Ellie de pe hol.

Minunat!

— Unde sunteți?

— În dormitorul de sus! strigă Lottie.

— Putem să nu discutăm despre asta cu ea? o întreb. Sunt foarte... jenată. Seara trecută a fost un dezastru și, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi vine să mă fac ghem și să plâng. Crede-mă, sunt foarte emotivă și nu vreau să fiu așa în timp ce ne pregătim.

Mi se umezesc ochii.

Lottie întinde mâna spre mâna mea și o accept.

— Dar suferi și nu vreau să suferi acum. Cum o să te distrezi azi dacă ți-e totul în tine?

Ellie intră în clipa aceea cu o cutie de dulciuri într-o mână și o pungă cu rochii în cealaltă.

— Scuze că am întârziat, copilul era agitat și nu-mi place să fiu așa, dar voiam neapărat să mă asigur că e totul OK înainte să plec.

Se uită la mine, apoi la Lottie, iar la mine și se strâmbă.

— O, ți-a spus! Cum te simți?

Mi-a spus...

Ce să-mi spună?

Mă îndrept de spate și la fel face și Lottie, fiindcă instinctele protectoare de soră mai mare s-au trezit în ea.

— Ce să-i spună? întreabă Lottie.

Ellie se face albă ca varul și se uită din nou de la una la alta.

— Aăă, ce-ai spus?

Clipește de câteva ori.

Lottie se întoarce spre Meredith și întreabă:

— Scuze, poți să ne lași un minut?

— Nicio problemă, am ocazia să văd ce fac copiii.

Meredith pleacă și închide ușa după ea, iar Lottie se întoarce pe scaun și întreabă:

— Despre ce vorbești, Ellie?

Accasta își frânge mâinile, își mușcă buza de sus și arată de parcă ar fi pe punctul de-a o lua la goană sau a vomita.

— Știi, nu e mare lucru. Eu doar... Păreai supărată, așa că am presupus ceva ce n-ar fi trebuit să presupun. Ce-ar fi să ignorăm ce-am spus și să mâncăm niște gogoși crocante? Am luat cu umplutură de zmeură.

Pe un ton cât mai calm, îi spun:

— Ellie, sunt în pragul unei crize în momentul ăsta. Trebuie să știu despre ce vorbești, altfel o să explodez. Te rog, spune-mi și gata!

Oftează și murmură:

— Eu și gura mea spartă!

Ia telefonul și începe să caute ceva în timp ce spune:

— Singurul motiv pentru care știu este că Dave mi-a povestit și mă pregăteam pentru ce se putea întâmpla în dimineața asta. Dar se pare că, și nu știu când a fost asta, JP a trimis mai multor femei un e-mail prin care le cerea să-i fie parteneri la nunta asta.

— Poftim? o întreb.

Ellie îmi dă telefonul ei. Apare o captură de ecran cu un e-mail trimis de JP.

— Ce scrie? întreabă Lottie.

— „Bună, doamneloor! Trimit o mare sculă de e-mail pentru că, știți voi... am o sculă mare...”

Mă opresc, neputând să citesc mai departe, așa că Lottie îmi ia telefonul și citește în locul meu.

— „Așa că și e-mailul e pe potrivă. Uitați ce e! Flux se însoară cu Lulu Lemon.”

Aici ridică ochii.

— Hei, de ce-mi spune *Lulu Lemon*?

— Asta e grija ta? o întreb în timp ce-mi scapă o lacrimă pe obraz.

Ellie îmi întinde repede un șervețel.

— Ai dreptate. E-mailul e mai important.

Lottie și drege vocea.

— „Și mi-au spus că am nevoie de o parteneră. Caut o candidată dispusă să mă însoțească la altar. Toate cheltuielile sunt asigurate. Plăcerea e o promisiune. Dacă vă interesează, dați un semn. Încă folosesc prezervative. K. Pa! JP.” Nenorocitul dracului!

— Stai, a zis că încă folosește prezervative? De ce-ar spune așa ceva? o întreb.

— Pentru că vrea să facă sex, răspunde Lottie și-i dă telefonul lui Ellie. Când a fost trimis e-mailul?

Ellie ridică din umeri.

— Nu știu. Am aflat de la Dave abia aseară și pe urmă copilașul a avut nevoie de mine.

— Scrie ceva pe captura de ecran? o întreb cu gâtul atât de uscat, încât abia reușesc să scot cuvintele pe gură.

Ellie se uită la telefon și clatină din cap.

— Partea aia a fost ștersă.

Strâng din buze și ridic genunchii la piept.

— Bună! Unde sunt fetițele mele? strigă mama de jos.

O privesc panicată pe Lottie, iar Lottie se uită la Ellie.

— Vreți să-i distrați atenția? întreabă Ellie.

Dăm amândouă din cap și, din fericire, pleacă și închide ușa după ea. Când se închide, îmi las capul în mâini. Lottie se așază lângă mine.

— Îmi pare atât de rău!

— De ce-ți pare ție rău? Întreabă ea.

— Pentru că e ziua ta, iar eu o stric.

— Nu, JP o strică. Acum spune-mi exact ce s-a întâmplat aseară!

Mă șterg la ochi și încep:

— Când ne-am întors la el acasă, nu voiam decât să facem sex și tot felul de chestii murdare. El era foarte reținut și aproape rece. Am spus că o să dorm dezbrăcată, el mi-a sugerat să mă îmbrac. A fost... a fost ciudat.

— Chiar e ciudat.

— Pe urmă, când m-am dat la el încă o dată, a spus „nu în seara asta” și... Of, ce umilitor a fost! M-am dus la culcare și, când am crezut că o să mă ia în brațe, n-a făcut-o. Azi dimineață m-am trezit într-un pat gol. M-am simțit umilită și... cred că nu mă mai găsește atrăgătoare, cred că nu mă mai vrea. Exact când voiam să vin aici, a apărut și m-a condus. A fost puțin mai afectuos, deși încă puțin țeapăn. A zis că ieșise deja din casă, așa că mi-a adus o cafea, dar unde a fost? A făcut ceva cu Huxley?

— Huxley a fost cu mine toată dimineața.

Lacrimile îmi curg pe obraji.

— Doamne, atunci chiar nu știi! M-a sărutat înainte să vin aici, dar nu mi-a mai scris de atunci și... nu știi. Niciodată nu m-am simțit mai dorită decât atunci când sunt cu el, dar aseară... aseară m-am simțit ridicolă, și acum e-mailul ăsta...

Simt cum se adună panica în gât.

— Dacă l-a trimis când eram împreună?

Lottie respiră adânc și spune:

— Hai să gândim rațional, OK?

Dau din cap, deși cele mai rele scenarii îmi trec acum prin minte.

— Aseară, când noi beam șampanie, băieții stăteau de vorbă în casă.

— Da, „probleme de bărbați”, așa au spus.

— Ceea ce înseamnă ori probleme sexuale, ori ne fac să credem că sunt sexuale ca să nu căutăm mai multe informații.

— Crezi că JP avea probleme de genul ăsta aseară? De-asta n-a vrut să se culce cu mine? Adică, eram goală în fața lui și nici măcar nu s-a excitat.

Lottie clatină din cap.

— Nu, nu cred că avea probleme cu penisul, pentru că, chiar dacă Huxley era nervos aseară, mă îndoiesc că problema fratelui său l-ar fi enervat. E genul de supărare pe care o asociez mereu cu serviciul.

— Deci au avut o problemă de serviciu aseară?

— Nu, pun pariu că problema era e-mailul. Dacă Dave Toney știa aseară despre e-mail, trebuie să le fi spus băieților. Eu cred că a găsit e-mailul o persoană care n-ar fi trebuit să-l găsească, iar băieții au încercat să rezolve situația.

— Dar când a fost trimis?

— Probabil înainte să fiți împreună. E imposibil să-l fi trimis după aceea. Te place cu adevărat, Kelse!

— Și mie îmi place să cred că e așa, dar... am un sentiment, unul pe care l-am avut mereu de când sunt cu el. Nu sunt destul de bună, nu sunt la nivelul lui. N-am să-i ofer ce are nevoie în viață. Suntem diferiți!

— Dar fiecare este ceea ce-i trebuie celuilalt.

Îmi cuprinde obraji în palme și mă forțează să mă uit la ea.

— Nesiguranțele tale te fac să-l privești altfel pe JP. Și cu cât mă gândesc mai bine, cu atât sunt mai convinsă că băieții încearcă să ne protejeze de adevăr.

— Iar adevărul e că... JP nu voia să vină cu mine la nuntă.

— Încetează! Nu știi sigur așa ceva.

— Atunci de ce nu m-a vrut ascară? o întreb. Și unde a fost dimineață? Crezi că are pe altcineva?

Lottie clatină din cap.

— Nu! N-ar face așa ceva! Și tu ar trebui să-l cunoști destul până acum ca să știi că n-ar face așa ceva.

— Dar... nu s-a excitat. Nu m-a ținut în brațe. A fost extrem de posesiv cu mine de când suntem împreună, iar acum, deodată, totul se termină? Ceva nu e în regulă.

— Poate se teme că o să afli.

— Pentru că-mi ascunde ceva?

— Sau pentru că se teme să nu te piardă.

Mă sprijin de divan și-mi acopăr ochii.

— Trimite-i un mesaj.

— Și ce să-i spun?

— Spune-i orice, vezi ce răspunde! Uite, dă-mi mie telefonul!

I-l dau, iar ea începe să tasteze.

— Ce faci?

— Îți arăt că totul e în regulă. Cred că e doar o neînțelegere. JP e nebun după tine.

Continuă să tasteze și apasă „Trimite” înainte să-mi arate ecranul.

Kelsey: Bună, cum e acolo, la voi? Vă distrați?

— Vezi? Nonșalant, relaxat. Să vedem ce spune.

— Asta dacă va răspunde.

Telefonul meu sună, iar Lottie îmi aruncă o privire atotștiutoare înainte să se aplece și să citim împreună răspunsul.

JP: Bine, tocmai am terminat micul-dejun. Mergem la baschet cu burțile pline. Dacă joc prost, o să dau vina pe șuncă. Ce faci, scumpo? Ți-am spus azi cât de superbă ești? Dacă nu, să știi că ești. Al naibii de superbă!

— Vezi? spune Lottie, ridicând mâna în aer. Ți-am zis eu! După ce am fost alături de Huxley când a avut probleme la serviciu, aş zice că exact asta s-a întâmplat – cineva a scos la lumină e-mailul ăsta pe care JP l-a trimis cine ştie când, s-au ocupat de problemă şi JP îşi făcea griji aseară. Uită-te la mesajul ăsta! Vrei să spui că nu te place? Vrei să spui că ar prefera să fie cu altecineva?

Mă uit la mesaj şi-l recitesc de câteva ori.

O parte din mine o crede. E logic, când priveşti lucrurile aşa, dar... ce-a fost azi-dimineaţă? De ce m-a refuzat aseară, de ce nu m-a ținut în brațe? Chiar dacă era îngrijorat, trebuia măcar să mă țină în brațe, nu?

Deocamdată trebuie să las totul deoparte. Nu pot să-mi mai fac griji. Am stricat deja dimineața şi refuz să stric şi restul zilei.

Cu cel mai frumos zâmbet al meu, îi răspund:

— Da, cred că ai dreptate!

— Ştiu că am, spune Lottie şi mă îmbrăţişează. Te simţi mai bine?

— Da!

Îi zâmbesc mai larg, deşi nu simt că e sincer. Nu simt bucuria. Mă simt... tristă.

— Vrei să aduc fetele?

Clatină din cap.

— Nu, vreau să mai aduc ceva de băut. Mă întorc imediat. Ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc!

Mă bate pe umăr.

— Răspunde-i iubitului tău, să vezi cât de mult te place!

După ce pleacă, mă uit la telefon. Sunt tentată să nu spun nimic, să ignor mesajul lui, dar nu vreau să mă port aşa. Nu

vreau să-l ignor. Nu mă simt bine, dar știu că ar trebui să continui discuția.

Așa că asta fac. Deși sufăr, știu că nu e corect să-l resping.

*Kelsey: Mulțumesc! Sunt bine. Puțin deshidratată. Tipa care ne machiază încearcă în clipa asta să acopere o mușcătură vine-
tic de pe gâtul lui Lottie. Sperăm ca magia machiajului să câș-
tige azi.*

Aud râsete de jos. *Uită de probleme! Uită de sentimente!* E ziua lui Lottie și trebuie să profit de ea cât mai mult.

Aud telefonul.

JP: Ne-a spus Hux. Lottie nu părea deranjată. Cum e coșul?

Îmi mușc buza de jos. Doamne, știe că mînceam? Sper că nu. Le-o fi spus Hux despre coș? Cine știe?

Kelsey: Rezolvat! N-ar trebui să fie o problemă.

JP: Se pare că te pricepi cu adevărat la coșuri. Bună treabă, scumpo! Hei, băieții strigă la mine să las telefonul. Vorbim mai târziu! Mă gândesc la tine, scumpo! Abia aștept să te văd în rochie!

Kelsey: Distracție plăcută!

Pun telefonul jos, respir adânc și, când expir, ușa de la dormitor se deschide. E timpul să-mi pun masca fericită.

— Da! spune Lottie cu vocea sugrumată de emoție.

Nu cred că am văzut vreodată un bărbat mai mândru decât Huxley în clipa asta. Își umflă pieptul, are lacrimi în ochi și se vede ușurarea pe umerii lui când știe că femeia din fața lui îi va purta numele. Absolut minunat!

Toată ceremonia a fost frumoasă! Au programat-o să înceapă înainte de apus, așa că, pe măsură ce continuau, soarele cobora în apa din spatele lor. Localul are propria plajă, așa că nu e niciun turist sau localnic în jur. Pe cer sunt câțiva

norii care reflectă soarele în nuanțe de roz și de violet, creând o strălucire uluitoare.

Lottie, îmbrăcată într-o rochie simplă, stil sirenă, ia ochii tuturor, dar și bărbații sunt superbi în costumele lor bleu-marin. Am încercat să evit privirea lui JP cât am putut, dar mi se pare imposibil. Ochii mei sunt ca un magnet pentru ai lui. Când am pornit spre altar, m-am uitat la el și am observat că i s-a tăiat respirația, apoi și-a umezit buzele. Când a început ceremonia, m-am uitat la el și am văzut că-îmi zâmbeste cu o expresie atât de intensă, încât nu voiam decât să-îmi îngrop capul la pieptul lui. Iar acum, când un preot îi declară căsătoriți pe Huxley și pe Lottie, îl văd pe JP cum se leagănă pe călcâie și mă fixează cu privirea, în timp ce ochii lui sunt plini de promisiuni.

— Aș dori să-i prezint pentru prima dată pe domnul și doamna Huxley Cane.

Ca un robot, aplaud și îi dau buchetul lui Lottie înainte ca ea și Huxley să plece de la altar. Pentru că Lottie a vrut să merg alături de JP, e următorul la rând. Mă așteaptă la altar cu brațul întins.

Și începem!

Pășesc lângă el, îl iau de braț și mă aștept să înaintăm pe culoar, dar se apleacă la urechea mea, stârnindu-mi fiori pe șira spinării, și șoptește:

— Ești extraordinar de frumoasă, Kelsey! Îmi tai răsuflarea.

Inima mea rănită bate nebunește și simt că mi se înmoaie genunchii.

Îl iubesc! Îl iubesc atât de tare și să-i aud vocea, să-i simt corpul puternic lângă al meu mi se pare aproape prea mult!

— Mulțumesc! Îi șoptesc și eu în timp ce ne îndreptăm spre sala unde va avea loc recepția și unde Huxley o sărută pe Lottie, cu o mână posesivă pe spatele ei.

JP se întoarce spre mine și-mi ridică bărbia. Înainte să spun ceva, mă sărută pe buze și își trece ușor mâna prin părul meu ondulat.

— Futu-i! șoptește după ce se retrage. Mi-a fost dor de tine azi!

Mă sărută pe nas, pe frunte, apoi din nou pe buze exact când Breaker vine lângă noi împreună cu Ellie.

— La naiba, toată lumea se sărută! Să ne sărutăm și noi? Ellie râde și spune:

— Numai dacă vrei ca Dave să-ți taie boașele și să ți le servească la desert ca pe o delicatessă.

Breaker se bate cu degetul în barbă.

— Hm, mi-e greu să mă decid!

Organizatoarea nunții se apropie de noi și spune:

— Vin oaspeții, dar nu uitați, fără conversații, doar faceți cu mâna, pentru că avem nevoie ca mirele și mireasa să iasă înainte de apus pentru ultimele poze.

Oamenii se apropie, toți sunt fericiți, stau de vorbă și se duc direct spre bar.

— Ești OK? mă întreabă JP și mă trage de mână.

Îi zâmbesc.

— Da, mă bucur pentru Huxley și Lottie.

Nu știu dacă mă crede, pentru că mă studiază cu atenție, dar, din fericire, Lottie și Huxley ies din nou afară și mergem după ei. Pe acoperiș au mai rămas doar câteva persoane care fac poze.

— Doar cu mirele și mireasa acum, toți ceilalți să stea deoparte, spune organizatoarea. Iar oaspeții să meargă la recepție!

Două fete care își fac poze în fața apusului își cer scuze și, în timp ce urcă spre altar, una din ele, îmbrăcată cu o rochie mulată de culoarea lavandei, se uită în ochii lui JP și

zâmbeste larg. JP se foiește lângă mine în timp ce ea îi pune mâna pe piept și îi spune în trecere:

— Prin comparație cu azi-dimineață, arăți minunat. Felicitări pentru noua cumnată!

Îi face cu ochiul, după care merge la recepție.

Lumea din jurul meu se întunecă.

Prin comparație cu azi-dimineață?

A fost cu ea dimineață?

Îmi tremură buza.

Inima îmi bubuie în piept.

Și simt că-mi vine să vomit.

— Kelsey, șoptește JP, nu e ceea ce crezi!

Nu aici.

Nu acum.

Trebuie să facem poze.

O să mă ocup de asta mai târziu.

Las-o la o parte! Înnegrește-ți sufletul!

Nu-ți arăta sentimentele!

Poți s-o faci, Kelsey!

Trebuie s-o faci!

Capitolul douăzeci și trei

JP

FUTU-II

Acesta a fost cuvântul principal în ultimele 24 de ore. Starea mea permanentă se descrie prin „futu-i”. Dacă nu e una, e alta.

Situația e încordată. Kelsey și-a luat o mină fericită, dar acum știu când nu se poartă normal. Și în clipa asta zâmbetul nici măcar nu-i ajunge la ochi. Mesajele ei s-au rărit pe măsură ce a trecut ziua și, deși mă așteptam să-mi zâmbească atunci când a mers spre altar, și-a ferit privirea tot timpul.

Și nu pot s-o condamn. Huxley mi-a spus că fetele au aflat despre e-mail. Când am vrut s-o sun pe Kelsey să-i explic, Huxley mi-a zis că Lottie mi-a luat apărarea. L-a asigurat că totul e OK și că Kelsey nu vrea să vorbească despre asta. Așa că m-am abținut, deși n-am vrut.

Dar acum suntem aici, împreună, și știu că se prefacă. O simt, la naiba! Simt cum îmi alunecă printre degete și, dacă am fi în orice alte împrejurări, aș lua-o deoparte și i-aș explica totul, dar din nefericire nu e momentul potrivit.

Pentru ca situația să fie și mai grea, Jill s-a apucat să spună: „Prin comparație cu azi-dimineață, arăți minunat.” Dat fiind că nu eram acasă de dimineață, când s-a trezit Kelsey, lucrurile arată prost. Foarte prost!

Arată ca și cum m-aș fi culcat cu altcineva, după ce seara trecută n-am vrut să mă culc cu iubita mea. Și din postura ei rigidă, îmi dau seama că exact la asta se gândește acum.

Jill lucrează cu avocatul nostru. E secretara lui Taylor, așa că e la curent cu toată povestea cu șantajul. Am văzut-o azi-dimineață la cafenea. Și avea dreptate, arăt mai bine decât atunci, pentru că aveam impresia că s-a terminat coșmarul.

Acum... nu mai sunt sigur.

O prind de braț pe Kelsey, mă aplec spre ea și o întreb:

— Pot să vorbesc cu tine?

— Nu acum, îmi răspunde printre dinți.

— Trebuie să-ți explic.

Se uită la mine.

— Nu. Acum!

Apoi se desprinde de mine când organizatoarea o cheamă să facă o poză cu Lottie, Huxley, mama lor și Jeff. Mi se strânge stomacul când o văd prefăcându-se fericită și zâmbind cu familia ei. Văd cât de tare strânge buchetul în mâini, de parcă e singura parte din ea care își poate arăta emoțiile și, când termină cu fotografiatul, nu vine lângă mine. Stă aproape de Lottie, o ajută cu rochia și îi ajută pe fotograf și pe organizatoare. Unii ar credea că e o domnișoară de onoare grijulie, dar eu știu că mă evită.

După o chinuitoare oră de fotografii, stăm aliniați la intrarea pe acoperișul unde toți așteaptă să fie anunțați.

Kelsey mă atinge cu umărul în timp ce așteptăm și încerc s-o iau de mână, dar nu mă lasă. Abia când ieșim pe acoperiș,

îmi ridică mâna spre cer, apoi o lasă pe lângă corp. Pe urmă merge direct la locurile noastre și se așază. Mă așez lângă ea și întind brațul pe spătarul scaunului ei în timp ce Lottie și Huxley dansează pe versiunea acustică a piesei „Dreams” de Fleetwood Mac.

— Scumpo, vreau să mă ascuți! îi spun încet, ca să mă audă numai ea. Tipa care a venit la mine se numeste Jill și lucrează pentru Taylor. M-a văzut azi-dimineață la cafenea. Cumpăra cafea și covrigi pentru echipa ei. Știu că arată aturea, dar trebuie să știi că părerea ta despre ce a spus nici nu se apropie de adevăr.

Kelsey se uită la fericitul cuplu. Nu mă ia în seamă, nici măcar nu tresare. Știu că m-a auzit, pentru că o lacrimă micuță i se rostogolește pe obraz înainte să o șteargă.

— Kelsey, te rog, spune-mi că mă crezi!

Se smiorcăie și-și duce batista la ochi înainte să răspundă:

— Da!

— Chiar?

Cu ochii tot la Huxley și Lottie, îmi spune:

— Trebuie să te cred, nu?

— Nu, îi răspund, îngrijorat de tonul ei rece. Nu trebuie. Putem să vorbim despre asta, poți să-mi spui ce simți.

— Fericitul cuplu vă invită pe toți alături de ei pe ring după ce se termină primul lor dans, spune DJ-ul.

Kelsey se ridică și merg imediat după ea, dar, când nu se oprește pe ringul de dans și trece mai departe prin mulțime, o prind repede din urmă. Trece pe lângă câteva mese, coboară scările și se duce la camerele private de jos, direct spre apartamentul miresei.

Închid ușa după mine și, când mă întorc, o văd cum scutură mâinile și se plimbă prin cameră în timp ce respiră adânc.

— Nu face o criză! Nu face o criză! spune întruna.

— Kelsey, scumpo, vorbește cu mine!

Se oprește, lasă umerii în jos și spune:

— Eu...

I se frânge glasul.

— Eu nu... Nu știu ce se întâmplă.

Când ridică ochii, îi curg lacrimi pe obraji.

— Eram atât de fericită aseară! Eram... Voiam să-ți spun
că te iubesc, fir-ar al naibii!

Poftim? Futu-i... De ce a spus-o la trecut?

— Dar apoi a fost ca și cum eram prea fericită și ceva trebuia să se întâmple. Am tot spus asta. Era prea frumos să fie adevărat. Și am avut dreptate.

— Nu, nu aveai dreptate! o contrazic. Nu a fost prea frumos să fie adevărat.

Clatină din cap.

— Ba da, a fost. Pentru că eu credeam că noi... că avem o relație bună, dar nu era așa. Îți dai seama de cât curaj am avut nevoie să-ți cer să facem toate lucrurile alea obraznice? Eu nu sunt așa, JP. Nu e genul meu, și pe urmă am stat în fața ta, complet dezbrăcată, iar tu m-ai refuzat...

Se oprește.

— Parcă s-ar rupt o parte din mine.

— Scumpo, nu a fost pentru că nu te doream. Mereu te doresc.

— Nu și aseară. Și când am crezut că ai făcut-o pentru că eram beată și poate te-am descurajat, nici măcar nu m-ai ținut în brațe ca să mă liniștești. Ai fost rece. Distant. Știi cum o afectează chestia asta pe o femeie? Nu poți să faci asta, JP! La naiba, nu poți să faci asta!

Futu-i!

Fac un pas spre ea, dar ridică o mână.

— Nu! Te rog să nu mă atingi, pentru că știu că, dacă faci asta, n-am să pot spune ce am de zis. N-o să vreau decât să mă cuibăresc la pieptul tău și să-mi doresc ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat. Dar s-au întâmplat. Și pe urmă... pe urmă aflu de e-mailul pe care l-ai trimis mai multor femei.

— Înainte să fim împreună, completez repede. Sufeream cumplit din cauza ta. L-am scris în noaptea în care m-am îmbătat. Nici măcar n-am știut că am făcut-o, ceea ce îmi dau seama că sună îngrozitor, dar a fost după ce ai ieșit cu Derek și eu... n-am știut cum să gestionez situația. Nu a însemnat nimic.

— Asta credea și Lottie că s-a întâmplat, și te cred, chiar te cred, dar nu a făcut decât să-mi sporească durerea și tristețea. M-am străduit din răputeri să ignor faptul că nu m-ai vrut, că nu te-ai trezit alături de mine, că ai luat legătura cu alte femei, dar femeia aceea, Jill...

— Ți-am zis...

— Unde ai fost dimineață?

— La Breaker, îi răspund. M-a sunat la cinci.

Mă trag de păr.

— Futu-i, am vrut să-ți spun aseară, dar erai beată și n-am crezut că o să meargă prea bine. Un tabloid online a primit e-mailul, voiau să-l publice, iar articolul nu era deloc bun. Așa că am stat seara trecută și azi-dimineață să ne asigurăm că nu apare. Și am reușit, dar a trebuit să merg la Breaker ca să negociem. După aceea, ți-am luat cafeaua preferată și atunci am văzut-o pe Jill. Speram să nu te trezești înainte să vin, dar, pentru că am avut ghinion în ultimele 24 de ore, erai trează. Jur, Kelsey, a fost o mare porcărie despre care am vrut să-ți spun. Trebuie să știi că nu te-aș înșela, că eu... futu-i, că te iubesc...

— Nu!

Ridică din nou mâna spre mine.

— Te rog să n-o spui! Cuvintele astea nu ar trebui să salveze o relație, ci să o întărească. Nu o spune ca să mă simt mai bine.

— Dar asta simt! Trebuie să-ți dai seama că așa e.

Se șterge la ochi și se întoarce cu spatele la mine.

— Kelsey, te rog!

Cu batista la ochi, îmi răspunde:

— Te cred, JP. Chiar te cred!

De ce mi se pare că urmează un „dar” după asta?

Când lasă batista în jos, mă privește în ochi și continuă:

— Am nevoie de o secundă, OK? Sunt extrem de emoțională în clipa asta și nu vreau să spun ceva ce o să regret. Putem să ne întoarcem la recepție și să sărbătorim nunta fratelui tău și a surorii mele?

— Dacă asta vrei, îi spun.

Respiră adânc și spune:

— Asta vreau.

— OK!

Mă duc la ea și o iau de mână, dar și-o retrage încet.

— Nu! îmi spune. Să sărbătorim... separat.

Panica îmi blochează gâtul și reușesc cu greu să vorbesc:

— C-ce vrei să spui? Te despați de mine?

— Nu știu ce fac, JP. Știu doar că am nevoie de puțin spațiu.

— Te rog, Kelsey, nu face asta!

Tot ce mi-am dorit se face praf în fața mea.

— Nu te îndepărta de mine! Am nevoie de tine, scumpo! Nu vezi? N-aș face nimic să te rănesc. Seara trecută a fost... La naiba, încercam să te protejez! Încercam...

Îmi pune mâna pe piept.

— Te rog, JP, dă-mi puțin timp! În mintea mea se dă o luptă cu nesiguranțele mele și trebuie să rezolv asta înainte de orice altceva.

— Dar nu ai de ce să te simți nesigură.

— Aici te înșeli. De când mă știu, caut persoana potrivită care să mă completeze. Dar nimeni nu se uita la mine, iar dacă o făcea cineva, nu dura niciodată prea mult. Am avut ghinion în dragoste, și asta e îngrozitor. Mă face să mă întreb „Ce e în neregulă cu mine? De ce nu vrea nimeni să fie cu mine?” De multă vreme îmi pun întrebările astea.

— Iubito, ascultă-mă, eu te văd! Vreau să fiu cu tine!

— Da, dar ascară n-ai vrut. Aici vine partea grea pentru mine, pentru că în mintea mea, indiferent ce se întâmplă în viața ta, partenera de viață ar trebui să fie alături de tine, la bine și la greu. Tu... tu m-ai abandonat ascară, goală și umilită. Înțeleg că nu asta a fost intenția ta, dar, date fiind nesiguranțele mele din trecut, încerc să procesez respingerea ta. Așa că, te rog, dă-mi puțin timp!

Futu-i!

Vreau să-i spun că o iubesc.

Că n-am fost niciodată mai fericit decât în brațele ei.

Că nu vreau să mai treacă nicio zi fără ca ea să fie a mea.

Dar, când îi văd privirea distantă, știu că vorbele mele n-ar avea niciun sens acum.

Absolut niciunul.

Așa că fac singurul lucru pe care nu mi-l doresc, fac un pas în spate și duc mâna la ceafă spunând:

— OK, nu te grăbi! Dar să știi că, atunci când vei fi pregătită, am să fiu aici, am să te aștept. Nu plec nicăieri, Kelsey! Poți să mă respingi cât vrei, dar o să mă întorc de fiecare dată.

După aceea, iese din cameră și se întoarce la recepție. Am nevoie de o secundă afurisită, așa că mă așez pe o canapea și-mi sprijin coatele pe genunchi înainte de a-mi înfige mâinile în păr.

Futu-i!

— Cum a fost? întreabă Breaker, venind lângă mine la bar.

Țin în mână un pahar cu apă, fiindcă nu mă deranjez să-mi înec amarul în băutură, deși rămân aproape de alcool în caz că mă răzgândesc.

— Cum a fost? mă răstesc la el, vorbind încet. O, te referi la discuția cu Kelsey? Grozav al dracului, nu-ți dai seama? Suntem fericiți și îndrăgostiți în clipa asta.

— Simt o doză uriașă de sarcasm.

— Nu, pe bune, cum de ți-ai dat seama?

— Păi, în primul rând, ai cea mai încruntată căutătură pe care am văzut-o vreodată. Organizatoarea m-a întrebat dacă știu vreun truc magic să-ți repar fața. În al doilea rând, din câte am văzut, Kelsey te-a evitat toată seara. Ceea ce știi că pare suspect, pentru că voi erați de nedespărțit aseară la petrecerea de repetiție, înainte să iasă scandalul cu e-mailul. Așadar, cu toate dovezile astea, cred că putem trage concluzia că ești sarcastic.

Ridic paharul la buze și mă uit la ringul de dans, unde Kelsey dansează cu Lottie și mama ei pe „Fireball”, de Pitbull.

— Te urăsc, știi?

— De ce mă urăști? Sunt destul de sigur că ți-am salvat fundu' azi-dimineață.

— Da, și la ce m-a ajutat? Nici nu vrea să vorbească cu mine.

— Mi se pare că e problema „ta”.

Întorc încet capul spre el. Îmi zâmbesc stângaci și ridică din umeri.

— N-am spus ce trebuia?

— Nici măcar pe aproape.

— Poate ar trebui să mai lucrezi la aptitudinile tale sociale.

— Poate ar trebui să mă lași dracului în pace!

— De ce mă triune organizatoarea aici ca să-ți spun să-ți reperi fața? Întreabă Huxley șoptit în timp ce vine spre noi.

— Doamne, spune-i să-și repare propria față și să mă lase naibii în pace!

— Trebuie să-ți reamintesc că e ziua nunții mele? Întreabă Huxley atât de încet, încât aproape că nu-l aud.

— Chiar? îl întreb. Hm, de-asta purtăm costume? La naiba, trebuie să-ți spun, frate, că ați servit niște creveți execrabili! Trebuia să-i gustați înainte.

Simt că furia lui Huxley e pe cale să explodeze, dar, înainte de asta, Breaker mă împinge în piept, mă dă la o parte și strigă peste umăr:

— Mă ocup eu!

— Ce drăguț ești! îi spun în timp ce mă conduce la o masă din spate.

Luăm loc amândoi.

— Ce-ai de gând să spui? Îmi ții o predică? Ghici ce? N-am nevoie de așa ceva de la fratele meu mai mic, care habar n-are cum e să te îndrăgostești.

— Nu-ți țin nicio predică. Vreau doar să te întreb cum te simți.

— Nu mă simt bine, omule, nu e clar?

— Ba da! Cu ce pot să te ajut? Vrei să vorbesc cu ea? Pot să-i spun tot ce s-a întâmplat, să te susțin.

Clatin din cap și mă pleoștesc pe scaun.

— Nu, la naiba, a crezut toată povestea!

— Atunci care e problema? mă întreabă.

— Problema e că am dat-o în bară aseară pentru că m-a luat panica. Ea era vulnerabilă, iar eu eram prea distrat și îngrijorat că am s-o pierd. Nu i-am oferit alinarea de care ea avea nevoie.

— Despre ce vorbești?

Îmi netezesc pantalonii și încep:

— Kelsey nu crede că poate fi iubită. Îi tot spun că motivul e că n-a găsit bărbatul potrivit, dar nu cred că înțelege. Crede că are legătură cu ea. Seara trecută, voia o asigurare, dar eu, ca un tâmpit nenorocit, nu i-am dat ce avea nevoie. N-am înțeles atunci, dar acum, când reiau totul în minte, îmi dau seama că sunt cel mai mare cretin din lume. Fără să vreau, i-am alimentat nesiguranțele. Și mă simt oribil din cauza asta.

— Rahat!

Breaker își sprijină brațele de masă și se uită la ringul de dans.

— Ce-ai de gând să faci?

— M-a rugat să-i acord timp, așa că asta o să fac.

— V-ați despărțit?

— Nu sunt sigur. Dar așa îmi se pare și numai eu sunt de vină.

— Nu-i scrie; vrea să-i acorzi spațiu! Dacă îi trimiți mesaje, nu faci decât s-o enervezi, îmi spun în timp ce mă plimb pe lângă insula din bucătărie a doua zi după nuntă. Nu-i scrie! NU!

Mă uit la telefonul de pe blatul de marmură.

NU!

Mă mănâncă palma să iau telefonul, iar inima hotărăște în locul meu.

Înainte să mă pot opri, îl iau și apăs „Trimite” pe mesajul scris dinainte.

JP: Bună dimineața, iubito! Sper că ai ajuns cu bine acasă aseară! Știu că ai nevoie de spațiu și o să-ți ofer ceea ce-ți dorești, dar vreau să știi că încă mă gândesc la tine în fiecare secundă. Ți-am trimis un coș pentru dimineața de după, cu câteva lucruri care să te ajute să-ți revii după seara trecută. Sunt alături de tine!

Strâng din buze și mă uit la mesaj, recitindu-l de câteva ori. Când văd că l-a citit și l-a lăsat fără răspuns, mă cutremur în sinea mea cu un sentiment de dispreț față de mine însumi.

Ar fi trebuit să-mi ascult mintea!

JP: Încă îți acord spațiu, dar voiam să știi că mi-e dor de tine! Mi-e dor de îmbrățișările tale calde, de buzele tale catifelate, de ceea ce simt când ești aproape! Îmi lipsește tot ce ține de tine, iubito!

JP: De asemenea, am aflat adineauri că porumbelul Kazoo a fost adoptat și nu știam cum să-ți spun. Simt că am avut și eu o contribuție mărunță la faptul că și-a găsit un cămin bun. Sper să se poarte frumos cu el!

JP: Am cerut noua lui adresă, iar cei de la adăpost mi-au spus că informația e confidențială. De înțeles, dar voiam neapărat să-i trimit câteva lucruri, știi? O să-mi lipsească poza lui pe website.

JP: În fine, voiam doar să-ți spun toate astea. Mi-e dor de tine, scumpo!

JP: N-am văzut niciun episod nou din podcast. Speram să-ți aud vocea dimineață, când alergam, așa că am ascultat un episod mai

vechi. Ți-am spus vreodată ce moderatoare bună ești? Ești foarte amuzantă, pui întrebări grozave și simt cu adevărat cât de pasionată ești de dragoste. E unul dintre motivele pentru care îmi plăci cu adevărat – dragostea ta pentru dragoste.

JP: Știu că n-ar trebui să-ți scriu, dar trebuia să-ți spun. OK, pa, iubito!

JP: A venit salteaua gonflabilă pentru piscină, cea în formă de porumbel uriaș, pe care ai comandat-o. Am râs vreo zece minute, am umflat-o și acolo sunt și acum, plutind dezbrăcat pe porumbel. Ți-aș trimite o poză, dar nici n-ar trebui să te contactez. M-a făcut să râd, iar asta îmi sporește dorul de tine. Mi-aș dori să fii aici și să plutim împreună.

JP: Sunt aici, aștept momentul când vei fi pregătită să vorbim.

JP: Futu-i... mi-e dor de tine, Kelsey!

JP: Mi-e al naibii de dor de tine!

JP: Sună-mă când ești pregătită!

Ușa de la intrarea în casă se deschide și se închide, iar sunele scoate ecou în casa mea pustie și întunecată.

— Frate, știu că ești aici! spune Breaker. Mă obligi să te găsesc după mirosul tău de nespălat sau mă ajuți și scoți măcar un mormăit ca să știu unde ești?

— Aici! îi răspund îmbufnat de pe canapeaua pe care stau în living.

Nu sunt pregătit pentru lumina păcătoasă care umple camera întunecată când aprinde becurile din tavan.

Îmi acopăr ochii cu antebratul și murmur:

— Du-te-n... mă-ta!

— Hristoase! spune Breaker din dreptul ușii. Țe-ai mișcat naibii de pe canapeaua aia săptămâna asta?

— Da!

Mă întorc pe canapea ca să stau pe burtă, între perne. Îngrop capul într-o pernută și bombăn:

— M-am ridicat să fac pipi.

— Șocant, credeam că ai făcut într-una din sticlele astea de... Ce-i asta?

Îl văd cu coada ochiului cum ridică o sticlă goală.

— Bere din rădăcini?

— Naturală, cu zahăr de trestie.

— E bună?

— Nu! clatin din cap. Dar am cumpărat șase baxuri, așa că am băut din ele.

— De ce naiba ai cumpărat atât de multe?

— Am vrut să simt cum e să ții sticla în mână, dar fără să beau alcool. E ceva... poetic să ții o sticlă în mână când suferi.

Breaker stă deasupra mea cu sticla între degete.

— Știi ceva, frate, cred că ai ajuns la pragul de jos.

Mă întorc iar și mă uit la tavan. Mă ciupesc de frunte când zic:

— Ar fi o descriere corectă.

— Ai mai făcut vreo donație în ultima vreme? Știu că așa faci când ești trist.

Înghit în sec și răspund:

— Adăpostul pentru porumbei pe care îl sprijin își renumește clădirea JP Cane Pigeon Rescue. JPCPR. Sună al naibii de bine! O să fie promovat săptămâna viitoare. M-au întrebat dacă vreau să mă duc la eveniment când dezvăluie noul nume și știi cât de penibil sunt?

— Spune-mi!

Breaker se așază pe măsuta de cafea în fața mea.

— Le-am spus că aş fi onorat, dar cu o condiție.

Mă ridic în capul oaselor.

— Le-am cerut să-l invite pe Kazoo ca să-l cunosc.

— Frate...

— Asta nici măcar nu e cea mai rea parte. Îl privesc drept în ochi și continui: Am făcut o comandă la o doamnă de pe Etsy să facă două seturi cu cămașă și papion, unul pentru mine, unul pentru porumbel... din material Kazoo.

— O, futu-i! JP!

— Știu!

Dau încet din cap.

— Știu, la naiba! Pragul de jos. Dar singurul lucru care mă face să continui e ideea că aş putea să fac o poză cu Kazoo îmbrăcați la fel. Chiar am pufnit în râs la un moment dat când mă gândeam la asta.

— Ai râs? zice Breaker și cascadează ochii. Hai, frate! Trebuie să te ridici, să faci un duș și să te întorci la birou, la rutina ta.

— Am plătit în plus ca să se grăbească. Am căutat și cursuri despre cum să comunicăm cu porumbeii. Poți să-i antrenezi ca să trimită mesaje. Mă gândeam să-i scriu lui Kelsey o scrisoare de dragoste și să pun un porumbel să i-o ducă. Nu e romantic?

Breaker mă privește impasibil.

— Nu, frate! Nu, nu e romantic. E de-a dreptul înfricoșător. Știi că porumbeii sunt cunoscuți drept șobolanii cerului?

Mă ridic atât de repede de pe canapea, încât Breaker cade pe spate pe măsută.

— Știi, numai un cretîn needucat ar spune așa ceva. Știi că porumbeii sunt inteligenți și complecși? Sunt printre

singurele creaturi de pe planetă care au trecut testul cu oglinda. Adică le pui o oglindă în față și ei știu, la naiha, că se uită la imaginea lor! Șobolanii trec de testul ăsta? Nu, ei stau acolo, în găurile lor sinistre, și ronțăie la alune până găsesc ceva mai bun de ronțait.

— OK, îmi pare rău că am adus vorba de asta.

— În plus, există foarte puține dovezi științifice că porumbei sunt purtători de boli. Contrar celor spuse în presă, sunt niște păsări chiar curate.

— Nu cred că se vorbește în presă de porumbei.

— Și mai știi ce? Întreb, cu mâinile în șolduri și plin de nervi. Porumbeii se împerechează pe viață. Își întâlnesc perechea și gata.

Vocea mi se frânge când mă gândesc la Kelsey.

— N-au nevoie să-și pună decizia la îndoială. Pur și simplu... știu.

— JP, te simți bine?

Mă smiorcăi.

— Ei înțeleg că frumusețea cu pene din fața lor e numai și numai a lor.

Mă șterg la nas.

— Se împerechează, fac doi pui și își petrec restul anilor până lângă pană, adică mână în mână, și zboară împreună spre apus.

— Cred că trebuie să te scoatem de aici.

Mă șterg la ochi.

— Asta trebuie să fac. Trebuie s-o rog pe Kelsey să fie porumbița mea.

Înnebunit, îmi caut telefonul.

— Trebuie să-i trimit un mesaj.

Breaker mă prinde de braț.

— Nu-i o idee bună! N-o să înțeleagă.

— Atunci o să-i explic, îi răspund, simțind că am o expresie de dezaxat. O să-i trimit un filmuleț în care îi povestesc despre cum se împerechează porumbeii.

— Frate, e o idee foarte proastă, mai ales în halul în care arăți acum.

— O să-i arăt filmulețul. Am găsit unul grozav despre cum comunică porumbeii. M-a făcut să mă gândesc la ea, mai ales pentru că unul din ei avea pene aurii la gât. Mi-a amintit de ochi lui Kelsey. În mintea mea, i-am pus numele Kelsey și...

Trosc!

Cad pe canapea, iar durerea înii explodează în față în timp ce mă uit la Breaker, care își scutură mâna. Procesez încet locul cald de pe obraz unde m-a plesnit.

— M-ai lovit! îi spun, reiterând ceva evident.

— Nici măcar nu-mi pare rău. Trebuia s-o fac!

Răsuflă adânc.

— Uită-te în jurul tău! Te îneci în bere cu zahăr de trestie, care sunt sigur că are gust de picioare, încerci să te asemeni cu un porumbel nenorocit pe care nu l-ai văzut niciodată și îi dai numele lui Kelsey unui porumbel imaginar. Nu e doar pragul de jos, întreci o limită, și să mor dacă stau și mă uit fără să intervin! Acum ridică-te dracului odată, treci la duș și adună-te naibii, pentru că ea n-o să vrea să stea de vorbă cu un tip care visează să descifreze codul de comunicare dintre porumbei ca să-i spună cât de mult o iubește. Știre de ultimă oră – chestia asta nu e deloc romantică.

Clipesc de câteva ori și, cu toate că mă simt confortabil în propriul meu cuib – dacă vreți –, îmi dau seama că are dreptate. Cine știe dacă se va întoarce Kelsey sau când... dar dacă o face, nu mă poate găsi așa. Sub nicio formă!

Îmi trec mâna peste față și-i spun:

— Futu-i, ce prost mă simt!

— Așa și trebuie. Băga-mi-aș! Acum du-te și spală-te! Am să comand cina și de mâine mergi la serviciu.

— Ai dreptate!

Mă ridic din nou și o iau spre scări.

— Ai dreptate, trebuie să mă întorc la muncă, să reintru în ritm. Cine știe, poate asta era semnalul de alarmă de care aveam nevoie.

Vreau.

Să.

Mor.

A fost o idee îngrozitoare. Al dracului de îngrozitoare!

Mi-e dor de canapeaua mea comodă.

Mi-e dor de gustul dulce al berii din rădăcini.

Și mi-e dor de gânguritul de porumbei.

Nimic nu pare mai atrăgător în clipa asta, dar stau la masa din sala de ședințe, față în față cu Kelsey – care s-a tuns, la naiba, și arată mai sexy ca niciodată cu părul ondulat și până la umeri, – în timp ce-mi dă raportul despre proiectul Angelica.

Când am aflat că am o ședință cu ea, am alergat la birou, am fugit la Breaker, am căzut în genunchi, l-am prins de picioare și i-am spus că nu-i dau drumul decât dacă acceptă să participe și el la ședință.

Avea conferință video.

Cu echipa de la New York.

Nu a fost deloc încântat.

Dar a spus da repede ca să scape de mine.

Dar chiar și cu el alături, tot mai simt că n-am aer în plămâni și că respir tot mai greu cu fiecare secundă.

Iar Kelsey pare foarte calmă, stăpână pe sine, nu e deloc stângace – ceea ce e îngrijorător.

Al dracului de îngrijorător!

Pentru că asta înseamnă un singur lucru: nu-i mai pasă. Nu-i mai pasă de noi. A renunțat. Dacă i-ar fi păsat, s-ar fi bâlbâit, și-ar fi scăpat documentele, poate chiar ar fi greșit un cuvânt, două. Știi, adică... să zică „banană” în loc de „bambus”. Nu are niciun sens, dar în starea mea de agitație cred că așa se înțelege ce încerc să spun. Dar voi înțelegeți, nu?

După cum ar spune Righteous Brothers... și-a pierdut iubirea pentru mine.

Băga-mi-aș, ar fi trebuit să-i trimit mesajul despre porumbei!

— Cred că asta e tot ce am pentru voi. Aveți întrebări? spune Kelsey și își dă o șuviță după ureche.

Da! Am câteva întrebări!

De ce nu mi-ai scris?

Te-ai gândit vreun pic la mine?

Ți-e dor de mine, așa cum îmi e mie dor de tine?

Chiar ți-ai pierdut dragostea pentru mine?

— Aăă, cred că e în regulă, răspunde Breaker. JP, tu ai vreo întrebare?

Kelsey se uită la mine și așteaptă cu răbdare.

Mă iubești?

Vrei să te muți la mine?

Vrei să te măriți cu mine?

Vrei să fii porumbița mea?

Breaker îmi trage un picior pe sub masă, făcându-mă să tresar și să răspund.

— Aăă, nu, nimic! Grozav, bună treabă cu proiectele și tot restul! Mi-a plăcut mult, aăă, depozitarea.

Breaker geme lângă mine și spune:

— Să ne ții la curent cu costul parchetului proiectat.

— Așa voi face, spunea ea și zâmbește. Mersi!

Își adună lucrurile, se ridică și iese din sală.

După ce se închide ușa, mă prăbușesc pe masă.

— Nu-i e dor de mine, la naiba! E ca un sloi de gheață.

Nici măcar n-a tresărit când mi-a auzit vocea.

Breaker tace o clipă, apoi spune:

— Da, chiar mă așteptam să fie mai emoționată. Sau măcar să arate ce simte.

— Nu-i așa?

Îmi las capul în mâini.

— Futu-i! S-a terminat, nu? Am pierdut-o!

— Nu cred că ai pierdut-o. Doar cred... cred că se protejează. Și, sincer să fiu, ești praf în clipa asta. Poate nu are curaj să te abordeze.

— Și mie mi-e teamă să mă duc la oglindă și să văd cum arăt, normal că nici ea nu vrea să se apropie de mine.

— Atunci rezolvă problema, frate! Te-a plăcut pentru că ești carismatic, fermecător și distractiv. În clipa asta, ești un ghem de nervi la distanță de o pâine ca să devii omul-porumbel. Arată-i-l pe bărbatul de care s-a îndrăgostit. Arată-i-l pe bărbatul făcut pentru ea.

Făcut pentru ea...

Ridic capul și îmi vine o idee.

— Ce-ai spus?

Breaker repetă derutat:

— Arată-i-l pe bărbatul făcut pentru ea.

Îl apuc de față, îl apropii de mine și-l pup pe gură. Mă împinge la o parte și se șterge la gură în timp ce-i spun:

— Ești al dracului de deștept! Mie de ce nu mi-a venit ideea asta?

Mă ridic de pe scaun și ridic pumnul spre cer.

— Am s-o recuceresc... Stai numai să vezi!

Capitolul douăzeci și patru

KELSEY

ÎMI RONTĂI UNGHIA ȘI AUD TELEFONUL SUNÂND DE trei ori, după care:

— Bună, surioară!

— Îmi pare rău că te sun în luna de miere, dar trebuie neapărat să vorbesc cu tine!

— Nu te scuza, ți-am spus să suni când vrei! Adevărat, nu credeam că o să mă suni în fiecare zi, dar știi că sunt alături de tine.

— Știu, îmi pare rău, dar... m-am tuns, cum ai zis tu.

— Da, știu, mi-ai arătat poza. Ți place?

— Da!

Mă plimb prin birou, știind că JP e după colț.

— Și mă simt foarte sexy cu părul mai scurt, și am purtat lenjeria nouă pe care m-ai forțat s-o port și rochia verde.

— Cea cu mâneci?

— Da!

— Și te simți mai bine? Mai încrezătoare?

— Așa mă simțeam și... jur că nu voiam să te sun, dar JP a apărut de ieri la birou și arăta... Doamne, Lottie, simt că tot ce am încercat să fac în ultima săptămână a dispărut în clipa în care l-am văzut și m-am întors în noaptea aceea. Pe urmă, am avut o ședință cu el. Din fericire, a participat și Breaker. M-am stăpânit și chiar sunt mândră de mine pentru că am fost profesionistă în timpul ședinței. Dar acum, că s-a terminat, îmi transpiră palmele și simt nevoia presantă de a plânge, deși nu-mi vine nicio lacrimă.

— Când l-ai văzut, ai simțit că-ți este și mai dor de el?

— Normal că da! Mi-a fost de el în fiecare minut din fiecare zi. Iar mesajele lui mi-au îngreunat situația și mai mult. Mi-a fost rușine să mă uit în ochii lui.

— Te înțeleg. Încă mai duci pe umeri povara întâmplării din seara aceea.

— Așa e, dar nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva sunt ridicolă.

— Sentimentele tale sunt îndreptățite. Nimeni nu-ți poate spune dacă ești sau nu ridicolă, pentru că nimeni nu știe ce e-n mintea ta. Nu poate înțelege ce simți tu. Dar dincolo de asta, tu crezi că te porți ridicol?

— Obiectiv vorbind, ca și când aș privi totul din afară, nu mă pot gândi decât că bărbatul acesta, bărbatul acesta extrem de iubitor, nu-și dorește nimic mai mult decât să fie cu mine. Dar din mijlocul situației, simt o stânjenală paralizantă și nu știu cum să trec din nou de bariera asta cu el, știi?

— Asta înseamnă că-l vrei înapoi?

— Eu...

Cioc, cioc!

Mă uit la ușă și îl văd pe JP în dreptul ușii, cu mâinile în buzunare, mai atrăgător ca niciodată.

— Ăăă, Lottie, trebuie să închid!

— O, Doamne, e acolo?

— Da! Vorbim mai târziu!

Închid înainte să răspundă. Emoționată, pun telefonul jos și-mi dau părul după ureche. El nu intră în biroul meu, doar se sprijină de tocul ușii și arată ca un fotomodel pentru GQ, cu părul cârlionțat pe frunte și maxilarul acoperit de țepi negri.

— Bună! Îl salut, neștiind ce altceva să spun. Ai nevoie de ceva?

— Bună! Pot să-ți cer părerea despre ceva?

— Ăăă, sigur! Îi răspund.

N-am mai vorbit de mai bine de-o săptămână, dar vrea să-mi ceară părerea, ceea ce nu e ciudat deloc.

— Crezi că-mi stă bine în costumul ăsta?

Complet nedumerită, mă uit la costumul negru, simplu, cu cămașa asortată și nu văd nimic diferit față de tot ce a purtat până acum. Dar, dat fiind că-mi cere părerea, stau câteva secunde în plus să admir felul în care pantalonii i se mulează pe coapse și-i scot un evidentă picioarele puternice. Am stat între picioarele acelea. Le-am văzut cum se încordează când îi țin penisul în gură.

Gândul mă face să mă îmbujorez, așa că mă uit la pieptul lui, la reverele sacoului, și mă gândesc de câte ori i l-am dat jos de pe umeri și cum am pus cândva doar haina aceea pe mine.

Iar mă îmbujorez.

OK, cred că e destul!

Când mă uit din nou în ochii lui, are un zâmbet satisfăcut pe buze.

— Hm, costumul arată bine.

Înghit în sec.

— Îți stă bine. Ai, ăăă, o ședință sau – mă înec – o întâlnire?

— Nu!

Se desprinde de tocul ușii.

— Voiam doar să văd cum mă mănânci din nou din priviri.

Îmi face cu ochiul și pleacă fără să mai spună nimic.

Stai... ce?

Asta a fost tot?

Asta voia?

E... e ceva tipic pentru vechiul JP, cel care îmi spunea că femeile și bărbații care lucrează împreună nu pot fi prieteni.

De ce-ar face așa ceva?

Sunt mai confuză ca niciodată.

— Domnișoară Gardner, te rog să mai rămâi puțin ca să vorbim! spune JP din capul mesei, cu mâinile împreunate.

Restul echipei de constructori iese din sala de ședințe și, când ușa se închide, se apleacă în față și mă întrebă:

— Vrei să-mi explici?

Ridică sugestiv dintr-o sprânceană.

— Ăăă...

Privesc în jur.

— Ce să explic?

— Chiar nu știi?

— N-am idee despre ce vorbești, îi răspund și strâng carnetul la piept.

— Ai făcut-o de 33 de ori.

Poftim?

Nu știu cum să reacționez. Când am venit dimineață, nu eram pregătită pentru încă o întâlnire cu JP. Privind în urmă, nu eram pregătită pentru cât de tare mă va distraje parfumul lui. Am și uitat despre ce vorbeam de câteva ori.

Jur că parcă mi l-ar fi împrăștiat pe scaun, doar pe scaunul meu, pentru că m-a învăluit cu totul.

— La ce te referi cu 33? îl întreb.

— De atâtea ori te-am surprins cum mă priveai.

Se ridică de pe scaun și își încheie nasturii de la sacou.

— De data asta, scapi basma curată, dar data viitoare când vrei să stai o oră să mă admiri, te rog să-ți rupi din timpul tău.

Glumește cumva? Nu m-am uitat la el de atâtea ori.

Acum e lângă mine, nespus de îngâmfat.

— De fapt, așa ai făcut.

Ba nu! Îi răspund, enervată:

— Păi... dacă am făcut-o, înseamnă că și tu te-ai uitat la mine de 33 de ori.

— A, aici te înșeli, domnișoară Gardner! Nu m-am uitat la tine de 33 de ori, ci de mult mai multe ori, de 54, mai exact, aproape în fiecare minut.

Își umezește buzele.

— OK, atunci... atunci ce-ar fi să-ți faci tu programare data viitoare ca să te holbezi? îi răspund cu o voce tremurată, deloc încrezătoare.

— Poate așa o să fac. Să ai o zi bună!

Se retrage în biroul lui cu nasul în telefon. Până ajung la biroul meu, am o solicitare în calendarul de pe e-mail. Când îl deschid, observ că e de la JP.

INVITAȚIE: Ședință de holbat cu JP CANE. 10.00 am - 11.00 am.

Nu aduce nimic.

Nu purta nimic.

Mi se încing obrajii din nou, iar un zâmbet minuscul îmi apare în colțul gurii. Îi răspund cu un clic pe butonul de refuz.

CĂTRE: Kelsey Gardner

DE LA: JP Cane

SUBIECT: *Invitație respinsă*

Dragă domnișoară Gardner,

Văd că ai respins invitația mea de a ne holba unul la altul timp de o oră pentru a patra oară. Nu înțeleg cum de ai un program atât de încărcat, încât să nu-mi accepți invitația. Pot să întreb de ce continui să-mi refuzi invitația care s-a născut tocmai pentru că tu te-ai holbat la mine? Te rog să-mi răspunzi în timp util.

Mulțumesc,

JP Cane

Zâmbind ca o proastă, mă gândesc să șterg e-mailul, dar pe urmă... mă întreb cât de distractiv ar fi să-i răspund. Ultimele zile au fost neașteptate. JP a reușit cumva să creze atmosfera care era cândva între noi și mi-am dat scama brusc de un lucru – mi-a fost dor de toate astea. De *noi*. Și cu toate că mă simt aiurea... și ciudat, nu cred că pot să-l ignor. Așa că îi răspund.

CĂTRE: JP Cane

DE LA: Kelsey Gardner

SUBIECT: *RE: Invitație respinsă*

Dragă domnule Cane,

Solicitarea ta a fost refuzată de patru ori pentru că nu reușesc să înțeleg ce fel de productivitate sau progres asigurăm pentru Cane Enterprises uitându-ne unul la altul. Dacă îmi poți oferi o listă detaliată privind beneficiile pentru companie, s-ar putea să mă răzgândesc.

Mulțumesc,

Kelsey

□

CĂTRE: Kelsey Gardner

DE LA: JP Cane

SUBIECT: RE: Invitație respinsă

Dragă domnișoară Gardner,

Apreciez loialitatea ta față de companie și faptul că vrei să sporești succesul afacerii noastre în valoare de miliarde de dolari. Când despre beneficiul unui concurs de holbat timp de o oră pentru companie, aș dori să-ți prezint schema următoare. Te rog să-mi scrii dacă ai întrebări.

Holbat → proximitate forțată → șef fericit.

Mulțumesc,

JP

□

CĂTRE: JP Cane

DE LA: Kelsey Gardner

SUBIECT: RE: Invitație respinsă

Dragă domnule Cane,

Răspunsul tău mă fletează, dar trebuie să-ți reamintesc că solicitarea ta este strict personală și, așa cum mi s-a spus cândva, bărbații și femeile nu pot fi prieteni la locul de muncă, din cauza atracției evidente. Mă tem că cererea ta seamănă cu un comportament neadecvat, un lucru la care nu doresc să contribui. Din nefericire, cererea ta a fost din nou refuzată.

Mulțumesc,

Kelsey

□

CĂTRE: Kelsey Gardner

DE LA: JP Cane

SUBIECT: RE: Invitație respinsă

Meriți aplaudată pentru hotărârea de a te crija într-un model superior de urmat. Poate ar trebui să-ți oferim o mărire de salariu... sau poate poți să-mi mărești tu mie ceva...

(Ridicat din sprâncene)

Al tău,

Jonah

Închid ochii strâns și scot un țipăt în sinea mea când îi văd numele la finalul e-mailului. Numele pe care pare că-l folosește doar cu mine. Îmi amintește de ziua în care i-am aflat numele adevărat, după o ieșire în San Francisco. Tocmai ieșea din camera mea cu un rânjel pe figura lui frumoasă când mi-a spus cum îl cheamă. Îmi amintesc sentimentul care m-a copleșit în clipa aceea, o conexiune mai profundă decât una de suprafață, o conexiune care m-a făcut să simt că sunt o parte specială din viața lui.

Sentimentul acela a reapărut. Fiecare răspuns la e-mail îmi împrășteie căldură în vene și rușinea pe care o simțeam începe să se disipeze.

CĂTRE: JP Cane

DE LA: Kelsey Gardner

SUBIECT: RE: Invitație respinsă

Dragă domnule Cane,

Doar nu faci aluzie la o erecție, nu? Nu pot să cred că asta faci, având în vedere cât de nepotrivit ar fi. Îți sugerez să ai mare grijă cu următorul răspuns.

A ta,

Kelsey

Îmi tresaltă stomacul când apăs pe „Trimite”. E prima dată de la nuntă încoace când îi dau de înțeles că încă mai simt ceva pentru el, că sper ca și el să mă aștepte încă.

Au fost două săptămâni dificile, în care am încercat să-mi gestionez sentimentele și dorul de JP, și să-mi amintesc cine naiba sunt. Să-mi văd adevărata valoare. Să încerc să mă conving că sunt frumoasă, dorită, necesară. Iar JP, într-un fel mărunț, m-a ajutat cu acel progres.

Cioc, cioc.

Ridic ochii și îl văd pe JP stând în dreptul ușii, fără sacou. Mă uit la cămașa lui și la cum i se întinde pe pieptul ferm. Are mânecile suflecate până la coate și afișează zâmbetul lui clasic, zâmbetul care mi-a apărut în vise în ultimele nopți.

Mă îndrept de spate și întreb:

— Pot să te ajut cu ceva, domnule Cane?

Își freacă palmele una de alta.

— Poți. Speram să discutăm ceva legat de serviciu.

— Vrei să ici loc?

Clatină din cap.

— Nu, ar fi mai bine să discutăm la cină.

Ridic din sprâncene.

— E o cină de afaceri?

— Da!

Nu-l cred, dar mă prefac.

— OK, să-mi notez în calendar pentru săptămâna viitoare?

— Diseară. La mine acasă. Ora șapte.

— Mă tem că nu mă simt confortabil să merg la o cină de afaceri la tine acasă.

— Îți înțeleg motivele de îngrijorare, dar te asigur că nu va fi nimeni acolo, așa că nu ai de ce să te simți inconfortabil, domnișoară Gardner. Poți fi tu însăși.

Stă mai drept.

— Ne vedem diseară!

Apoi pleacă fără să mai aștepte un răspuns.

Neștiind ce să fac, iau telefonul și-i scriu lui Lottie.

Kelsey: O, Doamne, m-a invitat la cină la el acasă! Mă așteaptă acolo. Ce să fac?

Din fericire, îmi răspunde. Huxley o să mă omoare când ajunge acasă, o simt.

Lottie: Cum adică ce să faci? Du-te!

Kelsey: Dar dacă... dacă vrea să ne împăcăm sau, mai rău, să nu ne împăcăm?

Lottie: Dacă sunt două lucruri pe care le știu sigur în viață, acelea sunt că Huxley Cane îmi este sortit... și JP Cane îți este sortit ție. Te iubește nespus de mult. Ai curaj, fă pasul pe care ai vrut mereu să-l faci! Mi-ai spus de nu știu câte ori că dragostea e ca un montagne russe. Ești în montagne russe, așa că bucură-te!

Kelsey: Poate sunt pregătită, dar mă tem.

Lottie: Bine, mi-aș face griji dacă nu te-ai teme. Știi, e ceva ce nu ți-am spus, ceva ce cred că ar trebui să știi. În noaptea aceea, când băieții se ocupau de problema cu e-mailul, nu felul în care îl descriau pe JP în articol a fost motivul pentru care au plătit ca să-l anuleze, ci ceea ce scriau despre tine.

Kelsey: Ce scriau despre mine?

Lottie: Huxley mi-a spus că articolul descria e-mailul trimis de JP în termen apropiați de hărțuirea sexuală, dar acolo scria și că tu te-ai folosit de JP ca să îți consolidezi compania. Huxley a spus că JP și-a pierdut cumpătul și că a făcut tot ce i-a stat în putere ca să se asigure că numele firmei tale nu este târât în noroi, pentru că înțelege cât de mult ai muncit ca să ajungi aici.

Kelsey: A făcut el asta?

Lottie: Da, iar unul dintre principalele motive pentru care a fost atât de distant în noaptea aceea a fost că era înspăimântat de ce urma să se întâmple. Credea că o să te piardă. Te iubește, surioară! Nu lăsa un moment prost să eclipseze relația voastră. OK? Du-te la cină! Îngăduie-ți să iubești! Îți promit că n-ai să regreti!

Stau în dreptul ușii și aștept emoționată să o deschidă. Nu știam exact ce să port la cină în seara asta. M-am gândit la o rochie, dar mi-am zis că e prea formal. Apoi la un costum cu pantaloni, dar acela era prea... de birou, așa că am ales o pereche de pantaloni de piele și o bluză roșie, cu umerii goi, și pantofi cu toc. O ținută simplă, dar am și încrederea de a intra pe ușă fără să mă simt stânjenită.

După o veșnicie, ușa se deschide, iar JP apare în dreptul ei într-o pereche de blugi, fără șosete și un tricou alb. Are părul ud și arată de parcă abia a ieșit de la duș.

Mă măsoară din cap până-n picioare cu o privire flă-mândă și se oprește din nou la fața mea.

— Domnișoară Gardner! Îmi spune cu vocea ușor sugrumată. Mă bucur că ai venit!

Zâmbind stingherită, îi spun:

— A trebuit să-mi rearanjez programul. Mă bucur că am reușit.

Pășește într-o parte și intru, simțindu-mă imediat ca și cum m-aș fi întors acasă. Am atâtea amintiri frumoase între pereții aceștia întunecați! El închide ușa și-mi face semn spre curtea din spate. Ușile de sticlă sunt deschise, iar curtea e luminată în nuanțe de violet. Simt că mi se taie răsuflarea când mă apropii, căci toată scena e familiară și pare desprinsă dintr-un film.

— Domnule Cane! îi spun când traversez curtea și admir priveliștea.

Luminile din dreptul piscinei sunt în tonuri de levănțică, cele de deasupra au o nuanță caldă de auriu, iar cele de la baza palmierilor strălucesc într-un violet mai închis. Pe masă se află o carafă cu ceva ce pare a fi limonadă și două pahare,

ceea ce mă face să zâmbesc. Alături se află... O, Doamne, as recunoaște tortul acela oriunde! Tortul cu miere!

— Nu prea seamănă a cină de afaceri.

Se apropie de mine, îmi pune mâna pe spate și se apleacă să-mi șoptească:

— Bine!

Apoi mă ia de mână, mă conduce la scaunul meu și mă invită să iau loc. Se așază în fața mea. Pune telefonul între noi, apoi ia un dosar de lângă tort și-l pune în față.

— Apreciez că ți-ai modificat programul ca să vii în seara asta. Vreau să discutăm ceva strict secret și aș aprecia discreția ta.

De-a dreptul derutată, dau din cap, deși habar n-am ce-a plănuit.

— Desigur!

Deschide dosarul și spune:

— Am să-ți dau un scenariu pe care vreau să-l citești cuvânt cu cuvânt în timp ce te înregistrez.

Ce naiba face?

— Hm... OK!

Întinde mâna spre limonadă.

— Vrei să bei ceva ca să-ți dregi vocea?

— Nu, sunt în regulă.

Ia o foaie din dosar și spune:

— OK, e important să nu citești înainte. Crezi că te descurci?

— Da!

— Bine! Stai să ne instalăm!

Deschide telefonul, apoi aplicația de înregistrare și apasă pe buton înainte să-mi dea foaia de hârtie.

Mă uit la prima propoziție și ridic imediat ochii spre el. Un sentiment mistuitor, magic, îmi cuprinde inima.

— JP...

— Domnișoară Gardner, nu uita ce-am spus, citește scenariul fără să te uiți înainte.

Îmi face cu ochiul și aproape îmi vine să plâng.

Pentru că... O, Doamne!

Îmi dreg glasul și citesc ce e scris.

— „Podcastul «Făcuți unul pentru celălalt». Jonah și Kelsey. Bun-venit ascultătorilor la Podcastul «Făcuți unul pentru celălalt», unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebunește despre felul în care s-au întâlnit! Jonah, îți mulțumesc că ești alături de mine azi!” „Mulțumesc că m-ai invitat! Sunt un mare fan. Episodul meu preferat e cel cu Jason și Dottie.”

Zâmbesc atât de larg, încât abia pot vorbi.

— „Da, salata aia de cartofi a fost o minune.”

Pufnesc în râs, fornăind ușor.

— „Abia aștept să-mi cumpăr o caserolă.” „În curând, într-un magazin aproape de tine. Dar nu de asta ne aflăm aici. Ci ca să vorbim despre dragostea vieții tale, Kelsey.”

O lacrimă îmi scapă pe obraz și, înainte s-o pot șterge, JP scoate o cutie cu șervețele de nicăieri și o așază în fața mea. Iau unul și mă șterg la ochi.

— „Cum v-ați cunoscut?” „Vezi tu, fratele meu, Huxley, a băgat compania noastră într-un mare bucluc. E o poveste lungă, dar pentru că îi făcuse o promisiune unei fete cu care ajunsese la o înțelegere, am fost nevoiți să ne întâlnim cu ea și sora ei și să le ascultăm propunerea de afaceri. Eram cam nervos, știi, pentru că Huxley lua decizii fără noi, așa că, atunci când am apărut pentru prezentare, nu mă așteptam să coboare din lift o femeie spectaculoasă. Am simțit imediat că ceva s-a schimbat în mine, ceva atât de profund, încât aș fi putut să jur că o piesă de puzzle care îmi lipsise toată viața își găsisese în sfârșit locul.”

Îmi tremură buza.

— „Te referi la Kelsey?” „Da! Din păcate, sora ei a distrus toată întâlnirea, dar în tot timpul în care s-a dat în spectacol, eu am stat cu ochii la Kelsey. Am văzut-o cum s-a făcut roșie de rușine, dar și cum și-a păstrat calmul, deși speranțele de a-și duce afacerea la următorul nivel se năruiau sub ochii ei. Momentul acela a avut ceva atât de autentic, încât nu l-am uitat niciodată. Și am știut că trebuie s-o revăd.”

Mă șterg la ochi.

— „Se pare că asta ai făcut.” „Da, au reușit să-și țină din nou prezentarea, iar ideea ei era absolut genială. Am fi fost nebuni să spunem nu. Din fericire pentru mine, eu am supravegheat noua ei afacere, așa că am ajuns să petrec mai mult timp cu ea. A început ca o joacă, dar, cu cât stăteam mai mult cu ea și o cunoșteam mai bine, cu atât îmi dădeam seama că fata asta era făcută pentru mine. Singura problemă era că trebuia să-i dovedesc că și eu eram făcut pentru ea.” „Cum... cum ai făcut asta?” „Am încercat să fiu prietenul ei, deși îi spusesem că era imposibil. Și, la momentul potrivit, am pregătit o seară întreagă în care avea să-i spun cât de mult îmi doream să fiu cu ea. Dar, spre groaza mea, în seara aceea avea întâlnire cu altcineva.”

Mi se strânge inima numai cât mă gândesc. Mă uit la hârția din fața mea.

— „Uau, ce ușuratică!”

Mă uit la el și-l văd cum pufnește în râs.

— „Nu, nu i-am dat destule indicii că voiam să duc lucrurile mai departe. Nu dau vina pe ea, dar am implorat-o să nu plece cu el.” „Și a plecat?”

Înclin capul, privindu-l cu cel mai larg zâmbet posibil.

— „Nu! A rămas cu mine și, în clipa aceea, când m-a sărutat prima oară, m-am simțit din nou întreg. Am simțit că

s-au aliniat planetele și că sunt exact acolo unde trebuia să fiu, cu fata visurilor mele. Nu a fost ușor și am fost nevoit să o conving, dar la început am fost colegi, apoi dușmani, prieteni... și acum, sper că putem continua fiind mai mult decât prieteni, dacă mă acceptă.”

Pune foaia lui jos și îl imită, chiar înainte să mă ia de mână.

— Ceea ce urmează să-ți spun nu e un simplu moment în care încerc să repar relația noastră. Sunt doar eu și îți vorbesc din inimă, ca să știi ce simt, pentru că nu suport să mai treacă o zi fără să aflu.

Își umezește buzele și continuă:

— Te iubesc, Kelsey! Sunt sigur că te-am iubit din clipa în care am văzut cum te-ai schimbat la față în ziua primei prezentări. Și știu că n-am să încetez să te iubesc tot restul vieții mele, pentru că ai fost făcută pentru mine. Sunt convins, în adâncul sufletului, până în măduva oaselor, că tu ești iubita mea, și am să-mi petrec toată viața încercând să ți-o dovedesc.

Îmi tremură mâinile. Și buzele îmi tremură în timp ce mă aplec și ridic mâna liberă, o lipesc de obrazul lui, îl privesc în ochi și spun:

— Te iubesc, Jonah! Îmi pare rău că mi-a luat atâta vreme să ți-o spun!

Îi mângâi obrazul cu degetul mare.

— Dar e adevărat, te iubesc atât de mult, încât tot ce-mi doresc este să-mi petrec restul vieții arătându-ți asta!

Colțurile gurii lui se ridică în timp ce-mi oferă cel mai sexy zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

— Doamne!

Clipește de câteva ori și se apropie mai tare.

— Vîno-ncoace!

Mă așază în brațele lui, mă prinde de talie, iar eu pun mâinile pe umerii lui.

— Mă iubești?

Dau din cap.

— Da! Mi-am dat seama de ceva vreme. Doar că mi-a fost frică. Ceea ce simt pentru tine e atât de puternic, de real, încât mi-era teamă că nu simți și tu același lucru.

Pufnește în râs.

— N-ai de ce să-ți faci griji! Sunt destul de sigur că te-am iubit dinainte ca tu să te uiți măcar la mine!

Își sprijină fruntea de a mea.

— E prea devreme să te implor să te muți la mine?

Râd printre lacrimi.

— Ce-ar fi să ieșim la o întâlnire mai întâi?

— OK, întâi ieșim la întâlnire, pe urmă te muți la mine.

— Mai întâi ieșim la o întâlnire, apoi terminăm dormitorul și pe urmă discutăm dacă ne mutăm împreună.

JP zâmbește.

— Pare a fi un plan bun, iubito!

Scurtează distanța dintre noi și mă sărută. Un sărut fierbinte care mă sfâșie din cap până-n picioare. Sărutul lui mă ia în stăpânire și-mi arată că orice s-ar întâmpla, orice drum am avea în față, sunt a lui. El e al meu. Și împreună suntem făcuți unul pentru celălalt.

Epilog

JP

— CE EMOȚII AMI DACĂ SPUN CEVA GREȘIT? O Întreb pe Kelsey în timp ce bățâi din picior în mașină, așteptând să fim chemați.

— Nu cred că poți să spui ceva greșit în clipa asta.

Îmi dă părul la o parte.

— Cred că trebuie să vorbești din suflet.

Îmi șterg palmele umede de picior.

— Tocmai de-asta mă tem! Dacă vorbesc din inimă, o să pară că-s nebun.

Kelsey îmi aruncă o privire blândă și-mi zâmbește dulce.

— JP, dragule, cred că ai depășit deja limita nebuniei.

Mă uit la tricoul meu cu porumbei, făcut la comandă, apoi la iubita mea.

— Te-am întrebat dacă îmi stă bine și ai spus da.

— Așa e, îți stă foarte bine! Nu te mai frământa, du-te să întâlnești pasărea de la care a început totul.

Respir adânc.

— Ai dreptate! Ai mare dreptate! Trebuie să fiu eu însumi.

— O să te iubească.

— Crezi? o întreb plin de speranță.

— Nu e greu să te iubească cineva.

Se apleacă în față și mă sărută pe buze, un sărut catifelat și dulce, care mă ajută să mă relaxez înainte ca portiera mea să se deschidă.

— Domnule Cane! spune șoferul nostru. Sunt pregătiți!

— Futu-i! OK! Doamne, JP, nu vomita, nu vomita! îmi spun înainte să cobor din mașină.

Mă întorc și-i întind mâna lui Kelsey ca s-o ajut să coboare.

Din seara aceea în curtea casei mele, am fost de nedes-părțit. Am dansat sub lumina stelelor și ne-am ținut în brațe tot timpul. Chiar și când am mâncat tort a stat în brațele mele, pentru că nu voia să fie departe de mine. Pe urmă, când am stins luminile, am dus-o în camera mea, unde am făcut dragoste. A fost cea mai grozavă partidă din câte am avut vreodată, plină de emoție, pentru că știam că era începutul unui nou capitol pentru noi.

Am dus-o la întâlnirea pe care mi-a cerut-o. Am fost la una dintre pizzeriile ei preferate din LA și nu a fost prea grozav. A spus că mergea acolo mereu când era mică. I-am zis că nu mai mâncăm nicăieri unde mergea ea când era mică. Când am condus-o acasă, am rămas peste noapte și am rugat-o să se mute la mine.

A fost nevoie de încă douăzeci de întâlniri să dea un răspuns afirmativ la întrebarea pe care o puneam în fiecare seară. Și de fiecare dată spunea „poate”, fără să-mi dea un răspuns direct până acum câteva săptămâni. S-a mutat la mine weekendul trecut și recunosc că e cel mai plăcut

sentiment din lume. Acum trebuie doar să mă gândesc când o voi cere de soție, pentru că urmează și asta. Nu o mai las să-mi scape.

Ne îndreptăm, mână în mână, către un cort, unde Tammy, femeia care conduce adăpostul pentru porumbei, ne întâmpină.

— Domnule și doamnă Cane, mă bucur că ați venit!

Nu mă deranjez să o corectez, pentru că îmi place foarte mult cum sună.

— Vă mulțumesc că ne-ați invitat pe mine și pe soția mea.

O strâng de mână pe Kelsey și o și simt cum își dă ochii peste cap.

— Aăă... Kazoo e aici?

— Da! A primit papionul pe care l-ați trimis și trebuie să spun că arată adorabil. Dacă sunteți pregătiți să-l cunoașteți, e chiar în cortul lui, pe urmă putem face ceremonia în care tăiem panglica.

— E OK pentru mine, îi răspund, simțind deja cum mi se umezește palma în mâna lui Kelsey.

— Pe aici! spune Tammy și deschide ușa cortului.

Intrăm și am nevoie de o secundă să mă adaptez la lumină, dar după aceea îl zăresc pe micuț cocoțat pe o stinchie, cu un papion care se potrivește cu tricoul meu.

— O, futu-i! îi șoptesc lui Kelsey. Cred că o să plâng.

Ea râde și-mi răspunde:

— Cred că niciodată nu te-am iubit mai mult ca acum!

O sărut scurt pe obraz și mă apropii de Kazoo, asigurându-mă că merg încet ca să nu-l sperii. Întoarce căpșorul înainte și înapoi, mai confuz ca niciodată. Dar ochii lui bulbucăți și papionul aproape mă termină.

— Bună, Kazoo!

Se uită în dreapta, apoi în stânga și ridică un picior.

Duc mâna la piept când spun:

— La naiba, cred că am întâlnit a doua dragoste a vieții mele!

Când mă uit la Kelsey, care filmează întâlnirea, observ că are un zâmbet larg pe față.

Am spus-o o dată și-am s-o mai spun – aici trebuia să fiu. Cu Kelsey, sărbătorind lucruri mărunte, dar ciudate, cum ar fi un porumbel care mi-a atras atenția acum câteva luni.

Ceea ce a fost cândva greșeala lui Huxley s-a transformat într-un câștig pentru mine, pentru că dacă Huxley nu și-ar fi întâlnit dragostea vieții lui, nici eu n-aș fi întâlnit-o pe a mea.

Fata care nu a vrut să știe de mine la început.

Apoi, treptat, a vrut să fie prietena mea.

Și în cele din urmă, în cel mai plăcut mod posibil, m-a ales așa cum sunt.

L-a ales pe Jonah.